NICHOLAS EVANS

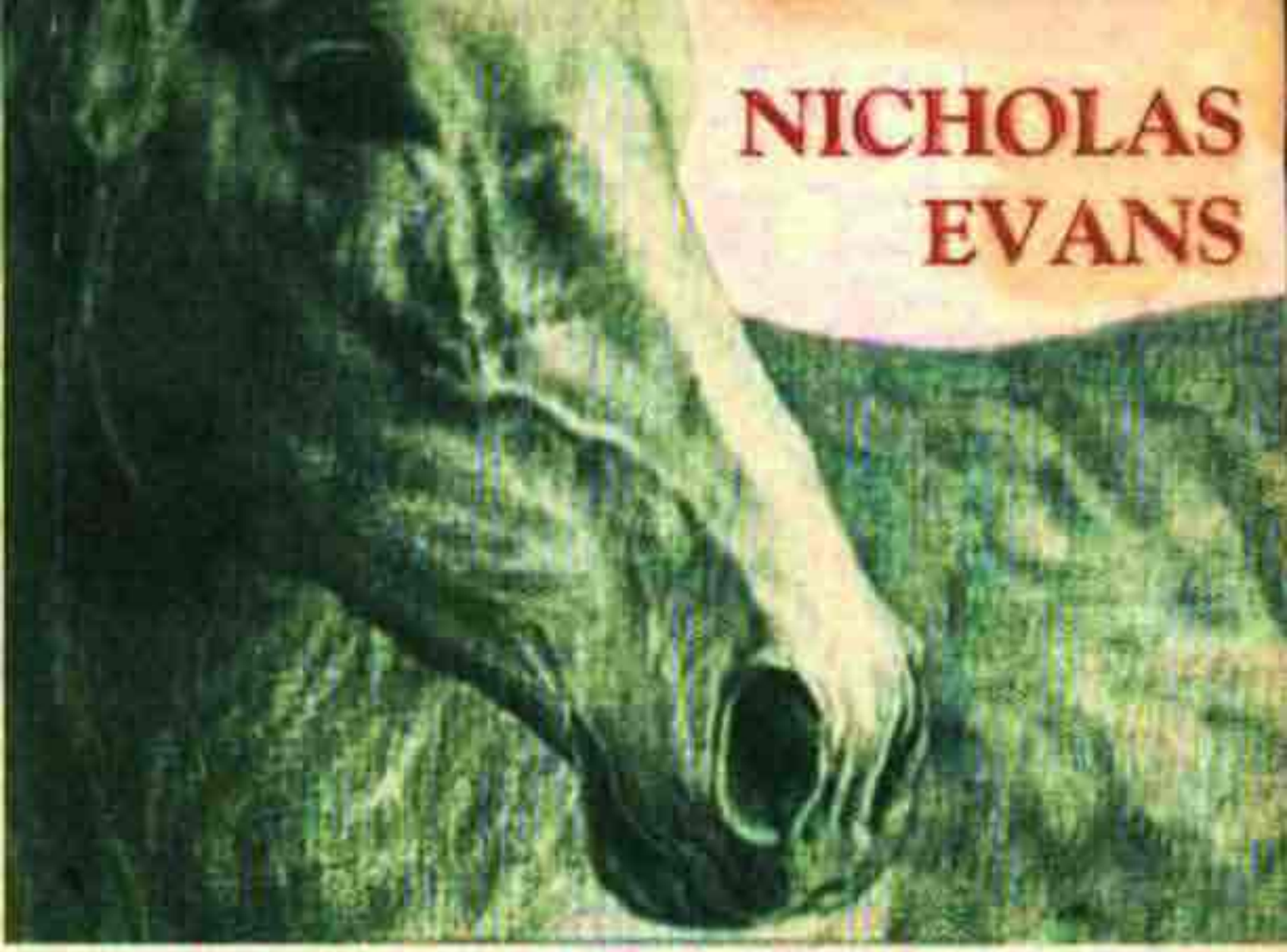

TĂMĂDUITORUL

Editura VIVALDI

NICHOLAS EVANS

TĂMĂDUITORUL

Ilustrația copertei : THEODOR PETROȘANU

THE HORSE WHISPERER by NICHOLAS EVANS
Copyright © NICHOLAS EVANS 1995
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

NICHOLAS EVANS

TĂMĂDUITORUL

Traducere de :
IOANA RUXANDRA FRUNTELATĂ

Editura VIVALDI
București, 1995

Pentru Jennifer

Datorez multe mulțumiri următorilor :
Huw Alban Davies, Michelle Hamer, Tim Galer, Josephine Haworth, Patrick de Freitas, Bob Peebles și familia, Tom Dorrance, Ray Hunt, Buck Brannaman, Leslie Desmond, Lonnie & Darlene Schwend, Beth Ferris & Bob Ream și celor doi șoferi de camion, Rick și Chris, care m-au luat în cabinele lor la drum.

Cel mai mult le sunt recunoscător bunilor prieteni, Fred Davis, James Long și Caradoc King ; și lui Robbie Chardson, cel care mi-a povestit prima oară despre șoptitori.

Nu urma legăturile din afară,
Nu sălăşui în golul dinăuntru ;
Fii senin în unitatea lucrurilor,
Şi îndoiala va dispărea de la sine.

Din „Pe încrederea din inimă“
De Seng-t'san (m. 606)

PRIMA PARTE

1

La început a fost moarte și avea să fie moarte și la sfârșit. Și cu toate că umbra acestui gând a plutit în visurile fetei, trezind-o neașteptat într-o dimineață, ea nu și l-a mai amintit. Când a deschis ochii, știa doar că, în ceva, lumea se modificase.

Luminița roșie a deșteptătorului îi arăta că mai erau treizeci de minute până la ora la care îl pusese să sune. Stătea nemișcată, fără să-și ridice capul, încercând să-și dea seama ce se schimbase. Era întuneric, dar nu atât cât ar fi trebuit. Putea distinge lucirea slabă a trofeelor ei de călărie, așezate pe rafturile ticsite și, deasupra lor, fețele pânditoare ale vedetelor rock despre care crezuse cândva că îi vor deveni model. Asculta. Și tăcerea care umplea casa era diferită, părea asemenea pauzei dintre o inspirație și rostirea unor cuvinte. Curând, va auzi zgomotul înfundat al caloriferelor, iar podelele vechii cabane își vor începe plângerea lor. Se strecură afară din pat și se duse la fereastră.

Era zăpadă. Prima ninsoare a iernii. Stratul de pe gard avea deja o grosime de două palme.

Vântul nu bătea, iar zăpada se aşternuse de-a valma pe crengile celor şase cireşi mici, plantaţi de tatăl ei anul trecut. Pe cer, deasupra pădurii, într-un triunghi de un albastru intens, sclipea o stea singuratică. Fata se uită în jos şi văzu pe geam o dantelă de chiciură. Puse un deget pe ea, topind un mic rotund. O trecu un fior, dar nu de frig, ci pentru că această lume transformată era pentru moment numai a ei. Plecă de la geam şi se grăbi să se îmbrace.

Grace Maclean venise cu tatăl ei de la New York City cu o seară înainte. Îi plăcuse întotdeauna drumul, două ore şi jumătate pe Taconic State Parkway, adăpostiţi amândoi în Mercedesul lung, ascultând casete şi pălăvrăgind despre şcoală şi despre vreun caz nou la care lucra tatăl. Îi plăcea să-l audă vorbind în timp ce conducea, să-l aibă pentru ea, să-l vadă răsucindu-se atent în hainele lui îngrijite de weekend. Mama ei avea, ca întotdeauna, vreo masă sau vreo obligaţie la New York, aşa încât sosea dimineaţa cu trenul de Hudson. Traficul intens de vinerea seara o făcea invariabil să se foiască nerăbdătoare şi se manifesta preluând conducerea şi spunându-i lui Robert, tatăl lui Grace, să încetinească sau să mărească viteza, sau să meargă pe un drum ocolit ca să evite aglomeraţia. El nu se obosea niciodată s-o contrazică, făcea cum îi spunea ea, deşi uneori ofta şi o privea cu tristeţe pe Grace prin oglinda retrovizoare. Relaţia părinţilor ei era demult un mister pentru ea, în care dominaţia şi cedarea nu erau niciodată exact ceea ce păreau. Decât să se amestece, Grace prefera să se retragă pur şi simplu în sanctuarul Walkman-ului.

În tren, mama ei lucra tot timpul drumului, concentrată și inabordabilă. Însoțind-o o dată, de curând, Grace o urmărise și se minunase că ea nu privise nici măcar din întâmplare pe geam, decât poate în timp ce vreun scriitor la modă sau vreun redactor adjunct insistent o sunaseră pe telefonul celular.

Grace păși tiptil în ciorapi pe lângă ușa întredeschisă a dormitorului părinților și se opri. Auzea ticăitul ceasului de perete din hol și sforăitul încet și liniștitor al tatălui ei. Coborî scările spre holul cu pereții și tavanul azuriu luminate de reflectarea zăpezii prin geamurile fără perdele. În bucătărie bău un pahar de lapte dintr-o singură înghițitură și mâncă o prăjitură cu glazură de ciocolată în timp ce-i scria un bilet tatălui ei pe carnețelul de lângă telefon. **Sunt la călărie. Vin pe la 10. Te pup, G.**

Mai luă o prăjitură și o mâncă pe drum, spre camera din spate, unde-și lăsau hainele de vreme rea și cizmele înnoroite. Îmbrăcă jacheta de lână și-și trase cizmele de călărie stând într-un picior, cu prăjitura în gură. Își trase fermoarul jachetei până sus, își puse mănușile și-și luă de pe raft casca de călărie, întrebându-se o clipă dacă s-o sune pe Judith ca s-o întrebe dacă mai venea să călărească acum, după ce ninsese. Dar nu era nevoie. Judith avea să fie la fel de entuziasmată ca și ea. Pășind în aerul înghețat de afară, Grace auzi duduitul caloriferelor trezindu-se la subsol.

Wayne P. Tanner privi posomorât, peste marginea ceștii de cafea, șirul de camioane înzăpezite parcate în popas. Ura zăpada și ura și mai mult să

fie prins descoperit. Şi faptul se întâmplase de două ori în numai câteva ore.

Agenţii ăia statali din New York savuraseră fiecare minut, yanchei ticăloşi ce erau. Îi văzuse agăţându-se de coada lui şi ţinându-se după el vreo doi kilometri, ştiind al naibii de bine că şi el îi văzuse. Pe urmă aprinseseră sirena şi-i spuseseră să tragă pe dreapta şi puţoiul ăla. un copilandru, se împleticise spre el cu pălăria aia Stetson, ca un afurisit de sticlete din filme. Ceruse registrul de bord şi Wayne i-l dăduse, urmărind cum puştiul îl citea.

„Atlanta, nu ?“, spusese el, răsfoind paginile.

Da, dle.“, răspunsese Wayne. „Acolo e mult, mult mai cald, vă spun eu“.

Tonul ăsta respectuos şi frăţesc prindea de obicei la poliţişti, sugerând un fel de camaraderie a şoselei. Dar puştiul nici nu se uitase la el.

„Aha. Ştii că detectorul ăla de radar pe care-l ai acolo e ilegal, nu-i aşa ?“

Wayne aruncase o privire la cutiuţa neagră fixată pe aripă şi se întrebase dacă să facă pe nevinovatul. Detectoarele de radar erau ilegale în New York numai pentru camioanele de peste nouă tone. El avea o încărcătură de trei sau patru ori mai grea. Socotise că făcând pe neştiutorul ar fi putut să-l înrăiască pe micul ticălos. Se întorsese spre el cu un zâmbet vinovat şi glumeţ, dar puştiul tot nu-i aruncă nici o privire.

„Nu ştiai ?“, întrebă el din nou.

„Păi, mda. Cam“.

Puştiul îi dădu registrul de bord înapoi, privindu-l în sfârşit.

„Okay", spusese el. „Acum hai să-l vedem pe celălalt".

„Poftim ?"

— „Celălalt registru. Cel adevărat. Ăsta de aici e pentru fraieri".

Wayne simțise că i se strânge stomacul.

De cincisprezece ani, ca mii de alți șoferi de camioane, ținea două registre de bord, unul cu înregistrarea reală a distanțelor, vitezei, orelor de popas și tot restul și altul special pentru situații ca cea de acum, în care toate regulamentele de circulație erau respectate. Și în tot timpul ăsta, când traversase de nu știu câte ori țara de la o coastă la alta, nu-i făcuse așa ceva nici un sticlete. Rahat, doar aproape toți șoferii pe care-i cunoștea țineau câte un registru fals. le spuneau registre de bancuri, era o glumă. Dacă lucrezi singur, fără partener cu care să faci schimb, cum altfel să respecți termenele ? Iisuse. Patronii știau toți despre asta, dar se făceau că nu văd.

Încercase să amâne răspunsul, să pară jignit, chiar ultragiat, dar știuse că n-o să meargă. Partenerul puștiului, un tip mare cu gât de taur și cu un surâs arogant pe figură, ieșise din mașina de patrulare, ca să nu piardă distracția, și-i spuseseră să se dea jos din mașină ca să i-o controleze. Văzând că aveau de gând să-i întoarcă lucrurile cu josu-n sus, se hotărâse să le dea registrul. Acolo scria că făcuse peste nouă sute de kilometri în douăzeci și patru de ore cu o singură oprire și aceea, numai de patru ore, jumătate din timpul cerut de lege.

Așa că acum îl aștepta o amendă de o mie, poate o mie trei sute de dolari, chiar mai mult

dacă-l taxau și pentru afurisitul de detector de radar. Agenții îi dăduseră un teanc de hârtii și-l escortaseră până la popasul de camioane, avertizându-l să nu cumva să plece până a doua zi dimineața.

Așteptase să plece, apoi își cumpărase de la pompa de benzină un sandviș cu piept de curcan și o cutie de șase beri. Petrecuse noaptea în cabină. Era destul de largă și de comodă și se simțise mai bine după două beri, dar tot își făcuse griji o mare parte din noapte. Iar când se sculase, văzuse zăpada și realizase că era din nou descoperit.

Cu două zile înainte, în dimineața călduță din Georgia, Wayne nu se gândise să verifice dacă avea lanțurile antiderapante. Și când le căutase, afurisitele nu erau acolo. Nu-i venea să creadă. Vreun dobitoc le împrumutase sau i le furase. Wayne știa că pe șoseaua interstatală se scoseseră plugurile de zăpadă și măturătoarele mecanice de la începerea ninsorii. Dar cele două turbine uriașe pe care le transporta trebuiau livrate unei mori dintr-un orășel numit Chatham, așa că trebuia să părăsească drumul principal și s-o ia pe vreo șosea îngustă și șerpuitoare și probabil încă necurățată. Wayne se blestemă, își termină cafeaua și lăsă pe masă o hârtie de cinci dolari.

Afară se opri să-și aprindă o țigară și-și trase bine pe urechi șapca de baseball. Auzea duduitul camioanelor angajate deja pe șoseaua interstatală. Porni spre al lui, cu cizmele scârțâind pe zăpadă.

Mai rămăseseră patruzeci sau cincizeci de camioane, aliniate unul lângă altul, toate cu optsprezece roți, ca și al lui, cele mai multe având mărcile Peterbilts, Freightliners și Kenworths. Wayne

conducea un Kenworth Conventional negru cromat, din acelea cărora li se spune „furnicare" din cauza botului lung, în pantă. Şi deşi arăta mai bine legat de o remorcă frigorifică standard decât acum, cu cele două turbine montate pe o platformă lungă, în lumina înzăpezită a zorilor i se păru că e cel mai arătos camion din lot. Rămase un moment să-l admire, până-şi termină ţigara. Spre deosebire de şoferii mai tineri, care nu dau o ceapă degerată pe maşini, el îşi ţinea întotdeauna cabina lună. Dăduse jos toată zăpada înainte de a intra să mănânce. Numai, că, spre deosebire de el, se gândi, ceilalţi probabil că nu-şi uitaseră totuşi afurisitele de lanţuri. Wayne Tanner îşi strivi ţigara în zăpadă şi se căţără în cabină.

La începutul lungii alei către grajduri se întâlneau două şiruri de urme. Sincronizându-se perfect, cele două fete ajunseseră acolo la interval de câteva clipe şi-şi croiseră drum pe deal împreună, râzând. Soarele încă nu răsărise şi gardul alb părea deja învechit pe lângă zăpada proaspătă. Urmele fetelor se rotunjeau pe culmea dealului, unde un grup de clădiri mici se înghesuiau în jurul grajdului mare şi roşu.

Când Grace şi Judith pătrunseră în curtea grajdului, o pisică fugi de ele, tulburând zăpada. Se opriră un moment, privind către casă. Nu se simţea nici un semn de viaţă. Doamna Dyer, proprietara locului, care le învăţase pe amândouă să călărească, ar fi trebuit să se învârtă pe acolo la ora aceea.

— Crezi c-ar trebui să-i spunem că plecăm ? şopti Grace.

Cele două fete crescuseră împreună și, de când țineau minte, se vizitau una pe alta în weekend, aici, la țară. Amândouă locuiau în vestul orașului, mergeau la școală în partea de est și aveau tați avocați. Dar nici uneia dintre ele nu-i trecuse prin cap s-o caute pe cealaltă și în timpul săptămânii. Prietenia lor era aici, lângă cai. Judith tocmai împlinise paisprezece ani și era cu aproape un an mai mare și Grace era bucuroasă să-i recunoască autoritatea, mai ales când era vorba de decizii atât de dificile ca aceea de a înfrunta mânia ușor de aprins a doamnei Dyer. Judith pufni și se strâmbă.

— Noo, spuse ea. Ne-ar boscorodi fiindcă am sculat-o. Hai !

Aerul din grajd era cald și greu de mirosul dulce de fân și bălegar. Când fetele intrară cu șeile și închiseră ușa, doisprezece cai le priviră din boxele lor, cu urechile ciulite, simțind și ei, ca și Grace, că era ceva diferit în dimineața de afară. Calul lui Judith, un jugan cafeniu cu ochii blânzi pe care-l chema Gulliver, fornăi când o văzu venind spre boxă, întinzându-și botul ca să fie mângâiat.

— Bună, scumpule, spuse ea. Ce mai faci ? Calul se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre la el.

Grace merse înainte. Calul ei era în ultima boxă de la capătul îndepărtat al grajdului. Trecând pe lângă ceilalți cai, Grace îi salută încet, chemându-i pe nume. Pelerin o urmări tot drumul, neclintit, cu capul ridicat. Era un Morgan de patru ani, cu un păr de o nuanță atât de întunecată, încât sub o anumită lumină părea negru. Părinții ei i-l cumpăraseră nu prea convinși vara trecută,

de ziua ei. Le era teamă că era prea mare și prea tânăr pentru ea. Dar Grace se îndrăgostise de el de la prima vedere.

Luaseră avionul până în Kentucky pentru a-l vedea și, când sosiseră la tren, el venise lângă gard ca s-o cerceteze. N-o lăsase să-l atingă, îi adulmecase doar mâna, mângâind-o cu mustățile. Apoi dăduse din cap ca un prinț arogant și fugise, fluturându-și coada lungă, cu părul strălucitor ca abanosul lustruit.

Femeia care-l vindea o lăsase pe Grace să-l călărească și abia atunci îi văzuse pe părinții ei privindu-se și înțelesese că o să-l capete. Mama ei nu mai călărise din copilărie, dar se putea conta pe ea când era vorba de recunoscut clasa unui cal. Și Pelerin avea clasă. Era evident că era puternic și destul de diferit de orice alt cal pe care-l călărise. Dar simțind viața care pulsa în el, Grace știuse că în sufletul lui era un cal bun și generos și că o să le fie bine împreună. Aveau să fie o echipă.

Vrusese să-i schimbe numele în altul, mai mândru, ca Han sau Cochise, dar mama ei, cu liberalismul ei tiranic, spusese că Grace hotăra, bineînțeles, dar ea era de părere că schimbarea numelui unui cal aduce ghinion. Așa că rămăsese Pelerin.

— Hei, grozavule, spuse ea când ajunse lângă boxă. Cine e iubitul meu ?

Se întinse după el și calul o lăsă să-i atingă botul de catifea, dar numai puțin și ferindu-și capul.

— Ce cochet mai eşti ! Hai, vino să te aranjez. Grace intră în boxă și dădu jos pătura de pe cal.

Când îi puse șaua, animalul se îndepărtă, cum făcea totdeauna, și ea-i spuse cu fermitate să stea liniștit. Îi povesti despre surpriza care-l aștepta afară, în timp ce-i fixa chinga și-i punea frâul. Apoi îi curăță metodic fiecare copită. O auzi pe Judith scoțându-l deja pe Gulliver din boxă și se grăbi să strângă chinga. Acum erau și ei gata.

Scoaseră caii în curte și-i lăsară să se obișnuiască puțin cu zăpada, în timp ce Judith închidea ușa grajdului. Gulliver se aplecă și adulmecă, înțelegând repede că era același lucru pe care-l mai văzuse de sute de ori. Însă Pelerin era uluit. Dădu cu copita în zăpadă și tresări când o văzu mișcându-se. Încercă s-o adulmece, așa cum îl văzuse făcând pe calul mai bătrân. Dar adulmecă prea tare și strănută, făcându-le pe fete să se prăpădească de râs.

— Poate că n-a mai văzut niciodată zăpadă, spuse Judith.

— Imposibil. Nu-i zăpadă și-n Kentucky ?

— Nu știu. Cred că e.

Judith se uită către casa doamnei Dyer :

— S-o luăm din loc până nu sculăm dragonul.

Scoaseră caii în poiana de pe deal, încălecară și porniră către poarta care dădea spre păduri. Urmele lor desenară o diagonală perfectă pe albul nepătat al zăpezii. Când intrară în pădure, soarele apăru de după o culme și umplu valea din spatele lor cu umbre alungite.

* * *

Cel mai nesuferit lucru din weekend pentru mama lui Grace era faptul că trebuia să citească un munte de ziare. Se strângeau în timpul săptămânii ca o materie vulcanică malefică. În fiecare

zi adăuga nefericită la morman săptămânalele și paginile din **New York Times** pe care nu îndrăznea să le desconsidere. Sâmbăta nu mai putea ignora teancul amenințător și, având în vedere tonele de ziare de duminică iminente, știa că, dacă nu acționa, avea să fie măturată de val. Toate cuvintele astea slobozite asupra lumii. Tot efortul. Doar ca să te simți vinovat. Annie aruncă pe jos o altă foaie și ridică obosită **The New York Post.**

Apartamentul familiei Maclean se afla la etajul opt al unei clădiri vechi și elegante de pe Central Park West. Annie stătea cu picioarele sub ea pe sofaua galbenă de lângă fereastră. Purta egeri negri și o bluză de jersé gri deschis și părul ei blond castaniu, strâns la spate într-o codiță scurtă, era aurit de șuvoiul de lumină solară din spate, care-i desena umbra pe sofaua din celălalt capăt al camerei de zi.

Era o cameră lungă, zugrăvită în galben palid. La un capăt al ei erau așezate cărți, obiecte de artă africană și un pian mare, a cărui coadă lucitoare era prinsă în conul de raze. Dacă Annie s-ar fi întors, ar fi văzut pescărușii pe gheața rezervorului. Deși afară era zăpadă, joggerii nu se lăsaseră și parcurgeau traseul pe care avea să alerge și ea imediat ce avea să termine cu hârtiile. Sorbi din cana de ceai și era pe punctul de a arunca ziarul când observă un articol mic, într-o coloană pe care de obicei n-o citea.

— Nu se poate, spuse ea tare. Șobolanul !

Trânti cana la loc pe masă și se ridică repede să ia telefonul din hol. Veni apăsând butoanele și rămase cu fața la geam, bătând din picior în timp ce

aștepta răspunsul. Jos, un bătrân în salopetă de fâș și cu o antenă foarte mare de emițător, mergea grăbit către copaci. O femeie certa o adunătură de cățeluși gălăgioși, cu hăinuțe tricotate identice și cu picioare atât de scurte, încât trebuia să se târască pe burtă ca să înainteze.

— Anthony ? Ai văzut **The Post ?**

Era clar că Annie îl trezise pe tânărul ei asistent, dar nu-i trecu prin cap să-și ceară scuze.

— Au ceva despre mine și Fiske. Mizerabilul zice că l-am concediat și pe urmă am falsificat noile tiraje.

Anthony își exprimă înțelegerea, dar pe Annie n-o interesa compasiunea.

— Ai numărul unde pot să-l găsesc pe Don Farlow ? Asistentul se duse să i-l aducă. În parc, femeia renunțase să-și mai certe câinii și-i târa acum afară, spre stradă. Anthony veni cu numărul și Annie îl notă.

— Bun, zise ea. Du-te înapoi să te culci.

Închise și formă imediat numărul lui Don Farlow.

Don Farlow era avocatul grupului de publicații. De-a lungul celor șase luni de când Annie Graves (în meserie își folosea întotdeauna numele de fată) fusese angajată pe postul de redactor-șef, cu misiunea de a salva revista cea mai importantă a grupului de la dezastru, avocatul îi devenise un aliat și aproape un prieten. Stabiliseră împreună înlăturarea vechii gărzi a angajaților. Cursese mult sânge — tânăr înăuntru și bătrân afară — și presa se delectase cu fiecare picătură. Printre cei cărora ea și Farlow le arătaseră ușa erau și câțiva scriitori cu relații, care nu întârziaseră să se răz-

bune în ziarele de scandal. Redacţia ei deveni cunoscută sub numele de „Cimitirul“ [1])

Annie le înţelegea amărăciunea. Unii dintre ei erau acolo de atâta vreme, încât simţeau că locul le aparţine. Era destul de înjositor să fii alungat. Dar să fii alungat de o novice de patruzeci şi trei de ani, pe deasupra şi de origine britanică, asta era intolerabil. Oricum, războiul era acum aproape încheiat şi Annie şi Farlow îşi dezvoltaseră o strategie de cumpărare a tăcerii celor care plecau. Crezuse că încheiase o astfel de înţelegere şi cu Fenimore Fiske, nesuferitul critic de film în vârstă, care o defăima acum în **The Post.** Şobolanul. Totuşi, în timp ce aştepta ca Farlow să răspundă, Annie se bucură că Fiske făcuse o mare greşeală proclamând false tirajele ei. Erau cifre reale şi putea s-o dovedească.

Farlow se sculase şi văzuse şi el articolul din **The Post.** Se înţeleseseră să se întâlnească în biroul ei peste două ore. Aveau să-l dea în judecată pe bătrânul ticălos, ca să piardă toţi banii cu care-l cumpăraseră.

Annie îl sună pe soţul ei în Chatham şi-i răspunse chiar vocea ei de la robotul telefonic. Îi lăsă lui Robert un mesaj, spunându-i că era timpul să se scoale, că ea va veni cu trenul al doilea şi să nu se ducă la supermarket înainte de a ajunge ea. Apoi luă liftul şi coborî în zăpadă, pentru a li se alătura joggerilor .Numai că, bineînţeles, Annie Graves nu făcea jogging. Ea alerga, [illegible] renţa nu era prea clară nici din vi[illegible]

[1]) „Cimitirul“, în engleză „Graves Yard“, de fată al lui Annie : Graves.

tehnica ei, pentru Annie era la fel de esențială ca și aerul rece al dimineții în care plonjă.

* * *

Șoseaua interstatală era curată, așa cum se așteptase Wayne Tanner. Traficul era rarefiat din cauză că era sâmbătă și el se gândi să meargă cu 87—90, să traverseze acolo râul Hudson și s-o ia spre Chatham dinspre nord. Studiase harta și socotise că, deși nu era drumul cel mai scurt, conținea cea mai mică porțiune de artere mici, care ar fi putut fi încă înzăpezite. Fără lanțuri, spera ca accesul către moară să nu se facă pe vreo cărare neasfaltată sau ceva asemănător.

Când atinse viteza de 90 și coti spre est, începuse să se simtă mai bine. Peisajul de țară arăta ca o ilustrată de Crăciun, Garth Brooks cânta la casetofonul de bord și soarele lingea botul alungit al Kenworth-ului, așa că situația nu mai părea așa de rea ca noaptea trecută. La naiba, dacă în cel mai rău caz îi luau permisul, se putea întoarce la meseria de mecanic, pentru care era calificat. N-o să mai aibă atâția bani, era sigur. E insultător cât de puțin e plătit un ins care a făcut ani de specializare și are nevoie de unelte în valoare de zece mii de dolari. Dar uneori, în ultima vreme, se simțise obosit de drum. Poate ar fi fost bine să stea mai mult acasă, cu nevasta și copiii. Ei, poate. Oricum, să se ducă mai des la pescuit.

Wayne observă indicatorul pentru Chatham și se puse pe treabă, trăgând de frână, făcând motorul Cummins de patru sute douăzeci și cinci de cai putere să geamă și să mugească. Ieșind de pe interstatală, trase de maneta celor patru roți, blocând osia cabinei. Calculă în gând că de acolo nu

erau mai mult de cinci-şase kilometri până la moară.

Sus, în pădure, era o linişte de început de lume. Păsările şi animalele tăcuseră şi singurul zgomot era bufnitul moale al zăpezii de pe crengile prea încărcate. Din mijlocul liniştii ce domnea în pădurea de arţari şi mesteceni se înălţa râsul îndepărtat al celor două fete.

Îşi croiau drum încet pe cărarea şerpuitoare, către creastă, lăsând caii să-şi aleagă singuri pasul. Judith mergea în faţă şi râdea uitându-se la Pelerin, întoarsă spre el, cu o mână proptită în şaua lui Gulliver.

— Ar trebui să-l dai la un circ, spuse ea. Tipul ăsta e un clovn înnăscut.

Grace nu putu răspunde de râs. Pelerin mergea cu capul în jos, împingând zăpada cu botul, de parcă era o lopată. Apoi o împrăştia în aer cu un strănut şi începea să tropăie mărunt, prefăcându-se înfricoşat.

— Hei, gata, ajunge, spuse Grace, strunindu-l. Pelerinul porni din nou la pas şi Judith se întoarse, râzând, cu faţa la drum. Gulliver mergea total nepăsător la minunăţiile din jurul lui, mişcându-şi capul în sus şi în jos, în ritmul paşilor. Afişe portocalii, prinse de copaci cam din douăzeci în douăzeci de metri, anunţau că sunt interzise vânătoarea, punerea de capcane şi încălcarea proprietăţii.

Pe creasta dealului care separa cele două văi era un mic luminiş rotund unde adesea, dacă se apropiau în linişte, întâlneau cerbi sau cocoşi sălbatici. Totuşi, astăzi, când ieşiră dintre copaci, fetele nu găsiră decât aripa însângerată a unei

păsări. Se afla chiar în mijlocul luminișului, ca o dâră a unui compas sălbatic și fețele se opriră s-o privească.

— Ce e, fazan ? se întrebă Grace.

— Cred că da. Un fost fazan, oricum. O bucată dintr-un fost fazan.

— Cum o fi ajuns aici ? se încruntă Grace.

— Nu știu. O fi adus-o o vulpe.

— Nu se poate, nu e nici o urmă.

Nu era nici o urmă, nici vreun semn de luptă. De parcă aripa ar fi zburat acolo singură. Judith dădu din umeri.

— Poate a împușcat-o cineva.

— Cum, și restul păsării a zburat mai departe cu o singură aripă ?

Rămaseră amândouă pe gânduri. Apoi Judith dădu din cap înțeleaptă :

— Un șoim. A scăpat-o de sus un șoim.

Grace reflectă :

— Un șoim. Aha, cred că se poate.

Își îndemnară din nou caii la drum.

— Sau un avion care a trecut pe aici.

— Asta e, râse Grace. Seamănă cu puiul ăla pe care ni l-au dat anul trecut în avionul de Londra. Dar arată mai bine.

De obicei, călăreau până aici, pe creastă, apoi traversau luminișul în galop mic și coborau la grajduri pe alt drum. Dar zăpada, soarele și cerul limpede de astăzi le făcură să dorească mai mult. Se hotărâră să meargă pe un drum pe care călăriseră numai odată, în urmă cu doi ani, când Grace îl mai avea încă pe Gypsy, poneiul ei scund și îndesat. Aveau să coboare în valea următoare și să se întoarcă pe drumul lung, înconjurând dealul pe

lângă râu. Asta însemna să traverseze vreo două șosele, dar Pelerin părea că se potolise și, oricum, sâmbăta dimineața devreme nu treceau aproape deloc mașini.

Intrând din nou în umbra pădurilor, Grace și Judith tăcură. Pe partea aceasta a culmii erau plopi atât de deși și fără nici o potecă printre ei, încât de multe ori trebuiau să se aplece pe sub crengi și, curând, fetele și caii erau pudrați de zăpada scuturată. O luară în josul unei albii de pârâu. Gheața se întindea zimțată dinspre maluri, lăsând în mijloc doar un fir subțire de apă întunecată. Panta era din ce în ce mai abruptă și caii mergeau cu grijă, atenți unde puneau copita. Gulliver alunecă o dată pe o piatră ascunsă, dar se redresă fără să se sperie. Soarele se strecura printre copaci, desenând pe zăpadă modele aiurite și luminând norișorii de aburi formați de nările cailor. Fetele nu-i dădeau nici o atenție, fiind prea concentrate la coborâre, pline de senzațiile pe care le transmiteau animalele de sub ele.

Respirară ușurate când văzură dincolo de copaci lucirea torentului Kinderhook. Coborârea fusese mai grea decât se așteptaseră ele și abia acum se simțeau în stare să se privească și să-și surâdă.

— A fost bine, nu ? spuse Judith, oprindu-l cu blândețe pe Gulliver.

— Fără probleme, râse Grace, aplecându-se ca să mângâie gâtul lui Pelerin. Nu-i așa că indivizii ăștia s-au descurcat bine ?

— Au fost grozavi.

— Nu mai țineam minte că e așa abrupt.

— Nu e. Cred că am luat-o pe altă albie. Cred că suntem cu un kilometru mai la sud decât ar trebui.

Își scuturară zăpada de pe haine și se uitară printre copaci. Dincolo de păduri, o poiană de un alb imaculat cobora domol către râu. De-a lungul malului dinspre ele, puteau vedea panourile vechiului drum către moară. Drumul nu mai era folosit de când se construise altul, mai direct, care ieșea din autostrada aflată la o jumătate de kilometru de celălalt mal al râului. Ca să ajungă la drumul pe unde voiau să se întoarcă, fetele trebuiau să meargă spre nord, pe vechiul drum către moară.

Așa cum se temuse, șoseaua spre Chatham nu fusese curățată. Dar Wayne Tanner descoperi curând că-și făcuse griji degeaba. Alții trecuseră pe acolo înaintea lui și cele optsprezece cauciucuri solide ale Kenworth-ului se agățară bine de drum. Până la urmă, n-avusese nevoie de afurisitele de lanțuri. Trecu pe lângă un plug care venea din sens opus și, deși lui nu-i folosea, era atât de ușurat încât îi făcu semn șoferului și-l claxonă prietenește.

Își aprinse o țigară și se uită la ceas. Avea să ajungă mai devreme decât anunțase. După ce se ciocnise de polițiști, sunase la Atlanta și le spusese să aranjeze cu cei de la moară să primească turbinele dimineața. Nimănui nu-i plăcea să lucreze sâmbăta și bănuia că n-o să fie prea popular prin zonă. Dar asta era treaba lor. Puse o nouă casetă cu Garth Brooks și începu să se uite după intrarea la moară.

Vechiul drum al morii era floare la ureche după cel prin pădure și fetele și caii se relaxară, mergând alături în soare. Undeva, la stânga lor, în copacii de pe marginea râului, o pereche de coțofane se certau răgușit și Grace mai auzi un zgomot apropiindu-se și bănui că venea de la un plug care curăța șoseaua.

— O luăm pe aici, făcu Judith un semn cu capul în sus. Era locul pe care-l căutau, pe unde o cale ferată traversase cândva drumul morii și râul. Calea ferată fusese dezafectată de mulți ani și partea de sus a podului de peste râu fusese îndepărtată. Rămăseseră doar laturile de beton, ca un tunel fără acoperiș, prin care trecea drumul înainte de a dispărea într-o curbă. Cu puțin înainte, o potecă abruptă urca digul până la nivelul căii ferate și, ca să ajungă pe pod, fetele trebuiau să urce pe aici.

Judith îl cârmi prima pe Gulliver în susul potecii. Calul făcu prudent câțiva pași, apoi se opri.

— Dă-i drumul, e O.K.

Calul pipăi ușor zăpada, de parcă ar fi încercat-o. Judith îl îndemnă cu călcâiele.

— Hai, leneșule, urcăm pe-aici.

Gulliver se domoli și o luă din nou în susul potecii. Grace aștepta pe șosea. Abia dacă-și dădea seama că zgomotul plugului de pe autostradă se auzea mai tare. Urechile lui Pelerin se răsuciră. Se întinse și-l bătu pe gâtul asudat.

— Cum e ? strigă ea spre Judith.

— E O.K. Dar ia-o încet.

Se întâmplă când Gulliver ajunsese aproape în vârful digului. Grace urmărise pe cât putuse urmele lui, lăsându-l pe Pelerin să-și tragă sufletul.

Era la jumătatea drumului când auzi scrânșnetul copitei lui Gulliver pe gheață și strigătul speriat al lui Judith.

Dacă fetele ar fi călărit de curând pe acolo, ar fi știut că drumul pe care-l aleseseră se umpluse recent de apă de la o galerie de desecare avariată. Zăpada ascundea o oglindă de gheață.

Gulliver se clătină, încercând să se sprijine pe picioarele din spate, împroșcând zăpadă și aschii de gheață. Nu reuși și alunecă transversal în josul potecii, astfel că acum era cu partea din spate pe gheață. Unul din picioarele din față derapă și calul căzu în genunchi, alunecând în continuare. Judith țipă și pierdu o scară. Dar reuși să se agațe de gâtul calului și rămase pe el, strigând la Grace :

— Dă-te la o parte ! Grace !

Grace era paralizată. Zvâcnetul sângelui din capul ei o împiedica să realizeze ce se întâmpla deasupra. Dar cel de-al doilea țipăt al lui Judith o trezi și ea încercă să-l întoarcă pe Pelerin în josul potecii. Calul scutură speriat din cap și se opuse. Făcu lateral câțiva pași mici, cu gâtul întors în sus, până derapă și el și necheză alarmat. Acum erau exact în calea lui Gulliver. Grace țipă și trase de frâu.

— Hai, Pelerin ! Mișcă !

În clipa încremenită de dinaintea ciocnirii, Grace știu că zgomotul care se auzea nu venea numai de la sângele care-i pulsa în tâmple. Plugul ăla nu era pe autostradă. Se auzea prea tare. Era mai aproape. Gândul se pulverizâ datorită șocului izbiturii de spatele lui Gulliver. Calul intră în ei, lovind umărul lui Pelerin și răsucindu-l în loc. Grace se simți ridicată din șa și azvârlită în sus.

Dacă nu s-ar fi ţinut cu o mână de crupa celuilalt cal, ar fi căzut atunci, aşa cum căzu Judith. Reuşi să rămână călare, cu o mână încleştată în coama mătăsoasă a animalului care aluneca în jos cu ea.

Gulliver şi Judith trecuseră de ea şi-şi văzu prietena aruncată din şa ca o păpuşă şi târâtă violent de piciorul care-i rămăsese agăţat de o scară. Când căzu, lovindu-se cu ceafa de gheaţă şi săltând, corpul fetei se mai răsuci o dată şi piciorul i se blocă definitiv în scară. Într-o încleştare agitată şi frenetică, cei doi cai şi călăreţii lor se prăvăliră pe şosea.

Wayne Tanner îi văzu imediat când ieşi din curbă. Presupunând că va veni dinspre sud, cei de la moară nu-i mai pomeniseră de vechiul drum şi, văzând indicatorul, o luase pe acolo. Fusese uşurat văzând că roţile camionului ţineau şi pe zăpadă necurăţată. Ieşind din curbă, văzu, cam la o sută de metri în faţă, zidurile de beton ale unui pod şi, încadrat de ele, un animal, un cal, trăgând ceva. I se strânse stomacul.

— Ce dracu' !

Apăsă frâna, dar nu prea tare, ca să nu se blocheze, şi încercă să acţioneze valva de la volan, ca să fie oprit de frânele remorcii. Dar nu simţi nici o schimbare. Îşi propti podul palmei în schimbătorul de viteze, sperând să obţină încetinirea şi auzi mugetul motorului. Ce rahat, mersese prea repede. Acum vedea doi cai, unul cu un călăreţ. Ce naiba făceau ? De ce nu ieşeau de pe afurisita de şosea ? Inima îi zvâcnea şi simţea transpiraţia curgând pe el, în timp ce trăgea, alternativ, de frânele remorcii şi de schimbătorul de viteze, încercând să găsească prin aceste manevre un ritm

Wayne izbi cu pumnul și cu brațul parbrizul, înlăturându-l și-și dădu seama că animalul rămăsese pe capotă. Piciorul drept din față i se înțepenise în suportul în formă de V al oglinzii laterale și calul necheza dureros, acoperit de bucăți de sticlă, cu spume însângerate la gură. Dincolo de el, pe marginea șoselei, îl văzu pe celălalt cal, șchiopătând, cu fata agățată de scară.

Și camionul tot nu se oprea. Remorca era împinsă de zidul podului și, fără nimic care să-i atenueze balansul, începu să se deplaseze lent, îndoindu-se în unghi drept față de cabină, împroșcând zăpada așa cum un crucișător oceanic spintecă valurile.

Greutatea remorcii încetini înaintarea cabinei și atunci calul de pe capotă făcu un ultim efort, rupse suportul oglinzii laterale, se rostogoli și dispăru din câmpul vizual al lui Wayne. Urmă un moment de liniște, ca acela din centrul unui uragan. Wayne privi prostit cum remorca se îndoaie tot mai mult către cabină. În unghiul care se închidea, se afla celălalt cal, căutând în toate părțile o scăpare. Lui Wayne i se păru că o vede și pe fata agățată de el, ridicând capul și privindu-l, ignorând masa de oțel care se prăvălea către ea. Apoi, ea pieri. Remorca o acoperi, strivind calul de cabină, ca pe un fluture într-o carte, într-o agonie cu scrâșnete metalice.

— Gracie, unde ești ?

Robert Maclean se opri în coridorul de lângă ușa din spate, cu două sacoșe de cumpărături în brațe. Nu-i răspunse nimeni, așa că se duse la bucătărie și puse cele două sacoșe pe masă.

Prefera întotdeauna să cumpere mâncarea pentru weekend înainte de sosirea lui Annie. Dacă n-o făcea, ar fi trebuit să meargă amândoi la supermarket și să piardă o oră acolo, pentru ca Annie să citească toate etichetele de pe produse și să le aprecieze calitatea. Niciodată nu se putuse mira îndeajuns de felul cum cineva care în cursul săptămânii lua pe loc decizii cu implicarea a mii, uneori chiar a milioane de dolari, pierdea zece minute în weekend întrebându-se ce ketchup să cumpere. De asemenea, cheltuiau și mai mult decât dacă ar fi făcut el singur cumpărăturile pentru că, de obicei, Annie nu reușea să se hotărască și sfârșeau prin a cumpăra câte o sticlă din fiecare sortiment de ketchup de la magazin.

Partea proastă a problemei era că, ducându-se singur, trebuia să suporte inevitabilele critici la adresa cumpărăturilor făcute de el. Dar Robert studiase ambele fațete ale chestiunii, în maniera avocățească pe care o aplica tuturor aspectelor vieții, și ajunsese la concluzia că târguielile fără nevastă erau net mai avantajoase.

Văzând biletul lui Grace de lângă telefon, Robert se uită la ceas. Era trecut puțin de ora zece și înțelegea de ce fetele întârziaseră mai mult într-o dimineață ca asta. Apăsă pe butonul robotului telefonic, își dezbrăcă hanoracul și începu să scoată cumpărăturile din sacoșe. Pe bandă erau doar două mesaje. Primul, de la Annie, îl făcu să zâmbească. Probabil că sunase exact după ce el plecase la supermarket. Prea târziu ! Cel de-al doilea mesaj era de la grajduri, de la doamna Dyer. Nu-i ruga decât să-i dea un telefon. Dar

ceva din vocea ei îi îngheță lui Robert sângele în vine.

Elicopterul rămase un timp deasupra râului, apoi își ridică botul și porni spre păduri, cu elicea stârnind reverberații în aerul din jur. Făcând un ocol în aer, pilotul privi în jos. Ambulanțele, mașinile poliției și vehiculele de intervenție erau parcate cu luminile roșii aprinse, în formație de evantai, pe terenul de lângă uriașul camion îndoit. Puseseră jaloane pe locul unde voiau să aterizeze elicopterul și un polițist făcea cu brațele, inutil, gesturi de dirijare.

Nu făcuseră de la Albany decât un zbor de zece minute și medicii lucraseră tot drumul la verificarea echipamentelor de prim ajutor. Acum terminaseră și priveau tăcuți, peste umărul pilotului, manevrele de aterizare. Soarele străluci pe metalul elicopterului, care-și urma propria umbră, intrând în blocajul mașinilor de poliție și depășind un automobil roșu, care se apropia și el de locul accidentului.

Wayne Tanner privi pe geamul mașinii poliției cum elicopterul aterizează încet, stârnind un vârtej de aer cu elicea.

Wayne stătea pe locul de lângă șofer, cu o pătură pe umeri, strângând în mână o ceașcă plină cu ceva fierbinte, din care încă nu sorbise. Nu înțelegea nimic din ce se întâmpla afară, așa cum nu înțelegea nimic din bolboroseala care se auzea la stația de emisie-recepție a mașinii. Îl durea umărul și avea și o tăietură mică la mână, pe care asistenta de pe ambulanță insistase exagerat să i-o bandajeze. Nu era nevoie. I se părea că femeia

vrusese să-l facă să se simtă participant la suferința din jur.

Wayne îl văzu pe Koopman, tânărul ajutor de șerif în a cărui mașină stătea, vorbind lângă camion cu cei din echipa de intervenție. Alături, sprijinit de capota unei furgonete ruginite, de un albastru spălăcit, asculta vânătorul cel scund, cu căciulă de blană, care dăduse alarma. Era sus, în păduri, auzise ciocnirea și se dusese direct la moară, de unde sunase la biroul șerifului. Când Koopman ajunsese la fața locului, îl găsise pe Wayne stând jos pe câmp. Ajutorul de șerif era doar un copilandru și, în mod clar, nu mai avusese de-a face cu un accident atât de grav, dar se descurcase bine și chiar păruse dezamăgit când Wayne îi spusese că trimisese un semnal pe canalul nouă — frecvența poliției — de la bordul camionului. Acum, locul era înțesat de lume și Koopman părea un pic derutat că nu mai era doar spectacolul lui.

Pe zăpada de sub camion, Wayne putea vedea lucirea fascicolului lămpilor de sudură folosite pentru a tăia remorca avariată. Se uită în altă parte, luptându-se cu amintirea clipelor nesfârșite, care urmaseră după ce camionul se pliase în două.

Nu auzise imediat. Garth Brooks cânta înainte inconștient la casetofon și era atât de uluit că supraviețuise, încât nici nu știa dacă el sau fantoma lui se impleticise jos, din cabină. Niște coțofene zbierau în copaci și la început crezuse că zgomotul acela venea tot de la ele. Dar era prea disperat, auzea, prea insistent, un fel de geamăt continuu și torturat și Wayne realizase că era calul, care murea

zdrobit între cabină și remorcă. Și, astupându-și urechile cu mâinile, ca să nu mai audă, fugise pe câmp.

Aflase deja că una din fete mai era în viață și-i vedea pe medici la lucru, în jurul târgii ei. Unul îi apăsa o mască de oxigen pe față și altul își ținea sus brațele, cu niște pungi cu lichid, atașate prin tuburi de brațele ei. Trupul celeilalte fete fusese deja luat de acolo.

Wayne urmări cum un bărbos solid coboară dintr-un automobil roșu, care tocmai ajunsese, și-și ia din spate o geantă neagră. Și-o aruncă pe umăr și porni spre Koopman, care-l salută. Vorbiră câteva minute, apoi Koopman îl scoase din raza vederii, ducându-l în spatele camionului, acolo unde tăiau lămpile de sudură. Când apărură din nou, bărbosul părea posomorât. Se duseră să vorbească și cu vânătorul cel scund, care ascultă, dădu din cap și luă ceva care semăna cu o pușcă din portbagajul furgonetei. Apoi, toți trei se îndreptară spre Wayne. Koopman deschise ușa mașinii.

— E-n regulă ?

— Mda, mi-e bine.

Koopman arătă cu capul spre bărbos.

— Dl. Logan e doctor veterinar. Trebuie să găsim celălalt cal.

Acum, cu ușa deschisă, Wayne auzea zgomotul lămpilor de sudură. Îi făcea rău.

— Ai idee încotro a luat-o ?

— Nu, domnule. Dar nu cred c-ar fi putut ajunge prea departe.

— O.K.

Koopman puse o mână pe umărul lui Wayne :

— Te scoatem imediat de aici.

Wayne dădu din cap. Koopman închise ușa mașinii. Mai rămaseră să vorbească acolo, afară, dar Wayne nu auzi ce spuneau. Dincolo de ei, elicopterul se ridica în aer, ducând-o pe fată. Căciula cuiva fu luată de curentul stârnit de elice. Dar Wayne nu vedea decât spuma însângerată de la gura calului și ochii lui privindu-l pe deasupra parbrizului spart, holbându-se la el, așa cum știa că-i va vedea multă vreme de acum înainte, în coșmaruri.

— Îl avem la mână, nu-i așa ?

Annie stătea în picioare, uitându-se peste umărul lui Don Farlow, care așezat la biroul ei, citea contractul. El nu răspunse, ridică doar o sprânceană blondă când ajunse la sfârșitul paginii.

— Îl avem, spuse Annie. Știu că așa e.

Farlow lăsă jos contractul.

— Da, cred că așa e.

— Ha !

Annie ridică pumnul și se duse în celălalt capăt al biroului, ca să-și mai toarne o ceașcă de cafea.

Se aflau acolo de jumătate de oră. Ea luase un taxi, cu care rămăsese împotmolită în traficul de pe strada șaisprezece, așa că ultimele două străzi până la birou le parcursese pe jos. Farlow o aștepta deja în birou și pusese de cafea. Îi plăcea felul lui de a se purta peste tot ca acasă.

— Să știi că va nega că le-a spus ceva celor de la *The Post*, spuse el.

— E citat direct, Don. Și sunt și foarte multe detalii. Nu poate nega că el le-a spus.

Annie veni cu cafeaua și se așeză la birou, un conglomerat asimetric din lemn de nuc și ulm, creat pentru ea de un prieten din Anglia cu patru ani în urmă, când, spre surpriza tuturor, renunțase la scris pentru a accepta un post de conducere. Biroul de la prima revistă o urmase la aceasta, mai mare, și își atrăsese ura statornică a designer-ului de interioare, angajat cu un preț fabulos, pentru a redecora încăperea după gustul proaspetei redactor-șef. Omul se răzbunase susținând că, dacă biroul distona, tot restul mobilei trebuia de asemenea să distoneze. Rezultatul fusese o cacofonie de forme și culori, pe care designer-ul, fără nici o umbră de ironie detectabilă, o numise Deconstrucționism Eclectic.

Singurele obiecte cu adevărat asortate cu interiorul erau niște picturi abstracte, realizate de Grace când avea trei ani, prin împroșcarea hârtiei, și înrămate cu mândrie de Annie, spre satisfacția inițială, urmată apoi de stânjeneală, a fiicei ei. Picturile se aflau pe pereți alături de fotografii ale lui Annie, zâmbind strălucitor în compania unor literați faimoși. Pe birou, într-o poziție discretă, din care numai ea le putea vedea, erau fotografiile celor la care ținea : Grace, Robert și tatăl ei.

În mijlocul acestui decor, Annie îl privea pe Don Farlow. O amuza faptul că-l vedea pentru prima dată fără costum. O surprindeau haina de doc și cizmele de alpinist. Nu și-l imaginase niciodată altfel decât cu pantaloni cu dungă, mocasini și sacou de cașmir galben. Avocatul zâmbi.

— În concluzie, vrei să-l dai în judecată ?

— Bineînțeles că vreau să-l dau în judecată, râse Annie. A semnat un document prin care se angaja că nu va vorbi cu presa și m-a calomniat pretinzând că am falsificat tirajele.

— Calomnia se va repeta de o sută de ori dacă intentăm proces. Și va deveni o poveste mult mai umflată decât e acum. Annie se încruntă :

— Don, nu cumva îmi ceri să renunț ? Nu face asta, Fenimore Fiske e un broscoi veninos, pervers, lipsit de talent și demn de dispreț.

Farlow se apără cu mâinile, arătându-și dinții :

— Nu te repezi la mine, Annie, spune-mi ce crezi cu adevărat.

— Cât a fost aici, ne-a făcut numai necazuri și acum, după ce a plecat, încearcă să facă la fel. Vreau să-i prăjesc fundul încrețit.

— Asta e o expresie englezească ?

— Nu, în Anglia se spune „a aplica puțină căldură la fundamentul lui uzat".

— Ei, bine, fundamental, tu ești șefa.

— Să-ți intre bine în cap.

Unul din telefoanele de pe biroul lui Annie se aprinse și ea răspunse. Era Robert. Cu o voce egală, îi spuse că Grace avusese un accident. Fusese dusă cu elicopterul la spitalul din Albany și se afla la terapie intensivă, încă inconștientă. Annie să rămână în tren până la Albany. Acolo o va aștepta el.

2

Annie și Robert se cunoscuseră când ea avea doar optsprezece ani. Era în vara anului 1968 și, decât să se ducă direct la Oxford, unde fusese admisă, Annie se hotărâse să-și amâne primul an. Se înscrisese într-o organizație numită Voluntary Service Overseas și urmase un curs de două săptămâni, la care învățase cum să predea engleza, cum să evite malaria și cum să respingă avansurile amoroase ale localnicilor (spuneți „nu", tare și cu convingere).

Cu această pregătire, luase avionul până în Senegal, în Africa de vest și, după o scurtă ședere în capitala Dakar, pornise într-o călătorie de cinci sute de kilometri către sud, într-un autobuz deschis pe laturi și ticsit cu oameni, găini și capre, către micul oraș care urma să fie căminul ei pentru următoarele douăsprezece luni. În cea de-a doua zi de călătorie, la căderea nopții, ajunseseră pe malul unui fluviu.

Aerul nopții era fierbinte, umed și plin de insecte zumzăitoare și Annie vedea luminile orășelului sclipind pe malul celălalt al apei. Dar bacul nu mai circula în seara aceea și șoferul și ceilalți

pasageri cu care se împrietenise îşi făceau griji pentru modul cum îşi va petrece ea noaptea. Nu era nici un hotel în zonă şi, deşi pentru ei nu era o problemă să găsească un loc de dormit, cu toţii simţeau că tânăra englezoaică are nevoie de un spaţiu mai salubru.

Îi spuseră că, în apropiere, locuia un „tubab", care o va găzdui cu siguranţă. Fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce e acela un „tubab". Annie se trezise târâtă prin junglă de un detaşament voios, care-i cără bagajele până la o colibă de pământ aşezată în mijlocul baobabilor şi a copacilor de papaya. „Tubabul" care deschise uşa — abia mai târziu află că însemna „om alb" — era Robert.

Era voluntar al organizaţiei Peace Corps şi stătea acolo de un an, predând engleza şi construind fântâni. Avea douăzeci şi patru de ani, absolvise Universitatea Harvard şi era cea mai inteligentă persoană pe care o cunoscuse Annie. În seara aceea el îi gătise o cină minunată, cu orez şi peşte condimentat, pe care o udaseră cu bere locală rece şi stătuseră de vorbă la lumina lumânărilor până la trei dimineaţa. Robert era din Connecticut şi urma să devină avocat. Era ceva, congenital, se scuzase el, cu o licărire tristă a ochilor în dosul ochelarilor cu rame aurii. Toţi membrii familiei fuseseră avocaţi, de când ţineau minte. Acesta era blestemul celor din familia Maclean.

O întrebase pe Annie despre viaţa ei, examinându-i-o într-o manieră avocăţească şi descoperindu-i multe lucruri care se dovediră şi pentru ea la fel de noi ca pentru el. Îi povesti că tatăl ei fusese diplomat şi că, în primii zece ani din viaţa

lui din Asia, în care luptau mulți dintre prietenii lui. Îl luase în brațe și, pentru prima oară, simțise că nu mai era o fată, ci o femeie.

Numai după ce el plecă și întâlni alți voluntari de la Peace Corps înțelese ea cât de deosebit fusese el. Ceilalți erau, în majoritate, niște semidocți sau niște plicticoși, sau amândouă, la un loc.

Îl mai văzu o dată pe Robert, când se întoarse la Dakar ca să ia avionul spre casă, în luna iulie a anului următor. Aici, oamenii vorbeau într-un dialect numit Wolof și Robert îl vorbea deja fluent. Locuia la periferie, lângă aeroport, atât de aproape încât trebuia să se întrerupă din vorbit de câte ori trecea un avion. Ca să profite într-un fel de asta, își făcuse rost de o diagramă uriașă, care detalia toate zborurile din și spre Dakar și, după două nopți de studiu, o învățase pe de rost. Când se auzea zgomotul avionului, începea să recite zborul, ruta și destinația. Annie râse și el păru un pic jignit. Ea se întoarse acasă în noaptea în care primul om păși pe lună.

Nu se mai revăzură decât după șapte ani. Annie trecuse triumfătoare prin Oxford, lansând o revistă radicală și scandaloasă și îmbolnăvindu-și prietenii cu cel mai bun calificativ la limba engleză, pe care-l obținuse aparent fără nici un efort. Și pentru că era lucrul pe care dorea cel mai puțin să-l facă, deveni ziaristă la o publicație de seară din nord-estul Angliei. Mama ei nu veni să o viziteze decât o dată și fu atât de deprimată de peisaj și de cocioaba afumată în care locuia fiica ei, încât plânse în tren tot drumul spre Londra. E drept că avea și de ce. Annie rezistă un an, apoi își făcu bagajele, zbură la New York și fu

ei, se mutaseră din loc în loc de câte ori el primea un post nou. Ea și fratele ei mai mic se născuseră în Egipt, apoi trăiseră în Malayezia, apoi în Jamaica. Pe urmă, tatăl ei murise pe neașteptate în urma unui atac de cord. Annie descoperise de curând un mod de a spune asta așa ca să nu-i facă pe oameni să tacă și să-și privească stânjeniți pantofii. Mama ei se întorsese în Anglia și se recăsătorise repede, expediindu-i, pe ea și pe fratele ei, la școli cu internat. Deși Annie trecuse repede peste această parte a povestirii, Robert simți profunzimea durerii ei nevindecate.

A doua zi, Robert o luă în jeep-ul lui pe bac și o depuse la mânăstirea catolică unde urma să muncească și să trăiască anul acela, sub ochii destul de îngăduitori și miopi ai maicii superioare, o canadiană de limbă franceză.

În următoarele trei luni, Annie se întâlni cu Robert în fiecare miercuri, când el venea în oraș după provizii. Vorbea fluent Jola — limba localnicilor — și-i dădea și ei o lecție săptămânală. Deveniră prieteni, dar nu și amanți. În schimb, Annie își pierdu virginitatea cu un senegalez frumos, numit Xavier, la ale cărui avansuri amoroase își aminti să răspundă „da", tare și cu convingere.

Apoi Robert fu transferat la Dakar și, în seara de dinaintea plecării lui Annie, trecu fluviul pentru o masă de rămas bun. În America erau alegeri prezidențiale și amândoi ascultară cum Nixon câștiga majoritatea în fiecare stat, în timp ce afară se întuneca tot mai tare. Robert arăta de parcă-i murise cineva apropiat și Annie fu emoționată când el îi explică pe larg, cu vocea gâtuită, ce însemnau aceste alegeri pentru țară și pentru războ-

chiar și ea uimită de modul rapid în care reuși să capete o slujbă la revista *Rolling Stone.*

Se specializă în portrete brutale ale unor celebrități, obișnuite numai cu adulația presei. Detractorii ei — nu puțini — spuseră că în curând va rămâne fără victime, dar nu se întâmplă așa. Victimele existau. Curând, să fii „făcut" sau „îngropat" de Annie Graves deveni un fel de confirmare masochistă a statutului de celebritate.

Robert îi telefonă într-o zi la birou și, în primul moment, numele lui nu-i spuse nimic.

— Îți aduci aminte de „tubab-ul" care te-a găzduit o noapte în junglă ? sondă el.

Se întâlniră la o cafea și el arăta mult mai bine decât își amintea Annie. Îi spuse că-i urmărise cariera și părea să cunoască toate articolele ei mai bine decât ea. El era avocat districtual și sprijinea campania electorală a lui Carter, în măsura în care slujba i-o îngăduia. Era idealist, clocotea de entuziasm și, cel mai important, o făcea să râdă. De asemenea, se ținea mai drept și era tuns mai scurt decât oricare din bărbații cu care umblase ea în ultimii cinci ani.

În timp ce garderoba lui Annie excela în piele neagră și ținte, el umbla numai cu gulere tari și costume bine călcate. Când ieșeau împreună, lipsa de convenționalism a potrivirii lor le dădea un fior de plăcere despre care, însă, nu vorbeau.

Patul, acea zonă a relației lor îndelung amânată și de care Annie se temea în taină, deși nu vroia s-o recunoască, îi revelă un Robert surprinzător de lipsit de inhibițiile pe care i le bănuise. Avea o imaginație mult mai bogată decât infatuații sleiți

de droguri cu care se culcase de când venise la New York. Peste câteva săptămâni, când îi spuse și lui Robert constatarea ei, el reflectă un moment, așa cum Annie își amintea că făcea și la Dakar înainte de a recita din diagrama aeroportului, apoi replică, perfect serios, că el crezuse întotdeauna că sexul, ca și dreptul, nu puteau fi practicate decât cu foarte mult zel.

Se căsătoriră în primăvara următoare și Grace, unicul lor copil, se născu trei ani mai târziu.

Annie își luase de lucru în tren nu din obișnuință, ci pentru că spera ca acesta s-o distragă de la gândul accidentului. Îngrămădise în fața ei fragmente din ceea ce spera să fie lansarea anului, ultima operă a unui mare romancier încărunțit și capricios. Unul din scriitorii ei bombă, cum ar fi spus Grace. Annie citise de trei ori primul paragraf și nu reținuse nici un cuvânt.

Apoi o sună Robert la telefonul celular. Era la spital. Nu se schimbase nimic. Grace era tot inconștientă.

— Vrei să spui în comă, spuse Annie, pe un ton care-l soma să vorbească fără ocolișuri.

— Doctorii n-au spus asta, dar și eu cred că asta e.

— Altceva ?

Urmă o pauză.

— Haide, Robert, pentru numele lui Dumnezeu.

— Stă destul de rău cu un picior. Se pare că a trecut camionul peste el.

Annie respiră șuierător.

— Acum doctorii se uită la picior. Știi ce, Annie, trebuie să mă-ntorc acolo. Te aștept la tren.

— Nu, mai bine stai cu ea. Iau un taxi.

— O.K. Te mai sun dacă e ceva nou.

Făcu o pauză, apoi continuă :

— Totul o să fie bine.

— Da, știu.

Apăsă pe butonul de întrerupere și puse jos telefonul. Afară, câmpiile albe, luminate de soare, se alungeau din cauza vitezei trenului. Annie scotoci în poșetă după ochelarii de soare, și-i puse și-și lăsă capul pe spate, pe banchetă.

Sentimentul de vinovăție se instalase imediat după ce Robert telefonase prima dată. Ar fi trebuit să fie și ea acolo. Fu primul lucru pe care i-l spuse lui Don Farlow după ce puse jos receptorul. El fusese drăguț, venise și o luase pe după umeri și-i spusese tot ce se spune în asemenea situații.

— N-ar fi fost nici o diferență, Annie. N-ai fi putut schimba nimic.

— Ba da. Aș fi putut s-o opresc. Ce-o fi fost în mintea lui Robert, s-o lase să călărească într-o zi ca asta ?

— E o zi frumoasă. Ai fi lăsat-o și tu.

Desigur, Farlow avea dreptate, dar sentimentul de vinovăție nu o părăsi, pentru că dura de mai multă vreme. Faptul că nu plecase cu ei cu o seară înainte era doar capul șarpelui care se insinuase în timp în sufletul ei, încă de acum treisprezece ani, de când se născuse fiica ei.

După ce Grace se născuse, Annie își luase liber șase săptămâni și se bucurase de fiecare clipă a lor. Era adevărat că erau și clipe mai neplăcute,

care fuseseră lăsate în grija Elsei, bona jamaicană, care rămăsese și astăzi supapa de siguranță a vieții lor domestice.

Ca multe alte femei ambițioase din generația ei, Annie fusese hotărâtă să demonstreze că maternitatea și cariera sunt două aspecte compatibile ale vieții. Dar, în timp ce alte mame din presă își foloseau profesia pentru a-și promova etica, Annie nu făcuse niciodată caz de asta și respinsese atâtea oferte de a apărea fotografiată cu fiica ei, încât revistele feministe renunțaseră în curând s-o mai solicite. Nu de mult, o găsise pe Grace răsfoind o asemenea revistă, unde o prezentatoare TV apărea mândră, cu bebelușul ei.

— De ce nu ne-am făcut și noi fotografii din astea ? întrebase Grace, fără s-o privească.

Annie îi răspunsese, cam acid, că ei i se părea imoral, de parcă încercai să-ți plasezi copilul ca pe o marfă. Grace dăduse din cap gânditoare, tot fără s-o privească.

— Aha, spusese ea pe un ton neutru, dând pagina, cred că oamenii te cred mai tânără dacă faci să pară că n-ai copii.

Comentariul acesta, rostit fără nici o urmă de maliție, o șocase atât de tare pe Annie, încât multe săptămâni după aceea nu se mai putuse gândi decât la relația dintre ea și Grace sau, mai bine zis, la lipsa acestei relații.

Nu fusese întotdeauna așa. De fapt, până în urmă cu patru ani, când acceptase primul post în redacție, Annie se mândrea că ea și Grace erau mai apropiate una de alta decât oricare altă mamă și fiică pe care le cunoștea. Fiind o ziaristă celebră,

mai faimoasă decât mulți dintre cei despre care scria, timpul ei îi aparținea. Putea să lucreze și acasă și să-și ia zile libere de câte ori vroia. Când călătorea, o lua adesea pe Grace cu ea. Odată stătuseră aproape o săptămână, numai ele două, la un hotel luxos din Paris, așteptând ca o primadonă a modei să-i acorde lui Annie interviul promis. Merseseră zilnic să viziteze orașul și să facă târguieli, iar serile se îndopau cu bunătățile oferite de room service, stând în fața televizorului într-un pat uriaș, cu picioare aurite, și chicotind ca două surori neastâmpărate.

Munca de conducere fusese foarte diferită. Adâncindu-se cu euforie și încordare în aventura de a transforma o mică revistă îmbâcsită în publicația cea mai citită din oraș, Annie refuzase la început să vadă prețul pe care trebuia să-l plătească acasă. Acum, ea și Grace aveau parte de un „timp de calitate", așa cum se exprima ea cu mândrie. Dar astăzi, singura calitate a acelui timp constă numai în constrângere, gândi Annie. Stăteau împreună o oră dimineața, când o forța pe fetiță să exerseze la pian, și două ore seara, când o forța să-și facă lecțiile. Cuvintele menite să exprime o îndrumare maternă semănau tot mai mult cu niște critici.

Lucrurile se mai îndreptau în weekend-uri, călăria ajutând la menținerea punții fragile, încă existente între ele două. Annie nu mai călărea, dar, spre deosebire de Robert, avea din propria ei copilărie o înțelegere adâncă a lumii cailor și a concursurilor de sărituri. Îi plăcea să-i conducă pe Grace și pe calul ei la competiții. Dar chiar și atunci când se înțelegeau cel mai bine, relația lor

nu atingea acea încredere deplină dintre Grace și Robert.

Fata i se adresa întâi tatălui, indiferent în ce problemă. Annie se resemnase de acum cu gândul că istoria se repeta. Și ea fusese fetița lui tata, pentru că mama ei nu fusese dornică de a privi dincolo de haloul de lumină care-l înconjura pe fratele ei. Acum, fără să aibă nici măcar o asemenea scuză, Annie se simțea împinsă de gene nemiloase să repete greșeala mamei ei în comportarea față de Grace.

Trenul încetini într-o curbă lungă și se opri la Hudson și ea privi acoperișul restaurat al gării, susținut de stâlpi de fier. Un bărbat stătea exact în locul unde o aștepta Robert de obicei și-și întinse brațele către o femeie care cobora din tren cu doi copii mici. Annie se uită la ei cum se îmbrățișau. Apoi porniră spre parcare. Băiatul insistă să care el sacoșa cea mai grea și tatăl lui râse și îl lăsă. Annie se uită în altă parte și fu bucuroasă când trenul se puse din nou în mișcare. Peste douăzeci și cinci de minute va fi la Albany.

Îi luară urma lui Pelerin destul de departe în susul șoselei. Pe zăpada dintre urmele de copite erau pete de sânge încă proaspăt. Vânătorul le văzu primul și le urmă, conducându-i pe Logan și Koopman printre copaci, pe drumul către râu.

Harry Logan știa cum arăta calul pe care-l căutau, deși îl știuse mult mai bine pe celălalt, al cărui cadavru tocmai fusese tăiat din resturile remorcii. Gulliver fusese unul dintre caii îngrijiți de el la ferma doamnei Dyer ; familia Maclean apelase la alt veterinar local. Logan remarcase

Morgan-ul nou venit și strălucitor de câteva ori, când urcase la grajduri. După dâra de sânge, își dădea seama că era rănit grav. Era în continuare zguduit de ceea ce văzuse și-și dorea să fi ajuns mai devreme, ca să scurteze suferința lui Gulliver. Dar atunci ar fi trebuit poate să asiste la ridicarea corpului lui Judith și i-ar fi fost foarte greu. Era un copil așa de drăguț ! Îi făcuse rău s-o vadă pe targă și pe fata cealaltă, pe care abia dacă o cunoștea.

Murmurul râului se auzea mai tare și apa se vedea deja printre copaci. Vânătorul se oprise și-i aștepta. Logan se împiedică de o creangă uscată și fu gata să cadă și vânătorul îl privi cu un dispreț abia mascat. Forțos mizerabil, gândi Logan. Tipul îi displăcuse de la început, ca de altfel toți vânătorii. Îi părea rău că nu-i spusese să-și lase în mașină afurisita de pușcă.

Apa curgea repede peste pietre, repezindu-se și asupra unui mesteacăn argintiu, răsărit chiar pe mal. Cei trei oameni se uitară la locul unde urmele dispăreau în apă.

— O fi încercat să treacă apa, încercă Koopman să fie folositor.

Vânătorul clătină din cap. Malul opus era abrupt și nu se vedea nici o urmă pe el.

O luară tăcuți pe marginea apei. Apoi vânătorul se opri și întinse mâna în lături, ca să se oprească și ei.

— Acolo, spuse el încet, arătând în față.

Erau la vreo douăzeci de metri de podul fostei căi ferate. Logan își îngustă ochii, apărându-se de soare. Nu vedea nimic. Deodată, sub pod, se mișcă

ceva și Logan îl văzu. Calul stătea în umbră, în capătul îndepărtat și se uita drept la ei. Avea botul umed și ceva întunecat îi curgea încontinuu de pe piept în apă. Mai jos de baza gâtului, parcă era ceva atârnat de el, dar Logan nu putea vedea ce era. Calul scutura mereu din cap, în jos și într-o parte, împroșcând o spumă zmeurie care era luată repede de apă. Vânătorul își zmuci pușca de pe umăr și începu să-i desfacă învelitoarea.

— Regret, amice, suntem în afara sezonului, spuse Logan cât putu de neutru și trecu pe lângă el.

Vânătorul nici nu se uită la el, luă doar arma, o carabină nemțească subțire, cu lunetă, pe care Koopman o privi admirativ. Apoi scoase niște gloanțe dintr-un buzunar și începu să încarce calm arma.

— Sângerează de moarte, spuse el.

— Zău ? spuse Logan. Te pomenești că acum ești și veterinar.

Individul scoase un chicotit batjocoritor. Lăsă arma jos și rămase în așteptare, cu aerul înfuriat al unei persoane care știe că i se va dovedi dreptatea. Lui Logan îi venea să-l strângă de gât. Se întoarse din nou spre pod și făcu un pas prudent înainte. Calul se dădu imediat înapoi, acum stătea în soare și Logan văzu că nu avea nimic agățat de piept. Era o bucată de piele roză, atârnând dintr-o rană uriașă în formă de L. Sângele pulsa în carnea vie, curgându-i pe piept și apoi în apă. Logan putea acum să vadă că umezeala de pe botul animalului era de asemenea sânge. Își dădea seama, și de la depărtarea la care stătea, că osul nazal al calului fusese zdrobit.

Logan simţi că i se strânge stomacul. Calul era al naibii de frumos şi ura ideea că va trebui să-l doboare. Dar chiar dacă ar fi reuşit să ajungă destul de aproape ca să controleze sângerarea. rana arăta atât de rău, încât sorţii păreau să prezică moartea animalului. Mai făcu un pas către el şi Pelerin se dădu iar înapoi, întorcându-se să caute scăpare în susul apei. Auzi în spate un zgomot ascuţit, făcut de vânătorul care-şi arma puşca. Logan se întoarse spre el :

— Taci dracului odată !

Vânătorul nu răspunse, îi aruncă doar lui Koopman o privire cu înţeles. Se construia o complicitate pe care Logan simţea nevoia s-o nimicească. Îşi puse jos geanta şi se aplecă să caute în ea, vorbind cu Koopman :

— Vreau să văd dacă pot să ajung la el. Poţi să treci în partea cealaltă a podului şi să-l blochezi ?

— Da, domnule.

— Ia şi o creangă, ceva, ca s-o fluturi înspre el dacă se-ndreaptă spre tine. S-ar putea să trebuiască să te uzi la picioare.

— Da, domnule, răspunse tânărul, îndreptându-se deja către copaci.

— Strigă atunci când eşti gata. Şi nu te apropia prea tare ! îl avertiză Logan.

Umplu o siringă cu un sedativ şi-şi îndesă în buzunarele hanoracului alte lucruri de care mai putea să aibă nevoie. Era conştient de ochii vânătorului aţintiţi asupra lui, dar se ridică fără să-l bage în seamă. Pelerin stătea cu capul în jos, pândind fiecare mişcare a oamenilor. Aşteptară în murmurul grăbit al apei. Apoi Koopman strigă şi,

când calul se întoarse să se uite, Logan păși cu grijă în râu, ascunzând siringa în mână.

Ici și colo, în albia apei, se aflau pietre curățate de zăpadă și încercă să meargă pe ele. Pelerin întoarse capul și-l văzu. Deveni agitat, neștiind încotro să fugă, și tropăi în apă, strănutând și împroșcând spumă însângerată. Logan nu mai avea pietre pe care să meargă și știu că va trebui să se ude. Își lăsă un picior în torentul rece și se înfioră simțind șuvoiul de gheață prin pielea cizmei.

Koopman apăru la cotul de dincolo de pod al râului. Intrase și el până la genunchi în apă și ținea în mână o creangă mare de mesteacăn. Calul se uita de la unul la celălalt. Logan vedea spaima din ochii animalului și mai vedea și altceva, care-l cutremură. Dar îi vorbi blând și tărăgănat :

— E-n regulă, băiete. O să fie bine.

Era la vreo șase metri de cal și se întreba cum să procedeze. Dacă reușea să pună mâna pe frâu, ar fi avut șansa să înfigă acul în gât. Dacă nu apuca, încărcase siringa cu o cantitate mai mare de sedativ. Dacă-l înțepa într-o venă de la gât, avea nevoie de mai puțin decât dacă-l nimerea într-un mușchi. Oricum, trebuia să aibă grijă să nu-i injecteze prea mult. Un cal așa de grav rănit nu trebuia lăsat să devină inconștient. Va trebui să încerce să-i injecteze numai atât cât să-l calmeze, pentru ca, după aceea, să-l ducă undeva unde să fie îngrijit.

Acum Logan îi vedea bine rana de pe piept. Era foarte urâtă și își dădu seama că n-aveau timp de pierdut. După felul cum pulsa sângele, socoti că animalul pierduse deja peste patru litri.

— Fii cuminte, băiatule. Nu-ți facem nimic.

Pelerin sforăi și se îndepărtă de el, împleticindu-se spre Koopman și împrăștiind curcubee de apă.

— Scutură creanga ! țipă Logan.

Koopman îl ascultă și Pelerin se opri. Logan folosi pauza ca să se apropie și călcă într-o groapă, udându-se până la coapse. Sfinte Iisuse, ce rece era apa ! Ochii încercuiți cu alb ai calului îl văzură venind și acesta porni din nou spre Koopman.

— Scutură !

Mișcarea crengii îl opri și Logan plonjă înainte, cu mâna întinsă. Își înfășură chinga șeii pe încheietură și simți calul răsucindu-se și luptând. Încercă să se lipească de umărul calului, ferindu-se tot timpul de copitele din spate care-l căutau și reuși să bage acul în gâtul animalului. La atingerea acului, Pelerin explodă.

Se înălță în două picioare nechezând alarmat și Logan avu o fracțiune de secundă să golească siringa. Tocmai când o făcea, calul îl lovi, făcându-l să-și piardă echilibrul. Fără să vrea, injectă în gâtul lui Pelerin tot conținutul siringii.

Calul știa acum care dintre cei doi oameni era cel mai periculos și sări spre Koopman. Logan avea încă mâna stângă înfășurată în chingă, așa că fu târât prin apă cu capul înainte. Simți apa înghețată șiroindu-i pe haine în timp ce era tras ca un schior acvatic răsturnat. Chinga îi tăia carnea și o piatră îi lovi umărul, făcându-l să țipe de durere. Apoi scăpă chinga din mână și reuși să ridice capul și să-și umple plămânii cu aer. Îl văzu pe Koopman aruncându-se într-o parte și pe cal, plescăind prin apă și împleticindu-se în

sus, pe mal. Avea încă siringa înfiptă în gât. Logan se ridică în picioare și urmări calul dispărând printre copaci.

— Ce rahat ! zise el.

— Ai pățit ceva ? îl întrebă Koopman.

Logan se mulțumi să clatine din cap și începu să-și stoarcă apa din hanorac. Ceva de pe pod îi atrase privirea și se uită în sus. Îl văzu pe vânător rezemat de parapet, cu un rânjet întins de la o ureche la cealaltă.

— De ce dracu' nu te cari de-aici ? spuse Logan.

Îl văzu pe Robert imediat după ce trecu de ușile batante. Erau câteva canapele gri deschis și o măsuță joasă cu flori pe ea la capătul coridorului și el stătea acolo în picioare, uitându-se pe o fereastră mare, cu soarele în față. Annie fu mișcată de cât de vulnerabil arăta el în acel moment când încă n-o văzuse, cu fața luminată de soare pe jumătate și atât de palidă, încât pielea părea translucidă. Apoi el o zări și veni spre ea, cu un mic zâmbet mohorât. Se luară în brațe și rămaseră așa un timp, fără să spună nimic.

— Unde e ? întrebă Annie în cele din urmă. El o luă în brațe și o îndepărtă puțin de el ca s-o poată privi :

— Au dus-o jos. Acum o operează.

O văzu încruntându-se și continuă repede, înainte ca ea să întrebe ceva :

— Doctorii au spus c-o să se facă bine. Încă nu și-a recăpătat cunoștința, dar i-au făcut toate analizele și investigațiile și se pare că n-are nici o leziune pe creier.

Se opri să înghită aer şi Annie aşteptă, cercetându-i faţa. Ştiu, după felul cum încerca să-şi controleze vocea, că mai era şi altceva.

— Spune mai departe.

Dar el nu putu. Începu să plângă. Cu capul aplecat, scuturându-şi umerii. O ţinea încă pe Annie de braţe şi ea se desprinse blând şi prinse în mâini braţele lui.

— Haide, spune-mi.

El trase aer în piept şi-şi lăsă capul pe spate, uitându-se la tavan înainte de a o putea privi din nou. Vocea i se gâtui o dată, înainte de a reuşi să-i spună :

— Îi taie piciorul.

Mai târziu, Annie avea să fie în acelaşi timp mirată şi ruşinată de reacţia ei de atunci. Nu se considerase niciodată prea tare în momente de criză, cu excepţia crizelor de la servici, pe care le rezolva cu entuziasm. Şi nici nu i se păruse că avea dificultăţi în a-şi exprima emoţiile. Poate că Robert, prăbuşindu-se, o forţase să rămână tare. El plânse, aşa că ea rămase cu ochii uscaţi. Cineva trebuia să fie stâlpul de sprijin, altfel aveau să fie doborâţi.

Dar Annie n-avea nici o îndoială că lucrurile ar fi putut să se petreacă şi altfel. Cu toate acestea, vestea despre fiica ei o pătrunse ca un cuţit de gheaţă. În afară de impulsul — iute înfrânat — de a ţipa, în mintea ei nu-şi făcu loc altceva decât un şir de întrebări, atât de obiective şi de practice, încât o făceau să pară lipsită de inimă.

— Cât de mult îi taie ?

Robert se încruntă, neînţelegând :

— Ce ?

— Din picior. Cât de mult îi taie ?

— De deasupra...

El se opri, ca să încerce să-și vină în fire. Detaliul părea atât de șocant !

— De deasupra genunchiului.

— Ce picior ?

— Dreptul.

— Cât de mult deasupra genunchiului ?

— Iisuse Cristoase, Annie ! Ce contează asta ? Se desprinse de ea, ștergându-și fața umedă cu dosul mâinii.

— Cred că de fapt contează destul de mult. Era și ea uluită de ce spunea. El avea dreptate, bineînțeles că nu conta. Parcă făcea o demonstrație academică și pisăloagă, dar n-avea de gând să se oprească.

— E chiar deasupra genunchiului sau își pierde și partea de sus a piciorului ?

— Chiar deasupra genunchiului. N-am cerut măsurătorile exacte, dar dacă te duci jos, sunt sigur că te vor lăsa să te uiți. Se întoarse spre fereastră și Annie îl văzu scoțându-și batista și ștergându-și îndârjit ochii și nasul, supărat pe el însuși că plânsese. Pe coridor, în spatele lor, se auziră pași.

— Doamna Maclean ?

Annie se întoarse. O infirmieră tânără, îmbrăcată în alb, aruncă o privire spre Robert și decise că Annie era cea cu care se putea vorbi :

— Sunteți căutată la telefon.

Infirmiera porni repede pe coridorul curat, părând că alunecă pe dalele de gresie cu pantofii ei albi și silențioși. Îi arătă lui Annie un telefon de lângă registratură și-i transferă convorbirea.

Era Joan Dyer de la grajduri. Se scuză că dădea telefon și întrebă cu nervozitate ce face Grace. Annie îi spuse că era încă în comă și nu pomeni nimic de picior. Doamna Dyer nu mai amână subiectul. Dăduse telefon pentru Pelerin. Îl găsiseră, și Harry Logan aștepta la telefon să i se spună ce să facă.

— Cum adică ? întrebă Annie.

— Calul e într-o stare foarte proastă. Are case rupte, răni adânci și a pierdut mult sânge. Chiar dacă fac tot ce pot și-l salvează, nu va mai fi niciodată ce-a fost.

— Unde-i Liz ? Nu poți s-o chemi acolo ?

Liz Hammond era doctorița veterinară care-l îngrijea pe Pelerin și era și o prietenă de familie. Ea-l consultase în Kentucky, vara trecută, înainte de a-l cumpăra.

— E plecată la o conferință, spuse doamna Dyer. Nu se întoarce decât sâmbăta viitoare.

— Logan vrea să-l doboare ?

— Da. Îmi pare rău, Annie. Acum, Pelerin e sedat și Harry spune că s-ar putea să nu-și mai revină deloc. Îți cere autorizația să-l doboare.

— Adică să-l împuște ?

Iar se lega de detalii nesemnificative, așa cum făcuse și când vorbise cu Robert. De ce naiba conta felul în care aveau să omoare calul ?

— Cred că o vor face cu o injecție.

— Și dacă nu sunt de acord ?

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea.

— Păi, cred că o să-l transporte undeva și o să-ncerce să-l opereze. Poate la Cornell.

Urmă o nouă pauză.

— Dincolo de toate, Annie, până la urmă te va costa mai mult decât asigurarea calului.

Menționarea banilor o hotărî pe Annie ; atunci încă nu se cristalizase în mintea ei ideea că exista o legătură între viața calului și cea a fiicei ei.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cât costă, se repezi ea și o auzi pe femeia de la celălalt capăt al firului tresărind. Spune-i lui Logan că dacă omoară calul îl dau în judecată.

— Vino acum, e-n regulă.

Koopman cobora panta, dirijând camionul. Vehiculul se urni greoi după el, cu lanțurile troliului din spate zăngănind. Era camionul pe care cei de la moară îl aveau pregătit pentru descărcarea turbinelor ; acum, Koopman îl adusese pentru altceva. Imediat după camion venea o furgonetă mare, Ford, trăgând o remorcă deschisă. Koopman se uită peste umăr la grupul de oameni îngenunchea ți în jurul calului.

Pelerin zăcea pe-o parte în zăpadă, iar pata de sânge care se lățea sub el uda genunchii celor care încercau să-l ajute. Atât reușise să mai meargă înainte de a fi doborât de sedativ. Picioarele din față cedaseră și se prăbușise în genunchi. Încercase să mai lupte, dar, când Logan ajunsese lângă el, era deja adormit.

Logan îl pusese pe Koopman să o sune pe Joan Dyer din mașina lui și se bucurase că vânătorul nu era în apropiere, ca să-l audă cerând permisiunea de a lichida animalul. Apoi îl trimisese pe Koopman după ajutor și îngenunchease lângă cal, încercând să-i oprească sângerarea. Își băgă mâna până la cot în rana adâncă de la piept, dând la o

parte strat după strat de țesut moale. Pipăi după sursa de sângerare și o găsi, era o arteră secționată, din fericire una mică. Simți sângele fierbinte pulsându-i în mână și-și aminti de clamele pe care le luase în buzunar. Scotoci cu o mână după ele, găsi una și prinse artera cu ea. Simți cum sângerarea se oprește imediat. Dar sângele curgea în continuare dintr-o sută de alte vene tăiate, așa că-și scoase hanoracul ud, îi goli buzunarele și se strădui să-l stoarcă de apă și de sânge. Apoi îl împături și-l îndesă cât putu de grijuliu în rană. Înjură cu glas tare. Ar fi avut nevoie de perfuzii, dar punga de Plasmalyte pe care o adusese era în geanta lăsată jos, pe malul râului. Se ridică în picioare și se năpusti s-o aducă, într-o alergare precipitată.

Când se întoarse, medicii din echipa de intervenție erau acolo, acoperindu-l pe Pelerin cu pături. Unul dintre ei îi întindea un telefon portabil.

— Vorbiți cu doamna Dyer, spuse el.

— Dumnezeule, nu vedeți că nu pot vorbi acum ? spuse Logan.

Îngenunche și atașă punga de cinci litri de Plasmalyte de gâtul lui Pelerin, injectându-i și o doză de steroizi, ca să suporte șocul. Calul respira scurt și neregulat și membrele i se răceau rapid, și Logan zbieră să i se mai dea pături, ca să-i învelească picioarele bandajate deja, ca să nu mai piardă sânge.

Unul dintre medici aduse niște perdele verzi de la o ambulanță și Logan scoase hanoracul lui din rană, potrivind acolo perdelele. Gâfâind, încărcă o seringă cu penicilină. Cămașa i se înroșise și sângele îi curse de pe coate pe piept când ridică siringa ca să-i scoată bulele de aer.

— A dracului nebunie, zise el.

Injectă penicilina în gâtul lui Pelerin. Calul părea mort. Oricum, rana de la piept era o justificare suficientă pentru a fi doborât, dar mai avea și osul nazal zdrobit, câteva coaste rupte, o tăietură urâtă în regiunea metacorpului stâng și o mulțime de alte zgârieturi și contuzii mărunte. După felul cum urcase panta, își dăduse seama că avea ceva scrântit și la piciorul drept din față. Ar fi trebuit să pună capăt agoniei bietei creaturi. Dar dacă mersese atât de departe, afurisit să fie el dacă nu făcea tot ce putea ca să șteargă rânjetul de pe fața împuțitului de vânător. Măcar, dacă murea, prefera să știe că animalul a ales și el să moară.

Koopman ajunsese cu remorca lângă ei și Logan văzu că făcuseră rost de undeva și de o prelată groasă. Individul din echipa de intervenție mai avea încă telefonul deschis, așa că Logan i-l luă din mână.

— Vă ascult, spuse el, arătând cu mâna cum trebuia potrivită prelata. Când auzi mesajul transmis cu tact de biata femeie, nu făcu decât să zâmbească și să clatine din cap :

— Grozav. E bine să fii apreciat.

Dădu înapoi telefonul și-i ajută să-l urce pe Pelerin pe prelată, care fusese întinsă pe zăpada înroșită. Lui Logan i se păru amuzant că toți aveau genunchii roșii. Cineva-i dădu o haină uscată și, pentru prima oară de când ieșise din râu, își dădu seama ce frig îi era.

Koopman și șoferul potriviră marginile prelatei în cârligul troliului și apoi se dădură înapoi și priviră împreună cu ceilalți cum Pelerin era ridicat

încet în aer, clătinându-se ca un balot când fu lăsat pe remorcă. Logan se urcă în ea cu doi medici și reușiră să-i potrivească picioarele, astfel ca animalul să zacă pe o parte, ca la început. Koopman îi dădu trusa, în timp ce alții înveleau calul în pături.

Logan îi mai injectă o doză de steroizi și-i puse o nouă perfuzie cu Plasmalyte. Se simți deodată foarte obosit. Șansele calului de a ajunge viu la clinică erau foarte slabe.

— Dăm telefon ca să fiți așteptați, spuse Koopman.

— Mulțumesc.

— V-ați așezat ?

— Cred că da.

Koopman lovi spatele furgonetei și-i strigă șoferului să pornească. O luară încet în susul pantei.

— Noroc, strigă Koopman după ei, dar Logan nu păru să-l audă. Tânărul ajutor de șerif păru vag dezamăgit. Se terminase, și toată lumea pleca acasă. În spatele lui se auzi un zgomot de fermoar tras și se întoarse să vadă de unde venea. Vânătorul își punea la loc pușca.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, spuse Koopman. Vânătorul dădu din cap, își aruncă geanta pe umăr și se îndepărtă.

Robert sări din somn și o clipă i se păru că era la birou. Ecranul computerului o luase razna, înfățișând niște linii verzi, care se urmăreau peste niște piscuri în zigzag. Nu se poate, gândi el, un virus a atacat calculatorul. I-a mătrășit dosarele cazului cu asigurările Dunford. Apoi văzu patul

cu pătura întinsă frumos peste ce mai rămăsese din piciorul fiicei lui și-și aduse aminte unde era.

Se uită la ceas. Era aproape cinci dimineața. În cameră era întuneric, doar capul și umerii goi ai lui Grace erau aureolați de lumina slabă a unei veioze. Fata avea ochii închiși și arăta senină, de parcă n-ar fi deranjat-o toată șerpăria de tuburi de plastic care-o invadaseră. Avea în gură un tub pentru respirație și altul în nas, pentru a putea fi hrănită direct în stomac. Din pungi și sticluțe agățate în suporturi de metal, o sumedenie de alte tuburi se încolăceau spre gâtul ei, parcă întrecându-se care să ajungă primul la mica valvă din vena jugulară. Deschizătura era mascată de leucoplast, ca și electrozii de pe tâmple și de pe piept, ca și gaura tăiată deasupra unuia din sânii ei mici pentru a i se insera în inimă un tub din fibre optice.

Doctorii spuseseră că, fără casca de călătorie, fata ar fi murit. Casca pleznise când capul lovise asfaltul. Una din investigații descoperise totuși o sângerare difuză în creier, așa că i se făcuse și acolo o gaură prin care putea fi monitorizată presiunea intracraniană. Doctorii spuneau că respiratorul va ajuta la stabilizarea creierului. Șuieratul ritmic al acestuia îl adormise pe Robert. Adormise ținând-o de mână și palma ei zăcea pe cearceaf, acolo unde o lăsase atât de necugetat. O luă în mâna lui, simțindu-i căldura amăgitor de reconfortantă. Se aplecă și apăsă ușor o bucată de leucoplast, care se deslipise de pe brațul ei. Apoi se uită la mașinăriile a căror funcționare insistase să-i fie explicată. Fără să se miște, controlă toate ecranele, valvele și fluidele, ca să se asigure că nu se întâmplase nimic în timp ce dormea. Știa

că totul era computerizat și că monitorul central ar fi sunat alarma dacă se modifica ceva. Dar trebuia să se asigure și el. Ținând în continuare mâna lui Grace, se lăsă pe spătarul scaunului. Annie dormea într-o cameră mică, pe care i-o puseseră la dispoziție pe același coridor. Îi ceruse s-o trezească la miezul nopții, ca să vegheze și ea, dar, cum ațipise și el, Robert se gândi s-o lase să doarmă.

O privi pe Grace și se gândi că, înconjurată de toată tehnologia aceea, arăta mult mai mică decât vârsta ei. Fusese întotdeauna foarte sănătoasă. În afară de o gleznă scrântită când căzuse de pe bicicletă, nu mai fusese în spital decât când se născuse. Evenimentul fusese atunci, destul de dramatic ca să ajungă pentru mai mulți ani.

Fusese o cezariană în urgență. După un travaliu de douăsprezece ore, doctorii îi dăduseră lui Annie un epidural și, cum nimic nu părea să se întâmple, Robert se dusese să-și ia o cafea și un sandviș. Când se întorsese, peste o jumătate de oră, în salonul ei se dezlănțuise iadul. Parcă se afla pe puntea unei corăbii în vreme de război, cu toți oamenii aceia în verde trăgând mașinării pe roți și zbierând ordine. Cineva îi spuse că monitorul interior arătase că bebelușul era în pericol. Obstetricianul declarase că el „intră înăuntru", cu aerul unui erou de cinema din anii '40.

Robert își imaginase întotdeauna că cezarienele erau treburi pașnice. Fără gâfâit, împins și urlete, o tăietură de-a lungul unei linii prestabilite și bebelușul ieșea fără efort. Așa că bătălia care urmă îl găsi total nepregătit. Privi cu ochii holbați dintr-un colț cum oamenii aceștia, niște străini, scor-

moneau băgaţi până la coate în pântecul deschis al lui Annie, tamponându-i sângele şi aruncând pe jos feşele ude. Prinseseră marginile spintecate cu clame de metal şi se opinteau şi trăgeau, până când eroul chirurg ridică mica creatură pătată şi, crezându-se amuzant, îi spuse peste umăr lui Robert :

— Poate data viitoare o să ai mai mult noroc. E fată.

Lui Robert îi venea să-l omoare. Dar, după ce o şterseseră şi-i număraseră degetele, i-o dăduseră învelită într-o pătură albă şi-i pierise mânia. O aşezase pe perna lui Annie, pentru ca Grace să fie prima fiinţă pe care s-o vadă când se va trezi.

Mai mult noroc data viitoare. Nu mai fusese o dată viitoare. Amândoi îşi doriseră încă un copil, dar Annie făcuse patru avorturi, ultimul periculos, când sarcina era avansată. Li se spusese că era periculos să mai încerce, dar nu era nevoie să li se spună. Cu fiecare pierdere de sarcină, durerea era tot mai mare şi, în final, nici unul dintre ei nu-i mai putu face faţă. Acum patru ani, după ultima sarcină, Annie spusese că vrea să fie sterilizată. Îşi dăduse seama că voia să se pedepsească şi o implorase să n-o facă. Acceptase cu greutate, spunând că, oricum, rezultatul era acelaşi.

Exact în acea perioadă i se oferise — şi, spre uimirea lui Robert, Annie acceptase — postul de redactor-şef. Apoi, urmărind-o cum îşi canalizează durerea şi dezamăgirea în noul ei rol, realizase că-l acceptase ca s-o distragă sau tot ca să se pedepsească. Poate din amândouă motivele. Dar nu fu deloc surprins când ea avu atâta succes, încât

aproape toate revistele importante de gen începură s-o copieze.

Eșecul amândurora în încercarea de a mai avea un copil le provoca o durere despre care el și Annie nu mai aduceau vorba. Dar se insinuase viclean în toate fisurile relației dintre ei.

Deși nu se vorbise despre ea, durerea aceea fusese cu ei, acolo, la spital, când Robert se prăbușise atât de stupid și plânsese. Știa că Annie simțea că el o învinovățea pentru că nu mai fusese în stare să-i dăruiască încă un copil. Poate că reacționase cu atâta asprime la lacrimile lui pentru că simțise în ele o urmă din această învinuire. Poate că avea dreptate. Pentru că acest copil fragil, care zăcea acolo mutilat de chirurg, era tot ce aveau. Ce pripeală, ce meschinărie din partea lui Annie să zămislească numai unul ! Oare chiar credea asta ? Sigur că nu. Dar, atunci, cum de putea să exprime atât de liber un asemenea gând ?

Robert simțise întotdeauna că-și iubea soția mai mult decât îl va iubi ea vreodată. Nu se îndoia de faptul că și ea îl iubea. Căsnicia lor, comparată cu multe altele pe care le cunoștea, era bună. Încă își mai puteau dărui plăcere unul altuia, din punct de vedere fizic și spiritual. Dar aproape în fiecare zi din anii lor împreună Robert se socotise norocos că o păstrase. Niciodată nu încetase să se minuneze că cineva atât de vibrant, de vital ca ea, dorise să rămână cu el.

Robert nu se subestima. Din punct de vedere obiectiv (și el considera că obiectivitatea era unul dintre atuurile personalității lui), era unul dintre cei mai înzestrați avocați pe care-i cunoștea. De asemenea, era un tată bun, un prieten bun pentru

puținii lui prieteni și, în ciuda bancurilor care circulă despre avocați, era și un om profund moral. Dar, deși nu se considerase vreodată anost, știa că-i lipsea suflul vital al lui Annie. Nu, nu suflul vital, scânteia ei. Acea lumină care-l atrăsese întotdeauna la ea, începând din seara aceea din Africa, de când deschisese ușa și o văzuse stând în mijlocul bagajelor.

Avea cu șase ani mai mult decât ea, dar adesea păreau mult mai mulți. După toți oamenii strălucitori și puternici cu care se întâlnea, lui Robert i se părea aproape o minune că ea se mulțumea cu el. Mai mult, era sigur — pe cât poate fi un om rațional de astfel de lucruri — că ea nu-i fusese niciodată necredincioasă.

Totuși, din primăvara când Annie acceptase noua ei slujbă, relația lor devenise tensionată. Războaiele de la birou o făcuseră nervoasă și mult mai critică decât de obicei. Grace și Elsa simțiseră și ele schimbarea și umblau cu grijă în preajma lui Annie. Elsa părea ușurată când el ajungea acasă înaintea soției lui. Îi transmitea repede mesajele, îi arăta ce gătise pentru cină și se grăbea să plece înainte de a da ochii cu Annie.

Robert simți o mână pe umăr și, ridicând ochii, își văzu soția, chemată parcă de gândurile lui. Avea cearcăne negre. Îi luă mâna și o lipi de obrazul lui.

— Ai dormit ? o întrebă.

— Ca un prunc. Trebuia să mă scoli.

— Am adormit și eu.

Ea zâmbi și se uită la Grace.

— Nici o schimbare ?

El clătină din cap. Vorbiseră încet, de parcă le-ar fi fost frică să nu trezească fata. O contem-

plară amândoi, Annie, cu mâna pe umărul lui, și șuieratul respiratorului, măsurând tăcerea din cameră. Apoi Annie se cutremură și-și retrase mâna. Se înfășură mai bine în jacheta ei de lână, ținând-o cu brațele încrucișate la piept.

— M-am gândit să mă duc acasă să-i aduc niște lucruri, spuse ea. Ca să le găsească aici când se trezește.

— Mă duc eu. Doar n-o să conduci acum.

— Ba vreau să conduc. Zău. Îmi dai cheile tale ?

El le găsi și i le dădu.

— Iau ceva și pentru noi. Vrei ceva anume ?

— Niște haine, poate și un aparat de ras.

Ea se aplecă și-l sărută pe frunte.

— Ai grijă, spuse el.

— Sigur. Vin repede.

El se uită după ea. Se opri lângă ușă și-l privi și-și dădu seama că voia să spună ceva.

— Ce e ? o întrebă el.

Dar ea zâmbi doar și clătină din cap. Apoi se întoarse și ieși.

La ora aceea, străzile erau curățate și, în afară de vreo două camioane, aproape pustii. Annie conduse spre sud pe șoseaua 87 și apoi spre est pe 90, alegând același traseu urmat de camion cu o zi înainte.

Farurile luminau malurile de zăpadă netopită de pe marginile șoselei. Robert pusese cauciucurile de zăpadă, care se lipeau de asfalt. La radio se transmitea o emisiune cu telefoane din partea ascultătorilor și o femeie spunea cât de mult o îngrijorează fiul ei adolescent. Familia cumpărase

de curând o mașină Nissan nouă și băiatul părea că se îndrăgostise de ea. Petrecea ore întregi stând în ea, mângâind-o și azi, când intrase în garaj, mama îl prinsese făcând dragoste cu țeava de eșapament.

— Are deci un fel de fixație, nu ? spusese realizatorul emisiunii, numit Melvin.

Toate emisiunile de tipul ăsta păreau să aibă niște realizatori lipsiți de scrupule și care făceau pe înțelepții și Annie nu pricepea de ce oamenii mai dădeau telefon, când știau bine că vor fi umiliți. Sau poate că tocmai asta le plăcea. Ascultătoarea continua, cu inocență :

— Da, cred că asta are. Dar nu știu cum să mă port cu el.

— Nu faceți nimic deosebit, strigă Melvin. Pușiul o să se sature în curând. Următorul telefon...

Annie se înscrise pe peluza care, ocolind dealul, ducea la intrarea casei lor. Asfaltul era aici acoperit cu zăpadă compactă și strălucitoare și ea conduse cu atenție pe sub bolta copacilor, până la aleea pe care Robert o curățase de dimineață. Farurile luminară fațada albă de lemn a casei, aproape ascunsă de fagi impunători. Nu era nici o lumină aprinsă și pereții și tavanul holului trimiseră luciri de un albastru slab ca răspuns la lumina farurilor mașinii. Lumina automată se aprinse imediat când Annie ajunse în spatele casei și așteptă ca ușa garajului de la subsol să se ridice.

Bucătăria rămăsese așa cum o lăsase Robert. Ușile dulapului erau deschise și cele două plase cu alimente erau încă pe masă. Niște înghețată

dintr-una din ele cursese pe jos, formând o mică baltă trandafirie. Lumina roșie a robotului telefonic indica faptul că existau mesaje. Dar Annie n-avea chef să le asculte. Văzu biletul lăsat de Grace lui Robert și rămase cu ochii ațintiți la el, incapabilă să se mai gândească la ceva. Apoi se întoarse brusc și se apucă să strângă alimentele și să le pună la loc pe cele care nu se stricaseră.

Sus, în timp ce împacheta o sacoșă pentru ea și Robert, se simți ca un automat, cu fiecare acțiune programată dinainte. Presupunea că amorțeala asta se lega de șoc, sau poate era o formă de negare a nenorocirii.

Când o văzuse pe Grace după operație, privelișteа i se păruse atât de îndepărtată și străină, încât n-o putuse asimila. Fusese geloasă pe durerea care se răsucea atât de evident înăuntrul lui Robert. Îi văzuse ochii extrăgând suferință din fiecare intruzie pe care doctorii o făcuseră în corpul lui Grace. Dar ea nu putuse decât să se uite fix. Această nouă versiune a fiicei ei i se păruse total lipsită de sens.

Hainele și părul îi miroseau a spital, așa că se dezbrăcă să facă un duș. Lăsă apa să-i curgă pe piele, apoi o potrivi până fu fierbinte, la limita suportabilului. Apoi întinse mâna și așeză capul dușului astfel încât șuvoiul de apă deveni o ploaie de ace fierbinți. Închise ochii și-și ținu fața în sus și durerea o făcu să țipe. Dar rămase acolo, fericită că o durea. Putea să simtă ceva. Măcar asta putea să simtă.

Când opri apa, baia era plină de abur. Șterse cu prosopul numai o parte din oglindă, apoi privi

reflectarea deformată de dârele de apă a unei creaturi care nu-i semăna. Îi plăcuse întotdeauna corpul ei, deși era mai plină și cu sânii mai mari decât silfidele care umpleau paginile de modă ale revistei ei. Dar imaginea din oglinda aburită îi înfățișa o siluetă rozalie și umbrită, ca figurile pe punctul de a se dezintegra din picturile lui Francis Bacon. Cuprinsă deodată de neliniște, Annie stinse repede lumina și se înapoie în dormitor.

Camera lui Grace era așa cum o lăsase ea în dimineața precedentă. Tricoul lung, pe care-l purta în loc de cămașă de noapte, stătea pe marginea patului nefăcut. O pereche de blugi erau aruncați pe jos și Annie se aplecă să-i ridice. Aveau tăieturi franjurate la genunchi, petecite pe dinăuntru cu bucăți dintr-o veche rochie înflorată a lui Annie. Își aminti că se oferise să-i pună ea petecele și că se simțise îndurerată când Grace spusese cu nonșalanță că prefera să i le coase Elsa.

Annie procedase ca de obicei și, cu o mică ridicare tristă din sprânceană, o făcuse pe Grace să se simtă vinovată.

— Îmi pare rău, mami, spusese ea, luând-o în brațe. Dar tu nu știi să coși.

— Ba știu și eu, încercase Annie să ia un ton glumeț.

— Poate că da. Dar nu așa de bine ca Elsa. Zău, mami.

Annie împături blugii și-i așeză la loc. Apoi făcu patul și rămase în picioare lângă el, întrebându-se ce să ia la spital. Într-un fel de hamac agățat deasupra patului erau o mulțime de jucă-

rii pufoase, o adevărată grădină zoologică, de la urși și bizoni, până la pisici și balene ucigașe. Proveneau din toate colțurile lumii și erau aduse de familie și de prieteni. Ajunse aici, dormeau pe rând în patul lui Grace. În fiecare seară, cu un simț al dreptății scrupulos, fetița alegea două sau trei și și le punea pe pernă. Noaptea trecută, Annie văzu că dormise cu un sconx și cu un fel de balaur fioros, un cadou adus de Robert din Hong Kong. Annie puse jucăriile în hamac și scotoci după cel mai vechi prieten al lui Grace, un pinguin pe nume Godfrey, trimis la spital de colegii de birou ai lui Robert în ziua când fetița se născuse. Unul din ochii pinguinului fusese înlocuit cu un nasture și era boțit și scămoșat de desele treceri pe la spălătorie. Annie îl trase afară și-l băgă în sacoșă.

Se duse la pupitrul de lângă geam și împachetă Walkman-ul lui Grace și casetele pe care le lua întotdeauna în excursii. Doctorul spusese că puteau să încerce să-i pună să asculte muzică. Pe pupitru erau două fotografii înrămate : Una, îi înfățișa pe ei trei într-o barcă. Grace era între ei, ținându-i pe după umeri și toți râdeau. O făcuseră acum cinci ani, la Cape Cod, unde petrecuseră una din cele mai frumoase vacanțe ale lor. Annie puse fotografia în sacoșă și se uită la cealaltă. Era o poză cu Pelerin în țarcul de lângă grajduri, făcută vara trecută, la scurt timp după ce-l cumpăraseră. Nu avea frâu și șa și părul lui lucios era pus în valoare de soare. Părea gata să fugă, dar avea capul întors și privind drept spre obiectiv. Annie nu se uitase cu atenție la fotografie până

atunci, dar acum, făcând-o, găsi că privirea fixă a calului era neliniștitoare.

Habar n-avea dacă Pelerin mai trăiește. Nu știa decât că fusese dus acasă la veterinar, la Chatham, și urma să fie mutat la Cornell ; aflase asta de la doamna Dyer, care-i telefonase pe seară la spital. Acum, privind fotografia, Annie simțea că i se reproșează ceva. Nu faptul că nu se interesase de soarta calului, ci ceva mult mai adânc și cu un înțeles încă ascuns. Puse poza în sacoșă, stinse lumina și coborî la parterul casei.

Zorii mijeau deja prin ferestrele înalte ale holului. Annie puse jos sacoșa și se duse în bucătărie, fără să aprindă lumina. Înainte de a asculta mesajele telefonice, puse apă de cafea în vechiul lor ibric de aramă. Așteptând să fiarbă apa, se uită pe geam.

Afară, la numai câțiva metri de locul unde stătea, se afla un grup de căprioare cu codițe albe. Stăteau complet nemișcate, privind-o fix. Veniseră după mâncare ? Nu le mai văzuse niciodată atât de aproape, nici măcar în iernile cele mai aspre. Ce însemna asta ? Le numără. Erau douăsprezece, ba nu, treisprezece. Câte una pentru fiecare an din viața fiicei ei. Annie își spuse ei însăși să nu fie ridicolă.

Ibricul emise un fluierat coborât, dar persistent, anunțând că apa fierbea. Căprioarele îl auziră și se întoarseră toate odată și fugiră, cu codițele săltând în aer când săriră peste iaz către pădure. Doamne atotputernic, gândi Annie, a murit.

3

Harry Logan își parcă mașina sub un indicator pe care scria „Spital Animal Mare“ și i se păru ciudat că o universitate nu fusese în stare să găsească o formulare care să explice, mai precis, dacă era vorba de animale mari sau de un spital mare. Se dădu jos și-și croi drum printre petele mocirloase care mai rămăseseră din zăpada căzută în timpul weekendului. Trecuseră trei zile de la accident și, făcându-și drum printre furgonete și remorci Logan se gândi la cât de uimitor era faptul că Pelerin era încă viu.

Îi trebuiseră patru ore ca să-i cârpească rana de la piept. Era plină de cioburi și de bucăți de vopsea neagră din tabla camionului și trebuise să le curețe pe toate. Apoi, tăiase cu foarfeca marginile zdrențuite ale rănii, suturase artera și pusese câteva tuburi de drenă. După aceste operații, în timp ce asistentul supraveghea anestezia, transfuzia și oxigenul, Logan se apucă de lucru cu acul și ața.

Avu de prins ruptura la trei nivele : cel muscular, cel fibros și apoi pielea ; puse câte șaptezeci de copci la fiecare strat, iar pe cele interioare le

cusu cu fir solubil. Și toate astea, pentru un cal despre care nu credea că se va mai trezi. Dar afurisitul se trezise. Incredibil. Și nu numai că se trezise, dar era la fel de războinic cum fusese și când se luptase cu el în râu. Când îl văzu cum se zbătea să se ridice în picioare în sala de recuperare, Logan se rugă să nu rupă copcile. Nu suporta gândul de a fi nevoit să le coase din nou.

În următoarele douăzeci și patru de ore, Pelerin fusese ținut cu tranchilizante, după care fusese socotit destul de capabil de a suporta călătoria de patru ore până la Cornell.

Logan cunoștea bine universitatea și spitalul veterinar, deși lucrurile se schimbaseră destul de mult de când fusese el student, la sfârșitul anilor șaizeci. Avea multe amintiri frumoase de aici, cele mai multe legate de femei. Sfinte Iisuse, ce se mai distraseră ! Mai ales în serile de vară, când stăteau întinși pe iarbă sub copaci și aveau în față lacul Cayuga. Era unul din cele mai drăguțe campusuri universitare, după părerea lui. Dar nu și astăzi. Era frig și începuse să plouă și afurisitul de lac nici măcar nu se vedea de aici. În plus, se simțea mizerabil. Strănutase toată dimineața și nu se îndoia că i se trăgea de la faptul că-și lăsase fundul să înghețe în râul Kinderhook. Se grăbi să intre în căldura biroului cu pereți de sticlă și o întrebă pe tânăra soră de Dorothy Chen, medicul care se ocupa de cazul lui Pelerin.

Peste drum se construia o clinică nouă și Logan se simți mai bine când văzu de la geam fețele învinețite ale muncitorilor. Se mai însufleți puțin și la gândul de a o revedea pe Dorothy Chen. Zâmbetul ei era motivul pentru care n-avea să-l deran-

jeze să conducă în fiecare zi două sute de kilometri, pentru a-l consulta pe Pelerin. Era ca o prințesă fecioară din filmele de artă chinezești, care-i plăceau atât de mult soției lui. Și, pe deasupra, o figură și jumătate. Și destul de tânără ca să-l facă să-și bage mințile în cap. Îi văzu reflectarea în geam și se întoarse s-o întâmpine.

— Bună Dorothy ! Ce mai faci ?

— Mi-e frig. Și nu sunt prea încântată că te văd. Îl amenință cu degetul și se încruntă, cu o severitate prefăcută. Logan ridică mâinile.

— Dorothy, am făcut un milion de mile pentru un zâmbet de-al tău și tu mă-ntâmpini așa ! Ce ți-am făcut ?

— Cum, îmi trimiți un asemenea monstru și eu trebuie să-ți mai și zâmbesc ?

Dar îi zâmbi :

— Hai să vezi radiografiile.

Îl conduse pe niște coridoare întortocheate și Logan o ascultă vorbind, străduindu-se să nu se holbeze la șoldurile ei, care se mișcau delicat în halatul alb.

Făcuseră atâtea radiografii, încât ar fi putut deschide o mică expoziție. Dorothy le prinse pe ecran și stătură alături, studiindu-le. Așa cum își imaginase Logan, calul avea cinci coaste rupte și osul nazal zdrobit. Coastele aveau să se vindece și Dorothy operase deja fractura nazală. Ridicase osul, îl găurise și-l fixase la loc cu tije. Mersese bine, dar mai trebuia să extragă tampoanele din sinusul unde mai rămăseseră cheaguri.

— Acum știu la cine să vin când o să vreau să-mi îndrept nasul, spuse Logan.

Dorothy râse :

— Stai să vezi când se vindecă. O să aibă profilul unui campion.

Lui Logan îi fusese teamă de o fractură sus, la piciorul drept, dar calul nu avusese așa ceva. Șchiopătase doar din cauză că nervii care serveau piciorul fuseseră traumatizați.

— Cum merge cu pieptul ? întrebă Logan.

— Bine. Ai făcut o treabă grozavă. Câte copci ai pus ?

— A, vreo două sute.

Simți că roșește ca un școlar.

— Nu mergem să-l vedem ?

Pelerin era în grajdurile de recuperare și-l auziră cu mult înainte de a-l vedea. Se tânguia cu un glas răgușit, din cauză că nechezase tot timpul de la trecerea efectului ultimului sedativ. Pereții grajdului erau căptușiți foarte bine, dar totuși se zguduiau din cauza loviturilor lui de copite. Câțiva studenți încercau să îngrijească un ponei, din boxa următoare, care era foarte tulburat de suferința zgomotoasă a lui Pelerin.

— Ați venit să vedeți minotaurul ? întrebă unul dintre ei.

— Mda, spuse Logan. Sper că i-ați dat voi ceva de mâncare.

Dorothy trase zăvorul care deschidea partea de sus a ușii. Imediat, zgomotul dinăuntru încetă. Ea deschise ușa puțin, doar ca să poată privi înăuntru. Pelerin stătea în colțul cel mai îndepărtat, cu capul jos și urechile date pe spate, uitându-se la ei ca într-o comedie horror. Era înfășurat aproape peste tot în bandaje însângerate. Fornăi spre ei, apoi își ridică botul și-și dezveli dinții.

— Și eu mă bucur că te văd, spuse Logan.

— Ai mai văzut vreodată un cal într-un asemenea hal ? întrebă Dorothy.

Logan clătină din cap.

— Nici eu, spuse ea.

Rămaseră o vreme acolo, privindu-l. Ce-o să se facă acum cu el ? se întrebă el. Doamna Maclean îl sunase ieri și fusese foarte drăguță. Probabil că-i era puțin rușine de mesajul transmis prin doamna Dyer. Logan nu-i purta pică, îi părea rău de ce pățise biata femeie cu fiica ei. Dar când o să vadă calul, probabil că-l va da în judecată fiindcă a lăsat biata epavă să trăiască.

— Ar trebui să-i mai dăm o doză de sedativ, spuse Dorothy. Necazul e că n-avem prea mulți voluntari pentru treaba asta. E un fel de întrecere, câștigă cine lovește primul.

— Mda. Totuși, nu poate sta drogat tot timpul. I-am dat deja o cantitate care-ar fi scufundat un crucișător. Să vedem dacă pot să mă uit la pieptul lui.

Dorothy ridică din umeri rău prevestitor :

— Ți-ai făcut testamentul ?

Începu să deschidă partea de jos a ușii. Pelerin îl văzu pe Logan venind și începu să tropăie agitat, fornăind. În clipa când Logan puse piciorul în boxă, se răsuci cu spatele spre el. Omul se lipi de peretele lateral, încercând să ajungă lângă gâtul calului, dar Pelerin nu-i acceptă jocul. Se repezi către el cu copitele, gata să lovească. Logan sări și se împiedică, apoi bătu repede în retragere. Dorothy închise repede ușa după el. Studenții râneau. Logan fluieră ușor și-și scutură haina :

— Salvezi viața cuiva și uite cu ce te-alegi !

Ploua de opt zile fără întrerupere. Nu era o burniță de decembrie, ci o ploaie în toată legea. Progenitura zburdalnică a unui uragan caraibian, cu nume suav, o luase spre nord, unde păruse să se simtă bine. Râurile din Midwest ieșiseră din albii și emisiunile de actualități abundau în imaginile unor oameni sinistrați, cocoțați pe acoperișuri în mijlocul apei pe care pluteau cadavre de vite ca niște saltele uitate în piscină. O familie cu cinci membri se înecase în întregime în mașină, stând la coadă la McDonald's, și președintele veni la fața locului și declară stare de calamitate, așa cum bănuiseră și câțiva dintre cei cocoțați pe acoperișuri că trebuia procedat.

Ignorând toate acestea, Grace Maclean zăcea în izolarea propriului ei inconștient, iar celulele ei traumatizate își regăseau încetul cu încetul ordinea. După o săptămână, doctorul îi scosese tubul respirator din gură, oxigenul transmițându-i-se acum printr-un tub mai subțire, care pătrundea printr-un orificiu minuscul, tăiat în pielea gâtului. O hrăneau cu lichide lăptoase și cafenii, care-i ajungeau direct în stomac prin sonda gastrică introdusă în nas. De trei ori pe zi, un fizioterapeut venea și-i mânuia membrele ca un păpușar, pentru ca mușchii și articulațiile ei să nu se atrofieze.

După o săptămână, Annie și Robert începură să vegheze cu rândul la patul ei. Unul rămânea, iar celălalt se întorcea la casa din Chatham, încercând să lucreze de acolo pentru servici. Mama lui Annie se oferi să vină și ea de la Londra, dar îi spuseră că nu e nevoie. Elsa avea grijă de ei, le gătea, răspundea la telefoane și le îndruma prie-

tenii care voiau să facă vizite la spital. Ea rămase cu Grace în singura zi când Annie și Robert lipsiră amândoi, pentru a fi de față la funeraliile lui Judith. Stătuseră pe brazdele îmbibate de apă din cimitir alături de ceilalți, sub un buchet de umbrele negre, și apoi se întorseseră tăcuți la spital.

Partenerii lui Robert de la firma de consultanță fuseseră drăguți ca întotdeauna, luându-i de pe umeri toate poverile slujbei. Șeful lui Annie, Crawford Gates, președintele grupului de presă, îi telefonase imediat după ce aflase de accident :

— Draga mea Annie, spusese el cu o voce mult mai sinceră decât îi stătea în fire, nici să nu te gândești să vii la servici până când fetița nu se simte mai bine cu sută la sută, ai înțeles ?

— Crawford...

— Nu, Annie, vorbesc serios. Numai Grace contează acum. E singura ființă importantă din lume. Dacă se ivește ceva cu care nu ne putem descurca, știm unde te găsim.

În loc să se liniștească, Annie fusese atât de tulburată de aceste cuvinte, încât simțise impulsul de a lua primul tren spre oraș. Îi plăcea de bătrânul vulpoi — la urma urmei, el o curtase ca să accepte slujba — dar n-avea încredere în el nici un pic. Gates era un complotist recidivist și nu se putea abține să nu-i sape pe alții pe la spate.

Annie stătea în fața automatului de cafea de lângă secția de terapie intensivă și privea rafalele de ploaie care măturau parcarea. Un bătrân nu reușea să-și deschidă umbrela și două călugărițe erau mânate spre mașinile lor ca niște corăbii cu pânze. Norii erau atât de joși și amenințători, în-

cât păreau gata să le lovească în capetele acoperite de văluri.

Mașina de cafea se opri și Annie luă ceașca și sorbi o înghițitură. Avea un gust la fel de revoltător ca al celorlalte o sută de cafele pe care le băuse aici. Dar cel puțin era lichidă și fierbinte și avea în ea cofeină. Se întoarse încet către secție, salutându-se cu tinerele infirmiere care schimbau tura.

— Arată bine astăzi, spuse una din ele.

— Credeți ? o privi Annie.

Toate infirmierele ajunseseră s-o cunoască destul de bine ca să-și dea seama că ea nu era omul căruia să-i spui lucruri gratuite.

— Da, așa cred.

Infirmiera se opri în pragul ușii, părând că mai vrea să spună ceva. Dar se răzgândi și ieși afară.

— Lucrați în continuare la musculatură, spuse ea, închizând ușa.

— Da, doamnă, spuse Annie vioi.

Arată bine. Ce-o fi însemnând să arăți bine, gândi ea apropiindu-se de patul lui Grace, când ești de unsprezece zile în comă și ai carnea flască și moale ca a unui pește mort ? O altă infirmieră schimba bandajul de la piciorul lui Grace. Annie se uită la ea. Infirmiera o privi zâmbind și-și continuă munca. Era singurul lucru pe care Annie nu putea să-l facă ea. Personalul încuraja membrii familiilor bolnavilor să se implice în munca de spital. Ea și cu Robert deveniseră experți în fizioterapie și alte lucruri necesare, cum ar fi să-i curețe ochii și gura lui Grace sau să schimbe punga de urină. Dar numai gândindu-se la ciotul de picior,

Annie era cuprinsă de o panică înghețată. Abia dacă-l putea privi, darmite să-l și atingă.

— Se vindecă frumos, spuse infirmiera.

Annie dădu din cap și se forță să se uite. Scoseseră copcile în urmă cu două zile și cicatricea lungă, în formă de semilună, era de un roșu sângeriu. Infirmiera văzu privirea lui Annie.

— Cred că i s-a terminat caseta, spuse ea, arătând către perna lui Grace.

Îi oferea lui Annie un pretext de a nu se mai uita la cicatrice și ea îl acceptă cu recunoștință. Scoase din Walkman caseta cu niște suite de Chopin și găsi alta cu *Nunta lui Figaro* de Mozart. O puse în aparat și potrivi căștile pe urechile lui Grace. Știa că Grace n-ar fi ales în ruptul capului o asemenea casetă. Pretindea că ura opera. Dar Annie nici nu se gândea să-i pună muzica aceea de pierzanie pe care fata o asculta de obicei în mașină. Cine știe cum ar fi reacționat un creier traumatizat ca al ei la Nirvana sau Alice in Chains ? Auzea măcar ceva ? Și, dacă da, se va trezi iubind opera ? De fapt, mai probabil urându-și mama pentru încă un act de tiranie, conchise Annie.

Șterse o dâră de salivă din colțul gurii lui Grace și-i potrivi o șuviță de păr. Rămase cu mâna pe tâmpla ei, privind-o. După un timp, deveni conștientă de faptul că infirmiera terminase de făcut bandajul și se uita la ea. Își zâmbiră una alteia. Dar în ochii infirmierei strălucea ceva periculos de aproape de milă și Annie puse repede capăt momentului.

— E timpul să trec la treabă ! spuse ea.

Își suflecă mânecile și-și trase un scaun lângă pat. Infirmiera își strânse lucrurile și în curând Annie rămase din nou singură. Începea întotdeauna cu mâna stângă a lui Grace și o luă și acum în mâinile ei, îndoindu-i degetele unul câte unul și apoi pe toate odată. Înainte și înapoi, deschizând și închizând fiecare încheietură, simțind trosnetul articulațiilor puse în mișcare. Acum degetul mare, să-l tragă înspre spate, să frământe mușchiul și să-l netezească. Auzea muzica lui Mozart curgând subțirel din căștile lui Grace și găsi acolo un ritm pentru masarea încheieturii.

Era ceva ciudat de senzual în această nouă intimitate cu fiica ei. Numai când Grace era bebeluș mai simțise Annie că-i cunoștea corpul atât de bine. Fusese o revelație, de parcă s-ar fi întors într-un loc pe care-l iubise demult. Descoperise pete, alunițe și cicatrici despre a căror existență n-avusese habar înainte. Pe partea de sus a antebrațului, Grace avea o constelație de pistrui mărunți și pielea era acoperită cu un puf atât de moale, încât Annie simțea nevoia să-și lipească obrazul de el. Întoarse brațul pe partea cealaltă, observând pielea translucidă a încheieturii și delta venelor adăpostite sub ea.

Trecu la cot, îndoindu-l și întinzându-l de cincizeci de ori, apoi masând mușchii. Era dificil și Annie simțea dureri în brațe după fiecare etapă. După un timp, se mută pe partea cealaltă a patului. Puse mâna lui Grace jos și era pe punctul de a se ridica.

Deodată, observă o tresărire, atât de slabă și rapidă, încât Annie crezu că i se păruse. Avusese impresia că unul din degetele lui Grace se mișcase.

Se uită să vadă dacă se întâmplă din nou. Dar mișcarea nu se repetă. Ridică mâna fetei, strângând-o.

— Gracie ? spuse ea încet. Gracie ?

Nimic. Expresia feței lui Grace nu se schimbă. Singura mișcare era cea a pieptului, care cobora și se ridica în ritmul respiratorului. Poate că mâna fusese mișcată de propria ei inerție. Annie își luă ochii de la chipul fiicei ei și se uită la ecranele monitoarelor. Nu învățase încă să le citească așa de bine ca Robert. Poate că avea încredere în sistemul lor de alarmă mai mult decât soțul ei. Dar înțelegea perfect semnalele celor mai importante aparate, cele care monitorizau bătăile inimii, creierul și tensiunea. Pe ecranul pentru inimă era desenată o inimioară portocalie, pe care Annie o găsea bizară și înduioșătoare. Nivelul se stabilizase la șaptezeci de mai multe zile. Dar acum, observă Annie, crescuse. Optzeci și cinci, coborând spre optzeci și patru sub privirile ei. Annie se încruntă. Se uită în jur. Nu se vedea nici o infirmieră. Nu avea de gând să intre în panică, probabil că nu era nimic grav. Se uită din nou la Grace :

— Grace ?

De data asta, strânse mâna lui Grace și văzu că monitorul înnebunise. Nouăzeci, o sută, o sută zece...

— Gracie ?

Annie se ridică în picioare, ținând strâns mâna fetei și scrutându-i chipul. Se întoarse să cheme pe cineva, dar nu mai fu nevoie, pentru că o infirmieră și un internist tânăr intrau deja pe ușă. Schimbarea de pe monitor fusese observată și pe ecranul central.

— A mișcat, spuse Annie. Mâna...

— Strângeți-i-o în continuare, spuse internistul. Scoase o lanternă oftalmologică din buzunarul de la piept și deschise unul din ochii lui Grace. Aprinse lumina în el și așteptă. Infirmiera controla monitoarele. Frecvența cardiacă urcase la o sută douăzeci. Internistul îi scoase căștile lui Grace.

— Vorbiți-i.

Annie înghiți în sec. Pentru o clipă, în mod stupid, nu găsi ce să spună. Internistul o privi :

— Vorbiți orice. Nu contează ce spuneți.

— Gracie, eu sunt. Draga mea, trezește-te. Te rog, trezește-te acum.

— Uitați-vă, spuse internistul.

Ținea ochiul lui Grace deschis și Annie se uită și văzu o licărire. Respiră adânc, dureros.

— Frecvența cardiacă urcă la o sută cincizeci, spuse infirmiera.

— Ce-nseamnă asta ?

— Înseamnă că ne răspunde, spuse internistul. Îmi dați voie ?

Luă mâna lui Grace de la Annie, ținându-i ochiul deschis cu cealaltă mână.

— Grace, spuse el, acum o să te strâng de mână și vreau să mă strângi și tu dacă poți. Încearcă acum, cât poți de tare, da ?

O strânse de mână, privind-o tot timpul în ochi.

— Așa, spuse el, dându-i lui Annie mâna fetei. Acum fă același lucru pentru mama ta.

Annie respiră adânc și strânse mâna fiicei ei... și simți. Parcă era prima atingere ușoară a supra-

feței apei de către un pește din adâncuri. Undeva, în tenebrele acelea întunecate, ceva tresărea și încerca să iasă la suprafață.

Grace era într-un tunel. Semăna puțin cu cel de la metrou, dar era mai întunecat și plin de apă și ea înota în ea. Dar apa nu era rece. De fapt, nu părea să fie apă. Era prea caldă și prea densă. Văzu în depărtare un cerc de lumină și cumva știu că putea să aleagă să meargă către ea sau să se întoarcă și s-o ia în direcția cealaltă, unde era de asemenea lumină, dar mai slabă, crepusculară. Nu-i era frică. Era doar o problemă de alegere. Amândouă direcțiile erau bune.

Apoi auzi voci. Veneau din locul cu lumină mai slabă. Nu vedea pe nimeni, dar recunoscu una din voci, era a mamei ei. Mai era și o voce de bărbat, dar nu a tatălui ei. Era a cuiva necunoscut. Încercă să se miște în direcția vocilor, dar apa era prea densă. Era ca un lipici, înota în lipici cleios și nu putea să înainteze. Cleiul nu mă lasă să trec, cleiul... Încercă să strige după ajutor, dar nu-și găsi vocea.

Nu păreau să știe că ea era acolo. De ce n-o vedeau ? Păreau atât de departe și o apucă deodată îngrijorarea că ar fi putut să plece și s-o lase acolo, singură. Dar acum, da, bărbatul o striga pe nume. O văzuseră. Și, deși ea nu-i putea încă vedea, știu că-i întindeau mâna și că, dacă făcea un efort, cleiul va rămâne în urmă și vor putea s-o tragă afară.

4

Robert plăti la magazinul de produse agricole și, când ieși afară, doi băieți legaseră deja bradul și-l încărcau în remorca Ford Lariat-ului pe care-l cumpărase vara trecută pentru a-l aduce pe Pelerin din Kentucky. Le făcuse o surpriză lui Grace și lui Annie când condusese furgoneta cu remorca de un argintiu strălucitor pe aleea din fața casei, într-o dimineață de sâmbătă. Ieșiseră amândouă în verandă, Grace entuziasmată și Annie aproape furioasă. Dar Robert dăduse din umeri zâmbind, hai, liniștește-te, îi spusese, doar n-o să punem un cal nou într-o remorcă veche.

Le mulțumi băieților, le ură Crăciun fericit și ieși din parcarea înnoroită pe șosea. Niciodată nu mai cumpărase bradul de Crăciun atât de târziu. De obicei, el și Grace alegeau unul cu o săptămână înainte și îl lăsau afară până în seara de Crăciun, când îl împodobeau. Cel puțin o să fie și ea acasă în seara de Crăciun. A doua zi era ajunul și Grace se întorcea acasă.

Doctorii fuseseră destul de rezervați. Nu trecuseră decât două săptămâni de când se trezise din comă, dar el și Annie pledaseră cu multă con-

vingere în favoarea unei sărbători petrecute acasă și, în cele din urmă, sentimentul câștigase în fața rațiunii : Grace avea să meargă acasă, dar numai pentru două zile. A doua zi la prânz urmau s-o ia de la spital.

Opri furgoneta în fața brutăriei din Chatham și intră să cumpere pâine și chifle. Micul dejun la brutărie devenise un ritual de weekend pentru ei înainte de accident. Tânăra femeie de la tejghea avusese de câteva ori grijă de Grace, când ea era bebeluș.

— Ce face fetița voastră frumoasă ? întrebă ea.

— Vine acasă mâine.

— Adevărat ? E grozav !

Robert observă că ascultau și alții discuția lor. Toată lumea părea la curent cu accidentul și oameni cu care înainte nu schimbase nici o vorbă îl întrebau de Grace. Dar nimeni nu-l întreba despre piciorul ei.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea, spuse femeia.

— Sigur că da, mulțumesc. Crăciun fericit. Robert văzu că îl urmăreau pe geam cum se urca în mașină. Conduse pe lângă întreprinderea de furaje, încetini ca să traverseze calea ferată și se îndreptă spre casă, prin satul Chatham. Vitrinele de pe strada principală erau pline cu ornamente de Crăciun și trotuarele înguste, cu lumini colorate, erau aglomerate de cumpărători. Robert le făcu semn cu mâna tuturor cunoscuților pe lângă care trecu. Ieslea cu pruncul din piața centrală arăta drăguță — cu toate că era o încălcare a primei porunci — dar, oricum, era drăguță și la urma urmei,

era Crăciunul. Numai vremea nu părea să țină seama de asta.

De când ploaia stătuse, în ziua în care Grace rostise doar cu buzele primele cuvinte, fusese nefiresc de cald. Încălziți de perorațiile cu privire la potopul adus de uragan, meteorologii se confruntau cu cel mai prietenos Crăciun pe care-l avuseseră de ani de zile. Lumea era o seră și toate mergeau pe dos.

Când ajunse acasă, Annie era în cabinetul ei, vorbind cu biroul. Ca de obicei, îi făcea cuiva zile fripte, probabil unuia dintre redactorii principali. Din câte pricepu Robert în timp ce aranja prin bucătărie, bietul creștin fusese de acord să scrie un articol despre un actor pe care Annie îl disprețuia.

— Un star ? spunea ea neîncrezătoare. Un star ? Tipul e absolut opus unui star. E o nenorocită de gaură neagră !

În mod normal, Robert ar fi zâmbit, dar agresivitatea din vocea ei destrămă dispoziția de sărbătoare cu care venise acasă. Știa că ei îi venea greu să conducă o revistă metropolitană, chic, dintr-un colț uitat de țară. Dar nu era numai asta. De la accident, Annie părea posedată de o mânie atât de puternică, încât devenea înspăimântătoare.

— Ce ? Ai fost de acord să-i dai atât ? urlă ea. Ți-ai pierdut mințile ! Ce, pozează nud ?

Robert puse de cafea și așeză masa de dimineață. Chiflele erau din acelea care-i plăceau cel mai mult lui Annie.

— Îmi pare rău, John, nu marșez. O să dai telefon și-o să anulezi... nu mă interesează... Da, poți să mi-o trimiți mie pe fax. O.K.

O auzi punând jos receptorul. Fără la revedere, fără nimic, dar așa era Annie. Pașii ei pe hol răsunară mai mult resemnați decât mânioși. O privi și-i zâmbi când intră în bucătărie.

— Ți-e foame ?

— Nu. Am mâncat niște fulgi de porumb.

El încercă să nu arate dezamăgit. Ea văzu chiflele pe masă.

— Îmi pare rău.

— Nici o problemă. Îmi rămân mie mai multe.

Annie dădu din cap, se așeză la masă și se uită fără prea mare interes pe ziarul cumpărat de Robert. Tăcură amândoi o vreme.

— Ai luat pomul ? întrebă ea.

— Cred și eu. Nu e așa frumos ca anul trecut, dar arată bine.

Se lăsă din nou tăcerea. El turnă cafea pentru amândoi și se așeză din nou. Chiflele erau bune. Era așa de liniște, încât se auzea pe el mestecând. Annie oftă.

— Păi, cred că trebuie să-l facem în seara asta, spuse ea, luând o gură de cafea.

— Ce ?

— Pomul. Să-l împodobim.

Robert se încruntă :

— Fără Grace ? De ce ? Nu i-ar plăcea să-l facem fără ea.

Annie puse jos ceașca și farfurioara zdrăngăni :

— Nu fi stupid. Cum naiba vrei să impodobească pomul cu un singur picior ?

Se ridică în picioare, făcând scaunul să zgârâie podeaua și o luă spre ușă. Șocat, Robert o privi fix.

— Cred că s-ar putea descurca, spuse el cu greutate.

— Bineînțeles că nu. Ce-o să facă, o să țopăie în jurul lui ? Cristoase, abia dacă reușește să stea în picioare cu cârjele alea !

— Haide, Annie, o rugă Robert.

— Nu, haide tu, spuse ea, întorcându-se spre el. Vrei să fie totul la fel, dar nu se poate să fie la fel. Încearcă să realizezi asta, da ?

Rămase un moment în pragul ușii, încadrată de rama vopsită în albastru. Apoi spuse că are de lucru și plecă. Și, cu un ghem dureros în piept, Robert știu că ea avea dreptate. Lucrurile nu vor mai fi niciodată așa cum fuseseră.

Grace se gândi că procedaseră foarte inteligent ca să-i dea vestea despre picior. De fapt, nu putea preciza momentul exact când aflase. Probabil că oamenii de aici dezvoltaseră o artă de a-i dezvălui pacientului starea lui încetul cu încetul, știind exact ce doză să-i administreze ca să nu se prăbușească. Fusese conștientă că se întâmplase ceva cu trupul ei în partea aceea, încă dinainte de a se putea mișca sau vorbi din nou. Avusese un sentiment ciudat și observase că infirmierele erau mai ocupate acolo decât oriunde în altă parte. Faptul alunecase în conștiința ei împreună cu multe altele, pe când o scoteau din tunelul de clei.

— Te duci acasă ?

Ridică ochii. Femeia care venea în fiecare zi și te întreba ce vrei să mănânci stătea rezemată de ușă. Era grasă și prietenoasă și avea un râs tunător, care ar fi trecut și printr-un zid de cărămidă. Grace zâmbi și dădu din cap.

— În parte e bine, spuse femeia. Da' vezi că n-o s-apuci să mănânci meniul meu de Crăciun.

— Poate-mi păstrați din el. Poimâine vin înapoi.

Avea vocea spartă. Avea încă o bandă peste tăietura din gât pe unde-i vârâseră tubul respirator. Femeia îi făcu glumeț cu ochiul :

— Așa o să fac, scumpo.

Apoi plecă și Grace se uită la ceas. Mai erau douăzeci de minute până când trebuia să vină părinții ei și era îmbrăcată și stătea pe pat, gata de plecare. O mutaseră în camera asta la o săptămână după ce ieșise din comă și-i scoseseră tubul respirator, astfel că putuse în sfârșit să vorbească și nu doar să-și miște buzele. Camera era mică, avea vedere spre locul de parcare și era zugrăvită în nuanța aceea deprimantă de verde palid, specifică spitalelor. Dar, cel puțin, avea un televizor și faptul că fiecare suprafață disponibilă era acoperită cu flori, cărți de vizită colorate și cadouri făcea atmosfera destul de veselă. Se uită în jos la piciorul cu pantalonul gri de trening prins de infirmieră cu ace. Auzise cândva că dacă ți se tăia o mână sau un picior, mai puteai încă să le simți. Era absolut adevărat. Noaptea, o ustura atât de tare, încât credea c-o să înnebunească. O ustura și acum. Cel mai caraghios era că nici măcar acum, când se uita la el, ciotul de picior nu părea să-i aparțină. Era al altcuiva.

Cârjele erau sprijinite de perete, lângă noptieră, și dincolo de ele se afla fotografia lui Pelerin. Fusese unul din primele lucruri pe care le văzuse când își revenise din comă. Tatăl ei o văzuse uitându-se și-i spusese că și calul scăpase și asta o făcuse să se simtă mai bine.

Judith murise. Și Gully. Îi spuseseră și asta. Dar fusese la fel ca și cu piciorul, vestea se oprise la suprafață. Nu pentru că n-o crezuse — la urma urmei, de ce-ar fi mințit-o ? Plânsese când aflase de la tatăl ei, dar, poate din cauza calmantelor pe care i le dădeau, nu fusese ca un plâns adevărat. Fusese mai mult, de parcă s-ar fi văzut pe ea plângând. Și de atunci, de câte ori se gândise la asta, (și era uimitor cum de reușea să nu se gândească prea des), moartea lui Judith păruse un fapt suspendat în creierul ei și depozitat bine într-un loc protejat de o privire mai amănunțită.

Săptămâna trecută, un ofițer de poliție venise la ea și-i pusese întrebări, luându-și notițe pe un carnețel. Bietul om era foarte nervos și Robert și Annie patrulau pe acolo, îngrijorați ca nu cumva ea să se simtă rău. Nu era cazul. Îi spusese polițistului că nu-și putea aminti lucrurile decât până la punctul când alunecaseră. Nu era adevărat. Știa că, dacă ar fi vrut, și-ar fi putut aminti mult mai mult. Dar nu vroia.

Robert îi explicase că va trebui să dea mai târziu o declarație, un fel de depoziție, pentru cei de la asigurări, dar numai când avea să se simtă mai bine.

Grace se uită la poza lui Pelerin. Se hotărâse deja ce avea să facă. Știa că vor încerca s-o pună să-l călărească din nou. Dar n-avea s-o mai facă niciodată. O să le spună părinților să li-l dea înapoi oamenilor acelora din Kentucky. Nu suporta ideea ca el să fie vândut în apropiere, unde ar fi putut da într-o zi peste el, călărit de altcineva. O să se ducă să-l mai vadă doar o dată, ca să-și ia la revedere, și cu asta — gata.

Pelerin se întoarse și el acasă de Crăciun, cu o săptămână înaintea lui Grace și nimănui nu-i păru rău după el. Le lăsase amintiri multor studenți de la Cornell. O studentă avea mâna bandajată și alții aveau vânătăi și zgârieturi. Dorothy Chen, care concepuse un fel de tehnică de matador pentru a-i putea administra injecțiile zilnice, fusese răsplătită cu o pereche de urme de dinți pe umăr.

— Nu pot să le văd decât în oglinda de la baie, îi spuse ea lui Harry Logan. Au trecut prin toate nuanțele de purpuriu imaginabile.

Logan își imagina și el. O vedea pe Dorothy Chen, examinându-și umărul gol în oglinda de la baie. Măiculiță !

Joan Dyer și Liz Hammond veniră cu el să ia calul. El și Liz se înțeleseseră bine întotdeauna, cu toate că erau concurenți. Era o femeie voinică și inimoasă, cam de vârsta lui, și Logan era bucuros că venise și ea, pentru că i se păruse întotdeauna că Joan Dyer era o persoană cu care era cam greu de comunicat.

După bănuielile lui, Joan avea vreo cincizeci și cinci de ani și o față din acelea severe și brăzdate, care te făceau să te simți tot timpul judecat. Ea conduse mașina, părând mulțumită să tacă și să-i asculte pe el și pe Liz sporovăind. Când ajunseră la Cornell, parcă expert cu spatele, potrivind remorca exact în dreptul boxei lui Pelerin. Dorothy îi administrase niște sedative, dar tot le luă o oră să-l urce în remorcă.

În ultimele săptămâni, Liz fusese generoasă și utilă. La întoarcere de la conferință, venise la Cornell, la cererea familiei Maclean. Era evident că ei voiau să-i preia sarcina lui Logan — un

sacrificiu pe care el ar fi fost încântat să-l facă. Dar Liz le raportase că Logan se descurcase grozav și trebuia lăsat să se ocupe în continuare de cal. Ca un compromis, stabiliseră ca ea să-l supravegheze. Logan nu se simțise amenințat. Era o ușurare să se consulte cu cineva în privința unui caz atât de dificil.

Joan Dyer, care nu-l mai văzuse pe Pelerin de la accident, fu șocată. Cicatricele de la cap și piept arătau destul de rău. Dar nu mai văzuse niciodată la un cal ostilitatea asta sălbatică și dementă. De-a lungul celor patru ore ale drumului de întoarcere, îl auziră lovind continuu pereții boxei cu copitele. Simțeau cum se zguduie toată remorca. Joan păru îngrijorată :

— Unde o să-l pun ?

— Cum adică ? întrebă Liz.

— Păi nu pot să-l aduc la loc în grajd în halul ăsta. N-ar fi sigur.

Ajungând la grajduri, așteptară până când Joan și cei doi fii ai ei curățară una din boxele mai mici ale unui grajd din spate, care nu mai fusese folosit de ani de zile. Băieții, Eric și Tim, se apropiau de douăzeci de ani și-și ajutau mama să conducă ferma. Privindu-i la treabă, Logan observă că amândoi moșteniseră fața lungă și mutenia mamei lor. Când boxa fu gata, Eric, cel mai mare și mai posac dintre băieți, trase remorca la ea cu spatele. Dar calul nu vru să iasă.

Până la urmă, Joan îi trimise pe băieți cu bețe la ușa boxei și Logan îi văzu lovind animalul, care se ridica în două picioare la fel de speriat ca și ei. Nu părea un lucru drept și lui Logan îi fu teamă că rana de la piept s-ar fi putut deschide, dar

n-avea o idee mai bună, așa că rămase să se uite cum, în cele din urmă, calul intra în boxă și i se închidea ușa în spate.

În seara aceea, mergând acasă la nevastă și copii, Harry Logan se simți deprimat. Și-l reaminti pe vânător, individul acela micuț cu căciulă de blană, rânjindu-i de pe podul vechii șine de cale ferată. Micul prăpădit avea dreptate, gândi el. Calul ar fi trebuit doborât.

La familia Maclean, Crăciunul începu prost și se sfârși și mai prost. Veniră de la spital cu Grace pe bancheta din spate, cu picioarele urcate sus pe scaun. Ajunseseră la jumătatea drumului când fata întrebă de pom.

— Putem să-l împodobim când ajungem ?

Annie privi drept înainte și-l lăsă pe Robert să spună că-l împodobiseră deja ei, într-o tăcere lipsită de bucurie, la o oră târzie din noapte.

— M-am gândit că n-o să ai chef de asta, puișor, spuse el.

Annie știa că ar fi trebuit să se simtă înduioșată sau recunoscătoare pentru felul altruist cum el își lua vina pe umerii lui, dar nu se simți în nici un fel. Aștepta, cu iritare aproape, ca Robert să ridice spiritele cu obișnuita glumă :

— Lasă, tinerico, spuse el repede, o să ai ce face când ajungem acasă. Avem lemne de tăiat, curățenia, de făcut mâncare... Grace râse îndatoritoare și Annie ignoră privirea pe care i-o aruncă Robert în tăcerea care urmă.

Acasă reușiră să se înveselească puțin. Grace spuse că bradul era încântător. Rămase câtva timp singură în camera ei, ascultând tare Nirvana, ca

să-i asigure că se simţea bine. Se descurca bine cu cârjele şi putea chiar să urce şi să coboare scările ; căzu numai o dată, când încercă să coboare cu o pungă de cadouri pentru părinţi, pe care i le cumpăraseră infirmierele.

— E O.K., spuse, când Robert alergă spre ea. Se lovise rău de perete şi Annie, care ieşise din bucătărie, văzu că suferea.

— Eşti sigură ?

Robert încercă s-o ajute, dar ea nu acceptă.

— Da, tăticule, sunt bine.

Annie văzu ochii lui Robert umplându-se de lacrimi când Grace se duse şi puse cadourile sub brad şi privelişte a o mânie atât de tare, încât se întoarse repede şi intră din nou în bucătărie.

Îşi pregăteau întotdeauna cadouri de Crăciun. Annie şi Robert făceau pachetul lui Grace împreună şi apoi îşi împachetau şi cadourile lor, fiecare pentru celălalt. Dimineaţa, Grace aducea şi ea cadourile ei şi stăteau pe pat, desfăcând pe rând pachetele şi glumind în legătură cu Moş Crăciun, cu cât de deştept alesese el cadourile sau cum uitase să scoată o etichetă cu preţul. Acum, Annie găsea acest ritual insuportabil, aşa cum i se păruse şi cel cu bradul.

Grace se duse devreme la culcare şi, când fură siguri că a adormit, Robert se duse în vârful picioarelor şi lăsă cadoul în camera ei, Annie se dezbrăcă, ascultând bătăile ceasului de pe hol. Când Robert se întoarse, ea era în baie şi auzi un fâşâit şi ştiu că el îi băga pachetul sub saltea, aşa cum făcuse şi ea mai devreme cu al lui. Ce farsă !

El intră când ea se spăla pe dinți. Era îmbrăcat cu pijamaua lui cu dungi englezească și-i zâmbi în oglindă. Annie scuipă și-și clăti gura.

— Trebuie să termini cu plânsul ăsta, spuse ea, fără să-l privească.

— Poftim ?

— Te-am văzut când a căzut. Trebuie să-nce-tezi să-ți mai fie milă de ea. Mila nu-i e de nici un folos.

El se uită fix la ea și, când ea se întoarse să intre în dormitor, ochii li se întâlniră. El clătină din cap încruntat.

— Ești incredibilă, Annie.

— Mulțumesc.

— Ce se-ntâmplă cu tine ?

Ea nu răspunse, trecu pe lângă el și intră în dormitor. Se băgă în pat și-și stinse veioza, așa cum o stinse și el pe a lui după ce termină cu baia. Stăteau cu spatele unul la celălalt și Annie nu-și putea lua ochii de la fâșia de lumină gal-benă venită de la becul aprins în fața casei. Nu mânia o oprise să-i răspundă, ci faptul că n-avea habar care ar fi putut fi răspunsul. Cum de-i putuse vorbi așa ? Poate că lacrimile lui o făcuseră geloasă. Ea nu plânsese nici măcar o dată de la accident.

Se întoarse și-l luă în brațe, simțindu-se vino-vată. Se lipi de spatele lui :

— Îmi pare rău, murmură, sărutându-l pe gât.

El rămase o clipă nemișcat, apoi se întoarse încet și-o luă în brațe, iar ea se cuibări lângă el, cu capul pe pieptul lui. Îl auzi oftând din greu și multă vreme stătură așa, nemișcați. Apoi ea-și plimbă cu blândețe mâna pe stomacul lui în jos

și-l simți tresărind. Se ridică și îngenunche deasupra lui, trăgându-și peste cap cămașa de noapte și lăsând-o să cadă pe podea. El se întinse și-și puse mâinile pe sânii ei, așa cum făcea întotdeauna. Era tare acum și-i făcu drum spre ea, simțindu-l cum se cutremură. Nici unul dintre ei nu articulă nici un sunet. Ea se uită prin întuneric la bărbatul acesta bun care o cunoștea de atâta timp și văzu în ochii lui, neînvinsă de dorință, o tristețe adâncă și ireversibilă.

În ziua de Crăciun, vremea se răci. Nori de culori metalice erau alungați spre păduri de vântul de nord și un val de aer arctic se lăsă în văile de lângă Chatham. Auzeau șuieratul vântului în cămin, în timp ce jucau Scrabble lângă foc.

În dimineața aceea, se străduiseră cu toții din greu să respecte atmosfera sărbătorii. Grace nu mai avusese niciodată parte de atâtea cadouri în același timp, nici măcar când era mică. Aproape toți cunoscuții lor îi trimiseseră câte ceva și Annie își dădu seama prea târziu că ar fi trebuit să păstreze o parte din ele pentru altă dată. Grace simțea mila oamenilor și lăsă multe cadouri nedesfăcute.

Annie și Robert nu știuseră ce să-i cumpere. În ultimii ani, îi luaseră mereu câte ceva pentru călărie. Acum, orice i-ar fi luat, ar fi avut o implicație doar pentru că nu era pentru călărie. Până la urmă, Robert îi cumpărase un acvariu cu pești tropicali. Știau că-și dorise așa ceva, dar Annie se temea de mesajul purtat de un asemenea obiect : Stai și uită-te ; de acum, asta ți-a mai rămas.

Robert îl instalase în salonașul din spate și-l învelise în hârtie de Crăciun. O duseră pe Grace la el și o lăsară să-l descopere.

— O, Doamne ! spuse ea. E absolut fabulos !

Seara, când Annie termină de strâns prin bucătărie, îi găsi pe Grace și pe Robert pe sofaua din fața acvariului. Apa luminată bolborosea încetișor și amândoi adormiseră uitându-se la pești. Plantele unduitoare și umbrele alunecătoare ale peștilor le desenau pe față modele ciudate.

A doua zi dimineața, Grace era foarte palidă. Robert își puse mâna pe a ei :

— Ești bine, iepuraș ?

Ea dădu din cap. Annie veni către ei cu o cană de suc de portocale și Robert își retrase mâna. Annie își dădu seama că lui Grace îi venea greu să vorbească.

— M-am gândit la Pelerin, spuse ea pe un ton egal.

Era prima oară când pomenea de cal. Annie și Robert încremeniră. Annie se simți rușinată că nici unul dintre ei nu se dusese să-l vadă după accident, nici măcar după ce fusese adus la doamna Dyer.

— Aha, spuse Robert.

— Și cred că ar trebui să-l trimitem înapoi în Kentucky.

Urmă o pauză.

— Gracie, începu Robert, nu-i nevoie să ne hotărâm chiar acum. S-ar putea să...

Grace îl întrerupse :

— Știu ce vrei să spui, că oameni cu aceleași traumatisme ca al meu pot să călărească, dar eu nu...

Vocea i se frânse și se strădui să continue :

— Eu nu mai vreau. Vă rog.

Annie se uită la Robert și știu că el îi simțea ochii asupra lui, provocându-l să lase să se vadă măcar o umbră de lacrimi.

— Nu știu dacă-l vor lua înapoi, continuă Grace. Dar nu vreau să-l ia cineva din apropiere.

Robert dădu încet din cap, arătând că înțelege, chiar dacă nu e de acord. Grace se agăță de asta :

— Vreau să-i spun la revedere, tăticule. Putem să mergem la el azi, înainte de a mă întoarce la spital ?

Annie vorbise numai o dată cu Harry Logan. Fusese o convorbire stânjenitoare, pentru că amenințarea ei de a-l da în judecată crease o tensiune simțită de amândoi. Logan fusese încântător și, cel puțin în ton, Annie merse până la a-i cere iertare. Dar de atunci nu mai avusese vești despre Pelerin decât prin Liz Hammond. Nevoind să le creeze noi motive de îngrijorare pe lângă Grace, Liz îi dăduse lui Annie noutăți îmbucurătoare și false.

Rănile se vindecau bine, spusese ea. Grefele de piele prinseseră. Fractura de os nazal arăta mai bine decât îndrăzniseră ei să spere. Toate acestea nu erau minciuni. Dar nici nu-i pregăteau pe Annie, Robert și Grace pentru ceea ce aveau să vadă în ziua când se opriră în fața fermei doamnei Dyer.

Doamna Dyer veni din curte către ei, ștergându-și mâinile de haina albastră în carouri, pe care o purta întotdeauna iarna. Vântul îi desprinsese câteva șuvițe de păr cărunt, care-i cădeau pe față

și le zâmbi conducându-i înăuntru. Zâmbetul ei era atât de ciudat și nefiresc, încât Annie fu uluită. Poate că era numai stânjeneala provocată de vederea lui Grace, care cobora din mașină cu cârjele, ajutată de Robert.

— Bună, Grace, spuse doamna Dyer. Ce mai faci, dragă ?

— Foarte bine, nu-i așa, iepuraș ? spuse Robert.

De ce n-o lasă să răspundă singură ? gândi Annie. Grace zâmbi vitejește :

— Da, sunt bine.

— Cum a fost de Crăciun ? Ai avut multe cadouri ?

— Trilioane, spuse Grace. A fost fabulos, nu-i așa ? continuă ea, privind-o pe Annie.

— Fabulos, repetă Annie.

Nici unul dintre ei nu păru să știe cum să continue și, o clipă, rămaseră stânjeniți în bătaia vântului rece. Deasupra, norii se îngrămădeau furioși și peretele roșu al grajdului fu deodată aprins de o izbucnire a soarelui.

— Grace vrea să-l vadă pe Pelerin, spuse Robert. E în grajd ?

Doamna Dyer tresări :

— Nu, e în spate.

Annie simți că ceva nu era în regulă și văzu că și Grace simțise la fel.

— Perfect, spuse Robert. Putem să mergem să-l vedem ? Doamna Dyer ezită imperceptibil :

— Bineînțeles.

Se întoarse și porni, iar ei o urmară prin curte, către boxele vechi din spatele grajdurilor.

— Aveți grijă, e cam noroi pe-aici.

O privi peste umăr pe Grace, apoi îi aruncă o privire lui Annie. Părea că vrea s-o avertizeze.

— Se descurcă bine cu chestiile astea, nu crezi, Joan ? spuse Robert. Nu mă pot ține după ea.

— Văd și eu, zâmbi fugar doamna Dyer.

— De ce nu e în grajd ? întrebă Grace.

Doamna Dyer nu răspunse. Ajunseseră în boxe și, oprindu-se în fața singurei uși închise, femeia se întoarse cu fața la ei. Înghiți cu greutate și se uită la Annie :

— Nu știu cât v-au spus Harry și Liz.

Annie dădu din umeri.

— Păi, știm că a fost norocos să scape cu viață, spuse Robert.

Urmă o pauză. Toți așteptau ca doamna Dyer să continue.

— Grace, spuse ea, Pelerin nu mai e cum era. A fost foarte afectat de ce s-a întâmplat.

Grace păru deodată foarte îngrijorată și doamna Dyer se uită la Robert și Annie, după ajutor.

— Ca să fiu cinstită, nu cred că e o idee bună s-o lăsăm să-l vadă.

— Ce ? Ce... începu Robert, dar Grace îl întrerupse :

— Vreau să-l văd. Deschideți ușa.

Doamna Dyer se uită la Annie. Acesteia i se părea că nu mai puteau da înapoi. Încuviință din cap. Doamna Dyer trase fără convingere zăvorul de la partea de sus a ușii. Imediat, înăuntrul boxei se auzi o explozie de sunete care-i făcură pe toți să tresară. Doamna Dyer deschise încet ușa și Grace se uită înăuntru, cu Annie și Robert în spatele ei.

Dură un timp până când ochii fetei se obișnuiră cu întunericul. Apoi îl văzu. Îl chemă cu o voce atât de subțire, încât ceilalți aproape că n-o auziră :

— Pelerin... Pelerin ?

Deodată scoase un strigăt și se întoarse cu spatele și Robert o ținu repede ca să nu cadă.

— Nu, tăticule, nu... !

El o luă de umeri și o scoase în curte. Suspinele ei fură destrămate de vânt.

— Annie, spuse doamna Dyer, îmi pare așa de rău, n-ar fi trebuit s-o las.

Annie o privi inexpresiv, apoi se apropie de ușa boxei. Mirosul de urină o izbi deodată puternic și văzu că podeaua era murdară de bălegar. Pelerin o urmărea din colțul cel mai îndepărtat. Avea picioarele depărtate și-și ținea capul la numai câțiva centimetri deasupra pământului. Botul lui cu cicatricea grotescă era ridicat spre ea. Părea c-o provoacă să facă o mișcare și sforăia gâfâitor și nervos. Annie simți un fior pe ceafă și calul păru să-l simtă și el, pentru că-și dădu urechile pe spate și o privi chiorâș, cu dinții rânjiți, ca într-o amenințare parodică.

Annie îi privi albul injectat al ochilor și, pentru prima oară în viața ei, înțelese cum ajungeau unii oameni să creadă în diavol.

5

Ședința dura de aproape o oră și Annie era plictisită. Tot felul de persoane cocoțate peste tot în biroul ei se încleștaseră într-o dezbatere aprigă și ezoterică în legătură cu nuanța precisă de zmeuriu pe care trebuia s-o pună pe coperta următorului număr al revistei. Exemplare ale publicațiilor rivale erau împrăștiate pe birou, în fața lor. Annie se gândi că toate arătau detestabil.

— Nu cred că cititorii sunt genul care să tânjească după zilele de glorie, spunea cineva.

Directorul artistic, evident de altă părere, devenea din ce în ce mai împăciuitor.

— Nu e ca pentru zilele de glorie, spuse el. E caramel fluorescent.

— Nu cred că le place nici caramelul fluorescent. Prea seamănă cu anii optzeci.

— Anii optzeci ? E absurd !

În mod normal, Annie ar fi întrerupt discuția cu mult înainte de a se ajunge la așa ceva. Le-ar fi spus pur și simplu ce credea ea despre culoarea respectivă și, cu asta, lucrurile s-ar fi aranjat. Dar acum, nu numai că-i era imposibil să se concen-

treze, dar, și mai îngrijorător, nici nu-i păsa de asta.

Toată dimineața fusese la fel. Avusese întâlnire la micul dejun cu impresarul de la Hollywood, pe al cărui client îl etichetase drept „gaură neagră", provocându-i un acces de nebunie. Apoi îi ascultase pe oamenii de la producție lamentându-se timp de două ore în biroul ei în legătură cu prețul în creștere al hârtiei. Unul dintre ei își dăduse cu o colonie atât de oribil de dulceagă, încât Annie trebuise să deschidă toate ferestrele după ce plecaseră. Mai simțea și acum mirosul.

În ultimele săptămâni, învățase să se bazeze tot mai mult pe adjuncta și prietena ei, Lucy Friedman, specialista revistei în materie de modă. Coperta pe care o discutau acum trebuia să înfățișeze, pe fondul unor șopârle tolănite, fotografia zâmbitoare a unei vedete rock, ale cărei riduri fuseseră deja înlăturate de computer.

Simțind că Annie era cu mintea în altă parte, Lucy preluase efectiv conducerea ședinței. Era o femeie solidă și bătăioasă, cu un simț morbid al umorului și cu o voce ca a unei tobe de mașină ruginite. Îi plăcea să întoarcă lucrurile cu susul în jos și asta făcea și acum, schimbându-și părerea și zicând că fondul nu trebuia să fie zmeuriu, ci verde-citron fluorescent.

În vreme ce discuția reizbucnea, Annie aluneca din nou în afara ei. Într-un birou de peste drum, un bărbat cu ochelari și costum de afacerist făcea, lângă fereastră, un fel de exerciții de gimnastică asiatică. Annie se uită la felul precis cum își mișca

brațele și la capul lui nemișcat și se întrebă la ce-i folosea disciplina asta.

Privirea îi fu atrasă către ușă și-l văzu prin panoul de sticlă pe Anthony, asistentul ei, care îi arăta ceasul. Se apropia prânzul și trebuia să se întâlnească la clinica de ortopedie cu Robert și cu Grace.

— Cum ți se pare, Annie ? întrebă Lucy.

— Scuză-mă, Luce, ce anume ?

— Verde-citron, cu chenar zmeuriu.

— Pare grozav.

Directorul artistic mormăi ceva, dar Annie decise să-l ignore. Se îndreptă și-și puse palmele pe birou :

— Ce-ar fi să ne oprim aici ? Trebuie să ajung undeva. Se urcă pe locul din spate al mașinii, care o aștepta afară, și se ghemui în haină, în timp ce traversau East Side. Străzile și trecătorii arătau cenușii și sumbri. Era perioada aceea lugubră, când a trecut suficient de mult timp din noul an ca să-ți dai seama că nu era cu nimic mai bun decât cel trecut. Așteptând la un semafor, Annie văzu doi vagabonzi înghesuiți la intrarea unei clădiri, unul declamând patetic spre cer, iar celălalt dormind. Îi înghețaseră mâinile și și le vârî mai adânc în buzunarele hainei.

Trecură pe lângă Lester's, cofetăria de pe strada optzeci și patru, unde Robert o ducea uneori pe Grace înainte de a merge la școală. Nu discutaseră încă despre școală, dar, în curând, Grace va trebui s-o reia și să înfrunte curiozitatea celorlalte fete. N-avea să fie ușor, dar, cu cât amânau mai mult, cu atât experiența avea să fie mai dură.

Dacă i se potrivea piciorul pe care trebuia să-l încerce azi la clinică, Grace avea să fie în curând în stare să meargă. După aceea, nu mai putea întârzia să meargă la școală.

Annie ajunse cu douăzeci de minute întârziere și Robert și Grace intraseră deja la protezista Wendy Auerbach. Annie n-o lăsă pe garderobieră să-i ia haina și fu condusă pe coridorul strâmt, până la camera de ajustare. Le auzea deja vocile.

Ușa era deschisă și nimeni n-o văzu intrând. Grace stătea pe pat, în chiloți. Se uita în jos, dar Annie nu-i vedea picioarele pentru că protezista era îngenuncheată în fața ei. Robert se uita la ele dintr-o parte.

— Cum e ăsta ? întrebă protezista. E mai bun ?

Grace dădu din cap.

— Bunicel. Acum să vedem cum stai în picioare.

Se dădu la o parte și Annie o văzu pe Grace încruntându-se, concentrată, și ridicându-se încet de pe pat, tresărind când piciorul artificial îi preluă greutatea. Apoi fata își ridică ochii și o văzu pe Annie.

— Bună, spuse ea, străduindu-se din răsputeri să zâmbească.

Robert și protezista se întoarseră.

— Bună, spuse Annie. Cum merge ?

Grace ridică din umeri. Cât de palidă arăta, gândi Annie. Cât de fragilă !

— Puștoaica se pricepe, spuse Wendy Auerbach. Scuze c-am început fără tine, mami.

Annie ridică o mână, ca să arate că nu o deranja. Voioșia neobosită a femeii o irita. „Bunicel" era destul de rău, iar faptul că-i spusese „mami" o călca pe nervi. Îi era greu să-și ia ochii de la proteză și era conștientă că Grace aștepta reacția ei. Piciorul artificial avea culoarea cărnii și, în afară de o balama și de o valvă la genunchi, părea destul de asemănător cu piciorul ei stâng. Lui Annie i se părea hidos, ultragios. Nu știa ce să spună. Robert o salvă :

— Noul ciorap se potrivește perfect.

După prima încercare, făcuseră un nou mulaj după ciotul lui Grace și confecționaseră un ciorap de ajustare mai potrivit. Procesul fusese mult mai ușor datorită fascinației lui Robert pentru tehnică. El o luase pe Grace în atelier și pusese atâtea întrebări, încât probabil că acum ar fi putut face și singur o proteză. Annie știa că el o făcuse nu numai pentru a o distrage pe Grace, dar și pe el însuși de la tragismul situației. Îi era recunoscătoare pentru că el găsise soluția asta.

Cineva intră cu un cadru și Robert și Annie se uitară cum Wendy Auerbach îi arăta lui Grace cum să-l folosească. Nu va avea nevoie de el decât o zi sau două, până începe să simtă piciorul, spuse ea. Apoi poate să folosească numai un baston și, în curând, își va da seama că nu mai are nevoie nici de acela. Grace se așeză din nou și protezista îi descrise câteva reguli de întreținere și igienă a protezei. Vorbea mai ales cu Grace, dar încerca să-i implice și pe părinți. În curând, i se adresă numai lui Robert, pentru că el punea întrebările și părea să simtă și antipatia din partea lui Annie.

— Bunicel, zise ea în cele din urmă, frecându-şi palmele. Cred că s-a făcut.

Îi conduse la uşă. Grace rămăsese cu proteza, dar mergea cu cârjele. Robert ducea cadrul şi o sacoşă cu lucrurile date de Wendy Auerbach pentru întreţinerea piciorului. Îi mulţumiră şi aşteptară cu toţii ca ea să deschidă uşa şi să-i mai dea un ultim sfat lui Grace :

— Ţine minte că nu sunt multe lucruri pe care le făceai înainte şi acum nu poţi să le mai faci. Aşa că, tânără domnişoară, urcă-te pe calul ăla blestemat al tău cât mai repede. Grace lăsă ochii în jos. Robert îi puse o mână pe umeri. Annie le făcu loc să iasă înaintea ei.

— Nu vrea să se urce, spuse ea printre dinţi, când ieşi pe uşă. Şi nici blestematul de cal nu vrea. Bunicel ?

Pelerin se topea văzând cu ochii. Fracturile şi cicatricile i se vindecaseră, dar rămăsese şchiop din cauza nervilor atinşi de la umăr. Numai o combinaţie de claustrare şi fizioterapie l-ar fi putut ajuta. Dar violenţa cu care se manifesta la apropierea oricui făceau o astfel de cură imposibilă. Singurul tratament care i se aplica era claustrarea. În întunericul şi duhoarea din boxa lui, în spatele grajdului unde cunoscuse zile mai bune, Pelerin slăbi.

Harry Logan nu avea nici curajul, nici îndemânarea lui Dorothy Chen de a administra injecţii. Aşa că băieţii Dyer inventaseră o metodă vicleană de a-l ajuta. Tăiaseră o fantă în partea de jos a uşii, pe unde-i dădeau lui Pelerin mâncare şi apă. Când trebuia să i se facă o injecţie, îl înfometau.

Logan aştepta pregătit şi ei puneau pale de fân şi un vas cu apă, apoi deschideau fanta. De multe ori, băieţii chicoteau aşteptând ca foamea şi setea să învingă spaima calului. Când întindea timid botul ca să miroase fânul, băieţii lăsau în jos deschizătura fantei, prinzându-i capul în capcană, pentru ca Logan să-l poată înţepa în gât. Logan ura şmecheria asta. Şi, mai ales, ura felul cum râdeau băieţii.

La începutul lui februarie, o chemă pe Liz Hammond să se întâlnească la grajduri. Se uitară la Pelerin, apoi se aşezară în maşina lui Liz. Rămaseră o vreme tăcuţi, privindu-i pe Eric şi Tim, care udau grădina şi se prosteau.

— Mi-a ajuns, Liz, spuse Logan. De acum, e al tău.

— Ai vorbit cu Annie ?

— I-am dat zece telefoane. I-am spus de-acum o lună că ar fi trebuit doborât. Nici nu vrea să audă. Dar eu nu mai fac faţă. Împuţiţii ăştia de puşti mă fac să mă urc pe pereţi. Sunt veterinar, Lizzie. Slujba mea e să opresc suferinţa animalelor, nu să le fac să sufere. Mi-a ajuns.

Nu mai vorbiră, ci stătură acolo în maşină, privindu-i gravi pe băieţi. Eric încerca să-şi aprindă o ţigară, dar Tim punea tot timpul furtunul pe el şi nu-l lăsa.

— M-a întrebat dacă există psihiatri de cai, spuse Liz. Logan râse :

— Calul ăla n-are nevoie de doctor de glumeţi, are nevoie de o lobotomie.

După ce se mai gândi, adăugă :

PARTEA A DOUA

— E un tip care face recuperare pentru cai în Pittsfield, dar nu se ocupă de cazuri din astea. Nu-mi vine în minte nimeni care ar putea fi de folos. Tu știi pe cineva ? Liz clătină din cap.

Nu era nimeni. Logan oftă. Toată povestea asta fusese o nenorocită de mizerie de la început. Și nu exista nici un semn că s-ar fi putut îmbunătăți.

1

America a fost pământul unde caii au hălăduit la începutul vremurilor. Cu un milion de ani înainte de nașterea omului, ei păsteau pe câmpiile vaste și traversau podurile de piatră către alte continente, acele punți care aveau să fie curând tăiate de înaintarea ghețurilor. L-au cunoscut pe om, așa cum vânatul îl cunoaște pe vânător, pentru că, înainte de a-i folosi ca să-l ajute să ucidă alte animale, omul i-a ucis pentru carnea lor.

Desenele de pe pereții peșterilor ne arată cum i-a ucis. Leii și ursii se întorceau să lupte și atunci omul îi străpungea cu lancea. Dar calul se înarmase cu fuga, nu cu lupta, și vânătorul, aplicând o logică simplă și crudă, a folosit fuga pentru a-l distruge. Herghelii întregi de cai sălbatici erau mânate într-o goană nebună până la buza prăpăstiilor, de unde nu mai puteau decât să cadă. Grămezile de oase zdrobite depun mărturie că așa se întâmplau lucrurile. Deși mai târziu a pretins că-i e prieten, frica de om a calului a rămas adânc înrădăcinată în sufletul lui, dincolo de pojghița de pace care s-a țesut de atunci între ei.

Încă de când primul cal a fost capturat în neolitic, au existat oameni care i-au înțeles spaima.

Ei puteau vedea în sufletul animalului și puteau să-i aline rănile dinăuntru. De multe ori, erau considerați vrăjitori și poate că erau. Unii își împlineau ritualurile cu oase albite de broaște râioase, culese noaptea din pâraiele linse de lună. Se spunea că alții, cu o simplă privire, convingeau animalul îndărătnic să pună copita pe câmpul pe care trebuia să-l are. Unii erau țigani, alții circari, șamani sau șarlatani. Iar cei într-adevăr înzestrați trebuiau să păstreze secretul magiei lor, căci e știut că cei care-l pot alunga pe diavol pot să-l și cheme dacă vor. Proprietarul unui cal putea să-i strângă mâna vindecătorului și apoi să danseze în jurul rugului pe care acesta era ars ca vrăjitor.

De aceea, despre ei nu se știau multe. Totuși, numele lor fusese murmurat în secret la urechile celor aflați în nevoie. Li se spunea Șoptitori.

Erau mai ales bărbați, și lucrul acesta o mira pe Annie, care citea sub becul aprins în răcoroasa sală de lectură a bibliotecii publice. Ea s-ar fi gândit că mai degrabă femeile pot să se priceapă la astfel de lucruri. Rămase multe ore la masa lăcuită de mahon, adăpostită de priviri străine prin teancul de cărți stivuit în stânga ei.

Citi despre un irlandez numit Sullivan, care trăise în urmă cu două sute de ani și despre al cărui dar de a îmblânzi caii existau multe mărturii. Ducea animalul într-un grajd întunecat și nimeni nu știa ce se întâmpla după ce închidea ușa. El pretindea că folosea cuvintele unei vrăji indiene, pe care o cumpărase de la un călător înfometat. Nimeni n-a știut dacă acesta era adevărul, pentru

că secretul a murit odată cu el. Toți martorii spuneau că, atunci când ieșea cu animalele din grajd, furia acestora dispăruse. Unii spuneau chiar că arătau hipnotizate de frică.

Un bărbat din Groveport Ohio, numit John Solomon Rarey, a îmblânzit primul cal când avea doisprezece ani. Vestea despre harul lui s-a răspândit și, în 1858, a fost chemat în Anglia, la castelul Windsor, să domolească „un cal al reginei Victoria. Regina și curtenii au privit uluiți cum Rarey și-a pus mâinile pe animal și l-a culcat pe pământ în fața lui. Apoi s-a culcat și el alături și și-a lăsat capul pe copitele calului. Regina a chicotit încântată și i-a dat lui Rarey o sută de dolari. Acesta era un om liniștit și modest, dar a devenit faimos și presa a cerut o nouă demonstrație. S-a dat un anunț că se caută cel mai feroce cal din Anglia.

Acesta a fost găsit.

Era un armăsar numit Crucișătorul, care fusese cândva cel mai rapid cal de curse din țară. Dar acum, citi Annie, devenise „o întrupare a diavolului“ și i se pusese o botniță de fier de patru kilograme ca să nu omoare prea mulți grăjdari. Proprietarii lui îl țineau în viață pentru prăsilă și, ca să fie mai liniștiți, plănuiau să-l orbească. Contrar tuturor avertismentelor, Rarey intră în grajdul unde nu se mai aventura nimeni și închise ușa după el. Ieși după trei ore, ducându-l de frâu pe Crucișătorul, fără botniță și blând ca un miel. Proprietarii fură atât de impresionați, încât îi dăruiră lui calul. Rarey îl luă cu el în Ohio și Crucișătorul muri pe 6 iulie, 1875, supraviețuindu-i stăpânului lui cu nouă ani.

Annie ieşi din bibliotecă şi coborî scările masive, străjuite de doi lei de piatră. Traficul era ameţitor şi vântul îngheţat ridica trâmbe de praf printre clădiri. Mai avea trei, patru ore de lucru la birou, dar nu luă un taxi. Voia să meargă pe jos. Poate că aerul rece avea să lege cumva poveştile care i se învârtejeau în cap. Indiferent de numele lor sau de timpul când trăiseră, caii despre care citise aveau o singură faţă. Cea a lui Pelerin. Lui îi intonase irlandezul vraja şi în spatele botniţei de fier se aflau ochii lui.

Se întâmpla ceva cu Annie, de care încă nu-şi dădea bine seama. Ceva visceral. În ultima lună, îşi privise fiica mergând prin apartament, întâi cu cadrul, apoi cu bastonul. O ajutase, o ajutaseră cu toţii să treacă prin efortul zilnic al fizioterapiei, ore de-a rândul, până când şi pe ei îi dureau muşchii, aşa cum o dureau pe ea. Din punct de vedere fizic, bătălia dusese la o acumulare continuă de mici victorii. Dar Annie vedea cum, în aceeaşi măsură, ceva din fata ei murea încetul cu încetul.

Grace se ferea de toţi — de părinţi, de Elsa, de prieteni, până şi de armata de psihologi şi terapeuţi plătiţi din plin ca să aibă grijă de ea —, afişând un fel de veselie încăpăţânată. Dar Annie vedea dincolo de ea, vedea faţa lui Grace când nu ştia că este privită şi vedea cum tăcerea îi învăluie fiica asemenea unui monstru implacabil şi răbdător.

Annie nu putea explica de ce viaţa unui cal sălbatic, baricadat într-un grajd sordid, părea să fie legată crucial de decăderea fiicei ei. Faptul depăşea orice logică. Respecta decizia lui Grace de a nu mai călări, nici nu i-ar fi plăcut să mai încerce.

Când Harry Logan și Liz îi tot repetaseră că ar fi fost mai omenește să-l lichideze pe Pelerin decât să-i prelungească mizeria, știuse că aveau dreptate. De ce o ținuse una și bună cu refuzul ei ? De ce, când tirajul magazinului nu mai crescuse, își luase două după amieze libere ca să citească despre vraci care șopteau în urechile cailor ? Pentru că era o proastă, își spuse ei înseși.

Când se întoarse la servici, toți plecau acasă. Se instală la birou și Anthony îi aduse mesajele și-i reaminti de o întâlnire pe care încercase s-o ocolească. Apoi îi ură bună seara și plecă. Annie dădu două telefoane urgente, apoi sună acasă.

Robert îi spuse că Grace își făcea exercițiile fizice. Era bine, spuse el, așa cum spunea întotdeauna. Annie îi spuse că o să întârzie și să mănânce fără ea.

— Pari obosită, spuse el. Ai avut o zi grea ?

— Nu. Am citit despre șoptitori.

— Despre ce ?

— Îți spun mai târziu.

Se apucă să parcurgă hârtiile lăsate de Anthony, dar mintea îi zbura mereu la poveștile fantastice de la bibliotecă. Poate că John Rarey avea pe undeva vreun stră-strănepot care-i moștenise harul și putea să-l ajute pe Pelerin... Ce-ar fi fost să tipărească un anunț în *The Times* ? CAUT ȘOPTITOR.

Nici nu-și dădu seama când adormi. Se trezi tresărind și-l văzu în ușă pe paznicul clădirii. Omul își făcea verificarea de rutină prin birouri și se scuză c-o deranjase. Annie îl întrebă cât e ceasul și fu șocată când auzi că era trecut de unsprezece.

Chemă o mașină și se strecură mohorâtă în spate. În lumina albă a felinarelor, blocul în care locuiau părea lipsit de culoare.

Robert și Grace se culcaseră. Annie se opri în pragul camerei lui Grace, lăsându-și ochii să se obișnuiască bine cu întunericul. Piciorul artificial stătea într-un colț, ca o santinelă de jucărie. Grace se foi în somn și murmură ceva. Și deodată, lui Annie îi trecu prin minte că poate nevoia ei de a-l ține pe Pelerin în viață, de a găsi pe cineva care să-i liniștească sufletul tulburat, nu avea nici o legătură cu Grace. Poate că avea legătură cu ea însăși.

Annie trase încet pătura peste umerii lui Grace și traversă coridorul spre bucătărie. Robert îi lăsase un bilet pe carnetul galben de pe masă. O căutase Liz Hammond. Aflase numele unei persoane care putea să-i ajute.

2

Tom Booker se sculă la șase dimineața și se bărbieri ascultând știrile de la postul de radio local. Un individ din Oakland își parcase mașina în mijlocul podului Golden Gate, își împușcase nevasta și cei doi copii și apoi se aruncase în apă. Incidentul provocase oprirea mașinilor din ambele sensuri. În partea de est a periferiei orașului, o femeie care făcea jogging pe dealurile din spatele casei fusese ucisă de un linx.

Fața plină de spumă de ras îi părea verzuie în lumina neonului de deasupra oglinzii. Baia era sordidă și înghesuită și Tom trebui să se aplece ca să poată sta sub duș. Motelurile de felul acestuia i se păruseră întotdeauna construite pentru un soi de oameni miniaturali, inexistenți în realitate, cu degete suple și fine, care puteau desface săpunul de mărimea și dimensiunile unei cărți de credit.

Se îmbrăcă și se așeză pe pat să-și tragă cizmele, uitându-se pe geam la parcarea ticsită de camioanele și furgonetele celor veniți la dispensar. După câți se adunaseră aseară, îi făcea impresia că va avea douăzeci de mânji și cam tot

atâția cai. Erau prea mulți, dar nu-i plăcuse niciodată să-i refuze pe oameni. Mai mult de dragul cailor lor, decât de al stăpânilor. Își puse jacheta de lână verde, își luă pălăria și se îndreptă spre recepție, parcurgând coridorul îngust cu ciment pe jos.

Directorul, un chinez tânăr, tocmai punea lângă filtrul de cafea o tavă cu gogoși cam arse. Îi zâmbi luminos lui Tom :

— 'Mneața, domnule Booker ! Ce faceți dumneata ?

— Mulțumesc, bine, spuse Tom, punându-și cheia pe birou. Ce mai faci ?

— Bine. O gogoașă în plus ?

— Nu, mulțumesc.

— Gata pentru dispensar ?

— Ei, o să facem ce putem. Ne vedem mai încolo.

— La revedere, domnule Booker.

Mergând spre furgoneta lui, simți aerul umed și înghețat al zorilor, dar norii erau sus și Tom știa că se vor topi înainte de amiază. Acasă, în Montana, ferma era încă înconjurată de o zăpadă de doi coți, dar când ajunseseră aici aseară, parcă era primăvară. Asta e California, gândi el. Aici le aranjează pe toate dinainte, chiar și vremea. Abia aștepta să se întoarcă acasă.

Scoase Chevroletul roșu pe autostradă și acul vitezometrului urcă la o sută. Centrul de călărie era așezat într-o vale blândă și încercuită de păduri, aflată la vreo doi kilometri în afara orașului. Dusese remorca acolo de seara trecută, înainte de a-și lua cameră la motel și-l lăsase pe Rimrock

pe pajiște. Tom văzu că deja cineva se ostenise să pună niște indicatoare cu DISPENSARUL DE CAI BOOKER pe autostradă și-i păru rău. Poate că unii mai prostănaci n-ar mai fi nimerit locul dacă n-ar fi fost atât de ușor de găsit.

Intră pe poartă și parcă pe iarba de lângă arena cu nisipul udat și greblat. Nu era nimeni primprejur. Rimrock îl văzu din capătul celălalt al pajiștii și, când Tom ajunse la gard, calul îl aștepta deja acolo. Era un animal puternic, în vârstă de opt ani, cafeniu, cu o pată albă pe bot și cu patru șosete albe egale între ele, care-i dădeau aspectul spilcuit al unui bogătaș îmbrăcat pentru o partidă de tenis. Fusese crescut și dresat de Tom. Acesta îl frecă pe gât și-l lăsă să-i adulmece obrazul.

— Azi o să tragi din greu, fiule, îi spuse Tom. În mod normal, venea la dispensare cu doi cai, dar iapa lui, Bronty, trebuia să fete și fusese nevoit s-o lase în Montana. Acesta era un alt motiv pentru care se grăbea să ajungă acasă.

Tom se întoarse și se sprijini de gard. Și el și calul contemplară un timp spațiul pustiu care, în următoarele cinci zile, avea să roiască de cai agitați și de proprietari și mai agitați. După ce el și Rimrock lucrau cu ei, mulți se duceau acasă mai liniștiți și, de aceea, osteneala le era răsplătită. Dar era al patrulea dispensar pe care-l deschidea într-o lună și uzura începuse să se facă simțită.

Pentru prima dată în douăzeci de ani, avea de gând să-și ia primăvara și vara libere. Fără dispensare și călătorii. Să se așeze la fermă, să-și deprindă mânjii cu șaua, să-l mai ajute pe fratele lui. Cam atât. Poate că era prea bătrân. Avea

patruzeci și cinci, aproape patruzeci și șase de ani. Când începuse să organizeze dispensarele, putea face câte unul pe săptămână tot anul, fără să se plictisească nici un minut. De-ar fi fost și oamenii la fel de deștepți precum caii !

Rona Williams, proprietara centrului de călărie care-i găzduia dispensarul în fiecare an, îl văzuse și venea dinspre grajduri. Era o femeie mică și slabă cu ochii înflăcărați și care, deși mergea pe patruzeci de ani, își purta părul lung în două codițe împletite. Candoarea pieptănăturii contrasta cu mersul ei bărbătesc. Era mersul unei persoane obișnuite să fie ascultată. Tom o plăcea. Muncise din greu pentru ca dispensarele să constituie o reușită. Își atinse pălăria în semn de salut și ea-i zâmbi, uitându-se apoi la cer :

— O să fie frumos azi, spuse.

— Cam așa, făcu Tom un semn din cap înspre șosea.

Văd că ți-ai făcut niște indicatoare noi și frumoase. Ca să nu se piardă nici unul dintre cei patruzeci de cai nebuni.

— Treiș' nouă.

— S-a și pierdut unul ?

— Nu. Treiș' nouă de cai și un măgar.

Ea zâmbi :

— Tipul lui e vreun actor, ceva. Vine tocmai de la Los Angeles.

El oftă și-i aruncă o privire :

— Ești o femeie nemiloasă, Rona. Până la urmă o să mă pui să îmblânzesc și un urs grizzly.

— Ce idee bună !

Se îndreptară împreună spre arenă, stabilind programul zilei. Aveau să înceapă cu mânjii, cu care el trebuia să lucreze pe rând. Probabil că avea să le ia toată ziua să termine cu toți douăzeci. În ziua următoare, urmau caii și celelalte vite, dacă se iveau între timp și dacă se încadrau în program.

Tom cumpărase niște difuzoare noi și voia să le testeze, așa că Rona îl ajută să le scoată din Chevrolet și le așezară lângă tribunele spectatorilor. Difuzoarele țiuiră când le porniră și apoi emiseră un fel de zbârnâit persistent. Tom se postă în mijlocul arenei și vorbi la microfon :

— Bună, oameni buni.

Vocea lui bubui în aerul neclintit al văii.

— Asistați la spectacolul Ronei Williams și eu sunt Tom Booker, cel care face vedete din niște măgari.

După ce terminară verificările, se întoarseră în oraș, la localul unde-și luau întotdeauna micul dejun. Smoky și T.J., băieții pe care Tom îi adusese din Montana ca să-l ajute la cele patru dispensare, erau deja la masă. Rona comandă cereale și Tom, omletă cu pâine prăjită și un suc mare de portocale.

— Ați auzit de femeia omorâtă de un linx la jogging ? întrebă Smoky.

— Cum, și linxul făcea jogging ? se miră Tom, privindu-l inocent cu ochii lui albaștri.

Toți râseră.

— De ce nu ? spuse Rona. Suntem în California, băieți, nu uitați.

— Așa e, interveni T.J. La radio au spus că purta ciorapi Lycra și avea căști.

— Vrei să zici că linxul era un plimbăreț din ăla de la firma Sony ? întrebă Tom.

Smoky îi așteptă să termine cu glumele, fără să se supere. Să-l tachineze pe el devenise distracția lor de dimineață. Tom ținea la el. Nu era sclipitor de inteligent, dar avea un simț deosebit când era vorba de cai. Avea să fie bun cândva, dacă-și cultiva talentul. Tom se întinse și-i ciufuli părul :

— Ești băiat bun, Smoke, îi spuse.

O pereche de ulii zburau în cercuri pe cerul de un albastru lichid al după amiezii. Pluteau până deasupra izvoarelor termale, care țâșneau dintre copacii văii și umpleau văzduhul cu țipătul lor ireal și intermitent. În norul de praf aflat cu trei sute de metri mai jos se desfășura cea de-a douăsprezecea dramă a zilei. Soarele și, poate, și indicatoarele de pe șosea atrăseseră cel mai mare număr de oameni pe care-l văzuse Tom aici vreodată. Tribunele erau ticsite și oamenii tot mai veneau, plătind la intrare biletul de zece dolari. Femeile de la standul de răcoritoare făceau o afacere înfloritoare și în aer se împleteau mirosuri de carne friptă.

Tom și Rimrock se aflau în mijlocul arenei. Fața lui Tom începuse să se mânjească de praf și sudoare și și-o șterse cu mâneca bluzei albastre cu capse. Picioarele i se încinseseră în pantalonii de cowboy. Ajunsese la al douăsprezecelea mânz, un pursânge negru și frumos.

Tom începea întotdeauna printr-o discuție cu proprietarul, pentru a afla „istoria calului", cum îi plăcea lui să spună. Fusese călărit ? Avea niște probleme deosebite ? Întotdeauna erau câteva, dar,

de cele mai multe ori, nu proprietarul, ci calul îi povestea despre ele.

Așa era și cazul acestui pursânge. Proprietara lui spunea că avea tendința să se ridice în două picioare și se împotrivea comenzilor. Era leneș, chiar capricios, spusese ea. Dar când Tom și Rimrock îl făcură să alerge în jurul arenei, calul le spuse cu totul altceva. Tom comenta întotdeauna la microfon tot ce făcea, pentru a putea fi urmărit de spectatori. Încerca să nu-l facă pe proprietar să pară prostănac. Sau măcar, nu *prea* prostănac.

— De la dumnealui aflăm altă poveste, spuse el. E întotdeauna interesant să asculți și versiunea calului. Dacă ar fi leneș sau capricios, cum spuneați, și-ar ține urechile pe spate și coada răsucită. Dar acesta nu e un cal capricios, e un cal speriat. Vedeți ce încordat e ?

Femeia îl urmărea rezemată de balustrada arenei. Dădu din cap. Tom îl punea pe Rimrock să se învârtă câte puțin, cu pași eleganți și îndemânatici, astfel ca să fie mereu cu fața la mânz.

— Vedeți cum se întoarce cu spatele la mine ? Mi se pare că motivul pentru care nu e dornic să răspundă la comenzi este acela că, atunci când răspunde, are necazuri.

— Nu e bun la tranziții, spuse femeia. Adică să treacă de la trap la galop, înțelegeți ?

Când auzea astfel de comentarii, Tom trebuia să-și muște limba ca să nu spună ceva nepotrivit.

— Aha, spuse el. Eu înțeleg altceva. Poate credeți că-l îndemnați la galop, dar corpul dumneavoastră îl îndeamnă la altceva. Îi puneți prea multe condiții. Spuneți : „Mergi, dar nu merge !“ „Sau

poate : „Mergi, dar nu așa de repede !“ El simte asta, corpul dumneavoastră nu știe să mintă. Îi mai dați și câte un ghiont ca s-o ia din loc ?

— Nici nu pleacă altfel.

— Dar după ce pleacă, nu-i smuciți frâul dacă o ia prea repede ?

— Ei, da. Câteodată.

— Câteodată. Aha. Și atunci se ridică în două picioare. Ea dădu din cap. O vreme, el nu mai spuse nimic. Femeia pricepuse și începuse să dea înapoi. Era o persoană cu mare grijă pentru imaginea pe care o crea, se vedea după machiajul à la Barbara Stanwick și după accesoriile asortate. Numai pălăria o costase probabil trei sute de dolari. Dumnezeu știe cât dăduse pe cal. Tom se străduia să concentreze atenția calului asupra lui. Avea în mână un colac de frânghie și-l atingea din când în când pe animal pe o parte, ca să-l îndemne la galop. Apoi îl lăsa slobod, ca să revină la trap. apoi îl atingea ca s-o ia la galop, apoi repeta totul de la început.

— Vreau să-l fac să poată pleca de aici ușurat, spuse el. Deja m-a înțeles. Nu mai e așa de încordat. Vedeți cum și-a pus spatele pe direcție ? Și cum nu-și mai ține coada așa de crispat ? A descoperit că nu e nici o nenorocire să-și dea drumul.

Azvârli din nou frânghia și, de data aceasta, trecerea la galop se făcu lin.

— Vedeți ? E o schimbare. Deja e mai bine. Curând, dacă vă străduiți, o să faceți trecerile astea cu un frâu moale. Și porcii vor zbura, gândi el. O să-l ia acasă pe bietul animal, o să-l călărească la fel ca înainte și toată munca asta se va dovedi zadarnică. Ca întotdeauna, gândul îi

spori energia. Dacă va lucra cu dăruire, poate va reuși să-l imunizeze pe cal la spaima și stupiditatea ei. Pursângele se mișca frumos acum, dar Tom îl întoarse în direcția cealaltă și începu dresajul de la capăt.

Dură aproape o oră. Când termină, calul asudase. Dar când Tom îl lăsă să încetinească și să se oprească, păru dezamăgit.

— Dac'ar fi după el, s-ar juca toată ziua, spuse Tom. Domnule, partida s-a încheiat, îmi dați mingea înapoi ?

Tribunele râseră.

— O să fie bine dacă nu-l mai smuciți, o privi el pe femeie. Ea dădu din cap și încercă să zâmbească, dar Tom văzu că era dezumflată și, deodată, îi păru rău de ea. Îl îndreptă pe Rimrock spre ea și opri microfonul.

— E vorba de autoconservare, spuse el cu blândețe. Vedeți, animalele astea au o inimă atât de mare, încât nu-și doresc să facă altceva decât ceea ce vrem noi să facă. Dar când comunicarea devine confuză, nu mai pot decât să încerce să se salveze.

Îi zâmbi și-i spuse :

— De ce nu vă duceți să-l înșeuați și să vedeți că e adevărat ?

Femeia era gata să plângă. Se cățără peste balustradă și se duse la cal. Mânzul o urmări venind. O lăsă să se apropie și să-l mângâie pe gât

— El e gata să uite tot, spuse Tom. Sunt cele mai iertătoare ființe făcute de Dumnezeu

Femeia plecă de acolo cu calul și Tom reveni în mijlocul arenei, păstrând un moment de tăcere.

Își scoase pălăria și scrută cerul, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Cei doi șoimi zburau încă deasupra. Lui Tom i se păru rău prevestitor țipătul lor. Își puse la loc pălăria și dădu drumul la microfon :

— Gata, oameni buni. Cine urmează ?

Urma individul cu măgarul.

3

Trecuseră mai bine de o sută de ani de când Joseph și Alice Booker, străbunicii lui Tom, străbătuseră vestul sălbatic înspre Montana, atrași, ca mulți alții, de mirajul pământului făgăduit. Călătoria îi costase viețile a doi dintre copiii lor, morți, unul de scarlatină, iar celălalt înecat. Dar reușiseră să ajungă la râul Clark's Fork și puseseră stăpânire pe optzeci de hectare de pământ fertil.

Când se născu Tom, ferma lor se întindea deja pe zece mii de hectare. Prosperitatea aceasta, care învinsese vrăjmășia secetei, a inundațiilor și a tâlharilor i se datora în principal bunicului lui Tom, John. De aceea, poate că exista o logică în faptul că tot bunicul John provocă și ruina.

John Booker, un bărbat înzestrat cu o mare forță fizică și cu o și mai mare bunătate, avu doi fii. Lângă casa care înlocuise coliba peticită cu smoală, unde se instalaseră la început bunicii lor, se afla o faleză pietroasă unde băieții se jucau de-a v-ați ascunselea sau căutau vârfuri de săgeți. De pe faleză, puteau vedea râul curgând în jur, ca șanțul de apărare al unui castel și, în depărtare,

piscurile înzăpezite ale munților Pryor și Bear-tooth. Uneori, băieții stăteau tăcuți unul lângă altul și priveau pământul tatălui lor. Celui mai mic i se părea că vede întreaga lume. Daniel, tatăl lui Tom, iubea ferma din tot sufletul și, dacă vreodată gândurile îi zburau dincolo de hotarele ei, asta se întâmpla pentru a se convinge că nu avea nimic mai scump decât pământul lor. Pentru el, munții din zare erau ca niște ziduri protectoare, apărându-i moștenirea de vârtejul timpurilor. Pentru Ned, mai mare decât el cu trei ani, erau zidurile unei închisori. Abia aștepta să evadeze și, când avea șaisprezece ani, plecă. Se duse să-și caute norocul în California și prăpădi acolo averile unor fraieri care se arătară dornici să-i fie parteneri de afaceri.

Daniel rămase la fermă cu tatăl lui. Se căsători cu o fată din Bridger, Ellen Hooper, și cei doi avură trei copii, Tom, Rosie și Frank. Multe din pământurile adăugate de John la hectarele de lângă râu erau sărace, pășuni de salvie pe dealuri aride, sau soluri nămoloase brăzdate de roci vulcanice. Toată treaba se făcea de pe cal și Tom învăță să călărească aproape înainte de a putea merge. Mama lui îi povestea cum, când avea doi ani, îl găsiseră dormind în grajd, ghemuit în iesle între copitele masive ale unui armăsar năbădăios. Calul părea că îl păzește, spunea ea.

În fiecare primăvară, deprindeau mânjii de un an cu șaua și băiatul se cocoța pe balustrada îngrăditurii ca să se uite la cei mari. Tatăl și bunicul lui se purtau amândoi blând cu animalele și Tom realiză mult mai târziu că exista și un alt mod de comportare.

— E ca atunci când inviți o femeie la dans, spunea bătrânul. Dacă n-ai încredere și ți-e frică să nu te refuze, te fâțâi și te uiți la cizmele tale, atunci în mod sigur o să te refuze. Bineînțeles că atunci poți s-o înșfaci și s-o forțezi să vină cu tine, dar niciunuia din voi n-o să-i placă prea mult.

Bunicul lui era un dansator grozav. Tom și-l aducea aminte alunecând pe sub beculețele colorate, cu bunica în brațe, la dansul din ziua sărbătorii naționale. Păreau că plutesc. La fel arăta bunicul și când călărea.

— Dansul și călăria sunt tot un drac, le spunea el. E vorba de încredere și înțelegere. Ne ținem unul pe altul. Bărbatul conduce, dar nu târăște femeia, îi oferă un sentiment și ea îl prinde și îl urmează. Se mișcă fiecare după ritmul celuilalt, se iau după sentimentul de la început.

Tom știa deja lucrurile astea, deși nu-și dădea seama cum ajunsese să le știe. Înțelegea limbajul cailor la fel cum distingea culorile sau mirosurile. Putea spune oricând ce era în mintea lor și știa că și animalul îl poate citi la fel de ușor. Îmblânzise primul mânz când avea numai șapte ani.

Bunicii lui muriseră în aceeași iarnă, unul după altul, când Tom avea doisprezece ani. Prin testament, John îi lăsă în întregime ferma tatălui lui Tom. Ned veni cu avionul de la Los Angeles ca să asiste la citirea testamentului. Nu mai venise decât de câteva ori până atunci și Tom îi ținuse minte doar pantofii fistichii de oraș și privirea hăituită. Îi spunea întotdeauna „țâcă" și-i aducea câte un dar nefolositor, după care se înnebuneau copiii din Los Angeles. De data aceasta, plecă fără

să le adreseze nici un cuvânt. Dar în curând fură căutați de avocații lui.

Litigiul se prelungi de-a lungul a trei ani. Tom o auzea pe mama lui plângând noaptea și bucătăria era întotdeauna plină de avocați, agenți imobiliari și vecini atrași de mirosul banilor. Tom le întoarse spatele tuturor și-și văzu de caii lui. Lipsea și de la școală ca să fie cu ei și părinții erau prea ocupați ca să observe sau să le pese.

Singurul moment din această perioadă când și-l amintea vesel pe tatăl lui fusese primăvara, când duseseră vitele la pășunile înalte și călăriseră trei zile cu toții, iar noaptea dormiseră sub cerul înstelat.

— Aș vrea să fim mereu ca acum, spusese Frank într-una din nopțile acelea, când stăteau cu fața în sus, privind o jumătate de lună uriașă ieșind de după culmile munților.

Frank avea atunci unsprezece ani și nu era o fire prea filosofică. Toți tăcuseră, gândindu-se la cuvintele lui. Din depărtare se auzi urletul unui coiot.

— Păi așa e mereu, spuse tatăl lor. Un șir de „acum". unele după altele. Și cred că tot ce poate face omul e să încerce să trăiască numai o dată acest „acum", fără să se otrăvească prea tare cu cel trecut sau cu cel care o să vină.

Tom reținuse rețeta aceasta de viață, ca fiind la fel de bună ca oricare alta de care auzise.

După trei ani de procese, tatăl lui sărăci. Ferma fu vândută unei companii petroliere și banii rămași, după ce plătiră impozitele și avocații, fură împărțiți în două. Ned nu mai apăru și nici nu mai auziră de el. Daniel și Ellen îi luară pe Tom,

Rosie și Frank și se mutară mai la vest. Cumpărară trei mii cinci sute de hectare și o fermă veche și lăbărțată pe Rocky Mountain. Podișul înalt se oprea într-un perete de calcar arhaic și locul avea un fel de frumusețe aspră și impunătoare pe care Tom ajunse cu timpul s-o iubească. Dar la început nu era gata s-o înțeleagă. Casa copilăriei lui fusese vândută și el voia să fie pe cont propriu. După ce-și ajută părinții să pună pe picioare ferma cea nouă, plecă.

Se opri în Wyoming și lucră cu ziua pe la ferme. Văzu acolo lucruri incredibile. Cowboys care-și biciuiau caii până sângerau. La o fermă de lângă Sheridan văzu cu ochii lui ce însemna să „frângi" un cal. Un om legă un cal de un an cu funia de gât, îl împiedică și apoi îl bătu în neștire cu o țeavă de zinc. Tom n-avea să uite niciodată spaima din ochii animalului și nici triumful prostesc din ai omului când, peste câteva ore, calul încercă să-și scape viața și acceptă să fie înșeuat. Tom îi spuse omului că era un prost, sări la bătaie și fu dat afară pe loc.

Pleacă în Nevada și lucră la câteva din fermele mari de acolo. Oriunde ajungea, ținea să caute caii cei mai agitați și încerca să-i călărească. Mulți dintre cei cu care lucra călăreau foarte bine înainte ca el să se fi născut și, la început, zâmbeau pe sub mustață văzând că încearcă să se urce pe un armăsar nebun care-i azvârlise pe toți. Dar in curând nu mai zâmbiră, când văzură cum se purta băiatul și cum calul își modifica starea în preajma lui. Tom nu mai știa numărul cailor pe care-i văzuse îmbolnăviți de cruzimea și stupidi-

tatea oamenilor, dar ținea minte că pe toți îi putuse ajuta.

Cinci ani, viața lui fu aceasta. Venea acasă când putea și încerca să fie acolo în perioadele când tatăl lui avea nevoie de ajutor. Pentru Ellen, vizitele acestea erau ca o înșiruire de secvențe rapide, care ilustrau maturizarea fiului ei. Tom crescuse înalt și zvelt și nu era nici o îndoială că era cel mai frumos dintre cei trei copii ai ei. Își purta părul blond mai lung decât înainte și ea-l certa pentru asta, dar în taină îl admira. Chiar și iarna, fața lui bronzată scotea în evidență albastrul limpede și luminos al ochilor.

Viața lui, așa cum singur și-o descria, i se părea mamei lui destul de singuratică. Amintise de câțiva prieteni, dar nici unul prea apropiat. Se întâlnise cu niște fete, dar nu fusese nimic serios. După câte le povestea, înțelegeau că cea mai mare parte a timpului liber și-o petrecea învățând pentru cursurile prin corespondență ale unei facultăți, la care se înscrisese. Ellen observă că fiul ei devenise tăcut, că nu vorbea decât atunci când avea ceva de spus. Dar tăcerea lui, spre deosebire de cea a tatălui, nu avea în ea nimic trist. Era mai mult un fel de încremenire concentrată.

Cu timpul, oamenii auziră de băiatul Booker și mereu primea vorbă, acolo unde lucra, să se ducă pe la diverse ferme ca să se uite la niște cai cu toane.

— Cât le ceri ca să le vindeci caii ? îl întrebase fratele lui, Frank, într-o primăvară, când Tom venise acasă ca să ajute la însemnarea vitelor.

Rosie era la liceu și Frank, acum de nouăsprezece ani, lucra la fermă. Avea un simț ascuțit

al afacerilor și, de fapt, el conducea gospodăria, căci tatăl lor se retrăsese tot mai mult în întunericul cauzat de anii lungi de procese.

— A, nu le cer nimic, spusese Tom și Frank pusese jos furculița.

— Nu le ceri nimic ? Niciodată ?

— Nu.

— De ce naiba ? Ăștia au bani, nu ?

Tom reflectă un moment. Părinții lui îl priveau și ei. Se părea că problema îi interesa pe toți într-o oarecare măsură.

— Păi, știi, eu n-o fac pentru oameni. O fac pentru cal. În cameră se lăsă tăcerea. Frank zâmbi și clătină din cap. Era limpede că și tatălui i se părea că Tom e cam nebun. Ellen se ridică și începu să strângă zgomotos farfuriile.

— Mi se pare un gest drăguț, spuse ea.

Discuția aceea îi dădu lui Tom de gândit. Dar mai trecură doi ani înainte ca ideea dispensarelor să prindă contur. Între timp, îi surprinse pe toți, anunțându-i că se înscrisese la Universitatea din Chicago.

Era o facultate care combina științele umaniste cu sociologia și îi urmă cursurile timp de optsprezece luni. Rămase așa de mult doar pentru că se îndrăgosti de o frumoasă studentă din New Jersey, care cânta la violoncel într-un cvartet de coarde. Tom se duse la cinci concerte înainte de a schimba o vorbă cu ea. Avea o coamă bogată de păr negru și strălucitor, pe care și-l dădea pe spate, și purta verigi de argint în urechi, ca o cântăreață de folk. Tom se uita la mișcările ei în timp ce cânta, la felul cum muzica părea să înoate prin trupul ei. Era lucrul cel mai sexy pe care-l văzuse vreodată.

La cel de-al şaselea concert, ea îl privi tot timpul şi el o aşteptă afară după ultima parte. Veni şi-i luă braţul fără să spună nici un cuvânt. O chema Rachel Feinerman şi, mai târziu, în camera ei, Tom crezu că a murit şi a ajuns în cer. Ea aprinse lumânări şi apoi îşi lăsă rochia să alunece. Lui Tom i se păru ciudat că ea rămase cu cerceii când făcură dragoste, dar îi păru bine, pentru că lumina lumânărilor arunca sclipiri argintii în ei. Ea nu-şi închise deloc ochii şi se uită la mâinile lui care-i traversau fermecate corpul. Avea sâni cu sfârcuri mari, de culoarea ciocolatei, şi triunghiul negru de pe pântecele ei fremăta ca o aripă de corb.

O luă acasă la el de sărbătoarea tuturor sfinţilor şi ea spuse că în viaţa ei nu-i fusese atât de frig. Se înţelese bine cu toţi, inclusiv cu caii, şi spuse că ferma era locul cel mai frumos pe care-l văzuse. Tom deduse din privirea mamei lui ce părere avea. Femeia asta, cu încălţămintea ciudată şi religia nepotrivită, n-avea să fie niciodată o nevastă bună de fermier.

Nu trecu mult şi Tom îi spuse lui Rachel că i-a ajuns statul la facultate şi că se întorcea în Montana. Ea se făcu foc.

— Te duci să te faci cowboy, observă ea caustic.

Tom spuse că da, asta avea de gând. Erau în camera lui şi Rachel se răsuci în loc, arătând cu un gest exasperat rafturile ticsite de cărţi.

— Şi cu astea cum rămâne ? Nu-ţi pasă de ele ?

— Ba da, dădu el din cap. Şi din cauza asta vreau să plec. Când lucram cu ziua, abia aşteptam

să se facă seară și să mă întorc la cartea începută. Cărțile aveau un fel de vrajă. Dar profesorii ăștia de aici, cu toată vorbăria lor, ei... Mi se pare că dacă vorbești prea mult despre lucrurile astea, toată vraja se pierde și, în curând, nu mai rămâne decât vorbăria. Unele lucruri din viață doar... sunt.

Ea îl privi o clipă cu capul dat pe spate, apoi îi dădu cu putere o palmă :

— Prostule, îi spuse. Nici măcar n-ai de gând să mă ceri de nevastă ?

Așa că el o ceru. În săptămâna următoare, se căsătoriră în Nevada, fiind amândoi conștienți că probabil făceau o greșeală. Părinții ei fură furioși. Ai lui, doar perplecși. Tom și Rachel locuiră cu ceilalți la fermă până când reparară vechea cabană cu vedere spre râu. Aveau și un puț cu pompă, pe care Tom o repară, refăcu ghizdurile și scrise inițialele lui și ale ei în cimentul umed. Se mutară chiar înainte ca Rachel să dea naștere fiului lor. Îl numiră Hal.

Tom muncea la fermă cu tatăl lui și cu Frank și vedea cum soția lui devine tot mai deprimată. Vorbea ore în șir la telefon cu mama ei și, pe urmă, plângea toată noaptea și-i spunea ce singură e și ce proastă e că se simte așa, pentru că îi iubește pe el și pe Hal așa de mult și ar trebui să-i ajungă asta. Îl întreba tot timpul dacă o iubește, uneori îl scula noaptea ca să-i pună aceeași întrebare și el o lua în brațe și-i spunea că da.

Mama lui Tom zise că astfel de lucruri se întâmplau uneori după ce o femeie năștea și că poate ar trebui să plece amândoi într-o vacanță. Îl lăsară

pe Hal cu ea și luară avionul până la San Francisco și, deși tot timpul cât stătură acolo orașul fu învăluit într-o ceață rece, Rachel începu din nou să zâmbească. Se duseră la concerte și la filme și vizitară toate obiectivele turistice. Dar când se întoarseră acasă, totul fu de două ori mai rău.

Urmă iarna cea mai aspră de care avuseseră parte oamenii de acolo. Zăpada umplu văile și copleși pădurile. O rafală de aer polar le îngheță treizeci de capete de vite și le găsiră abia peste o săptămână, congelate sub zăpadă.

Violoncelul lui Rachel se umplea de praf într-un colț și când Tom o întrebă de ce nu mai cântă ea-i răspunse că muzica nu avea rost în locul acesta. Spuse că era înghițită de spațiu. Peste câteva zile, curățind soba, Tom găsi o coardă de metal înnegrită și un rest din călușul violoncelului. Se uită în cutie și nu mai găsi acolo decât arcușul.

Când se topi zăpada, Rachel îl anunță că se întorcea în New Jersey și-l lua pe Hal cu ea. Tom dădu din cap, o sărută și o ținu în brațe. Ea îi spuse că erau din lumi diferite și știuseră asta de la început, dar nu voiseră s-o recunoască. Nu mai putea rămâne să trăiască înconjurată de tot spațiul ăsta spulberat de vânt, așa cum n-ar fi putut rămâne să trăiască pe lună. Nu avea nici un resentiment, era doar foarte tristă. Nici nu se puse problema ca fiul lor să stea cu el. Lui Tom i se păru corect.

În dimineața Joii Mari, încărcă furgoneta cu lucrurile ei. Muntele era învăluit în ceață și o burniță rece se abătea dinspre pășuni. Tom își ținea în brațe fiul pe care abia îl cunoștea și pe care n-avea să-l cunoască niciodată prea bine. Copilul era în-

fofolit într-o pătură și el îl strângea în brațe și privea cum părinții lui și Frank se înșiruiseră stângaci în pridvor, ca să-și ia la revedere de la Rachel. Rachel îi îmbrățișă pe toți, lăsând-o la urmă pe mama lui. Amândouă plângeau.

— Îmi pare rău, spuse Rachel. Ellen o mângâie pe cap :

— Nu, drăguțo. Mie îmi pare rău. Tuturor ne pare.

Primul dispensar al lui Tom Booker se deschise în primăvara următoare în Elko, statul Nevada. Toată lumea fu de acord că inițiativa se bucură de un mare succes.

4

În dimineața următoare primirii mesajului ei, Annie o sună de la birou pe Liz Hammond.

— Am auzit că mi-ai găsit un șoptitor, zise ea.

— Un ce ?

— Lasă, râse Annie. Am citit ieri ceva despre asta. Așa li se spune celor care se ocupă de cai în felul ăsta.

— Șoptitori... Mmm, îmi place. Ăsta pe care l-am găsit eu pare mai degrabă un cowboy. Trăiește pe undeva prin Montana. Îi spuse lui Annie cum auzise de el. Era o poveste lungă, un prieten care cunoștea pe cineva care-și amintea de cineva care zisese ceva despre un individ cu un cal nărăvaș și care-l dusese la alt individ din Nevada... Liz urmărise firul, cu o încăpățânare de buldog.

— Dar. Liz, cred că te-a costat o avere ! O să-ți plătesc telefoanele.

— Nici o problemă. Se pare că destul de puțini oameni din Vest se ocupă de așa ceva. Mi s-a spus că ăsta e cel mai bun. I-am luat numărul de telefon.

Annie și-l notă și-i mulțumi.

— E-n regulă. Dar dacă e chipeș cam așa ca Eastwood, al meu e, s-a făcut ?

Annie îi mulțumi din nou și închise telefonul. Se uită la cifrele de pe carnețelul galben din fața ei. Deodată, fără să-și dea seama de ce, se simți neliniștită. Nu fi prostuță, își spuse, și formă numărul.

În prima seară a dispensarelor de la Rona, organizau întotdeauna o masă cu grătar la iarbă verde. Astfel mai strângeau ceva bani și mâncarea era bună, așa că Tom rămase și el, deși abia aștepta să iasă din cămașa prăfuită și transpirată și să intre într-o cadă fierbinte.

Mâncară pe terasa din fața fermei albe a Ronei, așezați la mese lungi. Tom se trezi lângă proprietara calului pur-sânge. Știa că faptul că stătea lângă ea nu era o întâmplare, îi făcuse avansuri toată seara. Nu mai avea pălăria și-și desfăcuse părul. Părea să aibă puțin peste treizeci de ani și el se gândi că arăta bine. Și că era conștientă de asta. Îl fixa tot timpul cu ochii ei mari și negri, dar cam exagera cu toate întrebările pe care i le punea, ca să asculte apoi răspunsul pasionată, de parcă el ar fi fost tipul cel mai incredibil de interesant pe care-l întâlnise în viața ei. Îi spusese că o cheamă Dale, că se ocupa de afaceri imobiliare și că avea o casă lângă ocean, aproape de Santa Barbara. A, da, și că era divorțată.

— Nu-mi pot reveni din starea pe care am avut-o călărind după ce l-ai îmblânzit, repeta ea a zecea oară. Devenise, nu știu cum, parcă se eliberase.

Tom dădu din cap și ridică din umeri.

— Păi asta s-a întâmplat, zise el. Avea nevoie să știe că nu greșește și dumneata trebuia să-i lași un pic de spațiu. De la masa alăturată, se auziră hohote de râs și se întoarseră amândoi să se uite. Stăpânul măgarului răspândea o bârfă despre două stele de cinema de care Tom nu auzise și care fuseseră prinse într-o mașină, făcând ceva ce Tom nici măcar nu-și putea imagina.

— De unde ai învățat toate astea, Tom ? o auzi pe Dale întrebând.

Se întoarse spre ea :

— Ce anume ?

— Astea, știi tu, despre cai. Ai avut un fel de guru, un profesor, ceva ?

El o fixă cu o privire serioasă, de parcă ar fi fost gata să-i dezvăluie secretul înțelepciunii :

— Păi, Dale, e o problemă legată de plute și copite.

— Cum adică ? se încruntă ea.

— Păi, dacă un călăreț e dus cu pluta, calul lui dă cu copita.

Ea râse, cu prea mult entuziasm, punându-și mâna pe brațul lui. Ce naiba, gândi el, n-a fost o poantă chiar așa de bună.

— Zău, își tugui ea buzele. Spune-mi serios.

— Multe din lucrurile astea nu pot fi învățate de la cineva. Nu poți decât să creezi o situație în care, dacă cineva vrea să învețe, să poată învăța. Cei mai buni profesori ai mei au fost caii. O mulțime de tipi sunt gata să-și spună părerile, dar dacă ai nevoie de fapte, calul ți le poate arăta mult mai bine. Ea îi aruncă o privire încărcată de adorație și de încântare față de marea lui profunzime și de altceva, mai carnal. Era timpul să plece.

Se sculă de la masă, cu scuza cam trasă de păr că trebuia să treacă pe la Rimrock. Când îi spuse lui Dale noapte bună, ea păru cam arțăgoasă și dezamăgită că-și cheltuise atâta energie cu el.

Conducând spre motel, reflectă la faptul că nu era întâmplător că în California luaseră naștere atâtea curente care împleteau religia și sexul. Oamenii de aici erau mereu în ofensivă. Poate că dacă secta aceea din Oregon — ăia cu chiloți portocalii, care-l adorau pe tipul cu nouăzeci de Rolls-Royce-uri — se stabilea aici, i-ar merge încă foarte bine.

Tom întâlnise zeci de femei ca Dale la dispensarele lui. Toate căutau ceva. La multe, căutarea avea o stranie legătură cu sentimentul fricii. Își cumpărau caii ăștia scumpi și mândri și erau înspăimântate de ei. Căutau ceva care să le ajute să învingă această spaimă, sau poate spaima în general. Ar fi putut alege alpinismul sau lupta cu rechinii, dar aleseseră călăria. Veneau la dispensarele lui tânjind după o lămurire și o mângâiere. Tom nu știa câte lămuriri le dăduse, dar de câteva ori le oferise mângâiere și o primise și el. Acum zece ani, o privire ca cea a lui Dale ar fi fost suficientă pentru a merge împreună la motel, dezbrăcându-se înainte de a închide bine ușa camerei.

Nici astăzi nu ocolea întotdeauna astfel de ocazii. Dar parcă nu mai meritau atâta bătaie de cap. Pentru că, de obicei, aventurile acestea erau urmate de bătaie de cap. Oamenii nu vin niciodată cu aceleași așteptări în astfel de relații. Îi trebuise mult timp ca să înțeleagă asta și, mai ales, ca să înțeleagă ce aștepta el de fapt, fără a mai vorbi de ceea ce așteptau ele.

După plecarea lui Rachel, se condamna pentru ceea ce se întâmplase. Știa că nu numai locul fusese de vină. Ea vrusese de la el ceva și el nu fusese în stare să-i dea. Când îi spunea că o iubește, nu mințea. Iar plecarea ei și a lui Hal lăsase în el un gol pe care munca nu-l putuse umple.

Îi plăcuse întotdeauna compania femeilor și observase că nu era nevoie să alerge după ele, veneau singure în calea lui. Odată cu deschiderea dispensarelor, găsise un fel de alinare în diferitele întâlniri cu femeile. Cele mai multe fuseseră aventuri scurte, deși vreo două femei erau la fel de libere în gândire ca și el și-l primeau în patul lor ca pe un vechi prieten, de câte ori se întâmpla să treacă prin orașele lor.

Totuși, vinovăția față de Rachel îl urmărise multă vreme. Abia într-un târziu realizase că ea avusese nevoie de la el chiar de el însuși. Adică, ar fi trebuit și el să aibă nevoie de ea așa cum ea avea nevoie de el. Dar Tom știa că asta era imposibil. El n-ar fi putut simți niciodată o nevoie atât de aprigă pentru Rachel și pentru nimeni altcineva. Deși nu și-o repeta cu satisfacție, știuse întotdeauna că el se născuse cu un echilibru interior pe care alții se străduiesc o viață întreagă să-l atingă. Nu-și imagina că asta era o calitate specială. Pur și simplu, se simțea o parte a unei structuri, a unei rețele strânse de lucruri și ființe cu care era legat prin spirit și prin sânge.

Parcă Chevroletul într-un loc liber, pe care-l găsi chiar în fața geamului camerei lui. Cada era prea mică, așa că trebui să se decidă ce parte a corpului își va lăsa să înghețe, umerii sau genunchii. Se șterse în fața televizorului. Povestea cu

femeia ucisă de linx era încă pe primul loc. Se organizase o echipă de vânătoare. Coama dealului era cercetată de bărbați înarmați, cu veste galbene, fluorescente. Lui Tom i se păru înduioșător. Un linx o să vadă vestele alea de la o sută de kilometri. Se băgă în pat, stinse televizorul și sună acasă.

Îi răspunse nepotul lui, Joe, cel mai mare dintre cei trei băieți ai lui Frank.

— Bună, Joe, ce faci ?

— Bine. Unde ești ?

— Ei, într-un motel uitat de Dumnezeu, într-un pat care e cu un metru mai scurt decât ar trebui. Chibzuiesc că s-ar cere să-mi scot cizmele și pălăria.

Joe râse. Avea doisprezece ani și era tăcut, așa cum era și Tom la vârsta lui. Și se pricepea destul de bine la cai.

— Ce mai face bătrâna Bronty ?

— Bine. S-a umflat zdravăn. Tata crede c-o să fete pe joi.

— Ai grijă să-i spui lui taică-tu cum să se descurce.

— O să am. Vrei să ți-l dau ?

— Dacă e pe-acolo.

Îl auzi pe Joe strigându-și tatăl. Televizorul din sufragerie era deschis și, ca de obicei, Diane striga la unul dintre gemeni. I se părea ciudat ca ei să locuiască în casa cea mare. Tom o socotea încă a părinților lor, deși trecuseră aproape trei ani de când tatăl lor murise și mama se mutase la Rosie, în Great Falls.

Când Frank se însurase cu Diane, se mutaseră în cabana de la râu, cea în care stătuse și Tom cu Rachel, și mai făcuseră câteva amenajări. Dar curând devenise prea strâmt pentru cei trei băieți și, după plecarea mamei, Tom insistase să se mute în casa cea mare. El oricum călătorea mult, cu dispensarele, și când se întorcea găsea camerele mari și pustii. Ar fi fost bucuros să facă schimb, să se mute el în cabană în locul lor, dar Diane spusese că vin numai dacă rămâne și el, așa că acum locuiau cu toții împreună. Cabana de la râu era folosită uneori de vizitatori și rude, dar în cea mai mare parte a timpului stătea nelocuită.

Tom auzi pașii lui Frank venind spre telefon :

— Salut, frățioare, cum îți merge pe-acolo ?

— O.K. Rona vrea să bată recordul de cai aduși zilnic și motelul ăsta e construit pentru cei șapte pitici, dar, în rest, totul merge strună.

Vorbiră un timp despre treburile fermei. Erau în perioada înțărcatului și se sculau mereu noaptea ca să controleze viteii ; era greu, dar nu pierduseră încă nici un animal și Frank părea mulțumit. Îi spuse lui Tom că primise multe telefoane de la oameni care-l rugau să mai deschidă câteva dispensare în vara aceea.

— Ce le-ai spus ?

— Le-am spus că ai îmbătrânit și ești obosit.

— Mulțumesc.

— Te-a sunat și o englezoaică din New York. N-a spus despre ce e vorba, numai că e urgent. Mi-a făcut capul calendar fiindcă n-am vrut să-i dau numărul tău de la motel. I-am zis c-o să-i dai un telefon.

Tom luă carneţelul de pe noptieră şi scrise numele lui Annie şi cele patru numere de telefon lăsate de ea, dintre care unul de la telefonul portabil.

— Numai astea patru ? Nici un număr de la vila din sudul Franţei ?

— Nu. Numai astea le-a dat.

Mai vorbiră despre Bronty, apoi îşi spuseră la revedere. Tom se uită la carneţel. Nu cunoştea pe nimeni din New York, în afară de Rachel şi Hal. Poate că avea vreo legătură cu ei, deşi femeia, oricine ar fi ea, ar fi spus dacă era aşa. Se uită la ceas. Era zece şi jumătate, ceea ce însemna că la New York era unu şi jumătate. Puse carneţelul pe noptieră şi stinse lumina. O să dea telefon mâine dimineaţă.

Dar nu mai apucă. Afară era încă întuneric, dar telefonul sună până îl trezi. Aprinse lumina şi văzu că era de abia cinci şi un sfert.

— Sunteţi Tom Booker ?

După accent, ghici imediat că era englezoaica.

— Cred că da, răspunse. E cam devreme ca să fiu sigur.

— Ştiu, îmi cer scuze. M-am gândit că probabil vă sculaţi devreme şi n-am vrut să vă pierd. Numele meu este Annie Graves. Am vorbit ieri cu fratele dumneavoastră, nu ştiu dacă v-a spus.

— Da, mi-a spus. Urma să vă dau eu telefon. Îmi spusese că nu v-a dat numărul de telefon de aici.

— Nu el mi l-a dat. Am reuşit să-l obţin din altă parte. Mă rog, să lăsăm, motivul pentru care

v-am căutat este că am înțeles că-i ajutați pe oamenii care au probleme cu caii.

— Nu, doamnă, nu-i ajut.

— O, spuse ea, îmi pare rău, eu...

— E exact invers. Eu îi ajut pe caii care au probleme cu oamenii.

Nu era un început prea grozav și lui Tom îi păru rău că făcuse pe spiritualul. O întrebă ce problemă avea și ascultă în tăcere povestea accidentului. Era șocantă și părea așa mai ales din cauza tonului impersonal și măsurat cu care ea o relata. Simțea și emoția ei, dar adânc îngropată sub un strat de fermitate și stăpânire de sine.

— E teribil, spuse el, după ce Annie termină. Îmi pare rău.

O auzi respirând adânc :

— Asta este. Veniți să-l vedeți ?

— Cum, să vin la New York ?

— Da.

— Doamnă, mi-e teamă că...

— Voi plăti eu călătoria, bineînțeles.

— Eu voiam să vă spun că nu fac așa ceva. Chiar dacă aș fi fost mai aproape, eu nu procedez așa. Eu tratez la dispensare. Și acum nu voi mai lucra nici acolo o perioadă. Acum tocmai l-am deschis pe ultimul din vara asta.

— Asta înseamnă că, dacă vreți, aveți timp să veniți.

Nu era o întrebare. Făcea presiuni. Sau poate era doar accentul ei englezesc.

— Când terminați cu dispensarul ?

— Miercuri. Dar...

— Puteți veni joi ?

Nu era numai accentul. Se agățase de ezitarea lui și își făcea loc spre voința lui. Așa făcea și el cu caii, prindea locul de minimă rezistență și-l adâncea.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse cu fermitate. Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat. Dar am treabă la fermă și nu vă pot ajuta.

— Nu spuneți asta, vă rog. Măcar mai gândiți-vă.

Nu era o întrebare, ci o comandă.

— Doamnă...

— Trebuie să închid. Regret că v-am trezit din somn.

Și, fără să-l lase să mai scoată nici o vorbă, închise telefonul.

Când Tom își lăsă cheia la recepție în dimineața următoare, directorul motelului îi înmânâ un plic mare, sosit cu poșta rapidă. Conținea fotografia unei fete călare pe un minunat cal negru și un bilet dus-întors până la New York.

5

Tom își întinse brațul pe spătarul de plastic al banchetei, privind cum fiul lui prepara hamburgeri în spatele tejghelei. Băiatul se descurca de parcă numai asta făcuse toată viața, îi așeza pe prăjitor și-i întorcea nonșalant, în timp ce sporovăia, râzând, cu unul dintre chelneri. Hal îl asigurase că localul la care lucra era cel mai populat de acest fel din zona Greenwich Village.

Lucrând aici, pe gratis, de două-trei ori pe săptămână, Hal putea locui, fără să plătească nici o chirie, într-un apartament luxos al proprietarului localului, care era prieten cu Rachel. Când nu lucra aici, băiatul urma școala de regie. Tocmai îi povestise lui Tom despre un film pe care-l turna :

— E vorba despre un om care devorează, bucată cu bucată, motocicleta prietenului lui.

— Pare destul de dur.

— Este. E un fel de „film pe șosea", dar toate filmările se fac în același loc.

Tom era sigur, cam nouăzeci la sută, că era o glumă. Așa și spera.

— Când termină cu motocicleta, continuă Hal, îi aplică și prietenei același tratament.

Tom dădu din cap, rezumând :

— Băiatul vede fata, băiatul mănâncă fata.

Hal râse. Avea părul negru și tenul smead, frumos, al mamei lui, dar ochii îi erau albaștri. Tom îl plăcea foarte mult. Nu se vedeau prea des, dar își scriau și, de aceea, nu erau stânjeniți când se întâlneau. Hal crescuse ca un copil de la oraș, dar venea din când în când în Montana și-i plăcea foarte mult. Călărea destul de bine, ținând cont de împrejurări.

Tom n-o mai văzuse nici pe mama lui de câțiva ani, dar vorbeau adesea la telefon despre Hal și relația lor rămăsese bună. Rachel se măritase cu un negustor de obiecte de artă, Leo, și avusese cu el trei copii, care acum erau adolescenți. Hal avea douăzeci de ani și părea să fi avut o copilărie fericită. Dacă nu i-ar fi oferit și ocazia de a-l revedea pe Hal, Tom n-ar fi acceptat oferta englezoaicei de a veni să-i vadă calul. Trebuia să fie la grajduri în după amiaza aceea.

— Poftim un cheeseburger cu șuncă.

Hal i-l puse în față și se așeză în fața lui, zâmbindu-i. El nu-și luase decât o cafea.

— Nu mănânci și tu ? îl întrebă Tom.

— O să-mi iau ceva mai târziu. Încearcă-l.

Tom mușcă din burger și dădu din cap, în semn de apreciere.

— E bun.

— Unii îi lasă doar să zacă pe prăjitor. Trebuie să-l întorci, ca să se combine ingredientele.

— Ai voie să ieși așa, din producție, și să stai cu mine ?

— Nici o problemă. Dacă se aglomerează, mă duc să-i ajut.

Mai era până la prânz și localul era aproape pustiu. Lui Tom nu-i plăcea să mănânce mult la mijlocul zilei și nici carne nu prea mânca, dar Hal fusese atât de dornic să-i pregătească un burger, încât pretinsese că se înnebunește după el. La masa alăturată, patru bărbați, în costume și cu mâinile pline de ceasuri și brățări de aur, vorbeau tare despre o afacere pe care tocmai o încheiaseră. Hal îi spusese discret că nu făceau parte dintre clienții lor obișnuiți. Lui Tom îi plăcea să-i urmărească. Întotdeauna fusese impresionat de energia orașului New York. Dar era bucuros că nu trebuise să trăiască aici.

— Ce mai face mama ta ? întrebă el.

— Grozav. Cântă din nou. Leo i-a aranjat să dea un concert la galeria de aici, de după colț, chiar duminică.

— E un lucru bun.

— Voia să vină și ea azi să te vadă, dar aseară a fost un mare scandal și pianistul a abandonat echipa, așa că, acum, umblă toți, în panică, să găsească altul. Mi-a spus să-ți transmit toate cele bune.

— Nu uita să-i transmiți și tu același lucru din partea mea.

Mai vorbiră despre cursurile de regie ale lui Hal și despre planurile lui pentru vară. El spuse că i-ar fi plăcut să vină să stea în Montana vreo două săptămâni și păru că vorbea din convingere și nu doar ca să-l facă pe Tom să se simtă dorit. Tom îi povesti cum lucra cu mânjii mai mărișori

și i se făcu dor de casă. Era prima vară, după mulți ani, când nu mai avea dispensare și călătorii, îl așteptau doar munții și pământul, din ce în ce mai înflorit.

Localul se aglomerase, așa că Hal trecu din nou la treabă. Nu-l lăsă pe Tom să plătească și-l conduse câțiva pași pe trotuar. Tom își puse pălăria și observă privirea pe care i-o aruncă Hal. Spera că nu se simțea prea stânjenit să fie văzut cu un cowboy. Întotdeauna se crea un moment dificil când își luau rămas bun, pentru că Tom ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe băiat, dar își formaseră obiceiul de a-și strânge doar mâinile, așa că atât făcură și azi.

— Succes la cal, spuse Hal.
— Mulțumesc. Și ție la film.
— Mulțumesc. O să-ți trimit o casetă.
— Mi-ar face plăcere. Atunci, la revedere, Hal.
— La revedere.

Tom se hotărî să meargă puțin pe jos înainte de a face semn la un taxi. Era o zi rece și aburul se ridica în fuioare din gurile de canal cenușii. La colțul unei străzi, văzu un cerșetor tânăr. Avea tot părul împletit în codițe mici și pielea ca pergamentul uscat. Degetele îi ieșeau din mănușile destrămate de lână și țopăia pe loc, încercând să se încălzească. Tom îi dădu o hârtie de cinci dolari.

Era așteptat la grajduri la ora patru, dar, ajungând la gara Penn, văzu că avea un tren care ajungea mai devreme și se hotărî să-l ia. Era mai bine dacă vedea calul pe lumină. De asemenea, l-ar fi convenit să poată arunca o privire asupra animalului înainte de sosirea proprietarilor. Era mai ușor de lucrat fără să-i simtă pe ei în coaste.

Dacă erau acolo, se crea o tensiune pe care o prelua și calul. De altfel, era sigur că femeia cu care vorbise la telefon n-avea să se supere.

Annie se întrebase dacă să-i spună lui Grace de Tom Booker. Din ziua în care fuseseră la grajduri, numele lui Pelerin aproape că nu mai fusese pomenit. Annie și Robert încercaseră o dată să o confrunte pe fiica lor cu problema, pentru că li se părea că era mai bine să fie și ea implicată în decizia pe care aveau s-o ia cu privire la cal. Dar Grace devenise foarte agitată și o întrerupsese pe Annie :

— Nu vreau s-aud nimic, spusese. V-am spus ce vreau. Vreau să-l trimiteți înapoi în Kentucky. Dar voi știți întotdeauna cum e mai bine, așa că hotărâți singuri.

Robert pusese o mână pe umărul ei, străduindu-se s-o calmeze, dar ea se scuturase violent :

— Nu, tăticule ! țipase.

Trebuiră să se oprească acolo.

Totuși, până la urmă, deciseră să-i spună despre omul din Montana. Grace nu spuse decât că nu voia să fie în Chatham în ziua când sosea acesta. Așa că Annie avea să se ducă singură. Ea luă trenul în seara precedentă venirii lui Tom și petrecu noaptea în casa de la țară. Dădu telefoane și încercă să se concentreze asupra mesajelor preluate pe calculator de la modernul computer pe care-l avea la birou.

Îi fu imposibil. Bătăile lente ale ceasului din hol, pe care de obicei le găsea reconfortante, astăzi i se păreau de-a dreptul insuportabile. Odată cu trecerea înceată a orelor, devenea tot mai nervoasă.

Era uluită de faptul că nu găsea nici un motiv rezonabil pentru această nervozitate. Tot ce putea percepe era un sentiment irațional că nu numai soarta lui Pelerin urma să fie decisă în ziua aceea de străin, ci soarta tuturor, a lui Grace a lui Robert și a ei însăși.

La sosirea trenului, în gara Hudson nu era nici un taxi. Începuse să burnițeze și Tom fu nevoit să aștepte sub acoperișul șiroind de apă al gării până când apăru un taxi. Se urcă în spate cu sacoșa și-i dădu șoferului adresa grajdurilor.

Hudsonul arăta ca un oraș care pe vremuri fusese drăguț, dar cu timpul devenise jalnic. Clădiri vechi, odată impunătoare, își etalau fațadele coșcovite. Cele mai multe magazine înșirate de-a lungul străzii, pe care Tom o bănuia a fi cea principală, vindeau marfă de mâna a zecea. Pe trotuare, oamenii se strecurau cocoșați din cauza ploii, către destinații necunoscute.

Când taxiul urcă dealul către ferma doamnei Dyer, trecuse de ora trei. Tom se uită la caii care stăteau pe pajiștea înnoroită, privind mașinile cu urechile ciulite. Intrarea în curtea grajdurilor era blocată de o remorcă. Tom îi spuse șoferului să aștepte și coborî din taxi.

Trecând prin deschizătura dintre poartă și latura remorcii, auzi voci și tropote de copite.

— Intră'nuntru ! Intră'nuntru acolo, afurisitule !

Fiii lui Joan Dyer încercau să urce în remorcă doi cârlani speriați. Tim stătea pe platformă și încerca să-l tragă pe primul de funie. Era o bătălie pe care ar fi pierdut-o cu siguranță dacă Eric n-ar

fi stat în spatele animalului cu un bici, pleznindu-l de câte ori sărea în lături. Cu mâna cealaltă, Eric îl ţinea de funie pe celălalt cârlan, care era speriat la fel de rău ca şi primul. Tom văzu totul dintr-o singură privire, când păşi în curte pe lângă remorcă.

— Ce-i băieţi, ce se petrece aici ? întrebă el.

Amândoi băieţii se întoarseră să-l privească, dar nu-i răspunseră. Apoi, de parcă el nici n-ar fi existat, nu-l mai priviră şi-şi continuară treaba.

— Dă-l dracului, că nu merge, spuse Tim. Hai să-ncercăm cu ălălalt.

Zmuci primul cârlan la o parte cu atâta putere, încât Tom trebui să se ferească. În cele din urmă, Eric se întoarse din nou spre el :

— Pot să v-ajut cu ceva ?

Era atâta dispreţ în vocea băiatului şi în felul cum îl măsură cu privirea, încât Tom fu nevoit să zâmbească.

— Da, mulţumesc. Caut un cal pe care-l cheamă Pelerin. Cred că îi aparţine unei doamne pe nume Annie Graves.

— Cine sunteţi ?

— Numele meu e Booker.

— Mai bine vorbiţi cu maică-mea, făcu Eric un semn spre grajduri.

Tom îi mulţumi şi se duse într-acolo. Îl auzi pe unul din băieţi râzând batjocoritor şi zicând ceva despre şeriful Wyatt Earp, dar nu se mai uită înapoi. Când ajunse la grajduri, doamna Dyer tocmai ieşea afară. Se prezentă şi-şi strânseră mâinile, după ce ea şi le şterse pe ale ei de haină. Se uită peste umărul lui la băieţi şi clătină din cap.

— Există și metode mai bune de a face așa ceva, spuse Tom.

— Știu, spuse ea, istovită.

Dar era evident că nu avea intenția de a încerca și alte metode.

— Ați ajuns mai devreme. Annie încă n-a venit.

— Îmi pare rău. Am luat un tren care ajungea mai repede. Ar fi trebuit să vă dau telefon. V-ar deranja dacă aș arunca o privire înainte de venirea ei ?

Femeia ezită. El o privi conspirativ și complice, sugerându-i că ea, care se pricepea la cai, îl va înțelege :

— Știți, uneori e, cum să vă spun, mai ușor să-ți faci o părere inainte de sosirea proprietarului.

Ea mușcă din momeală și dădu din cap :

— E aici, în spate.

Tom o urmă către boxele vechi din spatele grajdului. Ajungând la boxa lui Pelerin, ea se întoarse către el, brusc foarte agitată :

— Trebuie să vă spun că toată povestea asta a fost de la început un dezastru. Nu știu cât de mult v-a spus, dar adevărul este că, după părerea tuturor, în afară de a ei, calul acesta ar fi trebuit scutit de atâta suferință și lichidat cu mult timp în urmă. Nu înțeleg de ce veterinarii au acceptat să lucreze pentru ea. Sincer, cred că a fost stupid și crud să fie ținut în viață.

Intensitatea din vocea ei îl luă pe Tom prin surprindere. Dădu încet din cap, uitându-se la ușa zăvorâtă. Văzuse deja lichidul galben-cafeniu care se scurgea pe dedesupt și simțise mirosul apăsător.

— E aici ?

— Da. Aveți grijă.

Tom trase zăvorul de sus și auzi imediat un zgomot târșâit. Duhoarea îi făcea greață.

— Doamne sfinte, nu-i face nimeni curățenie ?

— Ne e prea frică, spuse liniștită doamna Dyer.

Tom deschise încet partea de sus a ușii și se aplecă înăuntru. În întuneric, văzu calul privindu-l cu urechile în lături și cu dinții galbeni dezveliți. Deodată, animalul se repezi și, ridicându-se pe picioarele din spate, încercă să-l lovească. Tom se trase repede înapoi și copitele calului se izbiră de partea de jos a ușii. Tom închise și partea de sus și potrivi zăvorul la loc.

— Dacă un inspector ar vedea asta, ar desființa locul ăsta blestemat, spuse el.

Furia clocotitoare, dar controlată, din vocea lui o făcu pe doamna Dyer să-și lase ochii în jos.

— Știu, am încercat să spun...

— Ar trebui să vă fie rușine, o întrerupse el.

Se întoarse și se îndreptă spre curte. Auzea un zgomot de motor ambalat și nechezatul speriat al unui cal, când o mașină începu să claxoneze. Trecând în fața grajdurilor, văzu că unul dintre cârlani era deja legat în remorcă. Avea sânge pe unul din picioarele din spate. Eric încerca să-l tragă și pe celălalt, biciuindu-l fără milă, în timp ce Tim îl împingea de la spate, urcat la volanul unei furgonete și claxonând. Tom deschise ușa mașinii, trăgându-l pe băiat afară de ceafă.

— Cine dracu' te crezi ? spuse băiatul, dar sfârșitul propoziției fu rostit pe un ton fals și ridicat, pentru că Tom îl aruncase pe pământ.

— Wyatt Earp mă cred, spuse Tom şi porni către Eric ; acesta se dădu înapoi.

— Ia ascultă, cowboy... începu el, dar Tom îl înşfăcă de gât, eliberă cârlanul şi luă biciul, răsucindu-i mâna băiatului, care ţipă de durere. Cârlanul fugi în curte. Tom ţinea biciul cu o mână şi cu cealaltă îl ţinea pe Eric, ai cărui ochi se holbară de spaimă. Rămaseră aşa o clipă, cu feţele foarte apropiate.

— Dac'ar merita efortul, spuse Tom, te-aş croi pe spinarea aia netoată cât ţine drumul până la iad !

Îl azvârli cu capul de zid şi băiatului i se tăie respiraţia pentru o clipă. Uitându-se înapoi, Tom o văzu pe doamna Dyer venind prin curte. Se întoarse şi ieşi pe lângă remorcă.

Tocmai când trecuse prin spaţiul îngust dintre camion şi zid, dintr-un Ford Lariat argintiu, parcat lângă taxi, cobora o femeie. Pentru o clipă, el şi Annie Graves stătură faţă în faţă.

— Sunteţi domnul Booker ? întrebă ea.

Tom respira cu greutate. Nu înregistră decât părul ei blond-castaniu şi ochii verzi, neliniştiţi. Dădu din cap.

— Eu sunt Annie Graves, continuă femeia. Aţi ajuns mai devreme.

— Nu, doamnă. Am ajuns mult prea târziu.

Se urcă în taxi, închise portiera şi-i spuse şoferului să plece. Când ieşiră de pe aleea care ducea la fermă, îşi dădu seama că mai strângea încă biciul în mână. Deschise geamul şi-l azvârli în şanţul de pe marginea drumului.

6

Robert fu cel care le sugeră, într-un târziu, să ia micul dejun la cofetăria Lester's. Îi trebuiseră două săptămâni ca să se hotărască să aducă vorba despre asta. Nu fuseseră deloc după ce Grace reîncepuse școala și faptul în sine arunca o umbră în viața lor. Principalul motiv pentru care nimeni nu reluase obiceiul era acela că, pentru a ajunge să ia un excelent mic dejun la cofetăria Lester's, Grace și tatăl ei trebuiau să traverseze jumătate din oraș cu autobuzul.

Obiceiul acesta era unul dintre lucrurile mărunte care datau de când Grace era mică. Uneori, venea și Annie, dar de regulă mergeau numai Robert și Grace. Se purtau de parcă ar fi participat la o mare aventură și, stând în autobuz pe locurile din spate, făceau presupuneri fanteziste cu privire la identitatea celorlalți călători. De exemplu, inventau că șoferul era un ucigaș android și bătrânelele grupate în față niște vedete rock deghizate. De curând, se mulțumeau doar să sporovăiască, dar, de la accident, nu le trecuse niciodată prin cap să renunțe la mersul cu autobuzul. Acum, părinții

nu erau siguri că Grace era în stare să se urce în autobuz.

Până atunci, se dusese la școală de două, apoi de trei ori, numai dimineața. Robert o ducea cu taxiul și Elsa o lua la prânz, tot cu taxiul. El și Annie încercau să adopte un ton normal când o întrebau ce a făcut la școală. Excelent, răspundea ea. Totul era excelent. Ce mai făceau Becky și Cathy, și doamna Shaw ? Toate făceau excelent, răspundea fata. Robert bănuia că ea știa foarte bine ce voiau ei s-o întrebe și nu puteau. Oamenii se holbează la piciorul ei ? O întreabă despre el ? I-a văzut vorbind despre asta ?

— Mergem la Lester's ? spuse Robert, pe tonul cel mai neutru cu putință.

Annie plecase deja la birou, unde avea o întâlnire foarte devreme. Grace dădu din umeri și spuse :

— Sigur. Dacă vrei...

Luară liftul până jos și-i dădură bună dimineața lui Ramón, portarul.

— Vă chem un taxi ? spuse el.

Robert ezită numai o fracțiune de secundă :

— Nu. Luăm autobuzul.

Pe când parcurgeau cele două străzi până la stația de autobuz, Robert sporovăi tot timpul, de parcă ar fi fost normal să meargă atât de încet. Știa că Grace nu-l ascultă. Își ațintise ochii în jos, în căutare de posibile capcane pe asfalt, și se concentra să pună vârful de cauciuc al bastonului pe suprafețe sigure și să-și deplaseze apoi piciorul cu proteză înainte. Când ajunseră la stație, era transpirată, deși afară era frig.

Se urcă în autobuz de parcă ar fi făcut-o de zeci de ori până atunci în aceleaşi condiţii. Un bătrân îi văzu bastonul şi-i oferi locul. Ea îi mulţumi şi încercă să refuze, dar bătrânul insistă. Robert vru să zbiere la el s-o lase în pace, dar n-o făcu şi Grace se aşeză, roşindu-se în obraji. Îl privi pe Robert cu un mic zâmbet umil care-i zdrobi inima tatălui ei.

Intrând în cofetărie, Robert avu un moment de panică, gândindu-se că ar fi trebuit să dea un telefon înainte şi să-i roage pe toţi să nu facă cine ştie ce caz de fiica lui şi să nu-i pună întrebări stânjenitoare. Dar nu era cazul să fie îngrijorat. Poate fuseseră preveniţi de cineva de la şcoală ; în orice caz, Lester şi chelnerii fură iuţi şi veseli, ca de obicei.

Se aşezară la masa lor obişnuită de la geam şi comandară, ca de obicei, chifle prăjite cu brânză topită şi lapte bătut. În timp ce aşteptau micul dejun, Robert se strădui din răsputeri să anime conversaţia. Pentru el, nevoia aceasta de a umple tăcerile dintre ei era o senzaţie nouă. Întotdeauna îi venise uşor să vorbească despre orice cu Grace. Observă cum ochii ei se aţinteau mereu asupra oamenilor care, dincolo de geam, se grăbeau spre lucru. Lester, un omuleţ spilcuit cu mustaţă, dăduse drumul la radio şi Robert fu pentru prima oară recunoscător şuvoiului de ştiri şi acorduri muzicale care se revărsau dinspre tejghea. Grace abia se atinse de chifla ei.

— Ţi-ar plăcea să mergem în Europa în vara asta ? întrebă el.

— Vrei să spui, în vacanţă ?

— Da. M-am gândit că am putea merge în Italia. Să-nchiriem o casă pe undeva prin Toscana. Ce crezi ?

— Ar fi O.K., dădu ea din umeri.

— Nu e obligatoriu.

— De ce nu ? Ar fi drăguț.

— Dacă te porți frumos, am putea merge chiar și în Anglia, la bunica ta.

Grace schiță un surâs. Amenințarea de o duce pe la mama lui Annie era o veche glumă de-a lor. Grace se uită pe fereastră și apoi la Robert :

— Cred că trebuie să mă duc, tăticule.

— Nu ți-e foame ?

Ea clătină din cap. El o înțelegea. Vroia să ajungă la școală mai devreme, înainte ca scările să se aglomereze cu cetele de fetișcane sprințare. Plăti nota, după ce-și dădu pe gât cafeaua.

Grace îi impuse să se despartă la colț și nu-l lăsă s-o mai conducă până la poarta școlii. El o sărută și se îndepărtă, luptându-se cu dorința de a privi după ea. Știa că, dacă l-ar fi văzut urmărind-o din priviri, ar fi putut lua îngrijorarea lui drept milă. Se întoarse pe Bulevardul Trei și o porni spre birou.

Cerul se limpezise. Avea să fie una dintre acele zile înghețate, cu cer pur și albastru, care-i plăceau atât de mult lui Robert când era la New York. Era o vreme perfectă de plimbare și merse cu pași vioi, încercând să nu se mai gândească la silueta aceea singuratică, șchiopătând spre școală, și să se concentreze asupra treburilor care-l așteptau la servici.

În primul rând, ca de obicei, îl va suna pe avocatul pe care-l angajeaseră pentru a-i proteja de

farsa legală în care accidentul lui Grace amenința să se transforme.

Numai un om de bun simț putea fi atât de prost încât să-și imagineze că întreaga chestiune se reducea la a stabili dacă fetele au fost neglijente pe când călăreau sau dacă șoferul camionului a condus neglijent. Dar, în loc să pună problema în modul cel mai simplu, toți îi dădeau în judecată pe toți : Companiile de asigurări ale fetelor, șoferul camionului, compania de transporturi din Atlanta, compania lor de asigurări, compania producătoare a camionului, compania acesteia de asigurări, producătorii cauciucurilor camionului, prefectura zonei, cei de la moară, societatea de căi ferate... Nimănui nu-i trecuse încă prin minte să-l dea în judecată pe Dumnezeu, pentru că făcuse să ningă în ziua aceea, dar mai era încă timp. Situația era un paradis pentru avocați și lui Robert i se părea ciudat că, de data aceasta, el nu se mai afla în tabăra profitorilor.

Cel puțin, reușiseră s-o scutească pe Grace de partea urâtă a lucrurilor. În afară de declarația pe care o dăduse la spital, nu mai trebuia decât să facă o depoziție sub jurământ, de față cu avocatul lor. Grace mai avusese de-a face cu el de câteva ori înainte și nu păruse tulburată de necesitatea de a reconstitui din nou, în fața lui, detaliile accidentului. Repetase că nu-și putea aminti nimic din momentul în care alunecase pe pantă.

La începutul anului, șoferul camionului le scrisese, spunându-le cât de mult regreta accidentul. Robert și Annie se sfătuiseră o mulțime dacă să-i arate sau nu scrisoarea lui Grace : în cele din urmă, hotărâseră că era dreptul ei s-o vadă. Fata

o citise, apoi le-o dăduse înapoi, spunând simplu că era un gest drăguț. Robert se gândise foarte mult dacă să-i arate scrisoarea și avocatului, căci ar fi putut fi folosită la proces ca o mărturisire a vinovăției. Avocatul din el îl îndemna să arate scrisoarea. Latura lui umană îi spunea să n-o facă. În cele din urmă, o băgase într-un dosar.

Acum putea vedea lucirea sticloasă a soarelui pe pereții transparenți ai clădirii în care-și avea biroul.

Citise recent într-un ziar juridic specializat că pierderea unui membru putea valora despăgubiri de trei milioane de dolari. Își imagină chipul palid al fiicei lui, uitându-se pe geamul cofetăriei. Ce experți teribili, gândi el, aceia care calculaseră despăgubirile.

Coridorul școlii era mai aglomerat decât de obicei. Grace trecu repede fețele în revistă, sperând că nu avea să întâlnească nici o colegă. O văzu pe mama lui Becky vorbind cu doamna Shaw, dar nici una dintre ele n-o privi și nici Becky nu era cu ele. Probabil că era deja la unul din computerele de la bibliotecă. Pe vremuri, acolo s-ar fi dus și Grace. Se prosteau scriindu-și una alteia mesajele personale pe computer și plecau abia când auzeau clopoțelul. Atunci se repezeau în sus pe scări către clasă, râzând și împingându-se cu coatele.

Acum, pentru că Grace nu mai putea urca pe scări, orice colegă s-ar fi simțit obligată să meargă cu ea în liftul cel vechi și prăpădit. Ca să le scuteasscă de stânjeneală, Grace lua imediat liftul spre

vreme. Cum putea străina asta — cum ar fi putut oricine — să înțeleagă prin ce trecea ea ?

— Spune-le că pot să se uite, spusese femeia. Spune-le că e-n rgulă dacă vorbesc despre asta.

Dar nu asta era soluția. Grace nu voia să le vadă privind sau vorbind despre piciorul ei. Vorbe. Doctorii ăștia de glumeți credeau cu toții că vorbele rezolvă totul și asta nu era adevărat.

Ieri, femeia încercase s-o determine să vorbească despre Judith, ultimul subiect din lume despre care i-ar fi plăcut să discute.

— Ce simți în legătură cu Judith ?

Lui Grace îi venise să țipe, dar spusese rece :

— E moartă, ce credeți că simt ?

În cele din urmă, femeia pricepuse mesajul și părăsise subiectul.

La fel se întâmplase și cu câteva săptămâni înainte, când psiholoaga încercase s-o facă pe Grace să vorbească despre Pelerin. Și el era schilod și inutil, ca și ea, și, de câte ori se gândea la el, revedea ochii aceia teribili și răniți pândind-o din colțul boxei împuțite de la doamna Dyer. La ce i-ar fi folosit să vorbească despre asta ?

Liftul se opri la un etaj inferior și cele două fete coborâră. Grace le auzi reîncepând să vorbească imediat ce se îndepărtară pe coridor.

Așa cum sperase, când ajunse în clasă, nu era nimeni acolo. Își scoase cărțile din pupitru, își ascunse bastonul pe podea, sub scaun, și se lăsă cu greutate pe lemnul tare. Scaunul era atât de tare, încât, la sfârșitul orelor, ciotul îi zvâcnea de durere. Dar putea face față. Felul acesta de durere era cel mai ușor de suportat.

clasă, ca să-şi poată aştepta colegele stând în bancă.

Se îndreptă spre lift şi apăsă butonul de chemare, fără să-şi ridice ochii, pentru ca fostele ei prietene s-o poată evita.

Toţi fuseseră foarte drăguţi cu ea când se întorsese la şcoală. Dar tocmai asta era problema. Ar fi vrut ca toţi să se poarte mai normal. Multe lucruri se schimbaseră. Cât lipsise ea, prietenele ei se regrupaseră în mod subtil. Becky şi Cathy, cele mai apropiate prietene ale ei, deveniseră şi mai legate una de alta. Altădată, ele trei erau inseparabile. Bârfeau, se tachinau şi se plângeau una la alta şi se consolau în fiecare seară la telefon. Formaseră un trio perfect echilibrat. Dar acum, deşi ele se străduiau din răsputeri s-o includă şi pe ea, ceva se schimbase. Cum ar fi putut rămâne la fel ?

Liftul coborî şi Grace se urcă în el, recunoscătoare că era singură. Dar tocmai când uşile se închideau, două fete veniră alergând şi intrară râzând. Văzând-o pe Grace, tăcură brusc amândouă.

— Bună, le zâmbi Grace.

— Bună, spuseră ele în cor, apoi tăcură stânjenite, în timp ce liftul urca încet şi scârţâind. Grace observă cum ochii lor examinau pereţii şi tavanul, evitând singurul loc unde probabil ar fi vrut să se uite : piciorul ei. Nu era prima oară când observa asta.

Îi menţionase asta şi „psihologului pentru traumatisme“, o expertă la care părinţii ei insistau s-o ducă săptămânal. Femeia avea intenţii bune şi probabil că era o bună profesionistă, dar Grace găsea că întâlnirile cu ea erau curată pierdere de

Annie nu reuși să vorbească din nou cu Tom Booker decât peste trei zile. Își făcuse deja o idee clară despre întâmplările de la grajd din ziua aceea. După ce urmărise taxiul ieșind de pe aleea fermei, intrase în curte și înțelesese o bună parte din situație numai uitându-se la fețele băieților Dyer. Mama lor îi spusese cu răceală lui Annie că trebuia să-l ia de acolo pe Pelerin în maximum o săptămână.

Annie o sună pe Liz Hammond și merseră amândouă la Harry Logan. Acesta tocmai terminase de operat un câine Chihuahua când sosiră ele. Venea cu halatul de chirurgie pe el și, când le văzu pe cele două femei, spuse „Aoleu" și se prefăcu înspăimântat. Avea în spatele clinicii câteva boxe de recuperare și, după o serie de oftaturi, o lăsă pe Annie să-l mute pe Pelerin într-una dintre ele.

— Numai pentru o săptămână, o amenință el cu degetul.

— Pentru două, spuse Annie.

Logan se uită la Liz cu un rânjet rău prevestitor :

— Zici că ți-e prietenă ? O.K. Dar să fie exact două săptămâni, nu mai mult. Până găsiți altceva.

— Harry, ești un dulce, spuse Liz.

El își ridică brațele :

— Sunt un idiot. Calul ăsta m-a mușcat, m-a lovit, m-a târât printr-un râu înghețat și eu ? Eu îl primesc în gazdă pe gratis.

— Mulţumesc, Harry, spuse Annie.

În dimineața următoare, merseră toți trei la grajduri. Băieții nu apărură și Annie o zări numai o dată pe Joan Dyer în cadrul unei ferestre de la

etaj. După o bătălie de două ore, care-i umplu de vânătăi, și după ce Harry Logan îi administră de trei ori mai mult sedativ decât doza normală, Pelerin fu urcat în remorcă și dus la dispensarul veterinar.

Annie încercase să-l sune pe Tom Booker în Montana, la o zi după vizita acestuia. Femeia care răspunse la telefon — probabil nevasta lui Booker, presupuse Annie — îi spuse că-l așteptau să vină abia a doua zi. După tonul nu prea prietenos al femeii, Annie ghici că aflase și ea ce se întâmplase. Spuse că-i va spune lui Tom de telefonul lui Annie. Annie așteptă două zile lungi și nu primi nici o veste. Seara, când Robert citea în pat și Grace adormise, dădu din nou telefon. Răspunse tot femeia.

— E la masă, spuse ea.

Annie auzi vocea unui bărbat întrebând cine e și zgomotul aspru al unei mâini care acoperi receptorul. A putut auzi pe femeie spunând : „Iar englezoaica aia". Urmă o pauză lungă. Annie își ținu respirația, străduindu-se să rămână calmă.

— Doamnă Graves, sunt Tom Booker.

— Domnule Booker, vreau să-mi cer iertare pentru ce s-a întâmplat la grajduri.

La capătul celălalt al firului era tăcere, așa că urmă :

— Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmpla acolo, dar cred că pur și simplu am închis ochii în fața adevărului.

— Vă înțeleg.

Ea așteptă ca el să mai spună ceva, dar el tăcu.

— Uitați, acum l-am mutat într-un loc mai bun și mă întrebam dacă puteți...

Își dădu seama că încercarea ei era zadarnică, dar continuă :

— ...dacă puteți să vă întoarceți și să vă uitați la el.

— Îmi pare rău, nu pot să fac asta. Chiar dacă aș avea timp, sincer să fiu, nu cred că ar folosi la ceva.

— Nu puteți veni măcar pentru o zi, două ? Nu-mi pasă cât ar costa.

Îl auzi râzând încetișor și regretă că vorbise așa.

— Doamnă, sper că nu vă deranjează să vi se vorbească deschis. Trebuie să înțelegeți. Există o limită până la care creaturile acestea pot îndura suferința. Cred că, din păcate, calul dumneavoastră a trecut cam de mult de limita aceasta.

— Credeți, ca toți ceilalți, că ar trebui să-l lichidăm ? Urmă o pauză.

— Domnule Booker, ce-ați face dacă ar fi calul dumneavoastră ?

— Păi, doamnă, nu e calul meu și mă bucur că nu trebuie să iau eu o hotărâre. Dar, dacă aș fi în locul dumneavoastră, l-aș lichida.

Ea mai încercă să-l convingă să vină, dar știa că nu avea rost. El era politicos și calm și absolut de neclintit. Ea îi mulțumi și închise telefonul, apoi o luă prin hol către sufragerie.

Toate luminile erau stinse și capacul pianului strălucea slab în întuneric. Se duse la fereastră și privi îndelung copacii parcului, dincolo de care se vedeau vârfurile înalte ale clădirilor din East Side. Parcă era un decor cu mii de luminițe, desenate pe fundalul unei pânze care închipuia un cer de

pânze care închipuia un cer de noapte. Nici nu-ți venea să crezi că în clădirile acelea se desfășurau atâtea vieți, atât de diferite. Fiecare cu durerea și destinul ei.

Robert adormise. Îi luă cartea din mână, stinse veioza și se dezbrăcă pe întuneric. Stătu multă vreme întinsă pe spate, ascultând respirația lui și privind formele portocalii desenate pe tavan de lumina felinarelor. Știa deja ce avea de făcut. Dar n-avea să le spună nimic lui Robert și lui Grace, până când n-avea să fie totul aranjat.

7

Pentru talentul de a ridica niște tineri lipsiți de scrupule la rangul de conducători ai imperiului său atotputernic, Crawford Gates era cunoscut sub numele de „Fața care a lansat o mie de Rahați". Acesta era motivul pentru care Annie avea întotdeauna rezerve când trebuia să apară undeva alături de el.

Stătea în fața ei, mâncându-și saramura de pește-spadă, fără să-și ia ochii de la ea. Vorbindu-i, Annie era intrigată de precizia cu care furculița lui găsea imediat bucata cea mai bună din farfurie, de parcă ar fi fost atrasă de ea ca de un magnet. Se aflau în restaurantul în care o invitase și acum un an ca să-i ofere conducerea redacției, un spațiu vast și descentrat, cu mobilier puțin, de un negru mat, și cu o podea de marmură albă, care o făcuse întotdeauna pe Annie să se gândească la un abator.

Știa că un concediu de o lună era o cerere pretențioasă, dar simțea că i se datora. Până la accident, nu-și luase decât foarte rar câte o zi liberă și, chiar și de atunci, nu lipsise prea mult de la servici.

— Îmi voi lua telefonul, faxul, computerul, tot, spuse ea. Nici n-o să știi că lipsesc.

Se blestemă în gând. Vorbea de un sfert de oră și adoptase un ton complet greșit. Vorbise de parcă ar fi pledat pentru ceva. Ar fi trebuit să adopte o poziție de forță, să-i spună pur și simplu ce avea de gând să facă. El nu păruse până acum să-i arate vreun semn de dezaprobare. Stătea și o asculta, în timp ce afurisitul de pește-spadă i se dirija singur spre gură. Când era nervoasă, avea obiceiul stupid de a se simți obligată să umple tăcerile din conversație. Tăcu și așteptă o reacție. Crawford Gates termină de mestecat, dădu din cap și luă o înghițitură de Perrier.

— Îi iei și pe Robert și pe Grace ?

— Numai pe Grace. Robert are prea mult de lucru. Dar Grace are nevoie de o ieșire. De când s-a întors la școală, e tot mai abătută. O să-i facă bine o pauză.

Nu pomeni nimic despre faptul că nici Robert, nici Grace nu aveau nici cea mai mică idee de planurile ei. Nu-i mai rămăsese decât să le spună și lor. Restul aranjamentelor le făcuse de la birou, cu ajutorul lui Anthony.

Găsise o casă de închiriat în Choteau, orașul cel mai apropiat de ferma lui Tom Booker. Nu prea avusese din ce alege, dar locuința era mobilată și destul de potrivită, după spusele agentului imobiliar. Găsise și un fizioterapeut pentru Grace și niște grajduri care-l puteau adăposti pe Pelerin, deși Annie nu fusese prea sinceră descriindu-le celor de acolo starea calului. Cel mai greu avea să fie să conducă prin șapte state cu remorca. Liz

Hammond și Harry Logan fixaseră prin telefoane o serie de locuri de popas, unde aveau să fie așteptate.

Crawford Gates își tamponă buzele cu șervețelul.

— Dragă Annie, ți-am spus-o și ți-o repet : acordă-ți tot timpul de care ai nevoie. Copiii noștri sunt ființe prețioase, dăruite de Dumnezeu și trebuie să fim alături de ei cu tot ce avem mai bun.

Lui Annie i se păru o tiradă cam exagerată din partea unei persoane care divorțase de patru ori și-și părăsise vreo opt copii. Parcă era Ronald Reagan la sfârșitul unei zile proaste și sinceritatea aceea de tip Hollywood nu făcea decât să-i sporească nemulțumirea față de propria ei prestație lamentabilă. Probabil că, mâine, ticălosul bătrân va lua prânzul chiar la masa asta cu succesorul ei. Aproape că sperase ca el să fie cinstit și s-o concedieze.

Pe drumul de întoarcere la birou, pe care-l parcurseră în Cadillac-ul lui negru și absurd de mare, Annie se hotărî să le vorbească lui Robert și lui Grace chiar în seara aceea. Grace avea să țipe la ea și Robert avea să-i spună că era nebună. Dar până la urmă o vor asculta, pentru că așa făceau întotdeauna.

Mai rămânea să fie informată și persoana care se situa chiar în miezul planului : Tom Booker. Altora li s-ar părea ciudat, reflectă ea, că lucrul acesta mă îngrijorează cel mai puțin. Dar Annie mai acționase și altă dată la fel în cariera ei de ziaristă. Odată, călătorise cinci mii de kilometri

până la o insulă pierdută din Pacific și bătuse la ușa unui scriitor celebru care nu dădea interviuri. Aventura se încheiase cu un articol care fusese nominalizat pentru premii și era acum un document de referință în lumea presei.

De fapt, ea credea în faptul simplu de viață, de atâtea ori verificat, și care putea fi rezumat cam așa : dacă o femeie străbate distanțe de poveste, abandonându-se generozității unui bărbat, bărbatul nu poate s-o refuze și n-o va refuza.

8

Autostrada se așternea în fața lor, dreaptă între gărduleţele vii care păreau să se întâlnească pe linia orizontului, în zarea neagră și străbătută de tunete. Tot acolo, în punctul de unde șoseaua părea că urcă în cer, sclipeau fulgere repetate, tulburând clădirile de nori. Dincolo de gărduleţele vii, preeria statului Iowa părea un ocean tulburat, prin care soarele își trimitea mănunchiuri de raze rătăcite.

Peisajul părea rupt de spaţiu și de timp și Annie simţi panica izvorându-i în subconștient. Se stăpâni și scrută depărtarea, ca să se poată agăța de ceva, un siloz, un copac, o pasăre, orice. Nu găsi nimic și începu să numere bornele kilometrice și semnele de circulaţie, care păreau aprinse de fulgere. Parcă vedea Fordul Lariat argintiu, cu remorca cilindrică după el, înghiţind lacom și singur distanţa.

În două zile, parcurseseră peste o mie două sute de kilometri și Grace nu vorbise aproape deloc. În cea mai mare parte a timpului dormise, ca și acum, ghemuită pe bancheta din spate. Când se trezea, asculta muzică la Walkman sau se uita

apatică pe geam. Annie se uitase numai o dată în oglinda retrovizoare şi-şi văzuse fiica privind-o. Când li se întâlniseră ochii, Annie zâmbise şi Grace îşi ferise imediat privirea.

Reacţionase la planul mamei ei aşa cum prevăzuse Annie. Ţipase şi plânsese şi spusese că n-o vor putea obliga să meargă. Se sculase de la masă şi plecase în camera ei, trântind uşa. Annie şi Robert rămăseseră un timp tăcuţi. Annie îl prevenise mai devreme pe soţul ei, înăbuşindu-i toate protestele.

— Nu mai putem ocoli problema şi nici ea, spusese ea. E calul ei, ce Dumnezeu ! Nu poate pur şi simplu să-şi ia mâinile de pe el.

— Annie, gândeşte-te prin ce trece copilul nostru.

— Dacă fuge de răspundere, îi va fi şi mai rău. Ştii cât de mult îl iubea. Ai văzut cum era în ziua aia, la grajduri. Îţi imaginezi cum o urmăreşte expresia lui ? El nu răspunsese, doar clătinase din cap şi-şi lăsase ochii în jos. Annie îi luase mâinile în ale ei :

— Putem să facem ceva, Robert, spusese ea cu blândeţe. Ştiu că Pelerin s-ar putea face bine. Omul ăsta poate să-l vindece. Şi poate că atunci se va vindeca şi Grace.

— Chiar a spus că-l poate face bine ? O privise Robert. Annie ezitase, dar el nu apucase să observe.

— Da, spusese ea.

Fusese prima ei minciună în legătură cu planul. Robert îşi închipuise, aşa cum era firesc, că Tom Booker fusese consultat. Iluzia fusese întreţinută şi faţă de Grace.

Așa cum anticipase Annie, Grace cedase când văzuse că nici tatăl ei nu-i ținea partea. Dar tăcerea răzbunătoare pe care o afișase dovedea o supărare mai mare decât cea la care se așteptase Annie. Înainte de accident, Annie stăpânea cu ușurință modul de a corecta mofturile fiicei ei : o tachina pe Grace, sau îi ignora supărarea. Totuși, această tăcere ținea de o altă dimensiune. Era eroică și neclintită, ca și călătoria în care o târa Annie și, pe măsură ce kilometrii treceau, mama ei nu putea decât să se minuneze de rezistența fetei.

Robert le ajutase să facă bagajele, le dusese la Chatham și de acolo la Harry Logan, în dimineața plecării. Astfel, devenise și el un complice la trădare în ochii lui Grace. Tot timpul cât îl urcară pe Pelerin în remorcă, ea stătu în mașină ca o piatră, cu căștile pe urechi, prefăcându-se că citește o revistă. Nechezatul și loviturile de copite ale calului zgâlțâiseră remorca și mașina, dar Grace nu-și ridicase nici măcar o dată ochii.

Harry îi injectă lui Pelerin o doză de sedativ și-i dădu lui Annie o cutie cu fiole și siringi pentru cazurile de urgență de pe drum. Veni la geam s-o salute pe Grace și începu s-o învețe cum să-l hrănească pe Pelerin pe drum, dar fata îl întrerupse :

— Mai bine vorbiți cu mama.

De asemenea, răspunsul ei la sărutul de rămas bun al lui Robert fu puțin mai mult decât formal.

În prima seară, dormiseră la niște prieteni de-ai lui Harry Logan, care locuiau la periferia unui oraș de la sud le Cleveland. Domnul Elliott

fusese coleg de facultate cu Harry și lucra la un mare dispensar local. Ajunseră pe întuneric și Elliott insistă ca Annie și Grace să intre în casă și să-l lase pe el să vadă de cal. Le spuse că aveau și ei cai și pregătise o boxă în grajd.

— Harry ne-a spus să-l lăsăm în remorcă, spuse Annie.

— Cum, tot drumul ?

— Așa a spus.

Bărbatul ridică o sprânceană și zâmbi profesional și atotștiutor :

— Intrați în casă, mă ocup eu aici.

Începuse să plouă și Annie nu-l mai contrazise. Pe soția lui o chema Connie. Era o femeie micuță și ștearsă, cu părul făcut permanent. Le arătă camerele lor. Aveau o casă mare și plină de tăcerea cu ecouri pe care o lăsaseră copiii, acum plecați și ei la casele lor. Fotografiile lor zâmbeau de pe pereți, de la serbările școlare și balurile de absolvire.

Lui Grace i se oferi fosta cameră a fiicei familiei Elliott și lui Annie camera de oaspeți de la capătul coridorului.

Connie le arătă baia și plecă, spunându-le să coboare la masă când sunt gata. Annie îi mulțumi și o luă de-a lungul coridorului să vadă cum se instalase Grace.

Fiica lui Connie se măritase cu un dentist și se mutase în Michigan, dar camera ei arăta de parcă n-ar fi părăsit-o nici o clipă. Avea cărți și trofee obținute la înot și rafturi pline cu tot felul de bibelouri. În mijlocul copilăriei abandonate a unei străine, Grace se așezase pe pat și scotocea

în sacoșa ei după lucrurile de toaletă. Nu-și ridică ochii când intră Annie.

— E-n regulă ?

Grace dădu din umeri, fără s-o privească. Annie încercă să se poarte normal, uitându-se la desenele de pe pereți. Apoi se întinse și gemu :

— Doamne, ce obosită sunt.

— Ce căutăm aici ?

Vocea era rece și ostilă și Annie se întoarse și o văzu pe Grace privind-o cu mâinile în șolduri.

— Ce vrei să spui ?

Grace arătă camera cu un gest disprețuitor :

— Aici. Vreau să spun : ce căutăm aici ?

Annie oftă, dar, înainte de a apuca să răspundă, Grace îi spuse că nu-i nimic, s-o lase baltă. Își luă bastonul și trusa de toaletă și se îndreptă spre ușă. Annie își dădu seama cât de furioasă era că nu putuse să se dezlănțuie mai tare.

— Grace, stai puțin.

— S-o lăsăm baltă, bine ?

Și fata plecă.

Annie vorbea cu Connie în bucătărie când veni Elliott din curte. Era palid și murdar de noroi pe o parte. Se străduia să nu șchiopăteze.

— L-am lăsat în remorcă, spuse el.

La cină, Grace își mută de colo, colo mâncarea pe farfurie și vorbi numai când era întrebată. Cei trei adulți făcură tot ce putură ca să întrețină o conversație, dar nu putură evita lungile pauze în care se auzea numai clinchetul tacâmurilor. Vorbiră despre Harry Logan și despre Chatham și despre o nouă boală care bântuia printre animale. De la animale, trecură la oameni și Elliott spuse

că știa o fată cam de vârsta lui Grace care se îmbolnăvise și viața ei fusese complet ruinată. Connie îl fulgeră cu privirea și el se înroși ușor și schimbă repede subiectul.

După ce mâncară, Grace spuse că era obosită și întrebă dacă putea să plece. Annie spuse că merge și ea, dar Grace n-o lăsă. Le spuse politicos noapte bună soților Elliott și porni șontâc, șontâc spre camera ei, sprijinindu-se în baston. Annie văzu privirea din ochii celor doi oameni cumsecade când fata era gata să se împiedice de o ridicătură a parchetului.

A doua zi, porniseră devreme și traversaseră statele Indiana și Illinois, intrând în Iowa. Cât fu ziua de lungă, Grace nu scoase nici o vorbă.

Petrecuseră noaptea la o verișoară îndepărtată de a lui Liz Hammond, care se măritase cu un fermier și locuia lângă Des Moines. Ferma se înălța singuratică la capătul unei alei de cinci kilometri, înfiptă parcă într-o planetă străină, cafenie și brăzdată de arături egale până la capătul zării.

Stăpânii fermei erau niște oameni pașnici și religioși, probabil baptiști, se gândi Annie. Nu semănau cu Liz nici un pic. Fermierul le spuse că Liz le povestise totul despre Pelerin dar Annie observă că vederea calului îl șocase. O ajută să-i dea fân și apă și trase câte paie murdare putu din remorcă și puse în loc unele uscate.

Luară cina la o masă lungă de lemn, împreună cu cei șase copii ai gazdelor. Toți aveau ochii albaștri și părul blond al tatălui lor și le priveau pe Annie și pe Grace cu un fel de uimire politicoasă. Mâncarea era simplă și îndestulătoare și se

bea numai lapte cu smântână, din căni mari de sticlă.

A doua zi de dimineață, luară un mic dejun compus din ouă, cartofi copți și slănină și, tocmai când se urcaseră în mașină ca să plece, fermierul îi întinse ceva lui Annie :

— Ne-am bucura să primeşti asta, spuse el.

Era o carte veche, cu o copertă de pânză uzată. Soția fermierului stătea și ea acolo și priviră amândoi cum Annie deschise cartea. Era *Parcursul pelerinului*, de John Bunyan. Annie își amintea de stilul ușor biblic al acestei cărți vechi, despre care învățase la școală încă de când avea vreo opt ani.

— Ni s-a părut un dar potrivit, spuse fermierul. Un pic emoționată, Annie îi mulțumi.

— Ne vom ruga pentru voi toți, spuse femeia.

Cartea rămăsese pe locul de lângă șofer. Annie o lăsă acolo și, de câte ori o vedea, îi veneau în minte vorbele femeii.

Deși trăia de mulți ani în America, religiozitatea aceasta candidă stârnea în ea scepticismul britanic. O făcea să nu se simtă în largul ei și o tulbura faptul că acea străină îi văzuse pe toți ca având nevoie de rugăciuni. Îi văzuse ca pe niște victime. Nu numai pe Pelerin și pe Grace — asta era de înțeles —, dar și pe Annie. Nimeni, niciodată, n-o privise astfel pe Annie Graves.

Acum, conducând pe autostradă, văzu ceva în zarea brăzdată de fulgere. La început fu doar un sâmbure de lumină, apoi se transformă într-un camion înaintând prin ploaie. Curând, zări și câteva coșuri de fabrici, apoi clădiri, un întreg oraș ră-

sărit în calea lor. Un stol de păsărele maronii fu răzleţit de vânt şi împins spre marginea şoselei. Camionul se apropia de ele şi pala de vânt produsă de trecerea lui făcu maşina şi remorca să vibreze. Grace se foi în spatele ei :

— Ce-a fost asta ?

— Nimic. Un camion.

Annie o văzu în oglindă frecându-se la ochi.

— Ne apropiem de un oraş. Trebuie să pun benzină. Ţi-e foame ?

— Un pic.

Şoseaua se încolăcea în jurul unei biserici albe de lemn, aflată în mijlocul unei poieni cu iarbă cosită. În faţa intrării, un băieţel pe bicicletă le privi conducând pe buclă şi, deodată, biserica fu scăldată în soare. Annie aproape că se aşteptă să vadă un deget divin arătând în jos dintre nori.

Lângă pompa de benzină era un bufet şi, după ce făcură plinul, mâncară tăcute sandvişuri cu salată de ouă în mijlocul unor bărbaţi cu şepci de baseball cu etichetele unor produse agricole din zonă, care vorbeau şoptit despre grâul de iarnă şi preţul soiei. Dinspre partea lui Annie, puteau la fel de bine să fi vorbit şi o limbă străină, ea nu înţelegea nimic. Plăti mâncarea şi-i spuse lui Grace că se ducea până la toaletă şi că se vor întâlni la maşină.

— Te uiţi dacă Pelerin n-are nevoie de apă ? întrebă ea. Grace nu răspunse.

— Grace, ai auzit ce-am spus ?

Annie se aplecă spre ea, conştientă că fermierii din jur tăcuseră. Provocase deliberat confruntarea cu fiica ei, dar îşi regreta impulsul de a o face pu-

blică. Grace nu-i răspunse. Își termină Coca-Cola și zgomotul paharului pus jos îi sublinie răspunsul :

— Uită-te singură.

Prima dată când se gândise la sinucidere, Grace era în taxiul care o aducea de la protezistă. Ciorapul protezei era prea strâmt și-i apăsa osul coapsei, dar ea spunea că se simte bine și participa la veselia forțată a tatălui ei, gândindu-se la metoda cea mai bună de a-și lua zilele.

Cu doi ani înainte, o fată din clasa a opta se aruncase în fața metroului. Nimeni nu fusese în stare să ghicească de ce o făcuse și Grace fusese și ea șocată, ca toată lumea. De asemenea, fusese și impresionată în taină. Ce curaj i-a trebuit, gândise ea, în momentul acela final, decisiv ! Grace își amintea că pe atunci nu se credea în stare de un gest atât de curajos ; chiar dacă ar fi fost hotărâtă, era sigură că mușchii ar fi refuzat să-i împlinească ordinele autodistructive.

Cu toate acestea, acum era capabilă să reflecteze la rece asupra acestei posibilități, chiar dacă nu găsise încă metoda de a o realiza. Viața ei era ruinată, acesta era un fapt pe care încercările ardente ale celorlalți de a o face să se mai bucure de ea nu făceau decât să-l pună și mai mult în evidență. Îi părea rău din tot sufletul că nu murise în ziua aceea în zăpadă, cu Judith și cu Gulliver. Dar, odată cu trecerea zilelor, își dădea seama aproape cu dezamăgire că firea ei nu favoriza sinuciderea.

O reținea incapacitatea de a vedea lucrurile dintr-un singur punct de vedere egoist. I se părea un gest melodramatic și extravagant, un extremism

potrivit mai degrabă cu mama ei. Nu se gândi nici o clipă că poate sângele tatălui ei o făcea să judece cu atâta dezarmantă obiectivitate. Vina în familia lor cădea numai asupra unei singure persoane. Greşelile i se datorau numai lui Annie.

Grace o iubea şi o respingea pe mama ei cu aceeaşi intensitate şi adesea pentru aceeaşi trăsătură de caracter. De exemplu, pentru siguranţa ei şi pentru faptul că întotdeauna avea dreptate. Şi mai ales pentru că o cunoştea atât de bine pe Grace. Ştia cum avea să reacţioneze fiica ei, ce-i plăcea şi ce nu-i plăcea, cam ce părere avea despre orice subiect. Poate că toate mamele văd atât de bine în interiorul fiicelor lor şi uneori e minunat să fii înţeleasă atât de bine. Totuşi, adesea, mai ales în ultimul timp, i se părea că felul în care o cunoştea mama ei constituia o violare monstruoasă a propriei ei intimităţi.

Pentru asta, şi pentru o mie de alte greşeli mai mici, Grace se răzbuna acum. În sfârşit, cu tăcerea ei împietrită, i se părea că găsise o armă eficientă. Vedea cum o influenţase pe Annie şi era mulţumită. De obicei, Annie îşi exercita autoritatea tiranică fără nici o umbră de remuşcare. Dar acum, Grace simţea că mama ei avea şi remuşcări şi îndoieli. Se purta de parcă în sinea ei recunoscuse că greşise forţând-o pe Grace să participe la călătorie. Văzută de pe locul din spate, Annie părea o jucătoare, care mizase viaţa lor pe o ultimă rotire disperată a volanului.

O luară spre vest către Missouri, apoi cotiră spre nord, cu fluviul cafeniu şerpuind în stânga drumului. Trecură în statul South Dakota pe la

Sioux City și o luară din nou către vest, pe autostrada 90, care avea să le ducă până în Montana. Trecură prin ținuturile nordice numite „Pământurile Rele" și văzură apusul însângerând cerul de deasupra Dealurilor Negre. Călătoriră fără să se răspândească și să se amestece cu mohorala peisajului trist pe care-l străbăteau.

Nici Liz, nici Harry nu cunoșteau pe nimeni prin părțile acelea, așa că Annie reținuse o cameră la un mic hotel de lângă Muntele Rushmore. Nu văzuse niciodată monumentul de acolo și fusese nerăbdătoare să-l viziteze cu Grace, dar când ajunseră la hotel, afară era întuneric și începuse să plouă. Annie fu totuși bucuroasă că nu mai trebuia să întrețină conversații politicoase cu gazde pe care nu le cunoștea și pe care nu avea să le mai revadă.

Camerele purtau nume de președinți americani. A lor se numea Abraham Lincoln. Barba lui proeminentă se vedea în portretele de pe pereții camerei și pe televizor se afla un extras din Cuvântul de la Gettysburg, parțial ascuns de o broșură lucioasă de reclamă. Grace se prăbuși pe unul din cele două paturi mari, alăturate, iar Annie ieși în ploaie să se ocupe de Pelerin.

Calul părea că se obișnuise cu ritualul călătoriei. Închis în boxa strâmtă din remorcă, nu mai izbea cu copitele când Annie se strecura în spațiul protejat din fața lui. Se dădea înapoi și o pândea din întuneric. Îi simțea ochii supraveghind-o în timp ce îi schimba fânul și-i împingea gălețile cu apă și mâncare. Nu se atingea niciodată de ele înainte de plecarea ei. Îi simțea ostilitatea înăbușită și era în același timp speriată și

tulburată și inima îi bătea foarte tare când închidea remorca.

Când se întoarse în cameră, Grace stătea în pat cu fața la perete și nu-și dădu seama dacă dormea sau se prefăcea.

— Grace ? o strigă încet. Nu ți-e foame ?

Nici o reacție. Annie se gândi să se ducă singură la restaurant, dar n-avea putere. Făcu o baie fierbinte, sperând că apa o va liniști. Dar îndoiala nu-i dispăru. O învăluia odată cu aburul care se ridica din cadă. Ce tot făcea ea, târând două suflete rănite de-a lungul unui continent, ca într-un pionierat nebun ? Tăcerea lui Grace și pustietatea spațiilor vaste pe care le străbătuseră o făcură să se simtă deodată teribil de singură. Ca să-și uite gândurile, își pipăi trupul, voind să-l simtă și nu se opri decât atunci când amorțeala aceea rigidă dispăru și pielea începu să-i respire din nou.

În noaptea aceea visă că urca un munte cu tatăl ei și erau amândoi legați cu funii, ca niște alpiniști, deși în viața reală nu făcuseră niciodată așa ceva. Dedesubt și în jurul lor, erau doar stânci ascuțite și prăpăstii. Ei se aflau pe o cornișă subțire, acoperită cu zăpadă și tatăl ei spunea că erau în siguranță acolo. Era în fața ei și se întorsese și-i zâmbise, așa cum zâmbea în fotografia ei preferată, un zâmbet care o umplea de încredere și o făcea să se simtă apărată. Tocmai atunci, ea văzu peste umărul lui că o crăpătură se lărgea către ei, amenințând să rupă marginea cornișei. Vru să strige, dar nu putu și în clipa în care crăpătura îi despărți, tatăl ei se întoarse și văzu și el primejdia. Apoi el căzu și Annie văzu că funia se descolăcea cu repeziciune și știu că singura lor scăpare era

ca ea să sară spre peretele muntelui, în partea opusă. Plonjă în aer, dar în loc să simtă că funia se oprește și o ține, căzu în gol și alunecă mai jos, tot mai jos...

Când se trezi, era dimineață și afară ploua torențial. Sculpturile din Muntele Rushmore erau învăluite într-un nor des și recepționera le spuse că nu puteau fi vizitate în ziua aceea. Dacă voiau, puteau vedea o sculptură gigantică de pe un munte apropiat, cunoscută sub numele de „Calul nebun".

— Nu, mulțumim, spuse Annie. Noi îl avem pe al nostru.

Luară micul dejun, plătiră camera și reveniră la șoseaua interstatală. Trecură în Wyoming, depășiră Turnul Diavolului și Bazinul Tunelului, traversară râul Powder și ajunseră la Sheridan, unde ploaia se opri în sfârșit.

Șoferii furgonetelor și camioanelor pe care le întâlneau aveau aproape toți pălării de cowboy. Unii își atingeau marginea pălăriei sau ridicau cu gravitate o mână în semn de salut. Soarele desena curcubee în bălțile pătate de benzină.

Intrară în Montana către seară. Dar Annie nu se simți nici ușurată, nici victorioasă. Încercase din răsputeri să nu se lase copleșită de tăcerea lui Grace. Toată ziua căutase posturi la radio, ascultase predicatori sectanți și rapoarte agricole și aflase că existau inimaginabil de multe feluri de muzică *country*. Dar nu câștigase nimic. Se simțea prinsă la mijloc între posomorala fiicei ei și propria ei mânie crescândă. Deodată, nu mai putu îndura. După vreo patruzeci de kilometri, ieși de pe autostrada interstatală.

Voia să parcheze, dar nu găsea un loc bun. Văzu un cazino impunător, ale cărui lumini roșii luceau ademenitor. Trecu de un deal, apoi de o cafenea și de un șir de mici magazine cu un spațiu murdar de parcare în fața lor. Doi indieni cu plete lungi, negre și cu pene la pălăriile de cowboy stăteau lângă o furgonetă accidentată și priveau apropierea Ford Lariatului. Ceva din privirea lor o neliniști și conduse drept înainte, ocoli un deal, coti la dreapta și se opri. Opri motorul și stătu câteva clipe complet nemișcată. Simțea că Grace o privește. În cele din urmă, fata întrebă cu prudență :

— Ce s-a întâmplat ?

— Poftim ? întrebă Annie ascuțit.

— Nu vezi că e închis ?

Într-adevăr, în fața lor se afla o plăcuță pe care scria : MONUMENT NAȚIONAL ; BĂTĂLIA DE LA LITTLE BIGHORN. Grace avea dreptate. Vizitarea monumentului se încheiase de o oră, dacă te luai după orele de program. Annie se supără și mai tare pentru că Grace nu ghicise starea ei și-și imaginase că venise până aici în scopuri turistice. Se uită drept înainte și inspiră adânc :

— Cât o să mai dureze asta, Grace ?

— Poftim ?

— Știi ce vreau să spun. Cât o să mai dureze ? Urmă o pauză lungă. Annie se uită la un ghemotoc de scaieți, care se rostogolea pe șosea, alungându-și propria umbră. Se întoarse și o privi pe Grace, iar fata își feri ochii și ridică din umeri.

— Așa stăm acum ? continuă Annie. Am făcut aproape două mii de kilometri și ai stat acolo

și abia ai scos câte o vorbă. Așa că m-am gândit să te întreb, ca să știu și eu. Așa ne vom purta de acum încolo una cu cealaltă ?

Grace își ținea ochii în jos și apăsa pe butoanele Walkman-ului. Dădu din nou din umeri.

— Habar n'am.

— Vrei să ne întoarcem acasă ?

Grace scoase un hohot amar de râs.

— Tu vrei ?

Grace se uita pe geam, încercând să pară nonșalantă, dar Annie văzu că se lupta cu lacrimile. Se auzi un zgomot înfundat din remorcă, unde Pelerin se foia neastâmpărat.

— Dacă tu vrei asta...

Deodată Grace se întoarse spre ea cu fața descompusă. Obrajii îi erau brăzdați de lacrimi și neputința de a le opri îi sporea mânia.

— De ce te prefaci că-ți pasă ? țipă ea. Tu hotărăști ! Tu ai hotărât întotdeauna ! Te prefaci că-ți pasă de părerea altora, dar asta e numai praf în ochi !

— Grace, spuse cu blândețe Annie, întinzând o mână spre ea.

Dar Grace o dădu la o parte.

— Nu ! Lasă-mă în pace !

Annie se uită la ea o clipă, apoi deschise portiera și ieși afară. Începu să meargă orbește cu fața în bătaia vântului. Drumul ducea până la un loc de parcare străjuit de pini și de o clădire mică, pustie. Continuă să meargă. O luă pe o cărare care ocolea dealul și se pomeni în fața unui cimitir îngrădit cu un gard negru de metal. Pe vârful dea-

lului se înălța un monument simplu de piatră și Annie nu se opri decât când ajunse la el.

Pe dealul acesta, într-o zi din vara anului 1876, generalul Custer și peste două sute de soldați fuseseră uciși de cei pe care voiseră să-i măcelărească. Numele lor erau săpate în piatră. Annie se întoarse să se uite la pietrele de mormânt din cimitir. Aruncau umbre lungi în ultimele pâlpâiri ale soarelui. Rămase cu ochii pierduți pe podișurile acoperite cu iarbă culcată de vânt, care se întindeau până la orizont, dezolante ca și durerea fără leac din sufletul ei. Și începu să plângă.

Mai târziu, i se păru ciudat că ajunsese în locul acela din întâmplare. Nu avea să știe niciodată dacă un alt loc ar fi putut face să izbucnească lacrimile pe care și le reținuse atâta vreme. Monumentul acela constituia o anomalie crudă, onorându-i pe autorii unui genocid, în vreme ce miile de cadavre ale indienilor măcelăriți aiurea stăteau sub pământ fără nici un semn la căpătâi. Dar detaliile poveștii relevate de monument erau depășite de atmosfera de suferință și de umbrele care se ascundeau aici. Era un loc potrivit pentru plâns. Annie își lăsă capul în jos și plânse. Plânse pentru Grace și pentru Pelerin și pentru sufletele pierdute ale copiilor care muriseră în pântecul ei. Plânse și pentru ea, deplânse ceea ce devenise.

Toată viața trăise în locuri nepotrivite pentru ea. Nu se simțea acasă în America. Și acum, nu se mai simțea acasă nici în Anglia. În oricare dintre cele două țări, era tratată de parcă ar fi venit din cealaltă. Adevărul era că nu venea de nicăieri. Nu avea casă. De când murise tatăl ei, nu mai avea. Nu mai avea pământ, rădăcini, neam.

Cândva, acest lucru fusese marea ei forță. O ajutase să ajungă în miezul lucrurilor. Se putea adapta fără efort la orice situație, se insinua pe nesimțite în orice grup sau cultură. Știa din instinct cum trebuia să se poarte, pe cine trebuia să cunoască și ce trebuia să facă pentru a câștiga. În munca ei, care o obsedase atâta vreme, darul acesta o ajutase să urce pe cel mai înalt vârf. Acum însă, de la accidentul lui Grace, nimic nu mai părea să merite osteneala.

În ultimele trei luni, ea fusese cea puternică, păcălindu-se singură că de asta avea Grace nevoie. De fapt, nu știuse alt mod de a reacționa. Pentru că-și pierduse comunicarea cu ea însăși, nu mai putea comunica nici cu copilul ei și de aceea se simțea arsă de vinovăție. Acțiunea devenise pentru ea un substitut al sentimentului. Sau măcar al exprimării acestuia. Acum înțelegea că acesta fusese motivul pentru care se lansase în aventura aceasta lunatică pentru vindecarea lui Pelerin.

Annie suspină până începură să o doară umerii, apoi se sprijini de piatra rece a monumentului și-și luă capul în palme. Rămase acolo până când ultima geană de lumină dispăru în spatele munților Bighorn și pădurile de lângă râu începură să semene cu o cicatrice neagră. Când își ridică ochii, era noapte și cerul se umpluse de stele.

— Doamnă ?

Era un supraveghetor al zonei. Avea o lanternă, dar nu-i lumină fața și-i fu recunoscătoare pentru tact.

— Vă simțiți bine, doamnă ?

Annie își șterse fața și înghiți :

— Da, mulțumesc, spuse, mă simt bine.

Se ridică.

— Fiica dumneavoastră se cam îngrijorase acolo jos.

— Îmi pare rău. Cobor acum.

El își atinse pălăria când ea trecu pe lângă el :

— Noapte bună, doamnă. Aveți grijă la drum.

Se întoarse la mașină, conștientă că omul o urmărea. Grace dormea, sau poate numai se prefăcea. Annie porni motorul, aprinse farurile și ieși de pe șosea, regăsind autostrada interstatală. Conduse toată noaptea și nu se opri decât la Choteau.

PARTEA A TREIA

1

Pământul fraților Booker era traversat de două râuri și de aceea ei îșI numiseră ferma Double Divide [1]. Izvorau din două culmi apropiate de munte și, pe o distanță de o jumătate de milă, păreau două râuri gemene. Coasta muntoasă dintre ele era acolo atât de blândă, încât cele două ape s-ar fi putut uni, dar în continuare, stânci înalte și ascuțite le despărțeau definitiv și, forțate astfel să urmeze cursuri separate, cele două râuri se deosebeau tot mai mult pe măsură ce curgeau la vale.

Cel mai nordic alerga iute și cu o adâncime mică prin mijlocul unei văi largi și deschise. Malurile lui, deși destul de abrupte pe alocuri, le îngăduiau vitelor să coboare la apă. În coturile și bulboanele lui se vedeau lucind spinările păstrăvilor, iar în prundișul țărmurilor sălășuiau bâtlanii. Traseul pe care era forțat să-l urmeze râul celălalt, de la sud, era mai accidentat, cu obstacole și copaci. Apa șerpuia

---

[1] *Double Divide* înseamnă în limba engleză: „dublu divizat", pentru că pământul fraților Booker era traversat de două ori de către două râuri.

printre mănunchiuri dese de sălcii și tulpini roșii de sânger și apoi dispărea deodată într-o mlaștină. Mai la vale, străbătea o poiană întinsă, curgând leneș și permițând ierburilor de baltă să formeze un păienjeniș de insulițe verzi, a căror geografie era mereu modificată de neobosiții castori.

Ellen Booker obișnuia să spună că râurile erau ca băieții ei, cel de la nord ca Frank și cel de la sud ca Tom. Asta până când Frank, pe atunci de vreo șaptesprezece ani, spusese în timpul cinei că și lui îi plăceau castorii [1]. Tatăl lui îi spusese să se spele și să se ducă la culcare. Tom nu era sigur dacă mama lui înțelesese gluma, dar probabil că o înțelesese, pentru că de atunci nu mai repetase comparația cu râurile.

Casa căreia îi spuneau „casa de la râu" se afla pe o faleză de deasupra râului de la nord ; acolo locuise Tom cu Rachel, mai târziu se mutase în ea Frank împreună cu Diane, iar acum casa era goală. De acolo se putea vedea în vale, peste vârfurile plopilor canadieni, ferma aflată la o jumătate de kilometru distanță. Ferma era înconjurată de hambare văruite, grajduri și țarcuri. Cele două case erau legate de un drum nepavat, care urca până la poienile unde iernau vitele. La începutul lunii aprilie, zăpada se topise în mare parte în regiunile mai joase din jurul fermei ; mai împodobea încă pinii și brazii și stâncile înalte ale culmii dintre râuri.

Din vechiul Chevrolet, Tom privi către casa de la râu și se întrebă, așa cum o făcea adesea, dacă n-ar fi fost bine să se mute acolo. El și Joe se

---

[1] În limba engleză, cuvântul „beaver" — „castor" e folosit argotic pentru o femeie atrăgătoare sau o imagine porno.

întorceau de la turme și Joe conducea ocolind experimentat gropile. Joe era scund pentru vârsta lui și trebuia să stea foarte bățos la volan. În timpul săptămânii, Frank era cel care se ocupa de hrana vitelor ,dar în week-end, asta era treaba lui Joe și lui Tom îi plăcea să-l ajute. Descărcaseră sacii de lucernă și se bucuraseră împreună văzând cum vacile și viteii se îmbulzeau către ei s-o primească.

— Putem să vedem mânzul lui Bronty ? întrebă Joe.

— Sigur că da.

— Un băiat de la școală spunea că ar trebui să-l antrenăm de mic. Cică, dacă-i deprinzi imediat după ce se nasc, o să le fie ușor mai târziu.

— Aha. Așa zic unii.

— Am văzut la televizor un tip care făcea așa și cu gâștele. Avea un avion și toți bobocii au crescut convinși că avionul ăla era mama lor. Pe urmă zbura cu el și bobocii se luau după avion.

— Mda, am auzit de asta.

— Și ce crezi despre chestiile astea ?

— Păi, Joe, nu știu mare lucru despre gâște. Poate că pentru ele e O.K. să crească imaginându-și că sunt aeroplane. Joe râse.

— Cât despre cai, continuă Tom, părerea mea e că prima dată trebuie învățați să fie cai.

Ajunseră la fermă și opriră lângă grajdul mare, unde Tom își ținea o parte din cai. Frații gemeni ai lui Joe, Scott și Craig, ieșiră în fugă din casă ca să-l întâmpine. Tom văzu cum lui Joe i se lungește fața. Gemenii aveau nouă ani și din cauză că erau blonzi și arătoși și făceau totul la un unison zgomotos, se bucurau întotdeauna de mai multă atenție decât fratele lor.

— Vă duceți să vedeți mânzul ? zbierară ei. Putem veni și noi ?

Tom își puse mâinile mari pe capetele lor.

— Dacă stați liniștiți, puteți, le spuse el.

Intrară în grajd și Tom rămase cu gemenii în afara boxei, iar Joe intră înăuntru. Bronty era o iapă zdravănă, în vârstă de zece ani, de culoare roșcată. Își împinse nările către Joe, care întinse mâna și o mângâie pe gât. Lui Tom îi plăcea să-l vadă mișcându-se încrezător și ușor în preajma cailor. Mânzul, un pic mai întunecat la culoare decât mama lui, încerca să se ridice din colțul în care era culcat. Tropăi caraghios, reușind să se adăpostească lângă spinarea mamei lui și uitându-se pe furiș la Joe. Gemenii râseră.

— Ce caraghios e ! zise Scott.

— Am o poză cu voi doi la vârsta lui, spuse Tom. Și, ce credeți ?

— Arătau ca doi broscoi râioși, spuse Joe.

Curând, gemenii se plictisiră și plecară din grajd. Tom și Joe scoaseră câțiva dintre cai pe pajiștea din spatele grajdului. După micul dejun, urma să alerge câțiva mânji de un an. Când mergeau către casă, câinii începură să latre, repezindu-se în față. Tom se întoarse și văzu un Ford Lariat argintiu coborând culmea și luând-o pe aleea către ferma lor. În mașină era numai șoferul și-și dădu seama că era o femeie.

— Mama ta așteaptă musafiri ? întrebă el.

Joe dădu din umeri. Numai după ce mașina se opri, cu toți câinii lătrând în jurul ei, Tom o recunoscu. Nu-i venea să creadă. Joe îi văzu privirea :

— O cunoşti ?

— Cred că da. Dar habar n-am ce caută aici.

Potoli câinii şi porni spre maşină. Annie se dădu jos şi se apropie de el cu nervozitate. Purta blugi şi cizme şi un pulover crême, foarte larg şi lung până la jumătatea coapselor. Soarele îi aurea părul şi Tom fu uimit de cât de clar îşi amintea de ochii ei verzi. Ea îl salută din cap cam prosteşte, fără să zâmbească.

— Bună dimineaţa, domnule Booker.

— Bună dimineaţa.

Tăcură un moment, apoi Tom spuse :

— Joe, dânsa e doamna Graves. Joe e nepotul meu. Annie îi întinse mâna băiatului :

— Bună, Joe. Îmi pare bine.

— Şi mie, doamnă.

Ea îşi lăsă privirile să alunece peste vale, apoi să urce spre munţi şi apoi îl privi din nou pe Tom :

— Ce loc frumos !

— Aşa este.

El se întrebă când se va hotărî ea să-i dea drumul şi să-i spună de ce naiba venise, deşi deja cam avea idee de ce. Ea inspiră adânc.

— Domnule Booker, poate o să ţi se pară că sunt nebună, dar probabil că ai ghicit ce caut aici.

— Păi, mi-am cam dat seama că nu sunteţi chiar în trecere.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

— Îmi pare rău că am dat buzna aşa, dar ştiam ce o să spui dacă mai dădeam telefon. E vorba despre calul fiicei mele.

— Pelerin.

— Da. Știu că-l poți ajuta și am venit aici să te rog, să te implor să te mai uiți o dată la el.

— Doamnă Graves...

— Te rog. Doar o privire. N-o să dureze mult...

— Cum, să zbor până la New York ? râse Tom. Sau vă gândeați să mă duceți cu mașina ? făcu el un semn din cap către Lariat.

— E aici, în Choteau.

Tom o privi neîncrezător :

— L-ați adus tocmai aici, atâta drum ?

Ea dădu din cap. Joe se uita de la unul la celălalt, încercând să-și dea seama despre ce e vorba. Diane ieșise în pridvor și stătea acolo privindu-i, cu mâna pe ușa deschisă.

— Ați venit singură ? întrebă Tom.

— Cu Grace, fiica mea.

— Numai ca să îi mai arunc eu o privire ?

— Da.

— Hei, băieți, nu veniți la masă ? strigă Diane.

De fapt, tonul ei sugera că vroia să afle cine era femeia aceea. Tom puse o mână pe umărul lui Joe :

— Zi-i mamei tale că vin și eu, spuse și, după ce băiatul plecă, se întoarse din nou către Annie. Rămaseră o clipă privindu-se. Ea ridică ușor din umeri și în cele din urmă zâmbi. El observă cum i se ridicau colțurile gurii, dar tulburarea din privirea ei nu se topea. Era dirijat și se întrebă de ce asta nu-l deranja.

— Scuze pentru exprimare, doamnă, spuse el, dar e al naibii de clar că nu acceptați să fiți refuzată.

— Da, spuse simplu Annie. Cred că nu accept.

Grace stătea întinsă pe spate pe podeaua dormitorului igrasios și-și făcea exercițiile fizice, ascultând clopotele electronice ale bisericii metodiste de peste drum. Nu anunțau pur și simplu ora, cântau melodii întregi. Aproape că-i plăcea cum sunau, mai ales pentru că pe mama ei o înnebuneau. Annie era la parterul casei, vorbind la telefon cu agentul imobiliar.

— Nu există legi care interzic poluarea sonoră ? întrebă ea.

Era al cincilea telefon pe care i-l dădea în două zile. Bietul om făcuse greșeala de a-i da numărul de telefon de acasă și acum Annie îi făcea praf weekendul, bombardându-l cu plângeri : încălzirea nu mergea, dormitoarele erau umede, linia de telefon suplimentară pe care o ceruse nu fusese instalată, încălzirea tot nu mergea... Și acum, clopotele.

— Măcar dacă ar cânta ceva mai prost, spunea ea. E ridicol să auzi cele mai frumoase sunete atât de asurzitoare...

Cu o zi înainte, Grace refuzase să meargă cu Annie la fermă. După plecarea mamei ei, ieșise în explorare. Nu prea avusese ce explora. Choteau era compus dintr-o stradă principală, străjuită într-o parte de o cale ferată și continuată în partea cealaltă de o rețea de străduțe cu vile. Avea un salon pentru câini, un magazin de casete video, un restaurant și o sală de cinema, unde rula un film pe care Grace îl văzuse în urmă cu un an. Singurul pretendent la glorie al orașului era muzeul, unde erau expuse ouă de dinozaur. Intră în câteva magazine și oamenii fură prietenoși, dar rezervați. Era

conștientă că multe priviri o urmăreau în timp ce mergea sprijinindu-se încet în baston. Când ajunse acasă, se simțea atât de deprimată, încât izbucni în lacrimi.

Annie se întoarse entuziasmată și-i spuse că Tom Booker fusese de acord să vină și să-l vadă pe Pelerin în dimineața următoare. Grace nu spuse decât :

— Cât mai avem de stat în cloaca asta ?

Casa era mare, învelită în scânduri vopsite într-un albastru palid și așternută în interior cu niște carpete mițoase, galben-maronii și pătate. Mobila desperecheată arăta de parcă fusese cumpărată la licitație. Annie fusese șocată când văzuse prima oară casa. Grace fusese încântată. Lipsa stridentă de armonie a casei era o răzbunare perfectă.

În sinea ei, nu era chiar atât de potrivnică misiunii asumate de mama ei. De fapt, era o ușurare pentru ea să plece pentru un timp departe de școală și de oboseala de a le înfățișa mereu, tuturor, o mască vitează. Dar sentimentele ei față de Pelerin erau amestecate. O speriau. Era mai bine să nu se mai gândească la el. Dar mama ei o împiedica să și-l scoată din cap. Fiecare acțiune de a ei părea s-o forțeze pe Grace să facă față problemei. Preluase totul de parcă Pelerin ar fi fost al ei, și nu era al ei, era al lui Grace. Sigur că și Grace voia ca el să se facă bine, doar că... Poate că nu voia să se facă bine. Îl învinuia pentru ce se întâmplase ? Nu, era o prostie. Poate că voia să fie și el ca ea, schilodit pe viață ? De ce el să se facă bine și ea nu ? Nu era drept. Oprește-te, oprește-te, își spunea ei înseși. Gândurile astea nebu-

nești apăreau din vina mamei ei și Grace nu avea de gând să le dea voie să se dezvolte.

Își continuă exercițiile cu un efort sporit, până când simți transpirația picurându-i pe gât. Își ridică ciotul sus, din nou și din nou, simțind durerea în mușchii fesei și ai coapsei drepte. Acum se putea uita la piciorul acesta și accepta în sfârșit că era al ei. Cicatricea era netedă, nu mai era sângerie și usturătoare. Mușchii i se refăceau bine și deja începuse s-o strângă șoseta protezei. O auzi pe Annie punând jos receptorul.

— Ai terminat, Grace ? În curând o să ajungă aici.

Grace nu răspunse, lăsând cuvintele să rătăcească în aer.

— Grace ?

— Am auzit. Și ce dacă.

Simți reacția lui Annie ; parcă vedea resemnarea luând locul iritării de pe fața ei. O auzi oftând și intrând în sufrageria posomorâtă, pe care, așa cum îi stătea în obicei, o transformase imediat în birou.

2

Tom nu promisese decât că va veni să se mai uite o dată la cal. Măcar atât putea să facă, după ce ea făcuse tot drumul până acolo. Dar puse condiția să meargă singur. Nu voia s-o simtă în ceafa lui, făcând presiuni. Știa deja că era pricepută în materie. Îl făcuse să-i promită că după aceea avea să treacă pe la ea, ca să-i comunice verdictul lui.

Știa ferma lui Petersen, unde fusese adăpostit Pelerin, era chiar la marginea orașului. Oamenii de acolo erau de treabă, dar, dacă animalul era la fel de rău ca atunci când Tom îl văzuse ultima oară, n-aveau să-l accepte multă vreme.

Bătrânul Peterson avea o figură de bandit, cu barba căruntă nerasă de trei zile și dinții la fel de negri ca tutunul pe care-l mesteca. Când Tom parcă Chevroletul, fu întâmpinat de rânjetul răutăcios al bătrânului :

— Nu se spune, că dacă ți-o cauți cu lumânarea, dai de bucluc ? Afurisitul era să mă omoare când l-am descărcat. De atunci dă din picioare și zbiară ca un balaur.

Îl conduse pe Tom pe o potecă, pe lângă carcasele ruginite ale unor mașini scoase din uz, până la garajul cu boxele aliniate. Caii ceilalți fuseseră scoși la pășune. Tom îl auzi pe Pelerin cu mult înainte de a ajunge la el.

— Am aranjat ușa aia vara trecută, spuse bătrânul Petersen. Pe aia veche ar fi doborât-o până acum. Femeia aia a zis că o să i-l îmblânzești.

— Zău ?

— Îhî. Eu zic să-ți iei o măsură la Bill Larson mai întâi.

Hohoti de râs și-l lovi pe Tom cu palma în spate. Bill Larson era antreprenorul local de pompe funebre.

Calul era într-o formă și mai proastă decât ultima oară când îl văzuse Tom. Piciorul drept din față era așa de dărâmat, încât Tom se miră că putea să stea în picioare și să mai și zvârle din copite.

— Odată, bestia asta trebuie să fi arătat frumos, spuse Petersen.

— Cred și eu, spuse Tom, întorcându-se cu spatele. Văzuse destul.

Intră în Choteau și se uită pe hârtia pe care Annie îi scrisese adresa. Când trase în fața casei și urcă scările, clopotele bisericii metodiste cântau o melodie pe care n-o mai auzise din copilărie, de când mergea la școala de duminică. Sună la ușă și așteptă.

Când ușa se deschise, tresări. Nu pentru că se așteptase s-o vadă pe mamă, ci pentru că-l izbi ostilitatea de pe fața palidă și pistruiată a fetei. O mai văzuse în fotografie, o fată fericită și calul ei. Contrastul era șocant. Zâmbi :

— Tu trebuie să fii Grace.

Ea nu-i răspunse la zâmbet, doar dădu din cap și se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre. El își scoase pălăria și o așteptă să închidă ușa. O auzi pe Annie vorbind într-o cameră alăturată.

— Vorbește la telefon. Puteți aștepta aici.

Îl conduse într-o cameră de zi în formă de L. Mergând după ea, Tom îi privi piciorul și bastonul și-și notă în minte să nu se mai uite a doua oară. Camera era întunecată și mirosea a igrasie. Mobila era compusă din două fotolii, o canapea desfundată și un televizor pe al cărui ecran se derula un film vechi, alb-negru. Grace se așeză și continuă să se uite la film.

Tom se așeză pe brațul unui fotoliu. Ușa din partea cealaltă a coridorului era întredeschisă și putea vedea un fax, ecranul unui computer și o grămadă de fire. Nu vedea decât un picior de al lui Annie și o cizmă care bătea un tact nerăbdător. Părea cam ambalată în legătură cu ceva.

— Ce ? Ce-a spus ? Nu pot să cred. Lucy... Lucy, nu-mi pasă. N-are nici o legătură cu Crawford, eu sunt redactorul-șef și asta-i coperta cu care apărem.

Tom o văzu pe Grace ridicându-și ochii spre tavan și se întrebă dacă gestul ei îi era destinat. Actrița din film, al cărei nume îl uita mereu, stătea în genunchi în fața lui James Cagney, implorându-l să n-o părăsească. Așa făceau femeile întotdeauna și Tom se întrebă de ce-și dădeau atâta osteneală.

— Grace, îi dai domnului Booker o cafea ? strigă Annie din camera alăturată. Beau și eu una.

Apoi continuă să vorbească la telefon. Grace stinse televizorul și se ridică în picioare, evident iritată.

— Nu-i nevoie, spuse Tom.

— Tocmai făcuse cafea, spuse fata, privindu-l de parcă el i-ar fi spus ceva grosolan.

— Bine, atunci o să beau, mulțumesc. Dar tu stai și uită-te la film, o aduc eu.

— Am mai văzut filmul. E plicticos.

Își luă bastonul și se duse la bucătărie. Tom așteptă puțin, apoi o urmă. Ea îi aruncă o privire și începu să trântească cestile mai tare decât era necesar. El se duse la geam.

— Ce face mama ta ?

— Poftim ?

— Mama ta. Mă-ntrebam ce fel de ocupație are.

— Editează o revistă.

Îi întinse ceașca :

— Frișcă și zahăr ?

— Nu, mulțumesc. Pare o slujbă destul de stresantă.

Grace râse și Tom fu surprins de amărăciunea din râsul ei.

— Mda, se poate spune și așa.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Grace se întoarse cu spatele ca să mai umple o ceașcă, dar deodată se întoarse și-l privi. El văzu cafeaua din ibric vibrând din cauza tensiunii din mâna ei. Era clar că avea ceva important de spus.

— În caz că nu v-a spus, eu nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea, e clar ?

Tom dădu încet din cap și o așteptă să continue. Ea aproape că-i scuipase cuvintele în față și fu un pic descumpănită de reacția lui calmă. Turnă cafeaua, dar gestul fu prea rapid și o parte se vărsă. Puse ibricul la loc pe masă și luă ceașca, vorbind fără să-l privească :

— Toate astea au fost ideea ei. Eu cred că e o tâmpenie. Trebuia pur și simplu să se descotorosească de el.

Șchiopătă pe lângă el și ieși din cameră. Tom se întoarse și se uită pe geam în curtea mică din spatele casei. O pisică mânca niște resturi dintr-un tomberon de gunoi răsturnat.

Venise să-i spună mamei fetei, pentru ultima oară, că nu putea ajuta calul. Răspunsul lui era dur, după tot drumul pe care-l făcuseră. Se gândise mult la asta după vizita lui Annie la fermă. Mai exact, se gândise mult la Annie și la tristețea din ochii ăia ai ei. Îi trecuse prin cap că ar fi putut accepta nu ca să ajute calul, ci ca s-o ajute pe ea. Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Era un motiv greșit.

— Îmi pare rău. Era ceva important.

Se întoarse și o văzu pe Annie intrând. Purta o cămașă largă de doc și părul strâns la spate era încă ud de la duș. Arăta ca un băiețandru.

— Nu-i nimic.

Ea își luă cafeaua și-i puse frișcă. Apoi luă ceașca lui și puse și în ea, fără să-l întrebe.

— L-ai văzut ?

Puse jos ibricul și rămase în fața lui. Mirosea a săpun sau a șampon, a ceva scump, în orice caz.

— Da, de acolo vin.

— Și ?

Tom nu știa cum să-i spună, nu știa nici după ce începu să vorbească :

— Păi, e în ultimul hal în care poate ajunge un cal.

Făcu o pauză și văzu ceva licărind în ochii ei. Apoi, în spatele ei, în pragul ușii, o văzu pe Grace încercând să arate că nu-i păsa și eșuând lamentabil. Cunoscând-o și pe fată, parcă văzuse ultima figură a unui triplet. Întregul se limpezise. Toți trei — mama, fiica și calul — erau sudați în durere. Dacă reușea să ajute calul, le-ar fi ajutat oare și pe ele ? Ce era rău într-o asemenea încercare ? Și cum ar fi putut fugi de atâta suferință ?

— Poate s-ar putea face ceva, se auzi zicând.

Văzu ușurarea destinzându-i trăsăturile lui Annie.

— Stați așa, doamnă, am spus „poate". Înainte de a încerca, trebuie să știu ceva. Am o întrebare pentru Grace.

O văzu pe fată devenind rigidă.

— Vedeți, când lucrez cu un cal, nu reușesc nimic dacă sunt singur. Nu merge așa. Proprietarul trebuie să se implice. Așa că vă propun un târg. Nu sunt sigur că pot face ceva pentru bătrânul Pelerin, dar, dacă mă ajută Grace, sunt gata să încerc.

Grace râse din nou cu amărăciune și se uită în altă parte, de parcă nu-i venea să creadă că el făcuse o propunere atât de prostească. Annie se uită în pământ.

— Ai ceva împotrivă, Grace ? spuse Tom.

Ea îl privi cu un dispreț afișat, dar vocea îi tremura când răspunse :

— Nu e destul de evident ?

Tom reflectă un moment, apoi clătină din cap :

— Nu, nu cred că este. Oricum, ăsta e târgul. Mulţumesc pentru cafea.

Puse jos ceaşca şi se îndreptă spre uşă. Annie se uită la Grace, care se duse în camera de zi. Apoi Annie veni repede după el, pe coridor :

— Ce-ar avea de făcut ?

— Să fie acolo, să ajute, să se implice.

Ceva îl opri să menţioneze cuvântul „călărie". Îşi puse pălăria şi deschise uşa de la intrare. Vedea disperarea din ochii lui Annie.

— E frig aici, spuse el. Ar trebui să verificaţi dacă funcţionează încălzirea.

Tocmai când era pe punctul de a ieşi pe uşă, Grace apăru în pragul camerei de zi. Nu-l privi, spuse ceva, dar atât de încet, încât n-o putu auzi.

— Scuză-mă, Grace, mai spui o dată ?

Ea se foi pe loc, privind într-o parte :

— Am zis că e-n regulă. O să vă ajut.

Apoi se întoarse în cameră.

Diane gătise un curcan şi-l tranşa de parcă bietul de el o meritase. Unul dintre gemeni încercă să ia o bucăţică şi fu pleznit peste mână. Datoria lui era să ducă farfuriile până la masa pusă, unde aşteptau ceilalţi.

— Şi caii tăi ? întrebă ea. Crezusem că de-asta nu mai deschizi dispensare, ca să lucrezi cu caii tăi.

— O să fie timp şi pentru ei, spuse Tom.

Nu înţelegea de ce Diane era atât de îmbufnată.

— Cine se crede, să năvălească aici convinsă c-o să-ţi forţeze mâna ? Are al naibii de mult tupeu. Pleacă de aici !

Încercă să-l pleznească din nou pe băiat, dar, de data aceasta, el reuşi să ia bucata de carne. Diane ridică în aer cuţitul de tranşat :

— Data viitoare, dau cu ăsta, ai înţeles ? Frank, nu ţi se pare că femeia e plină de tupeu ?

— La naiba, habar n-am. Mi se pare că e treaba lui Tom. Craig, îmi dai pâinea ?

Diane îşi puse şi ei în farfurie şi veni să se aşeze. Toţi tăcură, aşteptând ca Frank să rostească rugăciunea de mulţumire.

— Oricum, spuse Tom după aceea, o să mă ajute şi Joe cu mânjii noştri. Aşa e, Joe ?

— Sigur.

— Nu şi când eşti la şcoală, spuse Diane.

Tom şi Joe schimbară o privire. O vreme, nu mai vorbi nimeni, toţi erau ocupaţi să-şi pună pe farfurii legume şi sos de afine. Tom spera că Diane va abandona subiectul, dar ea era ca un câine care pusese gura pe un os :

— Bănuiesc c-or să vrea şi mâncare şi o să stea pe aici toată ziua.

— Nu cred că se aşteaptă la asta, spuse Tom.

— Păi ce, o să se ducă patruzeci de kilometri până la Choteau de câte ori o să vrea să bea o ceaşcă de cafea ?

— Ceai, spuse Frank.

Diane îl privi duşmănoasă.

— Ce ?

— Ceai. E englezoaică. Englezii beau ceai. Hai, Diane, lasă omul să răsufle.

— Piciorul fetei e caraghios ? întrebă Scott, cu gura plină.

— Caraghios ! exclamă Joe. Eşti un puşti cam ciudat.

— Adică, vroiam să spun, cum e, de lemn sau cum ?

— Mănâncă şi taci, Scott, O.K. ? spuse Frank.

Mâncară mai departe în tăcere. Tom vedea proasta dispoziţie învăluind-o pe Diane ca un nor. Era o femeie înaltă şi puternică, a cărei sensibilitate fusese tocită de mediul în care trăia. Cu cât avansa spre patruzeci şi cinci de ani, cu atât căpăta tot mai mult aerul unei femei care ratase o ocazie. Crescuse la o fermă de lângă Great Falls şi Tom o cunoscuse înaintea lui Frank. Fuseseră prieteni o vreme, dar el îi spusese că nu voia să se aşeze la casa lui şi, oricum, era plecat atât de mult, încât relaţia lor se destrămă. Aşa că Diane se măritase cu fratele mai tânăr. Tom ţinea la ea, deşi uneori, mai ales de când mama lor se mutase la Great Falls, i se părea că îl protejează prea mult. Din când în când, îşi făcea griji, părându-i-se că ea îi acordă mai multă atenţie decât lui Frank. Dar Frank nu părea să observe asta.

— Când te gândeşti să începem însemnatul ? îşi întrebă el fratele.

— Peste trei săptămâni. Dacă se-ncălzeşte vremea.

Mulţi fermieri însemnau vitele mai târziu, dar Frank prefera s-o facă în aprilie, pentru că viţeii erau destul de mici pentru ca băieţii să-l poată ajuta. Toţi de abia aşteptau evenimentul. Prietenii din împrejurimi veneau să-i ajute şi Diane le pregătea gustări. Era o tradiţie începută de tatăl lor şi Frank o menţinea. De asemenea, el folosea caii

pentru cea mai mare parte a operațiunii, preferându-i vehiculelor folosite la alte ferme. Totuși, încolțitul turmelor nu prea avea farmec de pe motocicletă.

Tom și Frank fuseseră întotdeauna de acord în privința treburilor fermei. Dealtfel, ei se împăcau bine și nu se certaseră niciodată. Acest lucru se datora și faptului că Tom privea pământul ca fiind mai mult al lui Frank decât al lui. Frank rămăsese acolo în toți anii aceia în care el călătorise și deschisese dispensare. Și Frank se pricepuse întotdeauna la afaceri și știa despre vite mai mult decât avea să știe el vreodată. Se înțelegeau bine și Frank era încântat că Tom avea să stea acolo și să se ocupe de cai în vara aceea. Deși vitele erau problema lui Frank și caii, a lui Tom, se ajutau unul pe altul și luau împreună deciziile mai importante. Vara trecută, când Tom era în turneul lui de dispensare, Frank supraveghease construcția unei arene și a unei piscine pe care Tom le proiectase pentru caii lor.

Tom își dădu seama că unul dintre gemeni îi pusese o întrebare.

— Scuză-mă, ce spuneai ?

— E vestită ? întrebă Scott.

— Cine să fie vestită, pentru Dumnezeu ? îl repezi Diane.

— Femeia de la New York.

Diane nu-l lăsă pe Tom să răspundă.

— Ai auzit de ea ? îl întrebă pe băiat.

El clătină din cap.

— Păi, atunci, înseamnă că nu e vestită, nu-i așa ? Mănâncă-ți porția.

3

La marginea dinspre nord a orașului Choteau se înălța statuia înaltă de cinci metri a unui dinozaur. Pedanții ar fi recunoscut specia Albertasaurus, dar oamenii de rând îl priveau ca pe un tiranozaur. Statuia veghea în parcarea de lângă Muzeul de Relicve, fiind primul lucru pe care-l vedeai după ce treceai de tăblița cu : BUN VENIT LA CHOTEAU — OAMENI BUNI, LOCURI FRUMOASE. Conștient probabil că tiranozaurul ar fi putut strica prietenoasa urare, sculptorul îi cioplise un zâmbet pe botul decorat cu dinți cât niște cuțite. Efectul, totuși, era neliniștitor. Nu-ți dădeai seama dacă monstrul voia să te mănânce sau să te ucidă lingându-te afectuos.

Annie înfrunta figura uriașei reptile de două săptămâni, conducând mașina de patru ori pe zi către și dinspre ferma Double Divide. Plecau pe la prânz, după ce Grace învățase pentru școală sau făcuse fizioterapie. Annie o lăsa la fermă, se întorcea, se lupta cu telefoanele și cu faxul până pe la șase, când se ducea s-o ia pe fiica ei, așa cum făcea și acum.

Drumul dura cam patruzeci de minute și-i plăcea să conducă seara, mai ales de când se îndreptase vremea. În ultimele cinci zile, cerul se limpezise și era mai mare și mai albastru decât își imaginase că poate fi. După amiaza frenetică petrecută lângă telefoanele care o conectau la frenezia New York-ului, intrarea în peisajul acela calm se asemăna cu plonjonul într-o imensă piscină răcoroasă și albastră.

Șoseaua făcea un cot în unghi drept și, pe primii douăzeci de kilometri, Annie era adesea singurul șofer de pe drum. La dreapta ei se întindeau poieni cât vedeai cu ochii și soarele cobora încet în spatele Munților Rocky de la stânga, aurind iarba abia încolțită.

O luă către vest, pe drumul de cincisprezece kilometri care ducea la fermă. Lariatul lăsă în urmă un nor de praf, care se destrămă în vânt. Câteva păsări fugiră în ultima clipă din fața mașinii, luându-și zborul spre poieni. Annie lăsă jos apărătoarea solară și simți cum inima începe să-i bată mai repede.

În ultimele zile, venise la fermă puțin mai devreme, ca să-l poată privi pe Tom Booker la lucru. Până acum, tratamentul lui Pelerin se rezumase doar la fizioterapie ; calul avea nevoie să-și refacă mușchii piciorului din față în piscină. Înota în cercuri largi pe lângă margini, cu o privire hăituită, de parcă ar fi fost fugărit de crocodili. Fusese adus la fermă și stătea într-o boxă vecină cu piscina. Tom nu avea nici un contact cu el, deocamdată doar îl băga și îl scotea din apă și lucrul acesta era destul de periculos.

Cu o zi în urmă, Annie stătuse lângă Grace și-l privise scoțând calul din piscină. Pelerin nu voia să iasă, temându-se de o capcană și Tom intrase în apă până la brâu. Calul îl împroșcase cu stropi și se repezise la el. Dar Tom se ferise cu dibăcie. Annie găsea că modul cum omul acela rămânea atât de calm în apropierea morții era miraculos. Cum de putea calcula limita exactă până la care putea să înainteze ? Chiar și Pelerin păruse descumpănit de lipsa lui de teamă și, în cele din urmă, se împleticise afară din apă și se lăsase condus la boxă.

Tom se dusese la Grace și Annie, cu apa scurgându-se de pe el. Își scosese pălăria și vărsase apa din marginile ei. Grace începuse să râdă și mai tare. Apoi, el se întorsese spre Annie și clătinase din cap :

— Această fiică a dumneavoastră e o fată lipsită de inimă, spusese. Dar nu știe că mâine e rândul ei să intre în apă.

Annie se gândea mereu la râsul lui Grace de ieri. Pe drumul către Choteau, Grace îi povestise cum lucra Tom cu Pelerin și ce întrebări îi pusese despre mânzul lui Bronty, despre Frank și Diane și despre băieți, gemenii care erau nesuferiți și Joe — care era de treabă. Era prima oară de când plecaseră de la New York când fata vorbea veselă și nestingherită și Annie se străduise din răsputeri să nu-și manifeste bucuria și să se comporte ca și cum discuția aceea nu avea nimic neobișnuit. Dar nu fusese suficient. După ce trecură de dinozaurul de piatră, Grace tăcuse, de parcă statuia i-ar fi reamintit cum stăteau lucrurile între ea și mama ei. Dar măcar fusese un început, gândi Annie.

Frânele Lariatului scrâșniră în pietrișul de pe culme și mașina începu să coboare către D-ul dublu de lemn, ce marca începutul aleii care ducea la fermă. Annie vedea niște cai alergând în țarcul larg din spatele grajdurilor și, apropiindu-se, îl văzu pe Tom călărind în mijlocul lor. Ținea în mână un băț lung, cu un steguleț portocaliu la capăt și-l flutura către cai, care se fereau astfel de el. Erau vreo doisprezece cârlani acolo și cei mai mulți se țineau aproape unul de altul. Dar unul dintre ei rămânea mereu singur și Annie văzu că acela era Pelerin.

Grace se sprijinea de balustradă, alături de Joe și de gemeni și se uita la cai. Annie parcă și se duse la ei, mângâind capetele câinilor care se învățaseră cu ea și n-o mai lătrau. Joe îi zâmbi și fu singurul care o salută.

— Ce face ? întrebă Annie.

— Îi aleargă puțin.

Annie se sprijini și ea de balustradă. Caii alergau de la un capăt la celălalt al arenei și umbrele lor lungi se topeau în norișorii de praf chihlimbariu luminați de soare. Tom îl mișca ușor pe Rimrock, închizându-le unghiul de alergare sau ferindu-se de ei. Annie nu-l mai văzuse călărind până atunci. Picioarele cu șosete albe ale calului executau pași complicați, aparent fără nici un impuls de-al călărețului, ghidate parcă numai de gândurile lui Tom. El și calul păreau un singur trup. Annie nu-și putea lua ochii de la ei. Apropiindu-se, el își atinse pălăria și zâmbi.

— Annie...

Era prima oară când nu-i spunea „doamnă Graves" și-i făcu plăcere să-l audă rostindu-i nu-

mele spontan, se simți acceptată. Îl privi mișcându-se pe cal spre Pelerin, care se oprise la celălalt capăt al arenei. Stătea la distanță de ceilalți și era singurul care asudase. Cicatricile de pe bot și de pe piept se vedeau clar în soare și animalul sforăia, scuturând din cap. Caii ceilalți păreau că-l neliniștesc la fel de mult ca omul care se apropia.

— Annie, uită-te cum îl învățăm să fie din nou cal, spuse Tom. Ceilalți știu deja ce sunt, vezi ? Așa umblă în sălbăticie, în herghelii. Când au o neliniște, cum ar fi stegulețul meu, se strâng unul lângă altul. Dar Pelerin ăsta a uitat ca pământul. Pentru el, eu sunt un zid și ei sunt altul. Crede că n-are nici un prieten pe lume. Dacă le-aș da drumul în munți, toți s-ar descurca de minune. Numai bietul Pelerin ar fi o pradă ușoară pentru lupi. Nu pentru că nu ar vrea să-și facă prieteni, ci pentru că nu mai știe cum.

Îl avântă pe Rimrock și flutură stegulețul, făcându-l să taie aerul ca un bici. Cârlanii o luară toți la dreapta și, de data aceasta, Pelerin îi urmă și el. Totuși, de îndată ce Tom nu-i mai amenință, se separă de ceilalți cai și se opri. Tom surâse.

— O să reușească.

Când îl duseră pe Pelerin în boxă, soarele apusese de mult și se făcuse frig. Diane îi strigă pe băieți la masă și Grace se duse și ea să-și ia haina lăsată în casă. Tom și Annie merseră încet către mașina ei. Deodată, Annie deveni foarte conștientă de faptul că erau singuri. Un timp, nu vorbiră. O bufniță zbură jos pe deasupra capetelor lor și Annie o urmări cum se topea în întunericul pădurii de plopi canadieni. Simți ochii lui Tom

privind-o și se întoarse spre el. El zâmbi fără să pară stânjenit și privirea lui nu era cea a unui om aproape străin, ci dimpotrivă, cea a cuiva care o cunoștea bine, de multă vreme. Annie reuși să-i întoarcă zâmbetul și fu ușurată când o văzu pe Grace venind spre ei.

— Mâine însemnăm vitele, spuse Tom. Poate vreți să veniți să ne dați o mână de ajutor.

— Cred că mai mult v-am încurca, râse Annie.

— Poate, dădu el din umeri. Dar, atâta vreme cât nu vă împiedicați de fierul de însemnat, nu e grav. Și chiar dacă dați peste el, să știți că e un semn frumos. Poate chiar o să vă mândriți cu el când vă duceți la oraș.

Annie se uită la Grace și o văzu entuziasmată, dar străduindu-se să n-o arate.

— O.K., de ce să nu venim ? îi răspunse ea lui Tom.

Tom le spuse că începeau la nouă dimineața, dar ele puteau veni când doreau. Apoi își urară noapte bună. Annie se uită în oglinda retrovizoare și-l văzu nemișcat, urmărindu-le cu privirea încă multă vreme după ce porniseră.

4

Tom călărea pe un versant al văii și Joe pe celălalt. Mergeau astfel pentru a împiedica vitele să se răzlețească, dar vacile nu păreau să aibă nevoie de conducători. Vedeau vechiul Chevrolet jos, în poiana unde le aducea întotdeauna de mâncare și-i vedeau pe Frank și pe gemeni chiuind și arătându-le sacul cu delicatese pentru bovine, așa că se revărsau de pe dealuri unele lângă altele, mugind prelung, iar viței se grăbeau în urma mamelor lor, speriați că le vor pierde.

Tatăl lui Tom crescuse vite de rasă Hereford, dar, de câțiva ani, Frank obținuse o încrucișare de Hereford cu Black Angus. Vacile din rasa Angus sunt mame bune și se adaptau mai bine climei, din cauză că ugerele lor erau negre, nu roz ca ale vacilor Hereford, care erau expuse astfel la degerături. Tom le urmări o vreme, până când îl depășiră, apoi îl îndemnă pe Rimrock să coboare către albia pârâului.

Din apă se ridicau trâmbe subțiri de aburi, care pluteau lățindu-se în aerul călduț, părând niște păsări care-și deschideau aripile și mângâiau

suprafața lichidă. Chemările vitelor se auzeau îndepărtate și singurul zgomot clar era cel al copitelor calului, care cobora în vale. Uneori, câte un viței rămânea împiedicat în hățișurile de sălcii de nici. În ziua aceea nu era nici unul și Tom îi lăsă liber frâul lui Rimrock, urcând în soare până pe creastă.

Îl vedea pe Joe călare pe poneiul lui pătat, alb cu maroniu, venind de pe versantul celălalt al văii. Băiatul îi făcu semn cu mâna și Tom îi răspunse. Chevroletul asaltat de vite părea de la distanța aceea o barcă într-un lac negru și agitat. Gemenii scoteau câteva mâini de lucernă ca să atragă vacile, iar Frank pornise mașina încet, coborând cu turma după el.

De pe creastă se putea vedea până jos, până la fermă și la țarcurile unde erau atrase vacile. Privind într-acolo, Tom zări mașina lui Annie și-și dădu seama că așteptase s-o vadă toată dimineața. Cobora pe alee, urmată de un nor de praf, și când parcă, soarele făcu parbrizul să strălucească.

Era mai mult de un kilometru între el și cele două siluete care coborâră din mașină. Păreau mici și lipsite de trăsături. Dar Tom ar fi putut zugrăvi imaginea feței ei în orice clipă. O vedea pe Annie așa cum fusese cu o seară înainte, când se uita la bufnița care zbura spre păduri și încă nu-l simțise privind-o. Era atât de pierdută și de frumoasă, încât îi venise s-o ia în brațe. E nevasta altui bărbat, își spusese, urmărind Lariatul plecând cu farurile aprinse. Dar asta nu-l împiedicase să se gândească mereu la ea. Îl îndemnă ușor pe Rimrock s-o ia la vale, pe drumul urmat de turme.

Aerul de deasupra ţarcului era greu de praf şi de mirosul cărnii arse. Separaţi de mamele lor, care mugeau neîntrerupt, viţeii erau mânaţi prin câteva ţarcuri strâmte, până când ajungeau într-un loc de unde nu mai exista ieşire. Erau nevoiţi să iasă pe o portiţă şi cădeau în mâinile oamenilor, care-i imobilizau. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, erau înţepaţi de două ori, împtriva bolilor şi pentru creştere, apoi arşi pe coapsă cu fierul roşu. Apoi masa pe care pătimiseră se răsturna şi erau liberi. Tropăiau ameţiţi, călăuziţi de mugetele mamelor lor şi se mângâiau la ugerele lor.

Toate acestea erau urmărite cu o nepăsare regească de taţii lor, cinci tauri enormi din rasa Hereford, care rumegau tolăniţi într-un ţarc vecin. Annie asista la spectacol pe jumătate îngrozită. Vedea că şi Grace părea la fel de impresionată. Viţeii zbierau cât puteau şi se răzbunau şi ei, împroşcându-şi atacatorii cu balegă sau lovind orice încheietură la care ajungeau cu copitele. Câţiva dintre vecini veniseră să ajute luându-şi şi copiii şi aceştia îşi încercau şi ei îndemânarea pe viţeii mai mici. Annie o văzu pe Grace privind copiii şi se gândi că făcuse o greşeală teribilă acceptând să vină. Toată activitatea aceea se baza pe agilitate, era de un dinamism care făcea handicapul fiicei ei să apară şi mai copleşitor.

Tom păru să citească pe faţa ei ce gândea, pentru că veni către ele şi-i găsi lui Grace ceva de făcut. Pe Annie o trimise la treabă în ultimul ţarc de dinaintea portiţei, alături de un uriaş zâmbitor, cu ochelari de soare reflectorizanţi şi cu un tricou pe care scria DEVOREZ CEREALE. El se

prezentă cu numele de Hank și-i strânse lui Annie mâna până-i pârâiră oasele. Îi spuse că venea de la ferma de peste vale.

— Psihopatul nostru simpatic din vecini, spuse Tom.

— Fii liniștită, am mâncat deja azi, o asigură Hank pe Annie.

Annie îl văzu pe Tom luând-o pe Grace de umeri și ducând-o într-o direcție de care nu mai apucă să-și dea seama, pentru că un vițel o izbi în genunchi. Țipă, și Hank râse și-i arătă cum să mâne viței spre portiță fără să se aleagă cu vânătăi sau să-i lase să o murdărească. Era o muncă grea și curând, datorită glumelor lui Hank și aerului blând de primăvară, începu să se simtă mai bine.

Mai târziu, când avu un moment liber, văzu că Tom o pusese pe Grace să mânuiască fierul roșu de însemnat. La început fata ținea ochii închiși. Dar curând, gândurile legate de tehnica aplicării fierului îi îndepărtară slăbiciunea.

— Nu apăsa prea tare, îl auzi Annie pe Tom spunându-i. Stătea în spatele lui Grace, ținându-i ușor brațele.

— Lasă-l să cadă ușor.

Când coapsa vițelului fu atinsă de capătul înroșit, flăcările pârliră pielea animalului.

— E bine așa, hotărât, dar blând. Îl doare, dar o să-i treacă. Acum lasă-l să se imprime puțin. Bine. Acum ridică-l. Grace, ai făcut un semn perfect. Cel mai bun D dublu al zilei.

Toți se înveseliră. Fata se înroși și ochii începură să-i strălucească. Râse și făcu o mică plecă-

ciune. Tom o văzu pe Annie privindu-i și o arătă cu degetul, surâzând :

— Annie, acum e rândul tău.

Spre seară, nu mai rămăseseră neînsemnați decât viteii cei mai mici și Frank anunță că era timpul să treacă la masă. Toți se îndreptară spre fermă, cu copiii țopăind în frunte. Annie se uită după Grace. Nimeni nu le invitase și pe ele la masă, așa că socotea că se cuvenea să plece. O văzu pe Grace mergând către casă cu Joe și sporovăind fără griji cu el. Annie o strigă.

— Trebuie să plecăm, îi spuse.

— Ce ? De ce ?

— Chiar, de ce ? Nu vi se permite să plecați.

Cuvintele erau ale lui Tom, care răsărise în spatele ei. Erau în dreptul țarcului taurilor. Nu vorbiseră aproape deloc în ziua aceea. Annie ridică din umeri :

— Păi, s-a făcut târziu.

— Mda, știu. Și trebuie să te întorci să dai de mâncare la fax și să ai grijă de telefoane, nu-i așa ?

Stătea cu soarele în spate și Annie își puse mâna pavăză la ochi și îi cercetă chipul. Nu era obișnuită ca bărbații s-o tachineze. Dar îi plăcea.

— Să știi că noi aici avem un fel de tradiție, continuă el. Cine a făcut cel mai frumos semn trebuie să țină un discurs după masă.

— Ce ? se sperie Grace.

— Cum ai auzit. Sau să bea zece halbe de bere. Așa că tu, Grace, du-te în casă și pregătește-te.

Grace se uită la Joe ca să se asigure că fusese o glumă. Tom dădu din cap cu gravitate :

— Joe, ai face bine s-o conduci.

Joe o luă înainte cu ea, străduindu-se să nu zâmbească.

— Dacă într-adevăr suntem invitate... spuse Annie.

— Sunteţi invitate.

— Mulţumim.

— Cu plăcere.

Îşi zâmbiră şi tăcerea dintre ei fu pentru o vreme umplută de mugetele alinate ale vacilor. Annie simţi prima nevoia de a vorbi. Se uită la taurii care leneveau în ultimele raze ale apusului :

— Cine ar prefera să fie vacă, dacă poate zăcea toată ziua tolănită ca indivizii ăştia ?

— Aşa e, dădu Tom din cap, iar după un moment, în care-i privi gânditor, adăugă :

— Toată vara se iubesc şi iarna mănâncă. Pe de altă parte, nu au prea mulţi soarta asta. Dacă te naşti taur, ai nouăzeci şi nouă la sută şanse să fii castrat şi apoi transformat în hamburger. Cântărind alternativele, cred că aş alege să fiu vacă.

Oamenii stăteau la o masă lungă, cu platouri de şuncă, friptură de curcan şi castroane aburinde cu porumb fiert, mazăre şi cartofi dulci. Camera în care se aflau era în mod evident sufrageria familiei, dar lui Annie i se părea mai degrabă un hol larg, care separa două aripi ale casei. Era o încăpere înaltă, cu pereţii şi podeaua din lemn înnegrit. Pe pereţi erau desene cu indieni care vânau bizoni şi fotografii sepia, înfăţişând bărbaţi cu mustăţi lungi şi femei grave, îmbrăcate sim-

plu. O scară interioară de la un capăt al camerei se arcuia către un fel de pridvor suspendat și spre camerele de la etaj.

Când intrase, Annie se simțise prost, dându-și seama că, în timp ce ea participa la însemnatul vitelor, cele mai multe dintre femei stătuseră în casă, pregătind mâncărurile. Dar nimeni nu se arătă preocupat de stânjeneala ei. Diane, care până atunci nu fusese prea prietenoasă, o făcu să se simtă binevenită și-i oferi haine ca să se schimbe. Cum și bărbații erau prăfuiți la fel ca ea, Annie îi mulțumi și nu acceptă.

Copiii stăteau la un capăt al mesei și făceau atâta gălăgie, încât adulții trebuiră să facă eforturi ca să se audă vorbind. Diane țipa mereu la ei să se potolească, dar nu obținea nici o reacție și, curând, cu Hank și Frank în frunte, care o încadrau la masă pe Annie, vacarmul deveni general. Grace stătea lângă Joe. Annie o auzea povestindu-i despre New York și despre un prieten de-al ei care fusese prădat în metrou de adidașii lui noi, marca Nike. Joe o asculta cu ochii mari.

Tom stătea pe partea cealaltă a mesei, încadrat de sora lui, Rosie, și de mama lor. Veniseră amândouă de la Great Falls, aducându-le și pe fetițele lui Rosie, de cinci și șase ani. Ellen Booker era o femeie blândă, cu oase fine, cu părul complet alb și cu ochii la fel de intens albaștri ca și cei ai lui Tom. Vorbea puțin, mai mult zâmbea și asculta ce spuneau ceilalți. Annie observă cum Tom avea grijă de ea și cum îi vorbea despre cai și treburile fermei. Vedea, din felul cum îl privea Ellen, că el era fiul ei preferat.

— Spune, Annie, o să scrii despre noi în revista ta ? întrebă Hank.

— Așa am de gând, Hank. Tu vei fi personajul central.

Uriașul se zgudui de râs.

— Hank, poate n-ar strica să te smăcuiești puțin, strigă Frank.

— Să se fardeze, prostule, spuse Diane.

— Prefer smăcuitul, spuse Hank. Deși, cred că și asta depinde de ale cui sunt smacurile.

Annie îl întrebă pe Frank despre fermă și el îi povesti cum se mutaseră aici când el și Tom erau băiețandri. O luă și-i arătă fotografiile, povestindu-i cine era în ele. Pe Annie o înduioșă galeria aceea de fețe solemne. Simpla lor supraviețuire pe pământul acela aspru avea parcă semnificația unei victorii. În timp ce Frank îi povestea despre bunicul lor, Annie aruncă o privire spre masă și-l văzu pe Tom uitându-se la ea și zâmbindu-i.

Când se așeză din nou la masă, Joe îi povestea lui Grace despre o hippie care locuia sus pe munte. Acum câțiva ani își cumpărase niște munstangi și-i lăsase să crească în libertate. Caii se sălbăticiseră și se înmulțiseră și ajunseseră o adevărată herghelie.

— Are și o mulțime de copii, care aleargă toată ziua goi pușcă. Tata îi spune Granola Gay. A venit de la Los Angeles.

— Suferă de califurnicări californiene, intonă Hank. Toți râseră.

Mai târziu, în fața desertului alcătuit din plăcintă cu dovleac și înghețată de cireșe făcută în casă, Frank spuse :

— Știi ce, Tom ? Cât ai de lucru la calul lor, Annie și Grace ar trebui să se mute în casa de la râu. Ce rost are să se fâțâie toată ziua cu mașina înainte și înapoi ?

Annie văzu privirea ascuțită pe care i-o aruncă Diane soțului ei. Era evident că nu discutaseră dinainte propunerea. Tom o privi pe Annie :

— Sigur, spuse el. E o idee bună.

— E foarte drăguț din partea voastră, dar zău...

— Ce naiba, știu și eu casa aia veche în care stați la Choteau, spuse Frank. Mai are un pic și cade și vă prinde urechile.

— Frank, pentru numele lui Dumnezeu, nici casa de la râu nu e un palat, spuse Diane. Și, oricum, sunt sigură că Annie are nevoie de intimitate.

Înainte ca Annie să poată vorbi, Frank se aplecă peste masă și se uită la Grace :

— Ce părere ai, Grace ?

Grace se uită la Annie, dar răspunsul se citea pe fața ei și Frank n-avea nevoie de mai mult :

— Bun, atunci rămâne stabilit.

Diane se ridică :

— Mă duc să fac niște cafea, spuse.

5

Când Tom ieși în pridvor, luna nouă încă mai sclipea palid pe cerul dimineții. Își trase mânușile, simțind în față aerul rece. Lumea era albă și încremenită în ger și nici o briză nu tulbura norișorul de abur stârnit de respirația lui. Câinii se repeziră în calea lui și-i mângâie pe cap, trimițându-i cu un singur gest să alerge de-a lungul țarcurilor, adulmecând și înghiontindu-se unul pe altul în iarba înghețată. Tom își ridică gulerul hainei de lână verde și o porni în urma lor.

Jaluzelele galbene ale casei de la râu erau trase. Probabil că Annie și Grace încă mai dormeau. Le ajutase să se mute cu o zi înainte, după ce făcuse cu Diane un pic de curățenie. Diane nu vorbise aproape deloc, dar, după fălcile încleștate și mișcările violente cu care mânuia aspiratorul și așternuturile, îi putea ghici starea de spirit. Annie avea să doarmă în dormitorul din față, cel cu vedere la râu. Acolo dormiseră Frank și Diane și înaintea lor, el și Rachel. Grace urma să stea în fosta cameră a lui Joe.

— Cât au de gând să rămână ? întrebă Diane după ce termină de făcut patul lui Annie.

Tom era la ușă, controlând un calorifer. Se întoarse, dar ea nu-l privea :

— Nu știu, cred că depinde de felul cum se va comporta calul.

Diane nu spuse nimic, dar împinse patul în perete cu genunchii și tăblia făcu un zgomot puternic.

— Dacă ai ceva împotrivă...

— Cine a spus că am ceva împotrivă ? N-am nimic împotrivă.

Trecu pe lângă el și reveni cu un braț de prosoape.

— Sper doar că femeia aia știe să gătească.

Și coborî scările.

Mai târziu, când Annie și Grace veniră, Diane nu apăru. Tom le ajută să descarce Lariatul și le cără sacoșele în casă. Fu ușurat când văzu că aduseseră două cutii mari cu alimente. Soarele intra prin fereastra mare a camerei de zi, făcând spațiul să pară aerisit și mare. Annie spuse că era foarte frumos. Întrebă dacă puteau muta masa cea mare lângă fereastră, pentru că voia s-o folosească drept birou. O luară fiecare de câte un capăt și o mutară și apoi el o ajută să-și aducă înăuntru computerele și faxurile și o mulțime de dispozitive electronice a căror utilitate nu putea s-o ghicească.

I se păruse ciudat că Annie, înainte de a despacheta și de a vedea măcar unde avea să doarmă, își alesese locul cel mai potrivit pentru a lucra. Dar privirea lui Grace îi dezvălui că, la mama ei, acesta nu era un lucru ciudat, ci comportarea ei normală.

Seara se dusese ca de obicei să se uite la cai şi, văzând luminile aprinse în casa de la râu, se întrebase ce făceau acolo, femeia şi fata ei, dacă vorbeau despre ceva şi despre ce ar fi putut să vorbească. Privind conturul clar al casei pe cerul întunecat, se gândise la Rachel şi la durerea pe care zidurile acelea o închiseseră între ele în urmă cu atâţia ani. Şi acum, ele adăposteau din nou o mare durere, hrănită de sentimente de vinovăţie şi folosită pentru a-i pedepsi pe cei dragi.

Acum, Tom înainta de-a lungul ţarcurilor şi iarba brumată îi scrâşnea sub tălpile cizmelor. Vedea promoroacă şi pe crengile plopilor canadieni de lângă râu şi culoarea roz-aurie a răsăritului îmblânzind cerul de deasupra lor. Câinii aşteptau nerăbdători la uşa hambarului. Ştiau că n-avea să-i lase să intre, dar întotdeauna mai făceau o încercare. Îi goni cu piciorul şi intră la cai.

După o oră, când soarele topise promoroaca de pe acoperişul grajdului, Tom scoase afară unul dintre caii de care începuse să se ocupe cu o săptămână înainte. Se azvârli în şa şi porni în sus, către păşuni ; ca toţi caii lui, şi acesta era blând şi urca ascultător poteca înnoroită.

Când se apropie de casa de la râu, Tom văzu că jaluzelele camerei lui Annie erau acum ridicate. Mai încolo, găsi urme de paşi pe drumul îngheţat şi le urmări până se pierdură printre sălciile care marcau încrucişarea dintre râu şi potecă. Pe pietrele care ieşeau din apă văzu urme ude şi-şi dădu seama că cineva tocmai trecuse pe acolo.

Calul o văzu înaintea lui şi-şi ciuli urechile şi Tom ridică ochii şi o văzu pe Annie alergând la

vale, probabil întorcându-se din tura pe care o făcuse. Avea o bluză de trening gri deschis, eggeri negri și o pereche de pantofi din aceia de o sută de dolari, la care se făcea reclamă la TV. Încă nu-l văzuse și el opri calul la marginea apei, așteptând. Îi putea auzi respirația pe fondul înăbușit al murmurului apei. Avea părul strâns la spate și fața îmbujorată de efort și de aerul rece de munte. Se uita în jos, atentă unde punea piciorul și probabil ar fi intrat drept în el dacă n-ar fi sforăit calul. Sunetul o făcu să ridice ochii și se opri la vreo zece metri de el.

— Bună !

Tom își atinse marginea pălăriei.

— Faci jogging ?

Ea luă în glumă un aer arogant :

— Eu nu fac jogging, domnule Booker. Eu alerg.

— Ce noroc, urșii de pe aici nu se iau decât după joggeri.

Ochii ei se măriră :

— Urși grizzly aici ? Vorbești serios ?

— Păi, nu-ți face griji, îi hrănim destul de bine.

Văzu că ea se neliniștise și surâse :

— Glumesc. Sunt câțiva pe aici, dar le place să stea mai sus. În vale ești în siguranță.

Se gândi să adauge că nu era în siguranță în privința lincșilor, dar probabil că ei nu i s-ar fi părut amuzantă istorioara cu femeia din California.

Ea îl privi cu ochii îngustați, apoi surâse și se apropie de el, ținându-și mâna pavăză la ochi pen-

tru a se apăra de soare. Sănii i se ridicau ritmic și respirația ei forma un abur ușor, care se încolăcea în aer.

— Ai dormit bine ? o întrebă el.

— Eu nu dorm bine nicăieri.

— Încălzirea funcționează ? A trecut ceva timp de când...

— Merge bine. Totul e bine. E foarte amabil din partea voastră că ne-ați lăsat să venim să stăm aici.

— E bine să locuiască cineva în vechea casă, așa se menține.

— Totuși... mulțumesc.

Un timp, nici unul dintre ei nu păru să știe ce să mai spună. Annie se întinse să mângâie calul, dar gestul ei fu prea brusc și animalul scutură din cap și făcu înapoi câțiva pași.

— Îmi pare rău, spuse Annie.

Tom se întinse și frecă ușor gâtul calului :

— Întinde doar mâna. Un pic mai jos, așa, ca să te poată mirosi.

Calul exploră mâna lui Annie, gâdilând-o cu mustățile de pe bot. Annie așteptă, cu un început de zâmbet, și Tom observă din nou cum colțurile buzelor ei păreau să aibă o viață misterioasă, numai a lor, care împrumuta o nuanță diferită fiecărui surâs al ei.

— E frumos, spuse ea.

— Mda, e destul de bun. Știi să călărești ?

— A, am călărit și eu cu mult timp în urmă. Când eram de vârsta lui Grace.

Ceva se schimbă pe fața ei și el regretă că o întrebase despre călărie. Se simți neîndemânatic,

pentru că-şi dăduse seama mai de mult că ea se învinuia cumva pentru accidentul fiicei ei.

— Ar trebui să mă-ntorc, mi s-a făcut frig, spuse ea, îndepărtându-se ca să-l lase să întoarcă. Credeam că e primăvară şi aici !

— Ştii cum se spune, că dacă nu-ţi place vremea în Montana, mai aşteaptă cinci minute.

El se răsuci în şa şi o văzu trecând apa pe pietre. Alunecă şi bombăni la adresa prostiei ei, când văzu că un pantof îi alunecase în apa îngheţată.

— Vrei să te iau sus ?

— Nu, mă descurc.

— O să trec pe la două s-o iau pe Grace, strigă el.

— O.K. !

Ea ajunse pe malul celălalt al râului şi se întoarse să-i facă semn cu mâna. El îşi atinse marginea pălăriei şi o privi alergând concentrată, să nu mai alunece încă o dată.

Pelerin ţâşni în arenă ca scăpat din puşcă. Fugi drept spre capătul celălalt şi se opri acolo, împroşcând nisipul roşiatic. Avea coada răsucită şi urechile i se mişcau înainte şi înapoi. Privea cu ochii sălbăticiţi poarta deschisă pe unde intrase şi pe unde ştia că omul îl va urma.

Tom ţinea în mână băţul lung cu steguleţ portocaliu şi un colac de frânghie. Intră, închise poarta şi înaintă până la mijlocul arenei. Deasupra lor, pe cer, alunecarea rapidă a unor norişori albi făcea ca lumina să alterneze continuu cu umbra.

Preţ de un minut, omul şi animalul se măsurară unul pe altul neclintiţi. Pelerin făcu prima mişcare : sforăi, îşi lăsă capul în jos şi făcu înapoi

câțiva pași. Tom stătea ca o statuie, cu stegulețul pe nisip. Deodată, făcu un pas spre Pelerin și în același timp șfichui aerul cu stegulețul. Calul plonjă imediat spre stânga.

Porni să alerge în jurul arenei, împroșcând nisip, nechezând și scuturând din cap. Coada ridicată și încurcată i se mișca în bătaia vântului și alerga pieziș, ferindu-se parcă și cu spatele și cu fața de omul care-l obliga să-și încordeze toți mușchii. Se străduia tot timpul să-l vadă pe dușman și ochiul stâng îi aluneca într-o parte datorită efortului de a se uita în spate. Cu toată tensiunea, privirea calului nu reflecta numai spaima, ci și o încețoșare ciudată, de parcă în creierul lui lumea n-ar mai fi fost decât un abis rotitor.

Curând, sudoarea începu să i se scurgă de pe crupă și la colțurile gurii îi apărură firișoare de spumă. Dar omul nu-l iertă, ridicând stegulețul în aer de câte ori calul voia să se oprească.

Grace asista la toate acestea de pe banca pe care Tom o așezase pentru ea în afara balustradei arenei. Era prima oară când îl vedea stând în picioare și nu călare în arenă și prima oară când îl vedea atât de încordat. Simțise tensiunea din starea lui încă de la două, când venise cu Chevroletul s-o ia la grajduri.

Amândoi știau că abia astăzi avea să înceapă cu adevărat vindecarea lui Pelerin. Mușchii de la picioarele calului își recăpătaseră forța de la înot și cicatricele de pe piept și de pe cap arătau bine. Acum, era nevoie de îngrijirea rănilor dinăuntrul lui, acelea care nu se vedeau. Tom parcase în fața grajdului și o condusese pe Grace prin spațiul dintre boxe, către locul din spate. Partea de sus a ușii

boxei lui Pelerin avea gratii și calul îi privi tot timpul cât înaintară spre el. Când ajungeau la ușă, se trăgea întotdeauna înapoi și-și ciulea urechile. Dar nu-i mai ataca și, de la un timp, Tom o lăsase pe Grace să-i ducă înăuntru mâncarea și apa. Era murdar și avea coada și coama încurcate și Grace abia aștepta să-l poată țesăla.

Peretele din spate al boxei avea o ușă care se deschidea către un coridor de beton, de unde exista câte o poartă către piscină și către arenă. Obligându-l să o ia într-o anumită direcție, îl puteau mâna astfel pe cal în direcția dorită. În ziua aceea, presimțind parcă un nou pericol, nu vrusese să iasă din boxă. Tom fusese nevoit să se apropie și să-l pleznească pe crupă.

Gândindu-se la întâmplările de dinainte, Grace îl văzu pe Tom lăsându-l pe Pelerin să se domolească și văzu și uimirea calului când i se permise să se oprească. Rămase gâfâind, uitându-se la Tom. După câteva clipe, Tom înaintă spre el. Urechile calului începură să se miște înainte și înapoi și, de încordare, mușchii coapselor fură traversați de spasme ca de niște valuri.

— Vezi toți mușchii ăia înnodați acolo, Grace ? Ai un cal al naibii de hotărât. Ai cam avea nevoie de un frământat bun, bătrâne, nu-i așa ?

Ea știa ce voia el să spună. Îi povestise cu câteva zile înainte despre cel mai mare meșter de cai pe care-l cunoscuse el, un bătrân pe nume Dorrance din ținutul Wallowa, din Oregon. Tom îi povestise că bătrânul, de câte ori voia să facă un cal să se relaxeze, își vâra degetele în mușchii lui și spunea că vrea să vadă dacă aluatul e frământat bine. Dar Grace nu credea că Pelerin ar permite

să fie atins. Cu capul întors şi ochii speriaţi, calul aşteptă apropierea omului şi apoi o zbughi într-o parte, în direcţia în care alergase până atunci. Tom îi stătu în cale şi-l bloca cu steguleţul. Calul se opri cu greutate şi sări la dreapta. Încercă să scape în direcţia cealaltă, dar Tom îi ghici intenţia şi flutură din nou ameninţarea portocalie. Pelerin se îndepărtă şi începu să alerge în jurul arenei şi întrecerea dintre cei doi începu de la capăt.

— Vrea să se facă bine, spuse Tom. Dar nu ştie ce înseamnă să se facă bine.

Şi ce se va întâmpla dacă se face vreodată bine ? se gândi Grace. Tom nu spusese nimic despre scopul eforturilor lor. El lăsa fiecare zi să-şi dezvăluie clipele aşa cum veneau, fără să-l forţeze pe Pelerin să facă altceva decât ceea ce calul singur alegea. Şi dacă Pelerin s-ar fi făcut bine, cine avea să-l călărească, ea ?

Grace ştia prea bine că oameni cu infirmităţi mai grave decât a ei nu renunţau la călărit. Unii chiar învăţau să călărească după accidente. Asistase odată la un concurs de sărituri peste obstacole sponsorizat de Asociaţia de Călărie a Persoanelor Handicapate. Se gândise la bravura de care dădeau dovadă acei oameni şi-i păruse rău de ei. Nu putea suporta gândul că acum cineva ar fi putut gândi la fel şi despre ea. Nu avea să îngăduie una ca asta. Spusese că nu va mai călări şi cu asta, gata.

Peste vreo două ore, după ce Joe şi gemenii se întorseseră de la şcoală, Tom deschisese poarta arenei şi-l lăsase pe Pelerin să se întoarcă în boxa lui. Grace îi făcuse deja curăţenie acolo şi-i schim-

base paiele și Tom stătu lângă ea când îi aduse lui Pelerin un braț de fân și o găleată cu apă.

Se întoarseră la casa de la râu când soarele coborâse și lungea peste vale umbrele pinilor și pe ale stâncilor, făcându-le să deseneze contururi alungite pe iarba de un verde deschis. Nu vorbiră în mașină și Grace se minună de faptul că nu se simțea stânjenită să tacă lângă omul acesta pe care-l cunoștea de atât de puțină vreme. Ghicea că el reflecta la ceva și într-adevăr, după ce parcă Chevroletul, el opri motorul și se întoarse către ea :

— Grace, am o problemă.

Făcu o pauză și ea nu știu să spună ceva. După o clipă, Tom continuă :

— Știi, când mă ocup de un cal, îmi place să-i cunosc istoria. De cele mai multe ori, o aflu de la cal destul de bine. De fapt, el mi-o poate spune chiar mai bine decât proprietarul. Dar uneori, calul are atâta ceață în cap, încât nici el nu mai știe ce i se întâmplă. Și eu am nevoie să știu care a fost necazul. De multe ori, nu e ceva evident, ci altceva care s-a întâmplat cu puțin înainte.

Grace nu înțelegea și o văzu încruntându-se.

— E ca și cum eu, conducând mașina, lovesc un copac și dacă cineva mă întreabă ce s-a întâmplat, nu spun „ Am lovit un copac“, ci, de exemplu, „Am băut prea multe beri, sau era ulei pe șosea sau aveam soarele în ochi“ sau altceva de felul ăsta. Înțelegi ce vreau să spun ?

Ea dădu din cap.

— Uite, eu nu știu cum te simți dacă vorbești despre asta și înțeleg foarte bine dacă nu vrei să vorbești. Dar, ca să-mi dau seama ce-i în capul lui Pelerin, mi-ar fi de mare ajutor să știu mai multe

despre accident și despre ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Grace trase adânc aer în piept. Se uită spre casă și observă că puteai vedea pe geam din bucătărie până în sufragerie. Vedea strălucirea albastru-cenușie a ecranului computerului și pe mama ei stând la masă în lumina slabă a asfințitului, care se revărsa aurie prin fereastra cea mare.

Nu spusese nimănui ce-și amintea cu adevărat din ziua aceea. Față de polițiști, de avocați, de doctori, de prieteni, chiar și față de părinții ei pretinsese că accidentul i se șterse din memorie. Din cauza lui Judith. Nu era sigură că i-ar fi putut vorbi cuiva despre Judith. Sau măcar despre Gulliver. Se uită la Tom Booker și el îi zâmbi. În ochii lui nu era nici o umbră de milă și în clipa aceea știu că era acceptată, nu judecată. Poate pentru că el cunoștea doar persoana ei infirmă și împuținată de acum, nu pe cea întreagă care fusese.

— Nu trebuie să spui nimic acum, spuse el cu blândețe. Când ești gata, și numai dacă vrei.

Privirea lui se mută deodată în spatele ei și, urmărind-o, văzu că se uita la mama ei care ieșise pe prispă. Grace se întoarse către el și dădu din cap :

— O să mă gândesc, îi spuse.

Robert își ridică ochelarii pe frunte, se lăsă pe spate și se frecă îndelung la ochi. Avea mânecile suflecate și cravata îi zăcea aruncată pe deasupra maldărelor de dosare și cărți de drept, aflate pe birou. Auzea de pe coridor vocile oamenilor de servici, care făceau curățenie în celelalte birouri, vorbind între ei în spaniolă. Toți colegii lui pleca-

seră acasă de vreo cinci ore. Bill Sachs, unul dintre partenerii mai tineri, încercase să-l convingă să vină cu el și cu nevasta lui la un film cu Gerard Depardieu, care era la modă. Robert îi mulțumise, dar spusese că are prea mult de lucru și, oricum, întotdeauna găsise că nasul lui Depardieu are ceva deranjant.

— Știi tu, arată cam genital, spusese el.

Bill, care avea vocație de psihiatru, îl privise pe deasupra ramelor de baga ale ochelarilor și-l întrebase cu un ton comic freudian ce găsea el deranjant la o astfel de asociere. Apoi îl făcuse să râdă pe Robert, povestindu-i despre o conversație dintre două femei, auzită de el în metrou.

— Una dintre ele citise o carte despre dezlegarea viselor și-i spunea celeilalte că dacă visai șerpi, asta însemna că ești obsedată de penisuri și cealaltă spusese : vai, ce bine, ea nu era obsedată, pentru că nu visa șerpi, ci numai penisuri.

Bill nu era singurul care făcea eforturi speciale să-l înveselească. Robert era înduioșat, dar și-ar fi dorit ca toți colegii să-l lase în pace. De obicei, dacă-ți pleacă familia și rămâi singur câteva săptămâni, nu atragi din partea nimănui o astfel de simpatie și preocuparea lor îl determina să creadă că simțiseră la el o tristețe mai adâncă. Unul chiar se oferise să preia de la el cazul cu asigurările Dunford. Doamne, dar ăsta era singurul lucru care-l mai ținea în picioare.

De aproape trei săptămâni, lucra până la miezul nopții. Avea deja o dischetă plină de informații referitoare la caz. Era unul din cele mai complicate la care lucrase și implica o adevărată rețea de companii de pe trei continente, care-și transfe-

rau una alteia acțiuni, evitând legea. În ziua aceea avusese o teleconferință de două ore cu avocați și clienți din Hong Kong, Geneva, Londra și Sidney. Diferențele de fus orar îi provocau coșmaruri. Dar, curios, munca îl menținea și mai mult, îi furniza ocupația de care avea nevoie ca să nu se gândească la cât de mult îi lipseau Grace și Annie.

Își deschise ochii obosiți și apăsă pe butonul care formă numărul din memorie al unuia dintre telefoane. Apoi se lăsă pe spate, uitându-se la luminițele zgârie-norilor care se vedeau pe geam. Noul număr pe care i-l dăduse Annie, după ce se mutaseră mai aproape de ferma aceea, era încă ocupat.

Merse o vreme pe jos, înainte de a face semn unui taxi. Aerul rece al nopții era plăcut și cochetă cu ideea de a merge pe jos până acasă, prin parc. De multe ori făcuse așa, noaptea, și doar o singură dată făcuse greșeala de a-i spune lui Annie. Ea țipase la el vreo zece minute, spunându-i că era nebun să treacă prin parc noaptea și că putea să se trezească odată cu mațele scoase. El nu-și amintea să fi citit prin ziare despre maniera aceasta de a agresa trecătorii, dar socotise că nu era momentul s-o întrebe de ce i-o pomenise.

După numele scris pe o tăbliță de pe bord, ghici că șoferul taxiului pe care-l luase era senegalez. Erau destul de mulți la New York și lui Robert îi plăcea să-i zăpăcească adresându-le întrebări în dialectele Wolof sau Jola. Tânărul șofer fu atât de uimit, încât era gata să lovească un autobuz. Vorbiră despre Dakar și despre alte locuri pe care le cunoșteau amândoi și șoferul se

emoţionă atât de tare, încât Robert începu să creadă că ar fi fost mai puţin riscant să meargă prin parc. Când ajunseră în faţa blocului, portarul Ramón veni şi deschise uşa maşinii şi şoferul îi mulţumi pentru bacşiş şi-i spuse că se va ruga lui Allah ca Robert să fie binecuvântat cu mulţi fii puternici.

După ce Ramón îi împărtăşi ultimele noutăţi despre o echipă de baseball, Robert luă liftul şi urcă spre apartamentul lor. Înăuntru era întuneric şi zgomotul uşii de la intrare stârni ecouri în încăperile goale.

Se duse la bucătărie şi găsi cina pe care i-o pregătise Elsa şi obişnuitul bilet prin care-l înştiinţa cât trebuia să ţină cratiţa în cuptorul cu microunde. Ca întotdeauna, aruncă mâncarea cu un sentiment de vinovăţie. Îi lăsase bilete de mulţumire, în care o ruga să nu-i mai gătească, pentru că mânca în oraş şi ştia să gătească şi el, dar în fiecare noapte când se întorcea, găsea cratiţele ei.

Apartamentul pustiu îl deprima şi evita cât mai mult să se întoarcă acolo. Cel mai intens simţea singurătatea la sfârşitul săptămânii. Încercase să meargă la ţară, la Chatham, dar pustietatea de acolo îl apăsa şi mai tare. Mai ales de când fusese odată şi văzuse că termostatul de la acvariul lui Grace se stricase şi toţi peştii tropicali muriseră de frig. Privelişteа micilor corpuri flasce care pluteau în apă îl afectase profund. Nu-i spusese lui Grace şi nici lui Annie, îşi adunase puterile şi-şi însemnase speciile peştilor pentru a putea comanda impostori identici de la magazinul de animale de apartament.

De când plecaseră Grace și Annie, a vorbi la telefon cu ele devenise momentul culminant al zilelor lui Robert. În noaptea aceea, după ce sunase de atâtea ori și găsise linia ocupată, simțea o nevoie mai acută decât oricând de a le asculta vocile.

Sigilă punga de gunoi, pentru ca Elsa să nu descopere ce se întâmplase cu cina gătită de ea. Tocmai când scotea gunoiul pe ușa de serviciu, auzi telefonul și alergă să răspundă. Robotul răspunsese deja și trebui să strige ca să-și acopere propria voce înregistrată.

— Nu închide, sunt aici.

Reuși să găsească butonul de oprire a robotului telefonic :

— Bună, tocmai am intrat.

— Abia respiri. Unde ai fost ?

— A, la niște petreceri. Știi, a devenit plictisitor să tot umblu pe la baruri și cluburi.

— Nu mai spune !

— Nici nu voiam să-ți spun. Ce se mai întâmplă cu cerbii și antilopele de la munte ? Toată ziua v-am căutat la telefon.

— Îmi pare rău. Aici am numai o linie telefonică și cei de la birou au încercat să mă îngroape în faxuri.

Îi spuse că Grace încercase să-l sune la birou cu o oră înainte, probabil tocmai după ce plecase spre casă. Acum se culcase, dar îi transmitea noapte bună.

În timp ce Annie îi povestea despre problemele ei de la servici, Robert se duse în sufragerie și se așeză pe sofa fără să mai aprindă lumina. Annie părea obosită și preocupată și el încercă s-o înveselească, fără prea mare succes.

— Gracie ce mai face ?

Urmă o pauză, în care o auzi pe Annie oftând :

— Nu știu, răspunse ea cu o voce joasă, probabil pentru a nu fi auzită de fată. Cu Tom Booker și cu Joe, băiatul de doisprezece ani, ți-aduci aminte ? se înțelege foarte bine. Cu ei, se poartă normal. Dar când rămânem numai noi două, cum să-ți spun ? Am ajuns așa de rău, că nici nu se mai uită la mine. Oftă din nou :

— Ce să-i faci...

În tăcerea care se lăsă între ei, el auzi sunetul ascuțit al unor sirene de salvare, îndreptându-se către o nouă tragedie.

— Annie, mi-e dor de tine.

— Știu, spuse ea. Și nouă de tine.

6

Annie o lasă pe Grace la clinica de fizioterapie înainte de ora nouă și apoi se îndreptă spre pompa de benzină din Choteau. Își umplu rezervorul odată cu un omuleț cu fața tăbăcită, care purta o pălărie ale cărei boruri ar fi putut cuprinde și un cal. Omulețul își controla uleiul furgonetei Dodge, la care era atașată o remorcă de vite. Erau din rasa Blanck Angus, ca și turma de la Double Divide și Annie abia își stăpâni impulsul de a face o remarcă de cunoscătoare despre ele, bazată pe puținul pe care-l auzise de la Tom și Frank în ziua însemnatului. Repeta în minte : arată bine vitele. Nu, nu se spunea „vite". Arătoase bestii ? Individe ? Renunță. De fapt, nu avea nici cea mai mică idee dacă vacile arătau bine, rău, sau erau turbate, așa că-și ținu gura și se rezumă la a-i zâmbi omulețului și la a-l saluta din cap.

După ce plătise, se auzi strigată și, întorcându-se o văzu pe Diane, care-și parcase Toyota la celălalt șir de pompe. Annie îi făcu semn cu mâna și se apropie de ea.

— Până la urmă, te mai rupi și tu de telefoanele alea, spuse Diane. Să știi că ajunsesei de pomină cu ele.

Annie zâmbi și spuse că trebuia s-o aducă pe Grace la fizioterapie de trei ori pe săptămână. Acum se întorcea la fermă să mai lucreze și avea să se întoarcă la prânz să-și ia fata.

— Păi, pot s-o iau eu, spuse Diane. Mai am niște lucruri de rezolvat prin oraș. E la centrul medical Bellview ?

— Da, dar zău, doar n-o să...

— Lasă prostiile. E o nebunie să stai toată ziua în mașină, pe drumuri.

Annie mai protestă, dar Diane nici nu vru s-audă, spuse că n-o deranja absolut cu nimic s-o ia ea pe Grace și, în cele din urmă, Annie acceptă și-i mulțumi. Mai sporovăiră puțin despre cum se simțeau Annie și Grace în casa de la râu și dacă mai aveau nevoie de ceva, apoi Diane spuse că era timpul să plece.

Întorcându-se la fermă, Annie se gândea cu mirare la întâlnirea neașteptată. Oferta Dianei fusese prietenoasă, dar modul în care fusese făcută sugera mai puțin decât prietenie.

Parcă se strecurase în ea o nuanță de acuzare, insinuarea că Annie era prea ocupată ca să-și mai bată capul și cu îndatoririle de mamă. Sau poate că nu era nimic, și impresia se crease în mintea lui Annie, care devenea paranoică.

Mergea spre nord și se uită la dreapta, unde siluetele negre ale vitelor răspândite pe pajiștile vaste păreau umbrele bizonilor de altădată. În fața ei, soarele făcea șoseaua să pară umedă și lăsă în jos apărătoarea, deschizând geamul și lăsându-și

părul în bătaia vântului. Era a doua săptămână a lunii mai și primăvara părea să fi venit în sfârșit cu adevărat. Când coti la stânga, văzu pe vârful cel mai înalt al munților Rocky un nor spiralat, care părea să umple valea din față ca un uriaș și spumos cocktail stelar. Se gândi că nu mai lipsea decât o cireașă și una dintre umbrelușele acelea de hârtie. Apoi își reaminti de telefoanele și de maldărele de hârtie de fax care o așteptau și-și dădu seama că gândul o făcuse să ia piciorul de pe accelerator.

Consumase deja cea mai mare parte a concediului de o lună pe care i-l ceruse lui Crawford Gates. Trebuia să ceară o prelungire și n-o prea încânta ideea. În ciuda vorbăriei lui, care o îndemna să se simtă liberă și să rămână cât era nevoie, Annie nu-și făcea iluzii. În ultimele zile, avusese semne clare că Gates își pierduse răbdarea. Existaseră câteva mici intruziuni în indicațiile date de ea, nici una suficient de importantă pentru a o scandaliza, dar, adunate, toate acestea anunțau pericolul.

Îi criticase lui Lucy Friedman coperta cu șopârlele, pe care Annie o considera strălucită. Cicălise echipa de design pentru două coperți — nu cine știe cât, dar destul ca să facă impresie. În plus, îi trimisese lui Annie o dare lungă de seamă în care-i explica motivele pentru care revista lor se situează sub nivelul competiției. Asta n-ar fi însemnat nimic, dacă n-ar fi trimis patru copii ale raportului și altor patru redactori șefi de la publicațiile lui, fără s-o întrebe pe ea înainte. Dacă bătrânul ticălos voia război, avea să-l aibă. Nu-i

telefonase. În schimb, scrisese imediat o replică solidă la raport, încărcată de date și cifre și i-o trimisese lui, celor patru redactori-șefi și altor doi pe care-i știa de partea ei. Touché. Dar ce eforturi făcuse pentru a redacta perfect răspunsul, numai Dumnezeu știa.

Trecând pe lângă țarcuri, văzu cârlanii lui Tom alergând în arenă, dar Tom nu se vedea nicăieri și se simți dezamăgită, apoi fu amuzată pentru că se simțise astfel. Ajungând în spatele casei de la râu, văzu un camion al companiei de telefoane și, îndreptându-se spre casă, se întâlni cu un lucrător în salopetă care tocmai ieșea pe prispă. Omul îi ură o zi bună și-i spuse că îi instalase încă două linii telefonice.

Intrând înăuntru, găsi două telefoane noi lângă computer. Robotul telefonic înregistrase patru mesaje și primise și trei faxuri, dintre care unul de la Lucy Friedman. Tocmai când îl citea, unul dintre noile telefoane începu să sune.

— Bună, se auzi vocea unui bărbat pe care, pe moment, n-o recunoscu. Voiam doar să văd dacă merge telefonul.

— Cine-i acolo ? întrebă Annie.

— Scuză-mă, Tom sunt, Tom Booker. L-am văzut plecând pe omul de la telefoane și am vrut să văd dacă noile linii funcționează.

— Cred că funcționează, cel puțin una dintre ele, râse Annie.

— Sper că nu te deranjează că omul a intrat în casă în lipsa ta.

— Bineînțeles că nu. Mulțumesc. Nu trebuia să-ți dai osteneala să-l chemi.

— N-a fost mare lucru. Grace spunea că tatăl ei nu prea reușește să prindă linia liberă.

— A fost foarte amabil din partea ta.

Urmă o pauză și, ca să mai spună ceva, Annie îi spuse că se întâlnise cu Diane în Choteau și că aceasta se oferise s-o aducă ea pe Grace de la clinică.

— Dacă știa, putea s-o și ducă tot ea.

Annie îi mulțumi din nou pentru telefoane și spuse că va plăti instalarea, dar el o întrerupse și-i spuse că o lasă să lucreze, apoi închise. Ea reveni la faxul lui Lucy, dar descoperi că era incapabilă să se concentreze și se duse la bucătărie să-și facă o cafea.

Peste douăzeci de minute, stătea la masă și legase una dintre liniile telefonice exclusiv de fax. Tocmai voia să-i telefoneze lui Lucy, care era din nou furioasă împotriva lui Gates, când auzi pași pe prispă și cineva bătu încet la ușă.

Îl văzu pe Tom Booker, conturat dincolo de geamul mat al ușii de la intrare, zâmbind când o zări apropiindu-se. Când Annie deschise ușa, el se dădu înapoi și ea observă că avea cu el doi cai înșeuați, pe Rimrock și încă unul. Își încrucișă brațele pe piept, se rezemă de ușă și-i zâmbi sceptic :

— Răspunsul meu e nu, îi spuse.

— Dar nu știi care e întrebarea.

— Cred c-o pot ghici.

— Poți ?

— Așa cred.

— După socotelile mele, ai economisit optzeci de minute de drum cu mașina, până la Choteau

și înapoi și m-am gândit că poate ai vrea să cheltuiești o parte din ele ieșind puțin la aer.

— Călare.

— Păi, mda.

Se priviră câteva clipe, zâmbindu-și reciproc. El purta o cămașă roz decolorată și peste blugi își trăsese apărătoarele de piele cu care călărea întotdeauna. Poate că lumina era de vină, dar ochii lui i se părură la fel de limpezi și albaștri ca cerul din ziua aceea.

— Adevărul e că mi-ai face o favoare. Am toți cârlanii ăștia nerăbdători să alerge și bietul Rimrock se simte cam lăsat la o parte. O să-ți fie foarte recunoscător și o să aibă multă grijă de tine.

— Așa mă achit de serviciul cu telefoanele ?

— Nu, doamnă, mă tem că ăsta e doar un supliment.

Fizioterapeuta care se ocupa de Grace era o femeie micuță, cu un smoc de bucle strânse și niște ochi mari și cenușii, care-i dădeau o expresie de mirare permanentă. O chema Terri Carlson, avea cincizeci și unu de ani și era în zodia Balanței ; amândoi părinții ei muriseră și rămăsese cu trei fii, pe care soțul ei i-i lăsase amintire în urmă cu vreo treizeci de ani, înainte de a fugi cu o regină de rodeo texană. El insistase ca băieții să se numească John, Paul și George și Terri îi mulțumea lui Dumnezeu că o părăsise înainte de a-l mai avea și pe al patrulea.

Grace aflase toate acestea de la prima ei vizită și amănuntele pe care Terri i le furnizase neobosită după aceea i-ar fi ajuns ca să umple câteva carnete cu povestea vieții doctoriței. Dar pe Grace

n-o deranja. Chiar îi plăcea. Putea astfel să se întindă pe spate și să se lase, deopotrivă, în voia mâinilor și a cuvintelor femeii.

Când Annie îi spusese că-i aranjase să vină la fizioterapie de trei ori pe săptămână, Grace protestase. Știa că nu mai avea nevoie de atât de multe exerciții. Dar specialista din New York o sfătuise pe Annie să continue intensiv cu fizioterapia fetei, pentru că altfel ea ar fi putut rămâne cu un șchiopătat la piciorul cu proteză.

— Cui îi pasă dacă șchiopătez ? întrebase Grace.

— Mie, spusese Annie, încheind astfel discuția.

Până la urmă, ședințele de aici ajunseseră să-i placă lui Grace mai mult decât cele de la New York. La început, făceau încălzirea. Terri o punea să facă totul singură. Pe deasupra, o punea să tragă cu ciotul de greutăți și o făcea să transpire pe o bicicletă medicală, după care o obliga să danseze în fața unui perete de oglinzi. În prima zi când o pusese să danseze și-i văzuse expresia când pornise muzica, Terri întrebase :

— Nu-ți place Tina Turner ?

Grace răspunsese că n-avea nimic cu Tina Turner, era doar cam...

— Bătrână ? Fugi de-aici ! E de vârsta mea !

Grace se înroșise, apoi izbucniseră amândouă în râs și după aceea se înțeleseseră foarte bine. Terii îi spusese să-și aducă și casete de-ale ei și mereu făcea glume pe seama muzicii preferate de Grace. De câte ori fata aducea o casetă nouă, Terri o examina, clătina din cap și spunea :

— Alte capete de mort.

— După încălzire și masaj, Grace se odihnea puțin, apoi intra în piscină. Exersa apoi mersul în fața șirului de oglinzi și asta mai dura cam o oră. În viața ei nu se simțise Grace mai în formă decât acum.

În ziua aceea, Terri nu-i mai povesti despre viața ei, ci despre un băiat indian pe care-l vizitase la rezervația Picioarelor Negre. Avea douăzeci de ani și era mândru și frumos ca un tablou. Până vara trecută, când plonjase într-un lac și nimerise cu capul într-o stâncă ascunsă, care aproape că-i retezase gâtul. De atunci, era paralizat de la gât în jos.

— Mamă, ce supărat era în prima zi când l-am vizitat, spuse Terri, masând cu forță ciotul lui Grace. Mi-a spus că nu vrea să aibă de-a face cu mine și că, dacă nu plec, o să plece el, n-o să rămână ca să fie umilit. N-a spus „umilit de o femeie" dar, de fapt, asta a vrut să spună. Ce-o vrea să spună cu plecatul ? m-am gândit eu. Nu putea decât să zacă acolo, nemișcat. Dar, ce crezi ? Chiar a plecat. Am început să-l masez și după un timp, când m-am uitat la el, era... plecat.

Văzu că Grace n-o înțelegea.

— Adică mintea lui, spiritul lui era plecat sau, mă rog, cum vrei să zici. Se ridicase și plecase. Pur și simplu. Și să știi că nu se prefăcea. Era plecat undeva. Când am terminat cu el, s-a întors. Și face asta de câte ori mă duc la el. Acum întoarce-te, dulceața, să facem ca Jane Fonda.

Grace se întoarse pe partea stângă și începu să execute forfecări.

— Ți-a spus unde se duce ? întrebă ea.

Terri râse :

— Să știi că l-am întrebat și n-a vrut să-mi spună, pentru că era sigur că voi veni să-i muncesc corpul și acolo. Așa-mi spune el, „Muncitoarea de corpuri". Se preface că nu mă poate suferi, dar eu știu că mă place. E doar modul lui de a-și păstra mândria. Cred că toți ne străduim să ne-o păstrăm, într-un fel sau altul. Bine, dulceață ! Poți un pic mai sus ? Bine !

După încălzire, Terri o lăsă la piscină. Grace era singură în ziua aceea. În aer plutea un miros slab de clor. Își puse costumul de baie și se așeză pe marginea piscinei să se odihnească puțin. Soarele desena modele mișcătoare pe tavan și trezea în adâncurile apei o colonie de umbre albăstrii, care semănau cu niște șerpi somnoroși, mereu uciși și reînviați de jocul luminii.

Apa îi făcu bine la ciotul umflat și se lăsă pe spate gândindu-se la băiatul indian. Ce bine ar fi să-ți poți lăsa trupul și să pleci în altă parte. Poate că și ei i se întâmplase asta când fusese în comă. Dar unde plecase atunci și ce văzuse ? Nu-și mai amintea nimic, nici măcar un vis nu-și mai amintea, decât cum se trezise înotând, prin tunelul de clei spre vocea mamei ei.

Întotdeauna își ținuse minte visele. Nu era greu, totul era să-i povestească despre ele cuiva imediat după ce se trezea, chiar dacă acel cineva era ea însăși. Când era mai mică, se ducea în patul părinților și, cocoțându-se în brațele tatălui ei, i le povestea lui. El îi punea tot felul de întrebări detaliate și uneori trebuia să inventeze ca să-i poată răspunde. Numai tatăl ei îi asculta visele pentru că, la ora aceea, Annie se sculase deja în-

totdeauna și țipa de sub duș la Grace să se îmbrace și să exerseze la pian. Robert îi spunea adesea să-și scrie toate visele, pentru că aveau s-o amuze când avea să crească, dar Grace nu-și bătuse niciodată capul.

Se așteptase să aibă coșmaruri teribile în legătură cu accidentul. Dar nu visase despre acesta niciodată. Numai în urmă cu două nopți îl visase pe Pelerin. Stătea pe malul celălalt al unui râu mare și maroniu și era ciudat, mai mic, aproape un mânz, dar ea știa că era Pelerin și-l strigase. Calul încercase apa, apoi intrase în ea și începuse să înoate către Grace. Dar curentul era prea puternic și văzuse cum el era târât la vale și capul i se făcea tot mai mic și se simțea atât de neajutorată, pentru că nu putea decât să stea pe malul celălalt și să-l strige pe nume. Apoi cineva venise lângă ea, era Tom Booker și el îi spusese să nu fie îngrijorată, pentru că mai la vale apa era mică și Pelerin avea să găsească în mod sigur un loc pe unde să traverseze.

Grace nu-i spusese lui Annie că Tom Booker o rugase să-i povestească accidentul. Nu voia ca Annie să facă cine știe ce caz, să se supere și să încerce să hotărască în locul ei. Nu era treaba mamei ei. Era ceva personal între ea și Tom, despre calul ei, și ea trebuia să ia o decizie. Și își dădea seama că luase deja una. Deși o neliniștea ideea, avea să-i povestească totul lui Tom. Poate mai târziu avea să-i spună și mamei.

Terri intră și o întrebă cum mergea. Îi spuse lui Grace că mama ei dăduse telefon și anunțase că Diane Booker avea să vină la prânz s-o ia la fermă.

Călăriră de-a lungul râului și-l traversară prin locul unde se întâlniseră dimineața, cu o zi înainte. Vitele se dădeau lenește la o parte din calea lor. Norii părăsiseră vârfurile înzăpezite ale munților și aerul mirosea a iarbă proaspătă. Răsăriseră deja șofranul și părăluțele și mugurii plopilor canadieni începuseră să se deschidă, aureolând crengile cu un puf verzui.

El o lăsă să-l depășească, privind cum se juca vântul în părul ei. Nu mai călărise niciodată ca în vest și-i spusese că șaua i se părea ca o barcă. Când plecaseră, îl pusese să scurteze scările lui Rimrock până la un nivel care lui i se păruse potrivit mai mult pentru a struni un cal decât pentru a-l călări, dar ea zisese că se simțea mai bine așa. Oricum, vedea că știa să călărească după modul cum se ținea în șa și după ușurința cu care trupul ei urma ritmul mișcărilor calului.

Când se lămuri că nu trebuia să-i poarte de grijă cât era călare, se relaxă și el și o vreme călăriră tăcuți. Doar din când în când, ea îl întreba numele vreunei plante sau al unei păsări. Când îi răspundea, îl fixa cu ochii ei verzi și dădea din cap cu seriozitate, absorbind informația. Îi arătă plopii, cărora li se spunea plopi tremurători, pentru că vântul le flutura frunzele făcându-le să tremure, și-i arătă urmele negre din scoarța lor, datorate elanilor care veneau să caute hrană în iernile friguroase.

Călăriră pe culmea lungă, acoperită cu pini și zăpadă, la capătul căreia se afla faleza înaltă de unde se puteau vedea văile gemene care dădeau numele fermei și se opriră acolo.

— Ce privelişte ! se minună Annie.

El dădu din cap :

Când ne-am mutat aici, eu și Frank făceam întreceri să vedem cine ajunge primul la țarcuri. Puneam la bătaie zece cenți, chiar un sfert de dolar, când ne simțeam bogați. El cobora pe o vale și eu pe alta.

— Care din voi câștiga ?

— Păi, el era mai mic și, de obicei, se arunca așa de repede în vale, încât cădea și eu trebuia să mă mai agăț de copaci ca să mai întârzii și să ajungem amândoi în același timp. Era foarte fericit când câștiga, așa că, de cele mai multe ori, asta se întâmpla.

Ea zâmbi.

— Călărești binișor, spuse el.

— Calul ăsta al tău ar face pe oricine să pară călăreț, se strâmbă ea.

Apoi se întinse și mângâie gâtul lui Rimrock și, o vreme, nu se mai auzi decât sforăitul ușor al nărilor calului. Ea se ridică din nou în șa și privi valea. Pe deasupra vârfurilor copacilor se putea vedea o bucățică din casa de la râu.

— Cine e R. B. ? întrebă ea.

— R. B. ? se încruntă el.

— Inițialele de pe ghizdul puțului de lângă casă. Unele, T. B., cred că sunt ale tale. Celelalte sunt R. B.

— Sunt ale lui Rachel, soția mea, râse el.

— Ești căsătorit ?

— E fosta mea soție. Am divorțat. De multă vreme.

— Ai copii ?

— Aha, unul. Are douăzeci de ani. Trăiește la New York, cu mama lui și cu tatăl vitreg.

— Cum îl cheamă ?

Punea o mulțime de întrebări. Se gândi că, de fapt, asta era meseria ei și pe el nu-l deranja. Chiar îi plăcea maniera ei directă de a-l privi drept în ochi și de a cere să afle exact ce o interesa. Zâmbi :

— Hal.

— Hal Booker. Sună frumos.

— Păi și el e un băiat bun. Pari cam surprinsă.

Îi păru rău imediat de ce spusese, pentru că văzu după îmbujorarea ei că observația lui o stânjenise.

— Nu, nu sunt deloc. Eu doar...

— S-a născut aici, în casa de la râu.

— Aici locuiați ?

— Da. Rachel nu s-a putut obișnui niciodată cu iernile de aici.

Pe deasupra lor trecu o umbră și el ridică ochii spre cer, iar ea îl imită. Pe cer zburau doi vulturi aurii și el îi explică de ce îți puteai da seama că erau o pereche ; trebuia să fii atent la forma și mărimea lor și la culoarea aripilor. Apoi priviră amândoi tăcuți cum cele două păsări plutiră peste vale și se pierdură în spatele peretelui cenușiu al muntelui.

— Ai fost la muzeu ? întrebă Diane, când treceră pe lângă statuia dinozaurului.

Grace răspunse că nu fusese. Diane conducea cu mișcări bruște, de parcă ar fi vrut s-o învețe minte pe mașină să nu-și facă de cap vreodată.

— Lui Joe îi place foarte mult. Gemenii preferă să-i duc să mănânce la un restaurant.

Grace râse. Îi plăcea de Diane. Avea limba cam pipărată, dar cu ea fusese drăguță de la început. Toți fuseseră drăguți, dar Diane îi transmitea o nuanță în plus, de încredere, de parcă i-ar fi fost soră. Lui Grace îi trecuse prin minte că faptul s-ar fi putut datora și situației Dianei, de mamă de băieți, fără nici o fiică.

— Se spune că dinozaurii foloseau toată regiunea ca să-și caute hrană, continuă Diane. Dar să știi, Grace, că aici n-au dispărut. E suficient să te uiți cu atenție la unii bărbați de pe-aici ca să-ți dai seama.

Vorbiră despre școală și Grace îi spuse că, în diminețile când nu se ducea la clinică, Annie o punea să învețe. Diane fu de acord că era un program cam dur.

— Tatăl tău ce părere are despre faptul că ați plecat amândouă aici ?

— Se simte cam singur.

— Cred și eu.

— Dar acum lucrează la un caz important, așa că probabil nu ne-am fi văzut mai mult nici dacă am fi fost acasă.

— Mama și tatăl tău sunt o pereche într-adevăr sclipitoare, cu carierele astea mari, nu-i așa ?

— O, nu, tăticul nu e așa, spuse repede Grace și tăcerea care urmă după propoziția ei o făcu să pară acuzatoare. Grace nu dorise s-o critice pe mama ei, dar, din privirea Dianei, înțelese că așa fusese interpretată ieșirea ei.

— Își ia vreodată concediu ?

Tonul înțelegător și înduioșat al femeii o făcu pe Grace să se simtă o trădătoare și ar fi vrut să-i spună că nu înțelesese nimic, dar, în loc de asta, ridică din umeri și răspunse :

— Da, câteodată.

Apoi se uită pe geam și nici una dintre ele nu mai vorbi o bucată de drum. Ceilalți nu pot înțelege niciodată anumite lucruri, se gândi fata. Unora li se părea că toate erau ori albe, ori negre și, de multe ori, situația era mult mai complicată. Ce Dumnezeu, doar ea era mândră de mama ei. Deși nu i-ar fi spus-o niciodată, ar fi vrut să fie exact ca Annie când avea să fie mare. Poate nu exact la fel, dar oricum, i se părea normal ca și o femeie să aibă o carieră importantă. Îi plăcea că mama ei avea succes și că toate prietenele ei auziseră de ea. De multe ori îi reproșase lui Annie că nu stătea acasă la fel de des ca celelalte mame, dar în realitate nu-i simțise vreodată lipsa în mod acut. Sigur că stătea mai mult cu tatăl ei, dar îi convenea. Uneori chiar prefera ca lucrurile să fie așa. Tocmai pentru că Annie era așa de sigură de ea și de ceilalți. Așa de activă și de avântată. Te făcea să vrei să te lupți chiar și atunci când erai de acord cu ea.

— E frumos, nu-i așa ? întrebă Diane.

— Da, răspunse Grace, care nici nu se uitase la pajiștile pe lângă care treceau. Când le privi, i se părură cam dezolante.

— Nici nu ți-ar trece prin minte că prin locurile astea sunt destule arme nucleare ca să distrugă planeta, nu ți se pare ?

— Chiar sunt ? o privi Grace.

— Cred și eu, surâse Diane. Peste tot pe aici sunt depozite de muniții. N-or fi prea mulți oameni pe aici, dar la bombe și la vaci nu ne-ntrece nimeni.

*

Annie ținea telefonul proptit între gât și obraz și-l asculta pe jumătate pe Don Farlow, în timp ce se străduia să alcătuiască o propoziție pe tastatura computerului. Trebuia să scrie un editorial, singurul tip de articol pe care-l mai scria de când fusese numită la conducerea revistei. Pentru ziua aceea, se hotărâse să minimalizeze o nouă inițiativă a primăriei New-yorkeze, de împiedicare a crimelor de stradă, dar nu reușea să găsească renumitul amestec de spirit și otravă, care constituia farmecul stilului lui Annie Graves.

Farlow o informă în viteză cu privire la o mulțime de detalii avocățești, care n-o interesau pe Annie nici pe departe. Renunță să mai caute propoziția pentru editorial și privi pe fereastră. Soarele cobora mare și roșu și, la capătul arenei, îl văzu pe Tom rezemat de balustradă și vorbind cu Grace și cu Joe. Îl văzu dându-și capul pe spate și râzând de ceva. Pe nisipul roșu al arenei din spatele lui se desena umbra lungă a hambarului.

Toată după amiaza se ocupaseră de Pelerin, care stătea acum leoarcă de sudoare la celălalt capăt al arenei. Joe abia venise de la școală și, ca de obicei, li se alăturase imediat lui Tom și lui Grace. În ultimele ore, aruncându-le din când în când câte o privire lui Grace și lui Tom, Annie simțise mici înțepături pe care, dacă nu i s-ar fi

părut caraghios, le-ar fi calificat drept urme de gelozie.

De la călăritul de dimineață, rămăsese cu o durere în mușchii coapselor. Erau mușchi pe care nu-i mai folosise de ani de zile și care-și făceau acum simțită prezența, dar durerea nu o supăra pe Annie, dimpotrivă, se bucura de ea ca de un talisman. De ani de zile nu mai simțise bucuria din dimineața aceasta. Parcă era o pasăre care fusese eliberată din colivie. Entuziasmată, îi povestise lui Grace despre plimbarea lor, imediat după ce Diane o adusese din oraș. Fata ascultase cu acea nepăsare izbitoare cu care asculta tot ce era legat de mama ei și Annie se blestemase în gând pentru că se grăbise să i se destăinuie. Fusese o nesimțire din partea ei să-i vorbească lui Grace despre călărie, gândise pe moment ; abia mai târziu se întrebase dacă fusese un gest chiar așa de nepotrivit.

— Și ne-a spus să punem stop, spunea Farlow.

— Ce ? Scuză-mă, Don, poți să repeți ?

— Ne-a spus să nu-i mai intentăm proces.

— Cine v-a spus ?

— Annie, te simți bine ?

— Scuză-mă, Don. Băteam ceva pe calculator.

— Gates mi-a spus să las baltă cazul Fiske. Mai ții minte ? Fenimore Fiske, ăla cu „Spuneți-mi, vă rog, cine e Martin Scorsese ?“.

Îi reamintise una dintre gafele nemuritoare ale lui Fiske. Câțiva ani mai târziu, el o adâncise, calificând *Taxi Driver*, drept un filmuleț abject al unui talent de duzină.

— Mulțumesc, Don, mi-aduc aminte foarte bine. Și chiar a spus Gates să nu-l mai aducem la tribunal ?

— Da. A spus c-o să coste prea mult şi că v-ar face ţie şi revistei mai mult rău decât bine.

— Fecior de căţea ce e ! Cum îndrăzneşte, fără să stea de vorbă cu mine ? Iisuse !

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune că ştii de la mine !

— Cum naiba să-i spun ?

Annie se răsuci în scaun şi lovi cu cotul o ceaşcă de cafea de pe birou.

— Fir'ar să fie !

— E-n regulă ?

— Mda. Ascultă, Don, trebuie să mă gândesc la asta. Te sun eu, da ?

— O.K.

Puse jos receptorul şi, o clipă, rămase uitându-se la ceaşca spartă şi la pata de cafea care se mărea.

— Fir'ar să fie.

Şi se duse la bucătărie să ia o cârpă.

7

Am crezut că era un plug de curățat zăpada. L-am auzit de când era departe. Am fi avut tot timpul din lume. Dac'am fi știut ce era, am fi putut scoate caii din șosea, undeva pe câmp. Ar fi trebuit să-i pomenesc lui Judith ceva de zgomot, dar nici nu m-am gândit s-o fac. Oricum, când ieșeam amândouă călare, ea era întotdeauna șefa, înțelegi ? Dacă trebuia luată o hotărâre, ea o lua. Așa era și cu Gulliver și cu Pelerin. Gully era șeful, cel care știa mai multe.

Își mușcă buzele și se uită într-o parte, iar fața îi fu prinsă de conul de lumină al becului de la hambar. Se întuneca și dinspre râu bătea un vânt rece. Îl duseseră toți trei pe Pelerin în boxă, apoi Joe, căruia Tom nu trebuise decât să-i arunce o privire, se topise din preajma lor, zicând că trebuia să-și facă temele. Tom și Grace se plimbaseră până la țarcul din spate, unde stăteau cârlanii. Grace își prinsese o dată proteza într-un ciot de copac și fusese gata să cadă, iar Tom abia se abținuse să nu întindă mâna s-o ajute și fusese bucuros că n-o făcuse, când văzuse că ea reușește să se

redreseze singură. Acum stăteau amândoi rezemați de gardul țarcului și se uitau la cârlani.

Ea îl purtase alături de ea până în dimineața înzăpezită a accidentului. Îi povestise ce caraghios se jucase Pelerin cu zăpada și cum pierduseră drumul prin pădure și trebuise să coboare pe panta abruptă de lângă pârâu. Vorbise fără să-l privească, uitându-se tot timpul la cai, dar el știa că, în realitate, ea vedea ce văzuse și în dimineața aceea, un alt cal și o prietenă, care erau morți. Privind-o vorbind, Tom se simți cu inima alături de ea.

— Pe urmă am găsit locul pe care-l căutam. Era ca un mal abrupt care urca spre podul de cale ferată. Mai fusesem pe acolo, așa că știam pe unde era poteca. Oricum, Judith a urcat prima și să știi că Gully și-a dat seama că ceva nu era-n regulă, pentru că n-a vrut s-o ia pe-acolo și el de obicei este ascultător.

Se auzea vorbind și auzi că greșise timpul verbului și-l privi cu coada ochiului, iar el îi zâmbi.

— Așa că ea a urcat și eu am întrebat-o dacă se putea și ea mi-a spus că da, așa că am luat-o după ea.

— L-ai forțat pe Pelerin să urce ?

— Nu, deloc. N-a făcut mofturi ca Gully. El era bucuros să urce.

Se uită în jos și tăcu. Unul dintre cârlani necheză încet la capătul îndepărtat al țarcului. Tom puse o mână pe umărul fetei :

— Te simți bine ?

Ea dădu din cap :

— Pe urmă Gully a început să alunece.

Îl privi cu sinceritate :

— Știi că mai târziu s-a descoperit că nu era gheață decât pe partea aia a potecii ? Dac'ar fi fost cu o palmă mai la stânga, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar probabil că după ce și-a pus un picior pe gheață, n-a mai avut ce face.

Se uită din nou în altă parte și el își dădu seama, după tresărirea umerilor ei, că încerca să-și calmeze respirația.

— Așa că derapa. Se străduia așa de tare, își înfigea copitele ca să reziste, dar cu cât se chinuia mai mult, cu atât aluneca mai jos. Cădeau spre noi și Judith a țipat să ne dăm la o parte. Era agățată strâns de gâtul lui Gully și am încercat să-l fac pe Pelerin să se întoarcă și l-am zmucit prea tare. Dacă mi-aș fi păstrat capul și l-aș fi strunit încet, s-ar fi întors. Dar cred că l-am speriat și mai tare decât era dinainte și n-a vrut... pur și simplu, n-a vrut să se miște.

Se opri și înghiți :

— Pe urmă ne-au lovit. Nu știu cum am reușit să rămân în șa. Ar fi fost mult mai inteligent să cad, râse ea încetișor. Doar dacă n-aș fi fost agățată de scară, ca Judith. Când a zburat din șa era ca o cârpă, știi, parcă n-avea nici o greutate, a săltat și a căzut și un picior i s-a prins în scară și am început să alunecăm cu toții spre șosea. Parcă a durat o veșnicie. Și, știi ceva ? Mi-aduc aminte că mă gândeam, când cădeam așa și vedeam cerul limpede și soarele strălucitor și zăpada de pe pomi, mă gândeam : mamă, ce zi frumoasă. Nu e cel mai trăznit lucru pe care l-ai auzit ? se întoarse ea spre el.

Lui Tom nu i se părea deloc trăznit. Știa că există astfel de momente, când lumea alege să ni

se descopere, nu pentru a ne batjocori, ci doar pentru a-şi afirma frumuseţea pentru noi. Îi zâmbi şi dădu din cap.

— Nu ştiu dacă Judith l-a văzut imediat. Camionul, vreau să spun. Probabil că se lovise tare la cap şi Gully era complet aiurit, mătura pământul cu ea. Când l-am văzut venind drept spre noi, m-am gândit imediat că n-are cum să oprească şi am crezut că, dacă reuşesc să apuc frâul lui Gully, o să ne salvez pe toţi. Ce proastă am fost, Doamne, ce proastă !

Îşi luă capul în mâini, închizând strâns ochii, dar numai pentru câteva momente.

— Ar fi trebuit să descalec. Ar fi fost mult mai uşor să-l apuc. Era el aiurit, dar se lovise destul de rău la picior şi nu putea fugi nicăieri prea repede. Aş fi putut să-i dau o palmă peste crupă lui Pelerin ca să plece de-acolo şi apoi să-l scot pe Gully de pe şosea. Dar n-am făcut-o.

Respiră şi-şi adună gândurile :

— Pelerin a fost incredibil. Adică, era aiurit şi el, dar parcă-mi înţelegea gândurile. Ar fi putut s-o calce pe Judith, dar n-a făcut-o. Ştia. Şi dacă tipul n-ar fi claxonat, am fi reuşit, eram aşa de aproape. Întinsesem degetele cât puteam, aşa, uite aşa...

Grace îl privi cu faţa descompusă de durere şi în ochi i se adunară lacrimile. Tom o luă în braţe şi ea suspină cu capul pe pieptul lui.

— Am văzut-o uitându-se la mine de jos, de după picioarele lui Gully, chiar înainte de a claxona camionul. Părea aşa de mică şi de speriată. Aş fi putut s-o salvez. Aş fi putut să ne salvez pe toţi.

El nu spuse nimic, pentru că știa că nu cuvintele ar fi putut-o alina atunci. Rămaseră mult timp în răcoarea nopții și el simțea în nări mirosul proaspăt al părului ei tânăr. Când văzu că nu mai plângea și corpul ei își pierduse încordarea, o întrebă cu blândețe dacă voia să continue. Ea dădu din cap, trăgându-și nasul și respirând adânc :

— După ce a răsunat claxonul, n-a mai fost nimic de făcut. Pelerin s-a întors de parcă voia să înfrunte camionul. Era o nebunie, dar se purta de parcă n-avea de gând să permită monstrului acela uriaș să vină peste noi, de parcă voia să se lupte cu el. Să se lupte cu un camion de patruzeci de tone, Doamne sfinte ! Nu e ceva grozav ? Dar eu simțeam că asta avea de gând. Când era chiar în fața noastră, s-a înălțat în două picioare. Eu am căzut și m-am lovit la cap. Asta e tot ce-mi amintesc.

Tom știa restul, cel puțin sumar. Annie îi dăduse telefonul lui Harry Logan și, în urmă cu două zile, vorbise cu el și-i ascultase relatarea despre cele întâmplate după accident. Logan îi povestise cum totul se terminase pentru Judith și Gulliver și cum Pelerin fugise spre pârâu și-l găsiseră acolo cu rana aceea uriașă în piept. Tom îi pusese tot felul de întrebări detaliate și ghicise că unele dintre ele i se păruseră lui Logan cam ciudate. Dar veterinarul părea un om bun și-i povestise cu răbdare despre toate rănile lui Pelerin și despre modul cum fuseseră tratate. Tom auzise și el de reputația centrului de la Cornell și Logan îi spuse cum fusese Pelerin tratat acolo.

Când Tom îi spusese cu sinceritate că nu mai auzise ca un veterinar să fie capabil să salveze un

cal atât de grav rănit, Logan râsese și-i spusese că-și dorea din inimă să n-o fi făcut. După aceea, lucrurile merseseră foarte rău la ferma Dyer și băieții de acolo se purtaseră mizerabil cu bietul animal. Îi povesti lui Tom chiar și faptul că se pretase la josnicia de a îngădui ca animalul să fie prins în ușă ca într-o capcană, ca să-i poată fi administrate injecțiile.

Lui Grace i se făcuse frig. Era târziu și probabil că mama ei începuse să se îngrijoreze. Se întoarseră, mergând încet de-a lungul hambarului. Când porniră spre casa de la râu, farurile Chevroletului proiectau o linie frântă pe drumul bolovănos. Câinii alergară o vreme pe lângă mașină, apoi rămaseră în urmă, privindu-i cu niște ochi care străluceau sinistru în întuneric.

Grace îl întrebă dacă ceea ce tocmai aflase îl va ajuta să-l vindece pe Pelerin, iar el îi răspunse că va trebui să se gândească, dar că spera că-i va fi de folos. Când opri mașina, fu bucuros să vadă că urmele lacrimilor se șterseseră de pe obrajii ei. Grace se întoarse către el și-i zâmbi și el văzu că ar fi vrut să-i mulțumească, dar nu îndrăznea. Privi dincolo de ea, spre casă, sperând s-o vadă pe Annie, dar ea nu apăru. Îi zâmbi lui Grace și-și duse mâna la pălărie :

— Ne vedem mâine.

— O.K., spuse ea, deschizând ușa.

Ajunse când ceilalți terminaseră de mâncat. Frank stătea cu Joe la masa mare din sufragerie și-l ajuta la o problemă de matematică, strigând pentru a zecea oară la gemeni că dacă nu dădeau televizorul mai încet, avea să vină și să li-l

oprească. Diane puse tăcută porţia pe care i-o păstrase în cuptorul cu microunde, să se încălzească, iar Tom urcă la baie să se spele.

— I-au plăcut telefoanele noi ? o auzi pe Diane strigându-i şi o văzu prin uşa întredeschisă a băii cum se reaşeza la masă cu lucrul de mână.

— Da, a fost chiar recunoscătoare.

Se şterse pe mâini şi se întoarse în sufragerie. Îşi scoase mâncarea din cuptorul cu microunde şi şi-o duse la masă. Era tocăniţă de pui cu fasole verde şi un cartof mare copt. Diane era convinsă că era mâncarea lui preferată şi n-avusese niciodată inima să-i spună că se înşela. Nu-i era deloc foame, dar nu voia s-o necăjească, aşa că se aşeză şi mâncă.

— Nu reuşesc să înţeleg ce-o să facă ea cu cel de-al treilea telefon, spuse Diane, fără să-şi ia ochii de la andrele.

— Cum adică ?

— Păi, n-are decât două urechi.

— A, are o maşină de fax şi alte maşinării care folosesc linii de telefon şi are nevoie de ele, fiindcă tot felul de oameni o sună toată ziua. S-a oferit să plătească pentru noile linii instalate.

— Pun pariu că i-ai zis că nu-i nevoie.

El n-o contrazise şi o văzu pe Diane zâmbind. Ştia că ar fi fost o greşeală să se certe cu ea când era într-o asemenea dispoziţie. Fusese clar de la început că nu era încântată de faptul că o găzduiau pe Annie şi lui i se părea firesc s-o lase şi pe ea să-şi exprime nemulţumirea. Mâncă mai departe şi, un timp, nu mai vorbi nimeni. Frank şi Joe dezbăteau problema dacă un rezultat trebuia înmulţit sau împărţit la altul.

— Frank mi-a spus că ai luat-o azi la plimbare, pe Rimrock, spuse Diane.

— Așa e. Deși n-a mai urcat pe cal de când era mică, se descurcă bine.

— Ce i s-a mai întâmplat și fetiței ăleia a ei...

— Mda.

— Pare așa de singuratică. Mi se pare că s-ar simți mai bine dacă ar merge la școală.

— Nu știu. Cred că se simte bine și aici.

După ce mâncă și trecu pe la cai, le spuse lui Frank și Dianei că trebuia să citească ceva, le ură băieților noapte bună și urcă în camera lui.

Camera lui Tom ocupa tot colțul de nord-vest al casei și avea vedere către vale. Era o încăpere mare și părea și mai mare pentru că era aproape goală. Dormea în patul părinților lui, înalt și îngust, cu o tăblie de arțar gravată la căpătâi, acoperit cu un pled țesut de bunica lui. Culorile acestuia, roșu și alb, păliseră cu vremea și, pe alocuri, materialul se rărise și se vedea urzeala. Mai avea o masă de pin cu un scaun, un șifonier cu două uși și un fotoliu vechi, aflat sub o veioză cu picior de lângă soba de fier, vopsită în negru.

Pe podea erau niște carpete mexicane pe care Tom le cumpărase în urmă cu ani de zile de la Santa Fe, dar acestea erau prea mici pentru a da locului un aer de intimitate și aveau mai degrabă efectul opus, părând niște insulițe izolate pe marea înnegrită a parchetului. Pe peretele opus ușii, mai avea un dulap și o altă ușă, care ducea la baie. Pe dulap ținea câteva fotografii de familie, cu rame modeste. Una dintre ele o înfățișa pe Rachel, ținându-l în brațe pe Hal și deja se îngălbenise de

vreme. Avea și o fotografie mai recentă de a lui Hal, al cărui zâmbet semăna tulburător de mult cu cel al lui Rachel. Toate acestea, la care se mai adăugau teancurile de cărți și reviste despre cai aliniate de-a lungul pereților liberi, ar fi făcut pe oricine să se mire de faptul că un om care trecuse de jumătatea vieții reușise să trăiască numai cu atât de puține lucruri.

Tom se așeză la masă cu un teanc de numere vechi din *Jurnal despre cai*, o revistă în care-și amintea că citise un articol interesant în urmă cu doi ani. Era scris de un îmblânzitor californian pe care-l întâlnise și el și care scria despre o iapă tânără, ce supraviețuise unui accident foarte grav. Șoferul camionului care transporta șapte cai din Kentucky adormise la volan și ieșise de pe o șosea din Arizona, dând peste cap remorca. Echipele de intervenție trebuiseră să-și taie drum spre boxele cailor, pentru că partea cu ușa era pe pământ. Caii dinăuntru atârnau toți spânzurați de funiile cu care fuseseră legați și-i găsiseră pe toți morți, în afară de iapă.

Tom știa că îmblânzitorul acela avea teoria că poți ajuta vindecarea unui cal folosindu-i reacția personală la durere. Era o teorie complicată și Tom nu era sigur c-o înțelesese foarte bine. Părea bazată pe certitudinea că, deși prima reacție a calului este să-și caute salvarea în fugă, atunci când simte acut durerea, el se întoarce și o înfruntă.

Exemplele din articol proveneau din povești despre herghelиile de cai sălbatici, care fugeau când erau atacați de hoardele de lupi, dar se întorceau și luptau atunci când simțeau în carne dinții fia-

oprească. Diane puse tăcută porția pe care i-o păsrelor. Autorul spunea că așa se întâmplă și cu copiii, când le cresc dinții : nu se străduiesc să evite durerea, ci vor s-o simtă băgând în gură tot ce văd. Teoria aceasta, pretindea îmblânzitorul, îl ajutase să vindece iapa traumatizată în accident.

Tom găsi articolul și-l reciti, sperând că îi va aduce lumină în încercarea de a-l vindeca pe Pelerin. Povestea foarte detaliată din revistă putea fi redusă, în linii mari, la încercarea de a o aduce pe iapă la starea de dinainte de accident, de a o ajuta să se redescopere și să înțeleagă că era mai ușor să fie bună decât să fie rea. Erau niște concluzii frumoase, dar Tom nu vedea nimic nou în cele scrise acolo. De fapt, așa proceda și el. Cât despre „confruntarea cu durerea", încă nu înțelegea prea bine cum se putea realiza. Ce făcea el acolo ? Căuta o șmecherie nouă ? Ar fi trebuit să știe deja că nu există șmecherii noi. Nu există decât omul și calul și înțelegerea care se dezvelește treptat în mințile lor. Împinse revista într-o parte, se lăsă pe spate și oftă.

Ascultând-o pe Grace și pe Logan înaintea ei, scotocise printre cuvintele lor căutând ceva de care să se agațe, o pârghie pe care s-o poată folosi. Dar nu exista niciuna. Și, în sfârșit, ajunsese să înțeleagă ce văzuse tot timpul în ochii lui Pelerin. O prăbușire completă. Încrederea animalului în el însuși și-n lumea din jurul lui fusese zdruncinată din temelii. Cei pe care-i iubise și-n care se încrezuse îl trădaseră. Grace, Gulliver, toți. Îl îndemnaseră s-o ia pe panta aceea, pretinzând că e sigură, apoi țipaseră la el și-l răniseră când drumul se dovedise alunecos.

Poate că Pelerin se considera pe sine însuși vinovat de cele întâmplate. De ce cred oamenii că dețin monopolul sentimentului vinovăției ? Tom văzuse adesea cum caii își protejează călăreții, mai ales pe copii, de pericolele în care-i vâră lipsa de experiență. Pelerin o dezamăgise pe Grace. Și când încercase s-o apere de camion, nu fusese răsplătit decât cu durere. Apoi veniseră toți străinii aceia care-l păcăliseră și-l prinseseră, îl înțepaseră cu ace în gât și-l închiseseră în întuneric, în mizerie și duhoare.

Mai târziu, pe când stătea treaz în pat, cu lumina stinsă, și zgomotele casei se potoliseră de mult, Tom simți cum un val greu i se așează pe inimă. Acum avea imaginea completă pe care o dorise, sau cel puțin cea mai mare parte a ei și era tabloul cel mai întunecat și lipsit de speranță pe care-l contemplase vreodată.

Modul cum Pelerin își asumase ororile care i se întâmplaseră era profund înrădăcinat în sufletul calului și de aceea era atât de greu să fie ajutat. Tot de aceea, Tom își dorea foarte mult să-l poată ajuta. O voia și pentru cal și pentru fată. Dar știa că cel mai mult, — și asta era o greșeală —, o voia pentru femeia alături de care călărise în dimineața aceea și ai cărei ochi și gură și le putea imagina atât de bine, de parcă ea ar fi fost acolo, lângă el.

8

Annie și fratele ei erau în vizită la niște prieteni din Jamaica în noaptea când murise Matthew Graves. Mai erau câteva zile până la sfârșitul vacanței de Crăciun și părinții lor se întorseseră la Kingston și-i mai lăsaseră pe ei acolo, pentru că se distrau foarte bine. Annie și fratele ei, George, dormeau într-un pat dublu, acoperit cu o plasă mare împotriva țânțarilor, când prietena mamei lor venise la miezul nopții și-i sculase. Aprinsese veioza și se așezase în cămașă de noapte pe marginea patului, așteptând ca Annie și George să se dezmeticească puțin. Dincolo de plasa pentru țânțari, Annie îl văzuse pe soțul femeii, ca o arătare vagă și lungă, într-o pijama în dungi.

Annie avea să țină minte toată viața zâmbetul ciudat al femeii. Înțelesese mai târziu că zâmbetul acela era iscat de teama de a le da vestea, dar atunci, zăpăcită de somn, expresia ei i se păruse hazlie și când le spusese că trebuia să le dea o veste proastă, că tatăl lor murise, Annie fusese sigură că era o glumă, una cam proastă, dar totuși o glumă.

După mulți ani, când Annie se hotărâse să-și vindece insomniile care o apucau cam o dată la patru, cinci ani și o determinau să cheltuiască sume uriașe pe la doctori, care-i spuneau ceea ce deja știa și ea, se dusese să consulte o terapeută prin hipnoză. Femeia acționa după principiul „orientării către eveniment". Tehnica ei părea să tindă să descopere incidentul din viața pacientului care provocase dezordinea interioară cu care se confrunta acesta. După ce găsea evenimentul, își aducea pacientul în stare de transă, îl purta înapoi în timp și-l ajuta să-și depășească traumatismul.

După prima ședință în valoare de o sută de dolari, biata femeie fusese atât de dezamăgită că nu putuse găsi nici un incident semnificativ, încât Annie își frământase creierul toată săptămâna ca să descopere unul până la ședința următoare. Discutase problema și cu Robert și lui îi venise în minte evenimentul potrivit : faptul că Annie fusese trezită din somn la zece ani pentru a i se spune că tatăl ei murise.

Terapeuta aproape că sărise de pe scaun de entuziasm. Annie se simțise și ea măgulită, ca una dintre fetele acelea pe care nu le putea suferi la școală, pentru că stăteau mereu în prima bancă și cu mâna ridicată. Nu dormi pentru că s-ar putea să-ți moară cineva drag. Asta era semnificația insomniilor ei. Faptul că apăruseră abia după douăzeci de ani în care Annie dormise buștean noapte de noapte nu părea s-o deranjeze pe vindecătoare.

O întrebase pe Annie ce simțea pentru tatăl ei și ce simțea pentru mama ei și, după ce ea îi răspunsese, o întrebase dacă era dispusă să încerce un mic „exercițiu de separare". Annie spusese că

n-avea nimic împotrivă. Atunci femeia încercase s-o hipnotizeze, dar acționase prea repede pentru a avea vreo șansă de reușită. Ca să nu-i strice entuziasmul, Annie făcuse tot posibilul să simuleze o transă, dar îi fusese greu să-și păstreze trăsăturile destinse când femeia îi închipuise pe părinții ei ca pe niște mici discuri de argint și le aruncase în colțuri opuse ale camerei, rostind suav formule de adio.

De fapt, Annie nu era sigură că moartea tatălui ei avea vreo legătură cu insomniile pe care le avea. În schimb, era foarte conștientă de imensul efect pe care dispariția lui îl avusese asupra altor aspecte ale vieții ei.

Nu trecuse nici o lună de la moartea lui, când mama lor strânsese lucrurile de la Kingston și dăruise anumite obiecte pe care copiii le simțeau legate pentru totdeauna de existența lor. Vânduse barca cu care tatăl lor îi învățase să navigheze și-i dusese pe insule pustii ca să se scufunde după homari printre colonii de coral sau ca să alerge goi pe plajele cu nisip alb. Pe câinele lor, un labrador negru numit Bella, i-l dăduse unui vecin pe care abia îl cunoșteau. Venise la poartă când se urcaseră în taxi ca să plece la aeroport.

Zburaseră în Anglia, o țară ciudată, umedă și rece, unde nu zâmbea nimeni și mama lor îi lăsase la bunicii din Devon și luase avionul către Londra, spunând că se duce să pună în ordine afacerile soțului. Nu pierduse ocazia de a-și pune în ordine și afacerile ei, și peste șase luni era din nou logodită.

Bunicul lui Annie era o făptură blândă și slabă, care fuma pipă, rezolva rebusuri și a cărui princi-

pală grijă în viață era aceea de a evita mânia și chiar cea mai mică umbră de nemulțumire a soției lui. Bunica lui Annie era o femeie mică și răutăcioasă, cu părul scurt făcut permanent și cu o piele roză și strălucitoare. Pe copii nu-i primise cu plăcere, dar nici nu-i oropsise mai tare decât oropsea pe toată lumea care o înconjura. Totuși, pentru că ei erau ființe și nu obiecte și-și putea exercita cu mai mult efect tirania asupra lor, reușise să le facă ședereа acolo cât se poate de nefericită.

Îi lua partea lui George, nu pentru că i-ar fi plăcut de el, ci pentru a o face pe Annie, în ai cărei ochi citea sfidarea, să simtă diferența. Îi spuse lui Annie că viața din „colonii" îi crease deprinderi vulgare, pe care ea avea să le corecteze trimițând-o la culcare fără să cineze sau lovind-o mereu peste picioare, pentru vini dintre cele mai neînsemnate, cu coada lungă a unei linguri de lemn. Mama lor, care venea să-i vadă la fiecare sfârșit de săptămână, asculta impenetrabilă destăinuirile copiilor. Apoi punea întrebări de o năucitoare obiectivitate și interpreta faptele în defavoarea lor. Annie învață pentru prima dată în viața ei cum faptele pot fi combinate și aranjate astfel încât adevărul să fie complet negat. Adesea folosea și ea aceeași metodă.

— Copilul ăsta are o imaginație înfierbântată, obișnuia să spună bunica ei.

Redusă la tăcere, Annie se mulțumea cu un dispreț tăcut și cu răzbunări mărunte. Fura țigări din poșeta bătrânei și le fuma la umbra rododendronilor, reflectând posomorâtă la nebunia de a

iubi, când cei pe care-i iubeşti o să moară şi-o să te părăsească.

Tatăl ei fusese un om vesel şi nobil. Singurul om care crezuse în valoarea ei. Şi, de la moartea lui, viaţa ei fusese o luptă continuă pentru a dovedi că el avusese dreptate s-o preţuiască. La şcoală şi la facultate şi, mai târziu, în carieră fusese purtată înainte de un singur gând : să le arate ticăloşilor de ce era în stare.

După ce se născuse Grace, avusese un timp impresia că nu mai avea nimic de dovedit. Privindu-i feţişoara roză şi boţită întinzându-se cu lăcomie după sânul ei, i se păruse că ajunsese la capătul urcuşului. În sfârşit, îşi spusese, acum pot fi ceea ce sunt, nu ceea ce fac. Dar urmase avortul. Apoi altul şi altul şi, în curând, Annie era din nou fata palidă şi supărată din umbra rododendronilor. Avea din nou totul de demonstrat.

Dar lupta nu mai era ca înainte. Încă de când lucra la revista *Rolling Stone*, confraţii din presă o etichetaseră drept „strălucitoare şi impetuoasă". Acum, când era şefa propriei ei reviste, făcând o muncă pe care nu crezuse niciodată c-o va accepta, primul dintre epitete rămăsese. Dar în loc de „impetuoasă" i se spunea acum „fără scrupule", ca o recunoaştere a metamorfozei prin care trecuse. De fapt, Annie fusese surprinsă chiar şi ea de brutalitatea fără remuşcări pe care i-o imprimase în fire noua ei slujbă.

Cu o toamnă în urmă, se întâlnise cu o colegă de liceu şi prietenă, din Anglia. Când îi povestise despre articolele sângeroase din revista ei, femeia râsese şi o întrebase pe Annie dacă-şi mai amintea că o jucase pe Lady Macbeth într-un spectacol de

licou. Annie își amintea că, deși nu o spusese, fusese destul de bună în rol.

— Mai ții minte cum ți-ai băgat mâinile în găleata cu imitație de sânge pentru tirada cu „Afară, sămânță blestemată ?" Te-ai înroșit până la coate !

— Mda. A fost o sămânță foarte reușită de sânge fals.

Annie râsese cu prietena ei, dar acasă se gândise la imaginea lui Lady Macbeth și respirase ușurată când ajunsese la concluzia că nu i se potrivea, pentru că regina lui Shakespeare făcuse totul pentru cariera soțului ei și avusese alte motivații. A doua zi, parcă pentru a-și dovedi dreptatea, îl concediase pe Fenimore Fiske.

Acum, de la biroul ei improvizat, Annie reflecta la fapte de felul acesta și la ce le determinase. Procesul acesta interior începuse să se întrezărească în seara aceea de la Little Bighorn, când plânsese pe piatra gravată cu numele ostașilor morți. Apoi, în locul acesta deschis, dominat de cer, secretele ascunse în ea începuseră să i se dezvăluie așa cum se desfăceau frunzele primăvara. Asculta încremenită vocile trezite în ea, în timp ce luna mai transforma lumea într-o oază caldă și verde.

Nu se simțise acceptată de lumea aceasta decât atunci când era cu el. Tom mai venise de trei ori cu caii și-i bătuse la ușă și călăriseră apoi spre locurile pe care voia să i le arate.

Se obișnuiseră deja ca Diane s-o ia pe Grace de la clinică în fiecare miercuri și, uneori, când aveau treabă în oraș, Frank sau Diane o luau cu el dimineața și o lăsau la fizioterapie. În astfel de

dimineți, Annie se surprindea așteptând ca Tom să dea telefon și s-o întrebe dacă voia să călărească și încerca să nu pară prea nerăbdătoare când îi răspundea.

Ultima oară era în mijlocul unei teleconferințe când îl văzuse scoțându-i din grajd pe Rimrock și pe un alt cal înșeuat. Pierduse șirul discuției și trecuse un timp până-și dăduse seama că la New York tăcuseră cu toții.

— Annie, ești acolo ? întreba unul dintre șefii de secție.

— Aha, scuze, răspunsese ea. Am pierdut ultima bucățică.

Când venise Tom, teleconferința încă nu se încheiase și-i făcuse semn prin ușa cu geamuri să intre în casă. El își scosese pălăria, intrase, iar ea se scuzase prin gesturi și-l îndemnase să-și toarne o cafea. El o ascultase și se așezase pe un braț al canapelei.

Luase câteva numere recente ale revistei și le frunzărise, părând impresionat când văzuse numele ei în fruntea echipei editoriale. Apoi îl văzu surâzând când dăduse peste rubrica de modă a lui Lucy Friedman. Manechinele fuseseră fotografiate într-un loc uitat de lume din Arkansas, printre localnici autentici, bărboși și posomorâți, cu pușile agățate pe umeri sau proptite în geamurile camionetelor. Annie se minunase că fotograful, un tânăr strălucit și excentric, care folosea rimel și-și perforase sfârcurile sânilor ca să-și atârne cercei de ele, reușise să scape nevătămat dintr-o asemenea aventură.

Mai erau zece minute până la terminarea teleconferinței și Annie se simți ca o prostuță, dân-

du-şi seama că luase un ton foarte demn, ca să-l impresioneze pe Tom. Probabil că, la New York, oamenii strânşi în jurul telefoanelor se întrebau ce o apucase. Pusese jos receptorul şi se întorsese către el.

— Scuză-mă.

— Nu-i nimic, îmi place să te aud cum munceşti. Şi acum ştiu şi cu ce să mă îmbrac data viitoare când o să merg în Arkansas, aruncase el revista pe canapea. E foarte amuzantă.

— E o pacoste.

Era îmbrăcată pentru călărie şi se duseseră la cai. Annie spusese că voia să încerce să mai lungească puţin scările şi Tom venise să-i arate cum să umble cu harnaşamentul. Se apropiase de el ca să vadă cum procedează şi fusese prima oară conştientă de mirosul lui, curat şi cald, un miros amestecat, de apărătoare de piele şi săpun de casă. Umerii li se atinseseră uşor şi nici unul dintre ei nu se dăduse la o parte.

In dimineaţa aceea merseseră către râul de la sud şi-şi croiseră încet drum de-a lungul malului, spre un loc unde el spusese că ar fi putut întâlni castori. Dar nu văzuseră nici unul, numai două dintre insulele lor cu arhitectură complicată. Descălecaseră şi stătuseră pe trunchiul unui plop canadian prăbuşit, în timp ce caii îşi beau propria imagine din apa liniştită.

Un peşte sau o broască tulburase apa în faţa calului mai tânăr, care ţopăise speriat înapoi, ca un personaj de desene animate. Rimrock îi aruncase o privire ostenită şi continuase să bea. Tom râsese. Se ridicase şi pusese o mână pe faţa calu-

lui, iar cu cealaltă mână îi netezise gâtul. Rămăsese pentru o vreme acolo, cu mâinile pe cal. Annie nu putea auzi dacă îi vorbea sau nu, dar observase că animalul părea că ascultă. Și, fără să șovăie, se întorsese la apă și, după ce sforăise de câteva ori, continuase să bea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Tom revenise la ea și o văzuse zâmbind și clătinând din cap.

— Ce s-a întâmplat ?

— Cum faci asta ?

— Ce anume ?

— Cum îl faci să simtă că totul e-n regulă ?

— Știa și el că totul e-n regulă. Dar îi place uneori să facă pe melodramaticul.

— Asta de unde o mai știi ?

El îi aruncase aceeași privire amuzată, ca în ziua când ea îi pusese toate întrebările acelea amănunțite despre nevasta și fiul lui.

— Ajungi să-nveți.

Se oprise, dar ceva de pe fața ei semăna a repros și atunci continuase :

— E vorba doar despre diferența dintre a te uita și a vedea. Dacă te uiți multă vreme așa cum trebuie, ajungi să vezi. Ca și în slujba ta. Știi ce știre se potrivește cu revista ta pentru că ți-ai petrecut multă vreme învățând să știi.

— Mda, de exemplu despre creatori de modă punkiști, râsese Annie.

— Cam așa ceva. Eu n-aș ghici nici într-un milion de ani că despre așa ceva vor oamenii să citească.

— Păi nici nu vor.

— Ba da, bineînțeles că da. E amuzant.

— E prostesc.

Rostise cuvintele cu asprimea unei concluzii, creând o tăcere apăsătoare și prelungită între ei. Pentru că el o privea, ea repetase, cu un mic zâmbet prin care se autoironiza :

— E prostesc, dăscălesc și ipocrit.

— Sunt și câteva lucruri serioase acolo.

— Aha. Dar cine are nevoie de ele ?

El dăduse din umeri. Annie privise către cai. Băuseră destul și acum păşteau iarba de pe mal.

— Tu ești cel care face o muncă adevărată, spusese ea.

Pe drumul de întoarcere, Annie îi povestise despre cărțile cu șoptitori și vrăjitori de cai pe care le găsise la bibliotecă și Tom râsese și spusese că citise și el despre astfel de lucruri și chiar își dorise de câteva ori în viață să fie un vrăjitor. Auzise despre Sullivan și despre J. S. Rarey.

— Câțiva dintre indivizii ăștia — nu Rarey, el a fost cu adevărat de partea cailor — dar alții făceau lucruri care păreau vrăjitorii, dar în realitate erau niște acte de cruzime. De exemplu, turnau plumb topit în urechile cailor și-i paralizau de frică și lumea zicea : uite ce tip grozav, a îmblânzit calul acela fioros. Dar nu știa că animalul fusese practic ucis.

Îi spusese că de multe ori, înainte de a se vindeca, un cal devine mai rău ca oricând și trebuie să-l lași în pace, să treacă de limită, să meargă până la iad și apoi să se întoarcă. Ea nu știuse ce să-i răspundă, pentru că simțise că el nu vorbea numai despre Pelerin, ci cuvintele lui ascundeau un sens care-i cuprindea și pe cai și pe oameni.

Știa că Grace îi povestise lui Tom despre accident, nu de la el, ci pentru că o auzise pe fată vorbind cu Robert la telefon și spunându-i lui. Ăsta era unul dintre noile mijloace folosite de Grace pentru a o răni. O lăsa să audă ca din întâmplare anumite lucruri, ca s-o facă să simtă în ce măsură era exclusă. În seara aceea, Annie făcea o baie și auzise conversația dintre fiică și tată prin ușa întredeschisă, așa cum Grace știuse că avea să se întâmple, pentru că nu făcuse nici o încercare de a-și coborî glasul.

O vreme, fusese supărată pe Tom, care le invadase astfel viața. A doua zi vorbise scurt cu el :

— E adevărat că Grace ți-a spus totul despre accident ?

— Da, mi-a spus, recunoscuse el pe un ton complet lipsit de emfază.

Asta fusese tot. Era clar că el privea chestiunea ca pe ceva personal între el și Grace și când Annie își depășise supărarea, îl respectase pentru atitudinea lui, amintindu-și că nu el le invadase viața, ci lucrurile se petrecuseră mai degrabă invers.

Tom îi vorbea foarte rar despre Grace și, când o făcea, aborda numai fapte și subiecte banale. Dar Annie știa că el înțelegea foarte bine care era relația ei cu fata. La urma urmei, cine nu și-ar fi dat seama ?

9

Viţeii se foiau în fundul ţarcului înnoroit, încercând să se ascundă unii în spatele celorlalţi, împingându-se cu boturile lor umede şi negre. Când unul dintre ei era împins în faţă, în ochii lui se putea citi panica şi, după o vreme, se zbătea şi reuşea să ajungă din nou în spate.

Era într-o sâmbătă dimineaţa, înaintea zilei de 30 mai, când se comemorau eroii din războiul civil, şi gemenii le arătau lui Joe şi lui Grace ce buni deveniseră ei la prinsul vitelor cu lasoul. Era rândul lui Scott, care avea nişte cizme nou nouţe şi o pălărie cu o măsură mai mare decât capul lui. Deja ratase de câteva ori şi, pentru că Joe şi Craig hohoteau de râs la încercările lui nereuşite, se străduia din răsputeri să pară şi el înveselit. Rotise de atâtea ori lasoul în aer, încât Grace ameţise privindu-l.

— Să mai plecăm şi să ne-ntoarcem săptămâna viitoare ? întrebă Joe.

— Lasă-mă să-l aleg, O.K. ?

— Sunt toţi acolo. Negri, cu patru picioare şi o coadă, îi vezi ?

— Bine, deşteptu' lu' peşte.

— Hai odată, aruncă naibii frânghia aia.

— O.K. ! O.K. !

Joe clătină din cap şi-i zâmbi larg lui Grace. Stăteau unul lângă altul pe balustradă şi Grace încă se mai simţea mândră pentru că reuşise să se caţere singură acolo. O făcuse de parcă ar fi fost lucrul cel mai obişnuit pentru ea şi, deşi ciotul apăsat de bară o durea îngrozitor, n-avea de gând să se mişte de acolo.

Purta o pereche de blugi Wrangler noi, pe care ea şi Diane îi aleseseră după o lungă chibzuială dintr-un magazin din Great Falls şi ştia că-i stăteau bine, pentru că petrecuse o jumătate de oră în faţa oglinzii de la baie în dimineaţa aceea, studiindu-se cu ei. Datorită lui Terri, muşchii din fesa dreaptă erau bine dezvoltaţi. Ce caraghios, în New York n-ar fi purtat nici moartă decât blugi Levis, dar aici toţi purtau Wranglers. Tipul de la magazin le spusese că tighelul de pe interiorul piciorului era mai moale şi că erau mai confortabili la călărie.

— Oricum, sunt mai bun ca tine, zise Scott.

— Da, faci un laţ mai mare.

Joe sări în ţarc şi o luă prin noroi către viţei.

— Joe ! Dă-te la o parte !

— Nu face pe tine, nu vreau decât să-i împrăştii puţin ca să-ţi fie mai uşor.

Se apropie de viţei, care se strânseseră într-un colţ. Singura lor scăpare era să se împrăştie şi Grace văzu panica din ochii lor gata să erupă. Joe se opri. Dacă ar mai fi făcut un pas, turma s-ar fi mişcat.

— Gata ? strigă el.

Scott își mușcă buza de sus și începu să învârtească mai repede lasoul, făcându-l să vâjâie prin aer. Dădu din cap și Joe înaintă. Viței se împrăștiară imediat către celelalte colțuri. Scott strigă fără să vrea din cauza efortului de a azvârli lațul. Frânghia șerpui prin aer și aterizâ exact pe capul unui vițel.

— Așa ! țipă băiatul, smucind-o ca să se strângă.

Dar triumful lui nu dură decât o secundă, pentru că vițelul, simțind că lațul se strânge, o luă la goană cu Scott după el. Băiatul își lăsă pălăria să plutească în aer și plonjă cu capul în noroi.

— Dă-i drumul ! Dă-i drumul ! chiui Joe, dar Scott nu-l auzi sau poate era prea mândru ca să dea drumul frânghiei, pe care o ținea strâns. Vițelul, nu prea mare, dar plin de energie, sări și dădu din copite ca într-un ring de rodeo, măturând noroiul cu băiatul.

Grace își acoperi ochii cu mâinile și aproape că-și pierdu echilibrul de spaimă. Dar Joe și Craig începură să râdă, văzând că Scott stătea agățat acolo pentru că așa voia el. Ceilalți viței asistau încremeniți la isprava vitejească a tovarășului lor, care-și purta agresorul de la un capăt la celălalt al țarcului.

Zgomotul o scoase pe Diane din casă, dar Tom și Frank ajunseră înaintea ei, ieșind din grajd. Sosiră amândoi lângă balustrada pe care stătea Grace chiar când Scott dădu drumul frânghiei.

Rămase nemișcat cu fața în jos și râsetele fraților lui încetară. O, nu, nu se poate, se gândi

Grace. Diane, care venise alergând din casă, scoase un strigăt înspăimântat.

Din noroi se ridică încet o mână, schițând un fel de salut comic. Apoi băiatul se ridică teatral și se-ntoarse cu fața spre ei, stând în mijlocul țarcului și așteptând să audă râsetele. Așa că începură să râdă. Și, când Grace văzu dinții lui Scott strălucitor de albi pe maroniul feței mânjite, se alătură și ea hohotelor. Toți râdeau cu poftă și râseră multă vreme și Grace simți că face parte dintre ei și că viața mai avea, poate, o latură bună.

O jumătate de oră mai târziu, fiecare se întorsese la treburile lui. Diane îl luase pe Scott să-l spele în casă și Frank pornise călare către pășuni, cu Craig și cu Tom, căruia voia să-i ceară părerea în legătură cu un vițel care-l îngrijora. Annie plecase la Great Falls să cumpere mâncare pentru ceea ce insista să numească, spre stânjeneala lui Grace, „întâlnirea la cină" la care-i invitase pe membrii familiei Booker în seara aceea. Rămăseseră numai ea și Joe și Joe insistă să meargă să-l vadă pe Pelerin.

Pelerin locuia acum într-un țarc în care era singur, având-i drept vecini pe cârlanii a căror curiozitate (manifestată prin apropierea de gardul dublu) o respingea cu un amestec de suspiciune și desconsiderare. Îi văzu de la distanță pe Joe și pe Grace și începu să fornăie și să necheze și să tropăie pe poteca pe care copitele lui nervoase o bătuseră deja până în fundul țarcului.

Iarba umedă îi îngreuna mersul, dar Grace își așeza cu atenție proteza pe pământ și nu se simțea

stânjenită că Joe mergea mai încet din cauza ei. Cu el, se simțea în largul ei, așa cum se simțea și cu Tom. Ajunseră la poarta țarcului lui Pelerin și se aplecară să-l privească.

— Era un cal atât de frumos, spuse ea.

— Încă mai este.

Grace dădu din cap. Apoi îi povesti băiatului despre ziua aceea, de la care trecuse aproape un an, când fuseseră în Kentucky și-l văzuseră pe Pelerin. În timp ce vorbea, Pelerin se agita prin țarc, părând să reconstituie ca într-o parodie tristă evenimentele de atunci. Se apropiase de balustradă, tropăind mărunt, cu coada ridicată, dar Grace știa că nu mândria, ci frica îi dicta ținuta aceea încordată, gata să izbucnească.

Joe o asculta cu aceeași liniște pe care o văzuse și la Tom. Uneori semăna surprinzător de mult cu unchiul lui, atât la înfățișare, cât și la comportare. Avea zâmbetul acela încurajator și același fel de a-și scoate pălăria și de a-și da părul pe spate. Din când în când, Grace se pomenea gândindu-se că l-ar fi plăcut ca el să fie doar cu un an sau doi mai mare. Dar, oricum, ea nu l-ar fi putut interesa acum, cu piciorul ei. De fapt, era bine și așa cum erau, prieteni.

Învățase multe privindu-l pe Joe în preajma cailor mai tineri, și mai ales a mânzului lui Bronty. Nu-i forța niciodată să facă ceva, îi lăsa să vină și să se ofere și îi accepta apoi cu o detașare care-i făcea pe cai să se simtă binevenițI și în siguranță. Se juca uneori cu ei, dar dacă-i vedea neliniștindu-se, se retrăgea și-i lăsa în pace.

— Tom spune că trebuie să le dai o direcție, îi spusese într-o zi, când erau la mânz. Dar dacă-i

presezi prea tare, o să ajungă suciți de-a binelea. Trebuie să-i lași să se încadreze cumva. Tom spune că totul depinde de instinctul de conservare.

Pelerin se oprise și-i urmărea de la distanță.

— Ai de gând să-l călărești ? întrebă Joe.

Grace se întoarse încruntată spre el :

— Poftim ?

— Să-l călărești când îl îndreaptă Tom.

Ea râse, dar râsul i se păru chiar și ei găunos :

— A, n-am de gând să mai călăresc vreodată.

Joe dădu din umeri. Din țarcul apropiat se auzea un zgomot tot mai puternic de copite izbindu-se una de alta și se întoarseră amândoi să se uite la cârlani. Joe se aplecă, luă un fir de iarbă și și-l vârî în gură, gânditor.

— Păcat, spuse el deodată.

— Poftim ?

— Păi, peste vreo două săptămâni, tata duce vitele la pășunile de vară și urcăm cu toții cu el. Acolo, sus, e destul de frumos și amuzant, să știi.

Se duseră să le dea cârlanilor niște grăunțe pe care Joe le avea în buzunare. Apoi se întoarseră la grajduri, băiatul cu tulpina de iarbă în gură și Grace întrebându-se de ce pretinsese că nu mai vrea să călărească. Astfel, se prinsese singură în capcană. Și, ca întotdeauna, simțea că încurcătura în care se găsea i se datora cumva mamei ei.

Annie îi aprobase și-i sprijinise hotărârea cu atâta energie, încât Grace devenise bănuitoare. Sângele ei englezesc o îndemna să se urce din nou în șaua din care căzuse, ca să dovedească tuturor că nu-și pierduse cumpătul. Dar, deși evenimentele prin care trecuseră nu erau nici pe departe

un joc; Grace o suspecta pe mama ei că o încuraja să nu mai călărească tocmai pentru a-i provoca reacția opusă. Singurul lucru care o nedumerea era faptul că Annie însăși, după atâția ani, se urcase din nou pe cal. În sinea ei, Grace îi invidia plimbările călare cu Tom Booker. În plus, faptul că mama ei călărea din nou era un argument suplimentar pentru ca Grace să nu mai călărească.

Unde o duseseră presupunerile ei ? se întreba acum Grace. Ce rost avea să-i refuze mamei ei o victorie pe care și-o închipuia poate ca atare, renunțând astfel la un lucru pe care acum era sigură că și-l dorea ?

Știa că nu va mai călări pe Pelerin. Chiar dacă se făcea bine, încrederea dintre ei se zdruncinase pentru totdeauna și calul i-ar fi simțit spaima latentă. Dar ar fi putut să călărească un animal mai blând. Ar fi vrut s-o poată face fără multă zarvă, astfel ca să nu aibă importanță, chiar dacă ar fi eșuat.

Intrară în grajd ; Joe îi deschise ușa și o luă înainte. Toți caii erau afară de când se încălzise vremea și Grace nu știa de ce băiatul o dusese acolo. Zgomotul metalic al bastonului ei pe podea era reluat de ecou. Joe o luă la stânga și intră în camera harnașamentelor și Grace se întrebă ce căutau acolo.

Camera mirosea a lemn verde de pin și a piele. Îl privi înaintând spre șirul de șei atârnate pe un perete. Când vorbi, nu lăsă firul de iarbă din gură și tonul lui era cel cu care ar fi întrebat-o ce răcoritoare preferă :

— Calul meu sau Rimrock ?

Annie regretă că-i invitase aproape imediat după ce o făcu. Bucătăria din casa de la râu nu prea putea fi adaptată unor mâncăruri rafinate. Nu că gătitul ei ar fi putut satisface un gust rafinat, dar și-ar fi dorit să poată pregăti ceva deosebit. În parte, pentru că i se părea mai creativ, în parte, pentru că era nerăbdătoare, Annie gătea mai mult din instinct decât să respecte o rețetă. De aceea, în afară de câteva feluri de mâncare pe care le putea pregăti cu ochii închiși, șansele erau egale : ori îi ieșea ceva nemaipomenit, ori ceva complet indigest. Și simțea că, în seara aceea, balanța înclina spre cea de-a doua variantă.

Se hotărâse să gătească o budincă. Era un fel pe care-l mâncau frecvent până acum câțiva ani, *chic* și ușor de făcut. Copiilor avea să le placă și poate chiar Diane avea să fie impresionată. De asemenea, observase că lui Tom nu prea-i plăcea să mănânce carne și, mai mult decât recunoștea față de ea însăși, ar fi vrut să facă o masă pe gustul lui. Nu avea să folosească ingrediente fantezиste. Puțin busuioc și pastă de roșii avea să găsească cu siguranță la Choteau.

Totuși, fusese nevoită să conducă până la Great Falls și nici acolo nu găsise tot ce ar fi dorit. Fusese nevoită să regândească rețeta și devenise din ce în ce mai furioasă, amestecând în tavă și amenințându-se singură că va fi blestemată dacă va capitula și le va servi friptură. Zisese budincă și budincă avea să fie. Până la urmă, cumpărase spaghete, sos bolognez gata preparat și câteva alte ingrediente de al căror gust era sigură. Mai luase

și două sticle de vin roșu italian și reușise să-și salveze mândria.

Voia să facă lucrul acesta, era cel mai mic semn de gratitudine pe care-l putea exprima. Bookerii fuseseră atât de amabili, chiar dacă amabilitatea Dianei avusese întotdeauna o rezervă. De câte ori Annie adusese vorba de plata chiriei pentru casă sau de banii cuveniți pentru îngrijirea lui Pelerin, Tom refuzase să discute. Spusese că vor stabili mai târziu. Același răspuns i-l dăduseră și Frank și Diane. Așa că întâlnirea de la cină din seara aceea era pentru Annie un mod de a arăta că voia să-i răsplătească.

Dădu tava într-o parte și puse teancul de ziare cumpărate din Great Falls pe o masă pe care mai era deja o stivă. Verificase deja aparatele de înregistrare a mesajelor. Primise numai unul, de la Robert.

Sperase să poată petrece weekendul cu ele, dar în ultimul moment fusese convocat la o întâlnire, la Londra. De acolo, trebuia să plece la Geneva. Prin telefon, se scuzase o jumătate de oră față de Grace, promițându-i că le va vizita cât mai repede. Mesajul pe care-l lăsase acum era doar un bilet glumeț, scris într-un limbaj pe care ol și Grace îl numeau „cibernetească" și pe care Annie îl înțelegea doar pe jumătate. Transcrise mesajul de pe fax fără să-l citească. La sfârșit, avea desenul unui cal zâmbitor.

Cu o seară înainte, când Robert îi spusese că nu va veni, prima ei reacție fusese de ușurare. Apoi fusese îngrijorată că simțea astfel și-și găsise ocupații ca să nu se mai gândească la motive.

Se așeză, întrebându-se pe unde era Grace. Când venise de la Great Falls, nu era nimeni în preajma fermei. Presupusese că erau toți în casă sau la țarcurile din spate. Se uitase mereu pe geam în timp ce parcurgea presa din timpul săptămânii, conform obiceiului de la New York. Nu știa de ce aici îi era mai greu să înghită toate articolele acelea, dar se hotărî să mai facă un efort și, mușcând dintr-un măr, luă revista *Time*.

Grace avu nevoie de zece minute pentru a parcurge drumul de-a lungul țarcurilor, până la crângul de plopi canadieni despre care-i vorbise Joe. Nu mai fusese acolo, dar când ajunse, înțelese de ce el alesese locul acela.

În fața lor se întindea o arenă naturală, formată dintr-o porțiune de pajiște cu iarbă moale, străjuită de crâng și de o buclă a râului. Nimeni nu-i putea vedea acolo, în afară de copaci și de cer. Prin iarba înaltă, de un verde puternic, creșteau flori de munte pe care Grace nu le mai văzuse niciodată.

Aşteptă să-i audă pașii. Vântul adia slab printre frunzele plopilor și, în afară de zumzetul insectelor, nu mai auzeau decât bătăile propriei inimi. Nimeni n-avea să știe. Așa se înțeleseseră. Auziseră mașina lui Annie și priviseră printr-o spărtură a gardului unui țarc cum se îndepărta. Scott putea să iasă oricând afară, așa că, pentru a nu fi văzuți, Joe îi spusese s-o ia ea înainte. El avea să înșeueze calul și avea s-o urmeze.

Joe îi spusese că Tom nu avea să se supere dacă-l călărea pe Rimrock, dar Grace nu fusese prea convinsă și se hotărâse să încerce cu Gonzo,

căluțul pătat al lui Joe. Ca toți caii de acolo, și acesta era cuminte și blând și Grace se împrietenise deja cu el. De asemenea, era și mai potrivit pentru statura ei. Auzi o creangă troznind și răsuflarea ușoară a unui cal și, întorcându-se îl văzu pe băiat pășind printre copaci.

— Te-a văzut cineva ? întrebă ea.

— Nu.

Călări pe lângă ea, mânându-l cu blândețe pe Gonzo către poiană. Grace îi urmă, dar panta era destul de înclinată și, când mai avea doar un metru din ea, alunecă și căzu. Se opri într-o poziție destul de îngrijorătoare pentru un privitor din exterior. Joe descălecă și veni la ea.

— Ai pățit ceva ?

— Ce porcărie !

El o ajută să se ridice :

— Te-ai lovit ?

— Nu, n-am nimic. Of, ce mare porcărie !

El aprobă din cap și, timp de câteva minute, nu mai spuse nimic, lăsând-o să-și revină.

— Vrei să mai încercăm ?

— Da.

Continuară să meargă prin poiană, Joe ținându-l pe Gonzo. În fața lor, fluturii se ridicau din iarba înaltă până la genunchi, croindu-și drumuri unduitoare prin ea. Mirosul aerului era proaspăt. Când se apropiară de râu, Grace auzi susurul apei. Un bâtlan se ridică alene de pe mal, potrivindu-și picioarele pentru zbor.

Ajungând la un ciot scurt de plop canadian, Joe se opri și-l întoarse pe Gonzo astfel încât Grace să se poată folosi de ciot ca să încalece.

— Te descurci cu ăsta ? întrebă el.

— Aha. Dacă reușesc să mă cațăr pe el.

El se opri lângă umărul calului, ținându-l nemișcat cu o mână și sprijinind-o pe Grace cu cealaltă. Gonzo se mișcă și Joe îl mângâie pe gât și-i spuse că totul era în regulă. Grace puse o mână pe umărul băiatului și reuși să-și urce piciorul întreg pe ciotul de copac.

— Stai bine ?

— Cred că da.

— Să lungesc scările ?

— Nu, sunt bune așa.

Ținea încă mâna pe umărul lui și se întreba dacă el putea simți cum îi pulsa sângele în vine.

— O.K. Ține-te de mine și, când îți vine bine, pune-ți mâna dreaptă pe șa.

Grace inspiră adânc și făcu ce i se spusese. Gonzo mișcă puțin din cap, dar copitele îi rămaseră neclintite. Joe îi dădu drumul și, întinzându-se, apucă scara. Acum urma partea cea mai dificilă. Dacă-și punea piciorul stâng în scară, trebuia să se sprijine numai pe proteză. Se gândi că ar fi putut să alunece, dar îl simți pe Joe încordându-se, gata s-o sprijine și, cât ai bate din palme, avea piciorul în scară, de parcă ar mai fi repetat mișcarea de nenumărate ori. Gonzo se foi un pic, dar Joe îl apostrofă cu o fermitate calmă și calul se liniști.

Acum nu-i mai rămânea decât să-și treacă piciorul infirm peste șa, dar i se părea atât de ciudat că era doar un ciot și-și aminti deodată că ultima oară făcuse lucrul acesta în dimineața accidentului.

— O.K. ? întrebă Joe.

— Da.

— Atunci, hai.

Ea-şi încordă piciorul stâng în scară, apoi încercă să-l treacă pe cel drept peste şa.

— Nu pot să-l ridic destul.

— Sprijină-te mai mult de mine. Lasă-te într-o parte, ca să măreşti unghiul.

Ea îl ascultă şi încercă de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Ridică piciorul şi-l simţi pe Joe împingând şi el şi reuşi să şi-l treacă peste crupa calului.

Se lăsă în şa şi fu surprinsă să constate că nu ultase deloc senzaţia. Joe o văzu umblând cu piciorul după cealaltă scară şi se duse repede şi o ajută s-o găsească. Simţea piciorul cu proteză lipit de şa atât de strâns, încât nu putea să-şi mai dea seama care parte a lui era vie şi care nu.

Joe făcu un pas lateral, atent să nu i se întâmple ceva, dar ea era prea absorbită pentru a observa. Apucă frâul şi-l îndemnă pe Gonzo la pas. Calul porni imediat şi ea-l plimbă pe bucla făcută de râu în acel loc, fără să mai privească înapoi. Avea mai multă putere decât îşi imaginase, cu toate că trebuia să măsoare impulsurile pe care le dădea cu proteza după reacţiile calului. Animalul se mişca de parcă ar fi înţeles problemele ei şi, când se întoarseră de la capătul poienii, erau un singur trup.

Grace ridică ochii şi-l văzu pe Joe printre florile de munte, aşteptând-o. Călări către el, conducând calul într-un S executat cu uşurinţă şi el surâse cu soarele în ochi şi cu poiana unduindu-se

în jurul lui și lui Grace îi veni deodată să plângă. Dar își mușcă buzele și reuși să-i surâdă și ea.

— Ușor ca bună ziua, spuse el.

Grace dădu din cap și, când fu sigură că nu o să-i tremure vocea, spuse că da, fusese ușor ca bună ziua.

10

Bucătăria casei de la râu era spartană. Era luminată de două tuburi de neon, al căror înveliș se umpluse de trupuri carbonizate de insecte. Frank și Diane, mutându-se la casa cea mare, luaseră cu ei cele mai bune ustensile. Oalele și tigăile erau toate desperecheate și mașina de spălat vase avea nevoie de un ghiont dat într-un anumit loc pentru a porni. Până atunci, Annie nu mai umblase la cuptor, dar descoperi că acesta părea să funcționeze după niște legi proprii. Mânerul ușii era ruginit și contoarul de căldură absent, așa că orice coacere în el implica o serie de previziuni și un car de noroc.

Cocând plăcinta de mere cu aluat franțuzesc pe care voia s-o servească la desert, Annie uitase să se asigure de modul cum o va servi. Când descoperi că în dulap nu existau destule farfurii și tacâmuri și chiar că nici scaune nu erau suficiente, era prea târziu. Jenată — pentru că gestul îi anula într-un fel inițiativa — trebuise să dea telefon la fermă și să împrumute de acolo cele necesare. Apoi își dăduse seama că singura masă la care ar fi încăput toți era cea pe care o folosea drept birou,

așa că trebuise s-o golească și, acum, toate mașinăriile și hârtiile ei erau stivuite pe podea, laolaltă cu ziarele și revistele.

Seara începuse cu un moment de panică. Annie era obișnuită cu musafiri care considerau că, venind cât mai târziu în casa gazdei, dovedeau cele mai elegante maniere, așa că nu-i trecuse prin cap că vor veni la ora fixă la care fuseseră invitați. Totuși, la ora șapte, când nici nu apucase să se schimbe, toți în afară de Tom se prezentară la ușa ei. Țipă la Grace să deschidă și fugi în camera ei, unde își trase pe ea o rochie pe care nu mai apucase să o calce. Când intraseră în hol, își făcuse ochii, își dăduse cu ruj, se pieptănase, se parfumase și cobora scările ca să-i întâmpine.

Văzându-i pe toți în picioare, Annie se gândise că fusese o idee stupidă să-i invite pe oamenii aceia în propria lor casă. Se simțeau cu toții stânjeniți. Frank spuse că Tom fusese reținut de o problemă cu un mânz de un an, dar că făcea deja duș când plecaseră și că nu avea să întârzie mult. Îi întrebă ce voiau să bea și, în aceeași clipă, își dădu seama că uitase să cumpere bere.

— Eu iau o bere, zise Frank.

Totuși, până la urmă, atmosfera se mai înviorase. Desfăcu o sticlă de vin în timp ce Grace îi luă pe Joe și pe gemeni să le arate cum să lucreze pe computer și, în curând, stăteau cu toții pe podea, învățând cum să se conecteze la Internet. Annie, Frank și Diane își luară scaunele pe prispă și stătură de vorbă în lumina blândă a serii. Râseră de aventura lui Scott cu vițelul, imaginându-și că Grace i-o povestise și lui Annie. Ea se

prefăcu la rândul ei că era la curent. Apoi Frank le povesti o istorie lungă despre un rodeo din liceu, unde se umilise în fața unei fete pe care încercase s-o impresioneze.

Annie îl ascultă cu atenția împrăștiată, așteptând tot timpul momentul când avea să-l vadă pe Tom venind. Iar când el apăru, zâmbetul, felul cum își scoase pălăria și cum își ceru scuze pentru întârziere fură exact așa cum și le imaginase.

Îl conduse în casă, scuzându-se pentru că nu avea bere. Tom spuse că avea să bea vin și o privi turnându-i-l. Îi dădu paharul și-l privi pentru prima dată drept în ochi și toate cuvintele îi zburară din minte. Urmă un moment stânjenitor de tăcere, apoi el o salvă :

— Miroase a ceva bun.

— A, nu e nimic spectaculos. Mânzul tău e bine ?

— Aha, a avut puțină temperatură, dar o să se facă bine. Ai avut o zi bună ?

Înainte ca ea să răspundă, Craig intră și-l strigă pe Tom să vină să vadă ceva pe computer.

— Hei, nu vezi că stau de vorbă cu mama lui Grace ?

Annie râse și-i spuse să se ducă, pentru că, oricum, mama lui Grace trebuia să aibă grijă de mâncare. Diane veni s-o ajute și vorbiră despre copii. Annie își mai arunca din când în când privirea în sufragerie și-l vedea pe Tom în mijlocul copiilor, în cămașa lui de un albastru deschis. Toți încercau să-i atragă atenția, întrecându-se unul cu altul pentru el.

Budinca fu un succes. Diane chiar ceru rețeta sosului și Annie ar fi inventat una dacă Grace nu

i-ar fi luat-o înainte, spunând că sosul fusese cumpărat gata preparat. Annie pusese pe masa așezată în mijlocul sufrageriei lumânări cumpărate la Great Falls. Grace considerase că era o exagerare, dar Annie insistase și acum îi părea bine, pentru că lumina flăcărilor răspândea pe pereți o strălucire caldă.

Se gândi că era minunat să auzi tăcerea casei umplută de voci și râsete. Copiii stăteau la un capăt al mesei și adulții la celălalt, ea și Frank în fața lui Tom și a Dianei. Lui Annie îi trecu prin minte că un străin i-ar fi considerat două cupluri.

Grace le povesti la câte informații puteai avea acces prin Internet ; de exemplu, puteai afla despre Omul Vizibil, un criminal din Texas care fusese executat și-și donase corpul științei.

— L-au congelat și l-au tăiat în două mii de bucățele mici și le-au fotografiat pe fiecare, spuse ea.

— Asta-i prea de tot, spuse Scott.

— Oare chiar trebuie să vorbim despre asta la masă ? spuse Annie.

Adoptase un ton de glumă, dar Grace luă remarca ei ca pe un reproș și-i aruncă o privire ostenită, brusc golită de entuziasm.

— E în Biblioteca Națională de Medicină, mamă. Ce Dumnezeu, e vorba despre educație, nu despre vreun joc stupid pe calculator.

— Continuă, Grace, spuse Diane. E fascinant.

— Păi, de fapt, am terminat, spuse Grace fără chef.

Prin asta, le arăta clar tuturor că mama ei ruinase, ca de obicei, nu numai dispoziția ei, ci și singurul subiect interesant și amuzant pentru toți.

— L-au recompus și-l poți vizualiza și diseca pe calculator, ca în simulările tridimensionale.

— Poți face toate astea pe ecranul ăsta micuț ? se miră Frank.

— Da.

Răspunsul fu atât de sec, încât doar tăcerea ar fi putut să-l urmeze. Nu dură mult, dar lui Annie i se păru că trecuse o eternitate și probabil că Tom îi citi în ochi disperarea, pentru că-i zâmbi lui Frank, aruncând spre ecran o privire sardonică :

— Hai, frățioare, uite-ți acolo șansa de nemurire.

— Domnul să ne aibă în pază, spuse Diane. Corpul lui Frank Booker în văzul umanității, asta ar mai lipsi.

— Adică, ce vrei să spui că nu e-n regulă la corpul meu ?

— Cu ce vrei să începem ? întrebă Joe.

Toți începură să râdă.

— Ce naiba, spuse Tom, două mii de bucăți se pot aranja în multe feluri și poți să obții un rezultat mai drăguț decât originalul.

Spiritele începură din nou să se anime și, când fu sigură de asta, Annie îi aruncă o privire recunoscătoare lui Tom, ai cărui ochi se îmblânziră aproape imperceptibil întâlnindu-i pe ai ei. Găsea aproape neverosimil faptul că un om care nu avusese timp să-și cunoască propriul copil înțelegea atât de bine fiecare nuanță dureroasă a relației dintre ea și Grace.

Plăcinta cu mere nu fu atât de grozavă. Annie uitase să-i pună scorțișoară și, imediat după ce tăie prima felie, își dădu seama că ar fi putut s-o mai lase în cuptor un sfert de oră. Dar nimeni nu păru să se sinchisească, copiii toți preferară oricum înghețată și în curând se reîntoarseră la computer, iar adulții rămaseră la masă să-și bea cafeaua.

Frank se plângea de conservatori, pe care-i numea : „verzii", pentru că nu pricepeau nimic din agricultură. I se adresa lui Annie, pentru că, evident, ceilalți îi auziseră de zeci de ori părerile. Maniacii de verzi lăsau lupii în libertate să vină din Canada și să-i ajute pe afurisiții de urși grizzly să mănânce vitele. Le spuse că, în urmă cu două săptămâni, un fermier de lângă Augusta avusese o pagubă de două capete de vaci cu lapte.

— Și verzișorii au zburat din Missoula cu conștiințele lor nevinovate și i-au spus, ne pare rău, bătrâne, o să-l transportăm din regiunea ta, dar să nu te prindem că-i întinzi capcane sau că-l împuști, că o să te batem în cuie la tribunal. Probabil că blestematul ăsta de animal stă acum bine mersi într-o rezervație de cinci stele cu piscină și noi îi plătim nota.

Tom îi surâse lui Annie și Frank, văzându-l, îl arătă cu degetul :

— Tipul ăsta e verzișor și el, Annie, îți spun eu. Deși are sânge de fermier, e la fel de verde ca o broască suferind de rău de mare. Stai să-i ia domnul lup un mânz și să vezi atunci cum o s-aplice cele trei T-uri.

Tom râse, apoi o văzu pe Annie nedumerită.

— Taie, trage și termină, îi dezvălui el sensul celor trei T-uri. Răspunsul dat de fermierul grijuliu naturii înconjurătoare.

Annie râse și deveni deodată conștientă de ochii Dianei ațintiți asupra ei. Se întoarse către ea și Diane zâmbi, accentuând astfel faptul că până atunci n-o făcuse.

— Tu ce crezi, Annie ? întrebă ea.

— O, asta nu e problema mea.

— Dar trebuie să ai o părere.

— Nu neapărat.

— Cum să nu ? Probabil că trebuie să scrii despre astfel de lucruri în revista ta.

Annie fu surprinsă de insistență. Ridică din umeri :

— Păi, cred că fiecare făptură are dreptul să trăiască.

— Cum, până și șobolanii și țânțarul anofel ?

Diane zâmbea și vorbea pe un ton lejer, dar, în spatele cuvintelor ei, Annie ghicea o îndârjire care o făcu prudentă :

— Ai dreptate, zise după o clipă. Cred că depinde de cei pe care și-i aleg ca să-i muște.

Frank izbucni într-un hohot de râs și Annie își permise să-l privească repede pe Tom. El îi zâmbea. Așa că, deși era un subiect pe care-l propusese ea, Diane fu cea care renunță prima să-l mai discute. Oricum, fu întreruptă de Scott, care veni tipând și-și trase mama de mână, cu obrajii înflăcărați de ciudă :

— Joe nu mă lasă la calculator !

— Nu e rândul tău ! strigă Joe din camera învecinată.

— Ba da !

— Nu e rândul tău, Scott !

Diane îl chemă pe Joe la ea și încercă să medieze conflictul. Dar țipetele continuară și, în curând, cearta luă proporții și Frank fu nevoit să intervină și el.

— Nu mă lași niciodată și pe mine ! strigă Scott, gata să izbucnească în plâns.

— Nu te purta ca un bebeluș, spuse Joe.

— Zău, băieți, le puse Frank mâinile pe umeri.

— Te crezi mare...

— Hai, taci din gură.

— ...că-i dai lecții de călărie lui Grace.

Toată lumea tăcu, în afară de niște păsări din desenele animate de pe computer, care cârâiau nepăsătoare pe ecran. Annie se uită la Grace, care își feri imediat ochii. Nimeni nu părea să știe ce trebuia spus. Scott fu puțin speriat de efectul produs de dezvăluirea lui.

— Te-am văzut eu ! izbucni el, pe un ton înciudat, dar mai nesigur. Ea era pe Gonzo, jos, lângă râu !

— Scârbosule ! spuse Joe printre dinți, repezindu-se în același timp spre el.

În clipa aceea, toți izbucniră. Joe îl împinse pe Scott peste masă, răsturnând cestile și farfuriile. Băieții se rostogoliră încleștați pe podea, cu Frank și Diane deasupra lor, țipând și încercând zadarnic să-i despartă. Craig veni alergând, încercând să ia și el parte, dar Tom îl ținu cu blândețe deoparte. Annie și Grace nu puteau decât să stea și să se uite.

În curând, Frank reuși să-i scoată pe băieți din casă ; Scott suspina, Craig se smiorcăia și el,

în semn de simpatie pentru fratele lui, iar Joe părea cuprins de o furie tăcută, mai grăitoare decât lacrimile gemenilor. Tom îi conduse până la ușa bucătăriei.

— Îmi pare foarte rău, Annie, spuse Diane.

Stăteau lângă dezastrul care mai rămăsese din masă, ca supraviețuitorii după un uragan. Grace stătea într-o parte, singuratică și palidă. Privind-o, lui Annie i se păru că pe fața ei trece ca un nor un amestec de teamă și durere. Tom o văzu și el pe fată când veni de la bucătărie și se duse la ea, luând-o de umeri :

— Te simți bine ?

Ea dădu din cap, fără să-l privească.

— Mă duc sus, spuse apoi.

Își luă bastonul și traversă camera cu o grabă stângace.

— Grace... spuse Annie cu blândețe.

— Nu, mamă !

Ieși și cei trei adulți rămaseră să-i asculte zgomotul inegal al pașilor pe scări. Annie văzu stânjeneala de pe chipul Dianei. Pe fața lui Tom se citea o compasiune care, dacă nu s-ar fi stăpânit, ar fi făcut-o să plângă. Inspiră și încercă să zâmbească :

— Știați despre asta ? întrebă. Știa toată lumea în afară de mine ?

— Nu cred că știa vreunul dintre noi, clătină Tom din cap.

— Poate că a vrut să ne facă o surpriză, spuse Diane.

— Mda, poate, râse Annie.

Nu-și dorea decât ca ei să plece, dar Diane insistă s-o ajute, așa că umplură mașina de spălat

vase și strânseră cioburile. Apoi Diane își suflecă mânecile și se apucă de tigăi și tăvi. Era clar că se hotărâse să fie voioasă, pentru că ciripi tot timpul despre dansul în aer liber la care-i invitase Hank luni.

Tom abia dacă scoase două vorbe. O ajută pe Annie să mute masa la loc, lângă geam și așteptă până când ea stinse ecranul computerului. Apoi puseră amândoi lucrurile ei la loc pe masă.

Annie nu înțelese ce o apucase, dar îl întrebă brusc ce mai făcea Pelerin. El nu-i răspunse imediat, continuă să aranjeze niște fire, gândindu-se. Când vorbi, tonul lui era unul foarte obișnuit :

— Păi, cred că o să reușească.

— Așa crezi ?

— Aha.

— Ești sigur ?

— Nu. Dar, Annie, unde există durere, există sentimente și, unde există sentimente, există și speranță.

Puse la loc și ultimul fir :

— Așa.

Se întoarse spre ea și se priviră în ochi :

— Mulțumesc, spuse Annie încet.

— Doamnă, este plăcerea mea. N-o lăsa să te respingă.

Când se întoarseră la bucătărie, Diane terminase treaba și pusese totul, în afară de vasele împrumutate de la ea, în locurile pe care le știa mai bine decât Annie. După ce minimaliză propriul ei gest, înlăturând mulțumirile lui Annie, ea și Tom spuseră noapte bună și plecară.

Annie rămase pe prispa luminată, privindu-i cum se îndepărtează. Văzându-le siluetele înghi-

ţite de întuneric, ar fi vrut să strige după el să se întoarcă şi s-o apere de frigul care se lăsase peste casă.

Tom îi spuse noapte bună Dianei în faţa grajdurilor şi intră să vadă calul bolnav. Când se întorceau de la casa de la râu, Diane nu mai contenise să-l facă pe Joe prost pentru că luase fata să călărească fără să spună nimănui. Tom spuse că lui nu i se părea deloc o prostie şi că înţelegea de ce Grace dorise să facă acest lucru în secret. Joe îi era prieten, asta era tot. Diane spuse că asta nu era treaba lor şi că avea să fie sincer bucuroasă când Annie avea să-şi facă bagajele şi avea s-o ducă pe biata fată înapoi la New York.

Starea tinerei iepe nu se înrăutăţise, deşi respira cam întretăiat. Temperatura îi scăzuse. Tom o mângâie pe gât şi-i vorbi blând, în timp ce îi controla pulsul cu cealaltă mână. Numără bătăile timp de douăzeci de secunde, apoi înmulţi rezultatul cu trei. Avea patruzeci şi două de bătăi pe minut, puţin mai mult decât pulsul normal. Poate că avea să fie nevoie să cheme veterinarul dacă şi în dimineaţa următoare avea să fie la fel.

Când ieşi afară, luminile de la dormitorul lui Annie erau aprinse şi tot aprinse erau şi când termină de citit şi stinse veioza ca să se culce. Se obişnuise deja ca seara să-şi arunce privirea către jaluzelele galbene şi luminate ale dormitorului lui Annie. Uneori îi vedea umbra trecând încolo şi încoace pe lângă fereastră şi o dată o văzuse începând să se dezbrace. Se simţise ca un pervers şi se întorsese cu spatele.

Acum însă, jaluzelele erau ridicate și simți de la început că se întâmpla ceva acolo. Dar știa că era ceva ce putea fi rezolvat numai de ele și se gândi, deși părea stupid, că poate jaluzelele erau ridicate ca să gonească întunericul dinăuntru, nu ca să-l lase pe cel de afară să intre.

Nu mai dorise niciodată atât de mult o femeie, decât atunci când o văzuse prima oară pe Rachel.

În seara asta, o văzuse pentru prima oară purtând o rochie. Era simplă, dintr-un material cu flori micuțe, roz aprins și negre, și se încheia în față cu un șir lung de nasturi rotunzi. Îi trecea mult de genunchi și avea mâneci scurte, care-i puneau în valoare brațele.

Când ea venise și îl chemase la bucătărie să-și ia ceva de băut, nici nu-și putuse lua ochii de la ea. O urmase, respirându-i parfumul și observase cum își ținea vârful limbii între dinți când turna vinul, ca să se concentreze. Mai observase și strălucirea unei bretele de satin pe umăr, la care se străduise toată seara să nu se uite, dar fără să reușească. Când îi dăduse paharul, îi zâmbise într-un fel special, cu colțurile buzelor puțin ridicate și-și dorise ca ea să nu zâmbească astfel decât pentru el.

În timpul cinei, aproape că ajunsese să creadă că dorința lui era îndeplinită, pentru că nu le zâmbea la fel lui Frank, Dianei sau copiilor. Poate că i se părea, dar avea impresia că tot ce spunea ea, oricât de general, i se adresa de fapt lui. N-o mai văzuse niciodată machiată și-i privise culoarea atât de verde a ochilor, reflectând în ea strălucirea lumânărilor.

Când situația devenise brusc atât de dramatică, numai prezența Dianei îl oprise s-o ia pe Annie în brațe și s-o lase să plângă, așa cum vedea că simțea nevoia. Nu se amăgea singur cu gândul că voise doar s-o consoleze. Dorise s-o simtă aproape, să-i înțeleagă mai bine forma și mirosul trupului.

Cu toate acestea, nu-i era rușine, deși știa că alții l-ar fi condamnat. Durerea femeii, copilul ei și durerea acestuia făceau și ele parte din ea. Și nici un om nu era destul de zeu pentru a judeca unde se sfârșea tristețea și unde începea dragostea.

Sentimentele se topeau unul în celălalt și omul, întocmai ca și călărețul, trebuia să recunoască armonia și să-i fie credincios, urmând-o până unde-l lăsa sufletul s-o facă.

Stinse toate luminile de la parter și urcă la etaj ; văzu ușa camerei lui Grace închisă și dunga de sub ea întunecată. Annie intră în camera ei și aprinse lumina. Se opri în prag, simțind cumva importanța trecerii pragului. Nu putea lăsa totul să treacă din nou, permițându-i nopții să așeze între ele un alt strat de tăcere și sedimentându-l ca într-un fel de geologie inexorabilă. Nu trebuia să mai facă asta.

Când deschise ușa, aceasta scârțâi, lăsând lumina de afară să se strecoare înăuntru. I se păru că vede păturile mișcându-se, dar nu putea fi sigură, pentru că patul fetei era în afara unghiului luminii și ochii ei nu se obișnuiseră încă să vadă prin întuneric.

— Grace ?

— Ce e ? nu se mișcă fata.

— Putem să stăm de vorbă ?

— Vreau să mă culc.

— Şi eu, dar cred că ar fi bine să stăm de vorbă.

— Despre ce ?

Annie se duse şi se aşeză pe pat. Proteza lui Grace era proptită de perete, lângă noptieră. Grace oftă şi se întoarse pe spate, privind în tavan. Annie respiră adânc. Fii cum trebuie, îşi spuse în gând. Nu te arăta jignită, fii degajată, fii drăguţă.

— Deci, te-ai apucat din nou de călărit.

— Am încercat.

— Cum a fost ?

— O.K., ridică Grace din umeri.

Se uita tot în tavan, încercând să pară plictisită.

— E grozav.

— Oare ?

— Păi, nu e ?

— Nu ştiu, spune-mi tu.

Annie se lupta cu bătăile propriei inimi, spunându-şi să fie calmă şi să continue. Dar, în loc să facă aşa cum îşi propusese, se auzi spunând :

— Nu puteai să-mi spui şi mie ?

Grace o privi şi ura şi durerea din ochii ei aproape că-i tăiară respiraţia lui Annie :

— De ce ţi-aş fi spus ?

— Grace...

— Chiar, de ce ? Fiindcă-ţi pasă ? Sau pentru că trebuie să ştii totul şi să controlezi totul şi nimeni nu trebuie să facă nimic până nu spui tu ? Nu-i aşa ?

— Vai, Grace...

Annie simți deodată nevoia de lumină și se întinse după întrerupătorul veiozei, dar Grace se repezi :

— Nu ! Nu vreau s-o aprizi !

Lovitura se abătu asupra mâinii lui Annie și veioza se făcu țăndări în celălalt capăt al camerei. Suportul de ceramică se sparse în trei bucăți mari.

— Pretinzi că-ți pasă, dar de fapt îți pasă doar de tine și de ceea ce cred ceilalți despre tine. Și de slujba ta și de prietenii tăi vestiți.

Se propti de perne, parcă pentru a lăsa să iasă din ea mânia care izbucnise deja în lacrimile care-i brăzdau fața :

— Oricum, ai spus că nu vrei să mai călăresc, așa că de ce naiba ți-aș fi spus ? De ce ți-aș spune ceva ? Te urăsc !

Annie încercă s-o ia în brațe, dar Grace o împinse într-o parte :

— Ieși afară ! Lasă-mă în pace ! Ieși afară !

Annie se ridică în picioare clătinându-se și, o clipă, crezu că se va prăbuși acolo. Aproape orbește, se împletici către raza de lumină care venea dinspre ușă. Habar n-avea de ce se ducea acolo, asculta mecanic, parcă de o comandă străină. Ajungând la ușă, o auzi pe Grace spunând ceva și se întoarse din nou către pat. O văzu cu fața la perete, cu umerii zguduindu-i-se.

— Poftim ? întrebă Annie.

Așteptă și nu știu dacă durerea ei sau ceva din tonul fetei o făcu să se ducă din nou la ea. Se apropie destul ca s-o poată atinge, dar n-o făcu de teamă ca mâna să nu-i fie din nou respinsă.

— N-am auzit ce-ai spus.

— Am spus... că mi-a venit.

Pentru o clipă, Annie nu înţelese cuvintele strecurate printre suspine.

— Ce ţi-a venit ?

— Ciclul.

— Cum, în seara asta ?

Grace încuviinţă din cap.

— Am simţit când eram jos şi când am urcat aici, aveam sânge pe chiloţi. I-am spălat la baie, dar nu s-a luat.

— Gracie...

Annie îi puse o mână pe umăr şi Grace se întoarse. De pe faţa ei dispăruse mânia, acum se vedea numai durerea şi tristeţea şi Annie se aşeză pe pat şi-şi luă fata în braţe. Grace se agăţă de ea şi Annie simţi cum suspinele ei o străbat şi pe ea, de parcă ar fi fost un singur trup.

— Cine o să mă dorească ?

— Poftim, scumpo ?

— Cine o să mă dorească vreodată ? Nimeni.

— Nu, Gracie, nu-i adevărat...

— De ce ?

— Pentru că tu eşti tu. Eşti incredibilă. Eşti frumoasă şi puternică. Şi eşti persoana cea mai curajoasă pe care am cunoscut-o în viaţa mea.

Plânseră mult timp, îmbrăţişate. Când putură din nou să vorbească, Grace îi spuse că nu vrusese să spună toate răutăţile acelea groaznice şi Annie ii răspunse că ştia, dar că avusese dreptate pentru că ea, ca mamă, făcuse atât de multe greşeli. Stătură cu capul una pe umărul celeilalte şi-şi spuseră cuvinte pe care, până atunci, nu îndrăzniseră să le rostească decât în gând.

— Ţii minte toţi anii aceia când tu şi tăticul încercaţi să mai aveţi un copil ? Mă rugam în fie-

care seară să reușiți. Nu pentru voi, sau pentru că mai voiam un frate sau o soră, ci ca să nu mai fiu... nu știu cum să spun.

— Spune-mi.

— Ca să nu mai fiu așa de specială. Pentru că eram singurul copil, mi se părea că așteptați să fiu bună, perfectă la toate și eu nu eram, eram doar eu. Și acum, s-a terminat, oricum v-am dezamăgit.

Annie o strânse la piept, îi mângâie părul și-i spuse că nu era așa. Și se gândi, deși n-o spuse, că era periculos să iubești prea mult, deși mulți oameni n-o știau.

Rămaseră mult timp împreună, până când lacrimile li se uscară și Grace adormi în brațele ei. Nu se trezi nici când Annie o lăsă în pat și se întinse lângă ea.

Ascultă respirația egală și încrezătoare a fiicei ei și privi un timp perdelele mișcate de curentul slab. Apoi adormi și ea, un somn adânc, fără vise, în timp ce pământul se rotea sub cer, uriaș și tăcut.

11

Robert se uită prin geamul brăzdat de ploaie al taxiului negru la femeia de pe panou, care repeta de zece minute același gest de fluturare a mâinii. Panoul era electronic și femeia chiar își mișca brațul, ținând în mâna cealaltă ceva ce semăna cu o cutie de suc de ananas și încercând să-i convingă pe călătorii osteniți și murați de ploaie să-și cumpere un bilet de avion pentru Florida, unde ar fi putut sta ca ea, în papuci și costum de baie zmeuriu.

Reclama era îndoielnică și Robert se gândi că probabil nu avea prea mult succes, mai ales de când presa britanică răspândise niște povești despre turiști englezi jefuiți, violați și împușcați în Florida.

Pe când taxiul se târa cu greutate mai departe, Robert își dădu seama — prea târziu — că ar fi trebuit să ia metroul. De fiecare dată când fusese la Londra în ultimii zece ani, una dintre șoselele către aeroport fusese în lucru, plină de șanțuri și gropi, și ar fi trebuit să se gândească dinainte că și de data aceasta vor fi obligați să ocolească. Avionul spre Geneva trebuia să decoleze în trei-

zeci și cinci de minute și, la ritmul în care mergeau, aveau să ajungă cu doi ani mai târziu. Șoferul de taxi îl informase deja, cu un ton suspect de voios, că drumul către aeroport semăna cu o „adevărată supieră".

Șoferul avu dreptate. Dar nu pierdu avionul, pentru că zborul fusese anulat. Se așeză într-un fotoliu din sala de așteptare de la Business class, bucurându-se pentru două ore de compania unor oameni de afaceri hăituiți, care-și trasau cu multă importanță drumul către secția de coronarieni a unui spital. Încercă s-o sune pe Annie, dar îi răspunse robotul și se întrebă unde erau plecate. Uitase să le întrebe ce planuri au pentru ziua aceea a sărbătoririi eroilor, prima dintr-un șir lung de ani pe care nu o petreceau împreună.

Lăsă un mesaj și cântă câteva măsuri din „Umbra lui Montezuma" pentru Grace. Apoi își revăzu notițele de la întâlnirea din ziua aceea (care decursese bine) și pe cele pentru întâlnirea de la Geneva (care, de asemenea, promitea să fie bună, cu condiția să ajungă la ea), își strânse hârtiile și porni din nou către sala de plecare.

În vreme ce privea nepăsător o vitrină cu niște pulovere de cașmir pentru golf, pe care nu i le-ar fi dăruit nici celui mai înverșunat dușman, cineva îl salută.

Se întoarse și-l văzu pe Freddie Kane, o figură medie spre mică a presei, un om pe care nimeni nu-l întreba exact cu ce se ocupă, pentru a nu-l stânjeni și a se pune pe sine într-o situație neplăcută. Își compensa deficiențele din aria ocupației lăsând să se înțeleagă că dispunea de o mică avere personală și fiind la curent cu absolut toate zvo-

nurile despre absolut toate personalitățile din New York. Uitând permanent numele lui Robert, deși făcuseră cunoștință de vreo patru ori, Freddie arătase clar că nu-l număra pe soțul lui Annie printre personalități. Dar pe Annie Graves, da.

— Bună ! Mi s-a părut mie că ești tu. Ce mai faci ?

Își propti o mână pe umărul lui Robert și i-o întinse pe cealaltă cu un gest care reuși să fie simultan violent și placid. Robert îi zâmbi și observă că purta o pereche de ochelari din aceia la modă printre stelele de cinema, pentru că le dădeau un aer intelectual. Omul nu se jena să arate că-i uitase din nou numele.

Pălăvăgiră câteva minute despre puloverele din vitrină, destinațiile fiecăruia și întârzierile estimate și despre ceață. Robert vorbi cu prudență despre motivul prezenței lui în Europa, observând cum îl dezamăgea pe Freddie. Poate că tocmai această dezamăgire fu cauza remarcii finale a acestuia, care păru un act de răzbunare.

— Am auzit că Annie are o problemă cu Gates, spuse el.

— Poftim ?

Ziaristul își astupă gura cu mâna și făcu o mutră de școlar obraznic :

— Aoleu, mi se pare că am spus ce nu trebuia.

— Îmi pare rău, Freddie, dar tu ai vești mai proaspete decât mine.

— A, nu, doar că mi-a spus o păsărică despre Gates că-și luase iar pușca și pornise la vânătoare de oameni. Probabil că nu-i nici o vorbă adevărată.

— Ce înțelegi prin „vânătoare de oameni" ?

— Știi cum e la ei, la sfârșitul cântecului împușcă pianistul. N-am auzit decât că-i face probleme lui Annie, atâta tot.

— E prima oară când...

— Nu-i decât o bârfă. Nici/ n-ar fi trebuit să-ți pomenesc.

Rânji satisfăcut și, odată atins singurul scop probabil al conversației pe care o provocase, spuse că se duce la biroul aerian să se plângă de întârziere.

Reașezându-se în fotoliul din sala de așteptare, cu o bere și un număr din revista *The Economist*, Robert reflectă la cuvintele lui Freddie. Deși insinuarea fusese discretă, nu se lăsase înșelat. Era a doua oară într-o săptămână când auzea același zvon.

În marțea aceea fusese la o recepție oferită de unul din clienții bogați ai firmei. Era genul de eveniment social pe care îl evita de obicei, dar cu Annie și Grace plecate, se pomenise așteptând seara nerăbdător. Recepția se ținuse într-o clădire de lângă centrul Rockefeller și se serviseră munți de caviar. Gazda invitase numai avocați, de la toate firmele mari din zonă, și printre ei Robert îl recunoscuse pe Don Farlow, pe care nu-l mai întâlnise decât o dată, dar pe care știa că Annie îl prețuia foarte mult.

Farlow îl salută călduros și Robert fu bucuros să vadă că împărtășeau nu numai un gust apropiat de lăcomie pentru caviar, dar și aceeași atitudine cinică față de cei care li-l ofereau. Farlow ascultă înțelegător relatarea lui Robert despre întorsătura

juridică a accidentului lui Grace, care promitea să devină un caz din acela care se târa ani de zile înainte de a fi rezolvat. Apoi discuția alunecase către Annie și Farlow îl întrebase cum îi mergea ei în vest.

— Annie e senzațională, spusese Farlow. Cea mai bună. Culmea e că dobitocul de Crawford știe și el asta.

Robert îl întrebase ce voia să spună și Farlow păruse surprins, apoi stânjenit. Schimbase repede subiectul, iar la plecare nu spusese decât că Robert ar trebui să-i spună lui Annie să se întoarcă cât mai repede. Robert o sunase pe Annie imediat după ce revenise acasă. Ea luase totul în glumă.

— Așa e în cuibul ăla de paranoici, spusese ea. Sigur că Gates îi făcuse zile fripte, dar nu mai multe decât de obicei.

— Bătrânul ticălos știe că are mai multă nevoie de mine decât am eu de el, adăugase ea.

Robert o lăsase în pace, deși simțise că bravada ei era menită mai mult s-o convingă pe ea însăși decât pe el. Acum, dacă și Freddie Cane aflase ceva, cu siguranță că în curând avea să știe tot New Yorkul. Și deși Robert nu aparținea lumii soției lui, înțelesese demult că acolo era mai important ceea ce se spunea decât ceea ce era adevărat.

12

De obicei, Hank și Darlene organizau dansul în aer liber pe patru iulie, de sărbătoarea națională. În anul acela însă, Hank era programat să se opereze de varice la sfârșitul lui iunie și, de aceea, dansul se ținea cu o lună mai devreme.

Existau, desigur, și riscuri. Cu un an mai devreme, la începutul verii ninsese și zăpada se așternuse într-un strat de o jumătate de metru. De asemenea, câțiva dintre invitații lui Hank se codeau să vină să danseze într-o zi care era închinată comemorării eroilor de război. Ce porcărie, spusese Hank, doar tuturor celor căzuți în Vietnam le plăcuse un chef pe cinste, așa că toți trebuiau să vină și cu asta gata, fir'ar să fie !

Parcă pentru a-i face în ciudă, vremea se stricase și plouase. Șiroaie de apă se scurseseră pe prelate, peste burgeri, costițe și grătar și o boxă explodase cu flacără, împrăștiind instalația cu becuri colorate prin curte. Dar nimeni nu se sinchisise prea tare. Împachetaseră totul și se mutaseră în hambar. Cineva îi dădu lui Hank un tricou pe care acesta și-l puse imediat. Avea pe piept in-

scripția : ȚI-AM SPUS EU, scrisă cu litere mari, negre.

Tom întârziase, pentru că veterinarul nu putuse ajunge la Double Divide decât după ora șase. Trebuise să-i mai facă o injecție tinerei iepe și erau încă ocupați cu ea când ceilalți plecaseră la petrecere. Îi văzuse prin deschizătura ușii grajdului îngrămădindu-se cu toții, cu Grace și cu Annie, în Ford Lariat. Annie îi făcuse cu mâna și-l întrebase dacă venea și el. Îi spusese că avea să vină mai târziu. Se bucurase văzând că ea purta aceeași rochie pe care o îmbrăcase cu două seri înainte.

Nici ea, nici Grace nu mai pomeniseră nimic despre întâmplarea din seara aceea. A doua zi, duminică, el se sculase înainte de răsăritul soarelui și se îmbrăcase pe întuneric ; jaluzelele ei erau tot ridicate și lumina tot aprinsă. Se gândise să se ducă până acolo ca să vadă dacă totul era în regulă, dar renunțase, ca să nu pară prea băgăreț. Când terminase de îngrijit caii și venise la masă, Diane îi spusese că Annie telefonase și întrebase dacă ea și Grace puteau veni cu ei la biserică.

— Probabil că vrea să scrie un articol în revista ei, adăugase ea.

Tom îi spusese că era nedreaptă cu Annie și că ar fi putut s-o mai lase în pace. Diane nu mai vorbise deloc cu el în ziua aceea.

Merseseră la biserică în două mașini și, cel puțin pentru Tom, fusese evident că ceva se schimbase în relația dintre Annie și Grace. Ceva se potolise. Observă că acum Grace o privea în ochi pe mama ei și că amândouă își dădură brațul când

coborâră din mașină și merseră așa pe aleea către biserică.

Nu avuseseră loc toți pe un singur rând, așa că Annie și Grace stătuseră mai în față, într-un loc unde o rază de soare se juca alunecoasă cu firele de praf din aer. Tom îi văzuse pe ceilalți enoriași privindu-le pe noile venite. Și se trezise uitându-se mereu la ceafa lui Annie, când se ridica să cânte sau își apleca fruntea ca să se roage.

Când se întorseseră la Double Divide, Grace îl călărise din nou pe Gonzo, dar de data aceasta în arena cea mare, privită de toți. Îl plimbase puțin, apoi, când îi spusese Tom, îl pornise la trap. La început, fusese cam încordată, dar după ce se relaxase, Tom observase cât de bine călărea. O mai învățase câteva mișcări care o ajutau să-și folosească piciorul protezic, apoi îi spusese să o ia la galop.

— La galop !

— De ce nu ?

Așa că pornise la galop și, pe măsură ce șoldurile ei preluau mișcarea calului, îi văzuse fața înflorind într-un surâs.

— N-ar trebui să poarte ceva pe cap ? întrebase calmă Annie.

Se referea la o caschetă din acelea pe care le poartă călăreții din Anglia sau din estul Statelor Unite, dar Tom spusese că nu era nevoie s-o poarte decât dacă avea de gând să cadă de pe cal. Știuse că ar fi trebuit să-i răspundă cu mai multă seriozitate, dar Annie nu mai insistase, părând să aibă încredere în el.

Grace se oprise într-un echilibru perfect și-l adusese pe Gonzo în fața lor și toată lumea aplau-

dase și o ovaționase. Căluțul arăta de parcă tocmai câștigase marele derby din Kentucky. Iar zâmbetul lui Grace era la fel de limpede și de senin ca cerul din dimineața aceea.

După plecarea veterinarului, Tom se spălă, își puse o cămașă curată și o porni prin ploaie către ferma lui Hank. Apa opacizase parbrizul și ștergătoarele Chevroletului lui deveniseră inutile, așa că fu nevoit să-și lipească fața de geam ca să-și ghicească drumul. Când ajunse, trebui să-și lase mașina pe șosea, pentru că spațiul de parcare era ticsit și, dacă nu și-ar fi adus aminte să-și ia mantaua impermeabilă la el, ar fi fost ud leoarcă înainte de a ajunge la hambar.

Hank îl văzu imediat după ce intră și veni la el cu o bere. Tom râse văzându-i inscripția de pe tricou și-și dădu seama că încă dinainte de a-și scoate mantaua cerceta fețele din mulțime, căutând-o pe Annie. Hambarul era mare, dar părea neîncăpător pentru toți cei ce se strânseseră acolo. Sunetul muzicii country aproape că fusese înghițit de vorbăria amestecată cu râsete. Unii încă mai mâncau. Din când în când, vântul împingea prin ușile deschise câte un val de fum de la grătarul de afară. Mulți oameni mâncau în picioare, pentru că mesele erau încă ude de ploaie.

Stând de vorbă cu Hank și cu alți doi bărbați, Tom aruncă o privire prin sală. Una dintre boxele goale din capătul îndepărtat fusese transformată în bar și-l văzu pe Frank ajutând acolo la servirea băuturilor. Câțiva copii mai mari, printre care Joe și Grace, erau strânși în jurul stației de sunet, scotocind printre benzi și bombănindu-și părinții care aduseseră numai muzică învechită.

Aflată și ea prin preajmă, Diane le spunea pentru ultima oară gemenilor să nu mai arunce mâncare pe jos, pentru că altfel avea să-i trimită acasă. Tom văzu multe fețe cunoscute și mulți îl salutară. Dar el o căuta doar pe ea și în cele din urmă o văzu.

Stătea în picioare într-un colț îndepărtat, cu un pahar gol în mână, vorbind cu Smoky, care se întorsese din New Mexico, unde lucrase după terminarea ședințelor de la dispensarul lui Tom. I se părea că mai mult Smoky se ocupa de conversație. Annie își rotea adesea privirile prin cameră și Tom se întrebă dacă era posibil ca și ea să caute pe cineva și dacă acela ar fi putut să fie el. Apoi își spuse singur să nu mai fie așa un mare prostănac și se duse să-și ia ceva de mâncare.

Smoky știu cine era Annie imediat după ce li se făcură prezentările.

— Tu ești doamna care l-a sunat când eram la dispensarul din ținutul Marin ! spuse el.

— Așa e, zâmbi Annie.

— La naiba, mi-aduc aminte că m-a sunat după ce s-a-ntors de la New York și mi-a spus că în nici un caz nu vroia să lucreze cu animalul ăla. Și-acum, ați venit toți aici.

— S-a răzgândit.

— Zău că da, doamnă. În viața mea nu l-am văzut pe Tom făcând ceva dacă nu vroia.

Annie îi puse întrebări despre munca lui cu Tom și despre cum se petreceau lucrurile la dispensare și deduse, din răspunsurile lui Smoky, că acesta adora și pământul pe care călca Tom. El îi spuse că mai erau și alții care deschideau dispen-

sare în ținuturi, dar nici unul dintre acestea nu se apropia nici pe departe de ale lor. Îi mai spuse și despre lucrurile pe care le făcea Tom, cum ajuta el cai pe care alții i-ar fi împușcat imediat.

— Cum pune mâna pe ei, parcă vezi cum le cade necazul din spinare.

Annie spuse că Pelerin încă nu fusese scăpat de necaz, dar Smoky nu se descumpăni și-i răspunse că probabil calul ei nu era încă gata.

— Parcă ar fi magie, spuse ea.

— Nu, doamnă. E mai mult decât magie. Magia e doar cu șmecherii.

Orice nume ar fi purtat harul lui Tom, Annie îl simțise. Îl simțise privindu-l cum muncește, călărind cu el. Știa că era adevărat, îl simțise de fiecare dată când era cu el.

La asta se gândise și în dimineața zilei de ieri, când se trezise alături de Grace și văzuse primele raze pătrunzând prin țesătura decolorată a perdelelor, pe care nu le mai mișca nici o adiere. Stătuse multă vreme în pat, legănată de ritmul liniștitor al respirației fiicei ei. O dată, Grace murmurase ceva în vis, dar se străduise zadarnic să deslușească vorbele ei.

Atunci observase, lângă grămezile de cărți și de reviste de lângă pat, exemplarul din *Parcursul pelerinului*. Era cartea dăruită de verii lui Liz Hammond. Nici n-o deschisese și nu avusese habar că Grace o adusese în camera ei. Se dăduse jos din pat și luase cartea pe scaunul de lângă geam, unde avea destulă lumină ca să poată citi.

Își amintise cum ascultase cu ochii mari în copilărie povestea alegorică, fascinată de nivelul ei

cel mai simplu, de călătoria umilului creştin către Oraşul Celest. Recitind fragmente, alegoria i se păruse evidentă şi stângace. Dar un pasaj aflat către sfârşit o puse pe gânduri :

Văzui în vis pelerinii trecuţi de Pământul Fermecat şi intrând în Ţara Beulah, cea cu aerul dulce şi plăcut ; cum drumul lor se întindea întracolo, se desfătară în ţara aceea cât dură un anotimp. Adevărat era că acolo cântecele păsărilor nu mai conteneau şi alte flori răsăreau din pământ în fiecare zi, şi auziră glasul broaştei ţestoase pe pământ. În ţara aceasta, soarele îşi răspândea razele şi ziua, şi noaptea ; locul unde se aflau era dincolo de Valea Umbrei Morţii şi Disperarea Uriaşă nu-l putea atinge ; şi de aici, ei nu puteau nici măcar să zărească Palatul Îndoielii. Aici erau aproape de oraşul pe care-l căutau şi chiar întâlniră nişte locuitori ai lui. Pentru că, pe acest tărâm, Strălucitorii păşeau adesea, fiind acesta la marginile cerului.

Annie citi de trei ori pasajul şi apoi nu-şi mai continuă lectura. Oricum, fragmentul acesta o hotărâse să o sune pe Diane şi s-o întrebe dacă puteau veni şi ele la biserică. Totuşi, impulsul — atât de sălbatic şi nepotrivit cu ea, încât o făcea pe Annie să râdă — nu avea deloc de-a face cu religia. Ci mult mai mult cu Tom Booker.

Annie ştia că el fusese într-un fel la originea întâmplărilor din seara aceea. El descuiase o uşă, permiţându-le ei şi lui Grace să se reîntâlnească. „N-o lăsa să te respingă.“, îi spusese el. Şi ea îl ascultase. Acum voia să-i mulţumească, dar într-un

mod ritual, care să nu stânjenească pe nimeni. Când aflase de intenţia ei, Grace o tachinase, întrebând-o de câte secole nu mai intrase într-o biserică. Dar i-o spusese cu afecţiune şi fusese foarte fericită s-o însoţească.

Mintea lui Annie reveni la petrecere. Smoky nu părea să fi observat că nu-l ascultase. Ajunsese în mijlocul unei poveşti lungi şi pătimaşe despre proprietarul fermei din New Mexico la care lucrase. Annie începu din nou să-l asculte, uitându-se între timp, aşa cum făcuse toată seara, după Tom. Poate că până la urmă se hotărâse să nu mai vină.

Hank şi ceilalţi bărbaţi strânseră vesela şi duseră din nou mesele afară, în ploaie, pentru ca dansul să poată începe. Muzica se auzea acum mai tare, îndreptăţind bombănelile copiilor prin acordurile ei country. Totuşi, probabil că în sinea lor, copiii erau uşuraţi că găsiseră o scuză ca să nu danseze ; e mult mai amuzant să râzi tu de părinţi decât să râdă ei de tine. Vreo două fete mai mari se disociară de grup şi începură să danseze şi Annie fu deodată cuprinsă de îngrijorare. Până atunci, nu se gândise că Grace ar putea fi necăjită văzându-i pe ceilalţi dansând. Ce prostie din partea ei ! Se scuză faţă de Smoky şi plecă s-o caute.

Grace stătea cu Joe lângă boxe. O văzură pe Annie venind şi Grace îi şopti băiatului ceva care-l făcu pe acesta să surâdă. Totuşi, când Annie ajunse la ei, era din nou serios. Se ridică s-o salute :

— Dansaţi, doamnă ?

Grace izbucni în râs şi Annie îi aruncă o privire bănuitoare :

— Sunt sigură că ideea ți-a venit așa, spontan, spuse ea.

— Bineînțeles, doamnă.

— Nu cumva miroase, puțin de tot, a provocare ?

— Mamă, asta e o grosolănie ! strigă Grace. Cum poți să sugerezi măcar așa ceva ?

Lui Joe nu i se clinti nici un mușchi de pe față.

— Nu, doamnă. Nu e vorba deloc de așa ceva.

Annie o privi din nou pe Grace, care-i ghici gândul :

— Dacă-ți imaginezi că o să dansez cu el pe muzica asta, ia-ți gândul.

— Atunci, Joe, voi fi încântată să dansez cu tine.

Joe dansa bine și, deși ceilalți copii îi făceau galerie, rămase impenetrabil. Îl văzu pe Tom în timp ce dansau. O privea de la bar și ea îi făcu un semn cu mâna, înfiorându-se ca o adolescentă și rușinându-se apoi de reacția ei.

Când muzica se opri, Joe se înclină curtenitor și o însoți înapoi până la Grace, care se hlizise tot timpul. Annie simți o atingere pe umăr și se întoarse. Era Hank. Voia să-i promită dansul următor și nu accepta să-l refuze. Când muzica se opri, o făcuse pe Annie să râdă până o apucase durerea de burtă. Dar nu i se mai acordă nici un răgaz. Următorul care o invită la dans fu Frank, apoi Smoky.

Privind către copii, văzu că Grace și Joe improvizaseră în glumă un dans cu gemenii și alți puști mai mici, mai mult pentru a crea iluzia

El râse şi se hotărî să n-o invite la dans, deşi asta aşteptase toată seara. Cineva se băgă între ei, despărţindu-i pentru o clipă. Începuse din nou muzica, aşa că amândoi trebuia să ţipe ca să se audă.

— Ţie-ţi place, se vede, spuse ea.

— Ce ?

— Să dansezi. Te-am văzut eu.

— Cred că da. Dar şi eu te-am văzut şi mi se pare că-ţi place mai mult decât pretinzi.

— Ei, ştii tu, câteodată. Când am chef.

— Vrei nişte apă ?

— Foarte tare.

Tom îi dădu lui Frank lichiorul şi-i ceru un pahar curat. Apoi îşi puse uşor mâna pe spatele lui Annie ca s-o îndrume prin mulţime şi-i simţi căldura corpului prin ţesătura umedă :

— Hai cu mine.

Găsi un drum pentru ei şi ea nu se putea gândi decât la mâna lui pe spatele ei, sub umeri, chiar deasupra închizătorii brasierei.

Când traversară ringul de dans, se certă singură pentru prostia de a-i fi spus că nu-i place să danseze, deşi îşi dorea atât de mult să danseze cu el.

Uşile largi ale hambarului erau deschise şi becurile colorate dinăuntru luminau ploaia de afară, transformându-i stropii în şiruri de mărgele cu nuanţe schimbătoare. Vântul nu mai bătea, dar ploaia era atât de puternică, încât stârnea o perdea fină de stropi şi mulţi invitaţi se adunaseră în prag pentru a simţi răcoarea care mângâie şi faţa lui Annie.

că nu dansează unul cu altul, așa cum probabil că ar fi vrut.

Apoi se uită la Tom care dansă cu Darlene, apoi cu Diane, apoi cu o femeie mai tânără și mai drăguță pe care Annie nu o cunoștea și nici nu voia s-o cunoască. Poate era prietena lui, de care încă nu auzise. Iar ea îl aștepta s-o invite la dans ori de câte ori începea un cântec nou și se întreba de ce el nu mai venea.

O văzu făcându-și drum spre bar după ce dansase cu Smoky și, mulțumindu-i politicos pentru dans partenerei lui, o urmă. Era a treia oară când încerca să ajungă la ea, dar, până acum, mereu i-o luase altcineva înainte.

Își croi drum cu coatele prin mulțime și o văzu ștergându-se pe frunte cu amândouă mâinile și apoi dându-și părul pe spate, așa cum făcuse și în ziua aceea când o întâlnise alergând. Pe un umăr, rochia i se lipise de piele, formând o pată umedă și, când se apropie, îi simți parfumul amestecat cu altul, mai puternic, numai al ei.

Frank servea la bar și o întrebă pe Annie ce dorea, întinzându-și gâtul peste capetele celorlalți. Ea îi ceru un pahar cu apă. Frank îi spuse că-i pare rău, dar n-are decât lichior de mentă. Îi dădu unul și ea îl luă mulțumindu-i, iar când se întoarse, Tom stătea drept în fața ei.

— Bună ! spuse ea.

— Bună. Deci lui Annie Graves îi place să danseze.

— Fiindcă veni vorba, nu pot să sufăr dansul. Numai că aici n-ai cum să te ferești.

Se opriră la marginea streașinii și se uitară cum ploua cu zgomot, ropotul aproape înghițind acordurile muzicii. El nu mai avea nici un motiv să-și țină mâna pe spatele ei și, deși speră că o va lăsa acolo, se îndepărtă de ea. Putea vedea luminile casei în capătul celălalt al curții și se gândi că probabil trebuia să se ducă acolo ca să bea apă.

— O să ne facem leoarcă, spuse ea. Nu sunt chiar așa de disperată după apă.

— Parcă spuneai că ai vrea foarte tare să bei apă.

— Da, dar nu și să mă înec în ea. Cu toate că se spune că asta e cea mai frumoasă moarte. Întotdeauna m-am întrebat de unde o știu cei care o spun.

— Te gândești la o grămadă de lucruri, nu-i așa ? râse el.

— Da, întotdeauna îmi zbârnâie ceva pe la etaj. N-am cum să mă opresc.

— Uneori ai vrea să poți, nu ?

— Mda.

— Ca acum.

Văzând că nu-l înțelege, adăugă :

— Stăm aici și ne uităm la ploaie și tu te gândești, ce păcat că n-avem apă.

Annie îi aruncă o privire suspicioasă și-i luă paharul din mână :

— Vrei să spui că nu văd pădurea din cauza copacilor.

El zâmbi și ridică din umeri și ea-și întinse paharul în ploaie. Răceala picăturilor pe brațul gol o surprinse aproape dureros. Iar ropotul puternic al ploii îi izola de restul lumii. Cât timp paharul se umplu, se priviră în ochi cu un umor

numai de suprafață, ascunzând de fapt o comunicare mult mai profundă. Dură mai puțin decât ar fi vrut amândoi până când apa umplu vasul.

Annie i-l întinse, dar el clătină din cap, continuând s-o privească. Îl privi și ea peste marginea paharului, când bău. Apa avea un gust pur și era rece și părea făcută din nimic și neîncepută și ei îi veni deodată să plângă.

13

Grace își dădu seama că se întâmplase ceva imediat după ce se urcă lângă el în Chevrolet. Zâmbetul lui era cel al unui puști care ascunde bomboana la spate. Fata închise portiera și Tom porni de la casa de la râu direct spre țarcuri. Grace tocmai venise de la fizioterapie din Choteau și-și mai ronțăia încă un sandviș.

— Ce e ? întrebă ea.

— Ce e ce ?

Ea îl privi cu ochii micșorați, dar fața lui era plină de seninătate.

— Păi, ai venit mai devreme.

— Zău ? își zgâlțâi el încheietura cu ceasul. Zăpăcitul ăsta.

Ea înțelese că nu avea să afle nimic și se lăsă pe spate, terminându-și sandvișul. Tom îi zâmbi caraghios și continuă să conducă.

Când porniră spre țarcul lui Pelerin, el luă din grajd o frânghie. Era vopsită în roșu și verde și mult mai scurtă decât cea pe care o folosea ca lasou.

— Ce-i asta ?

— O frânghie. Drăguță, nu-i așa ?

— Întrebam la ce folosește.

— Să știi, Grace, că un om îndemânatic poate face nenumărate lucruri cu o astfel de frânghie.

— Să-și dea drumul din copaci, să se lege...

— Mda, lucruri de felul ăsta.

Ajungând la țarc, Grace se rezemă de balustradă, ca de obicei, iar Tom intră înăuntru. Aflat în cel mai îndepărtat colț, Pelerin își execută repertoriul de sforăituri și tropăieli mărunte, punându-și parcă în funcțiune un ultim resort de încăpățânare. Coada lui, urechile și mușchii de pe șale păreau străbătuți de un curent continuu. Supraveghea fiecare pas al lui Tom.

Dar Tom nici nu se uită la el. Mergând, făcea cu funia ceva, dar Grace nu văzu ce, din cauza spatelui lui. Se opri în mijlocul țarcului, tot fără să se uite la cal.

Grace văzu că Pelerin era la fel de intrigat ca și ea. Se oprise din tropăit și se uita la om. Din când în când, își ridica fuiorul cozii și urechile i se roteau elastice în direcția lui Tom. Grace se deplasă încet de-a lungul balustradei, ca să vadă dintr-un unghi mai bun. Tom se întoarse și el către ea, ascunzând ceea ce făcea cu umărul, ca să nu vadă Pelerin. Grace văzu că nu făcea decât să înnoade frânghia din loc în loc. El o privi scurt și-i zâmbi sub pălărie.

— L-am făcut curios, nu-i așa ?

Grace se uită la Pelerin, care era mai mult decât curios. Nemaiputând să vadă ce făcea Tom, făcu și el ca Grace, se mișcă într-o parte cu pași mici, ca să se uite. Tom îl auzi și se îndepărtă în același timp, întorcându-se cu spatele la cal. Pelerin rămase un timp pe loc, părând că se gândește,

apoi se uită la Tom și mai avansă puțin spre el, cu timiditate. Tom îl auzi din nou și se îndepărtă, dar în așa fel încât spațiul dintre ei se micșoră.

Grace văzu că terminase de înnodat frânghia, dar mai trăgea de ea, potrivind nodurile și deodată își dădu seama că nu făcuse altceva decât un frâu simplu. Nu-i venea să creadă :

— Ai de gând să-ncerci să i-l pui ?

— Numai dacă mă imploră, spuse Tom cu un surâs aparte, de actor care a ieșit o clipă din rol.

Grace era atât de agitată, încât nici nu-și dădu seama cât dură. Poate zece, cincisprezece minute, în nici un caz mult mai mult. De câte ori Pelerin se apropia, Tom se ferea, alimentându-i dorința de a afla ce ascundea în mâini. De fiecare dată, Tom reducea cu o jumătate de pas distanța dintre ei. După ce dăduseră ocol de două ori țarcului și Tom ajunsese din nou în centru, nu mai erau despărțiți decât de vreo doisprezece pași.

Tom se întoarse cu umărul spre cal, continuând să potrivească frânghia și nu se uită deloc la el, în schimb, o privi pe Grace și-i zâmbi. Ignorat, Pelerin sufla aburi pe nări și întorcea capul într-o parte și în alta. Apoi mai făcu trei pași spre Tom. Grace văzu că se aștepta ca omul să se miște din nou, dar de data asta, el rămase pe loc. Schimbarea îl surprinse pe cal, care se uită în jur, încercând să găsească pe cineva, chiar și pe Grace, care să-l ajute să înțeleagă. Nu primi nici un răspuns, așa că se mai apropie puțin. Apoi încă puțin, întinzându-și gâtul ca o girafă și adulmecând posibila primejdie pe care omul o ascundea în mânecă, dar care nu era atât de puternică încât să-i înlăture dorința de a vedea ce făcea el acolo.

În cele din urmă, ajunse atât de aproape, încât îi atingea lui Tom marginea pălăriei și probabil că și el îi simțea răsuflarea pe gât.

Tom se depărtă câțiva pași și, deși n-o făcuse brusc, Pelerin sări ca o pisică și necheză. Dar nu se mai mișcă de acolo. Când văzu că Tom stătea cu fața la el și-i văzu și frânghia din mână, se liniști. Tom i-o întindea cu amândouă mâinile, ca s-o poată privi. Dar Grace știa că privirea n-avea să fie de ajuns. Trebuia să i-o dea s-o miroase.

Pentru prima oară, Tom se uită la cal și-i spuse ceva ce Grace nu auzi, pentru că era prea departe. Privi mușcându-și buzele. Du-te, îl îndemna în gând, du-te, n-o să-ți facă nimic. Dar calul nu mai avea nevoie de alt îndemn în afară de propria lui curiozitate. Ezitând, dar din ce în ce mai încrezător, Pelerin se duse la Tom și mirosi frânghia. Apoi începu să adulmece și mâinile lui Tom și el îl lăsă.

În clipa aceea a legăturii fragile dintre om și cal, Grace simți că multe prăpăstii se astupă. Știu că fusese aplicat un fel de sigiliu peste întâmplările din trecut. Își regăsise mama, călărise, se simțise foarte bine la petrecere, dar nu îndrăznise să creadă că totul era adevărat, se simțise de parcă oricând, cineva ar fi putut să vină și să-i ia din nou totul. Dar acum, în fața gestului de apropiere al lui Pelerin, simți cum o cuprinde un val de speranță și în ea se deschise pentru totdeauna ceva și știu că bucuriile pe care le dobândise aveau să fie întotdeauna ale ei.

Fiind sigur de consimțământul acestuia, Tom își puse ușor mâna pe gâtul calului. Pelerin se cutremură ușor, apoi păru că îngheață. Dar nu

fusese decât o reacție de prudență și, când își dădu seama că mâna omului nu-i produce nici o durere, se relaxă și-l lăsă să-l mângâie.

Încet, foarte încet, el își întinse mâna până la baza gâtului calului și Pelerin îl lăsă. Apoi îl lăsă chiar să-i netezească ușor coama. Era așa de încâlcită, încât Tom o simți ca pe un mănunchi de spice care i-ar fi alunecat printre degete. Apoi, cu blândețe și fără să se grăbească, Tom îi puse frâul. Iar Pelerin nu se gândi nici o clipă să se împotrivească.

Nu-i fusese teamă decât de faptul că Grace ar fi putut spera prea mult după aceea. Întotdeauna urmau momente de fragilitate după ce un cal dădea semne de îmblânzire, iar de la calul acesta era normal să se aștepte la multe asemenea momente. Citea în ochii și în tremurul mușchilor lui Pelerin cât de aproape era acesta de fugă. Știa că, dacă l-ar fi lăsat să-l respingă, următorul moment de apropiere ar fi venit mult mai greu.

Tom pregătise de mult calul, lucrând cu el în fiecare dimineață, fără știrea lui Grace. După amiezele, când privea și ea, făcea alte lucruri, îl alerga, îl conducea cu stegulețul sau îl învăța să se obișnuiască încă o dată cu un lasou. Voise să fie singur cu el pentru a se apropia de momentul când avea să-i pună frâul. Până în dimineața aceasta, nu știuse dacă va reuși sau nu, dacă raza de speranță despre care-i vorbise lui Annie exista sau era doar o dorință. Apoi își dăduse seama că dorința se va împlini și se oprise, pentru că voia ca Grace să fie de față când Pelerin se va întoarce din nou către oameni.

Nu fusese nevoie s-o privească pentru a-și da seama cât de impresionată fusese. Dar ea nu știa, și poate că ar fi trebuit să-i spună, în loc să mai facă atâta pe deșteptul, că nici de acum înnolo nu avea să fie prea ușor. Pelerin ar mai fi putut traversa încă o dată ceața nebuniei. Dar asta nu avea să se întâmple imediat. Tom nu voia să-i spună nimic în clipa aceea, care era a ei, a unei bucurii pe care nu trebuia să i-o strice.

Îi spuse să intre, ceea ce ea de abia aștepta. O privi cum își proptea bastonul de poartă și intra în țarc, aproape fără să șchioapete. Când era mai aproape, Tom îi spuse să stea pe loc. Era mai bine să-l aștepte pe cal să vină decât să se ducă ea la el și-l îndemnă, împingându-l foarte puțin cu ajutorul frâului.

O văzu pe Grace mușcându-și buzele și străduindu-se să nu tremure când își întinse mâinile sub botul calului. Amândurora le era frică și recunoașterea nu fu la fel de drăgăstoasă ca pe vremuri. Dar Tom întrezări, când calul adulmeca mâinile și părul fetei, o scânteie a legăturii care-i unise pe vremuri și care i-ar fi putut uni din nou.

— Annie, aici e Lucy. Ești acolo ?

Annie lăsă pentru o vreme întrebarea în suspensie. Compunea un raport important pentru toți oamenii ei din posturi cheie, dându-le instrucțiuni să evite intruziunile lui Crawford Gates în munca lor. Mesajul de bază era să-i spună acestuia să se ducă să se împuște. Dăduse drumul la robotul telefonic, pentru a fi lăsată în pace.

— Ce porcărie, spuse Lucy. Probabil că ești pe afară, participând la scopitul vacilor sau la ce

dracu' fac ăia pe acolo. Eu..., la naiba, sună-mă când te-ntorci, da ?

Annie auzi o notă de alarmă în vocea ei și se hotârî să ridice receptorul :

— Vacile nu se scopesc.

— Asta o spui tu. Atunci ce faci acolo, stai la pândă ?

— Nu, mă ocup de supervizare. Ce s-a-ntâmplat ?

— M-a dat afară.

— Ce ?

— Feciorul de cățea m-a dat afară.

Annie prevăzuse asta de câteva săptămâni. Lucy era prima persoană angajată de ea și prima ei aliată. Concediind-o, Gates îi trimitea cel mai evident avertisment. Annie o ascultă pe Lucy, simțind cum o greutate i se așează pe piept.

Pretextul fusese un articol despre femeile șoferițe de camion. Annie primise o copie și, deși articolul punea pe primul loc sexul, era foarte amuzant. Pozele erau și ele extraordinare. Lucy vrusese să apară cu un titlu mare, simplu : MAME ÎN CAMIOANE. Gates se opusese, spunând că Lucy era „obsedată de teme sordide". Se luaseră la harță unul cu altul în prezența tuturor membrilor redacției și, la sfârșit, Lucy îi spusese să se ducă și să facă lucrul pe care Annie încerca să-l spună eufemistic în raportul ei.

— N-o să-l las să ne facă asta, spuse Annie.

— A și făcut-o, fato. M-am dus.

— Nu, nu poate să facă asta.

— Poate, Annie. Știi și tu că poate și, dă-o dracu', mi-a ajuns și mie. Nu mai e distractiv.

Urmară câteva secunde în care amândouă reflectară în tăcere la cele spuse. Annie oftă.

— Annie ?

— Ce e ?

— Ai face bine să vii mai repede încoace.

Grace veni acasă târziu, povestind emoționată ce se întâmplase cu Pelerin. O ajută pe Annie să pună masa și-i spuse cum se simțise când îl atinsese din nou și-l simțise tremurând, cum calul n-o lăsase să-l mângâie cum îl lăsa pe Tom și fusese cam necăjită, dar până la urmă se bucurase că o lăsase să stea lângă el. Și Tom spusese că avea să fie și mai bine, dar trebuia să iei lucrurile pe rând.

— Nu voia să se uite la mine. Era ciudat. Parcă i-ar fi fost rușine.

— Din cauza a ce s-a întâmplat ?

— Nu. Nu știu. Poate doar din cauză că e așa cum e.

Îi povesti lui Annie că mai târziu îl duseseră în grajd și-l spălaseră. Calul îl lăsase pe Tom să-i curețe copitele și, deși nu le dăduse voie să-i descurce coama sau coada, îi țesălară restul corpului. Grace se opri deodată din povestit și o privi îngrijorată pe Annie :

— Te simți bine ?

— Da. De ce ?

— Nu știu. Pari cam îngrijorată.

— Sunt doar obosită, asta-i tot.

Când aproape terminaseră de mâncat, sună telefonul. Era Robert și Grace se duse să-i povestească și lui ziua aceea cu toate amănuntele, în timp ce Annie spală vasele.

Freca tigăile și oalele la chiuvetă, ascultând bâzâitul frenetic al unui bondar prins în capcana

luminoasă a unui neon. Veştile de la Lucy ii întunecaseră dispoziţia şi nici măcar Grace nu reuşise s-o înseninеze cu totul.

Se simţise mai bine când auzise frânele Chevroletului care o aducea pe fată de la ţarcuri. Nu mai vorbise cu Tom din seara petrecerii dansante a lui Hank, dar se gândise mereu la el şi-şi privise repede reflectarea în geamul cuptorului, sperând că el va intra în casă. Dar el îi făcuse doar cu mâna lui Grace şi pornise maşina.

Telefonul lui Lucy — aşa cum o făcea, în alt mod, şi cel al lui Robert — o readusese la realitatea pe care o recunoştea cu tristeţe ca fiind a vieţii ei. Cu toate că Annie nu mai ştia acum ce era „real" şi ce nu. Într-un anumit sens, nu putea fi nimic mai real decât viaţa pe care o găsiseră aici. Dar care era diferenţa dintre aceste două feluri de vieţi ?

Lui Annie i se părea că una era compusă din obligaţii, iar cealaltă din posibilităţi. Poate de aici îi venise s-o numească pe prima „realitate". Obligaţiile sunt ceva palpabil, întemeiat pe angajamente reciproce ; posibilităţile sunt însă doar himere trecătoare şi fără preţ, chiar primejdioase. Cu cât omul îmbătrâneşte şi se cumineşte, îşi dă seama de asta şi le ocoleşte. E mai bine aşa. Sigur că da.

Bondarul prizonier încerca o nouă tactică de evadare : se odihnea timp îndelungat, apoi se repezea în învelişul de sticlă. Grace îi spunea lui Robert că peste două zile aveau să ajute şi la mutatul vitelor la păşunile de vară şi aveau să doarmă în condiţii precare. Da, spunea ea, călare, cum altfel ar fi putut să meargă ?

— Să nu-ți faci griji, tăticule, auzi ? Gonzo e foarte bun.

Annie termină cu bucătăria și stinse lumina, oferindu-i bondarului un respiro. Porni încet spre sufragerie și se opri în spatele scaunului lui Grace, netezindu-i distrată părul.

— Ea nu vine, spunea Grace. Zice că are prea multă treabă. E aici, vrei să vorbești cu ea ? O.K. Și eu te iubesc, tăticule.

Se ridică de pe scaun și urcă la baie. Robert telefona de la Geneva. Îi spuse că probabil avea să revină la New York lunea următoare. O înștiințase deja pe Annie de cele spuse de Freddie Kane și acum ea îi spuse că Gates o concediase pe Lucy. Robert ascultă în tăcere, apoi o întrebă ce avea de gând să facă. Annie oftă :

— Nu știu. Tu ce crezi c'ar trebui să fac ?

La capătul celălalt al firului urmă o pauză și Annie îl simți gândindu-se bine înainte de a-i răspunde :

— Păi, de acolo de unde ești, nu cred că poți face mare lucru.

— Vrei să spui că ar trebui să ne întoarcem ?

— Nu, nu vreau să spun asta.

— Când totul merge atât de bine pentru Grace și Pelerin ?

— Nu, Annie. N-am spus asta.

— Așa mi s-a părut.

Îl auzi respirând adânc și se simți deodată vinovată că-i răstălmăcea lui cuvintele, când de fapt ea nu era sinceră cu privire la motivele care o făceau să rămână acolo. El reluă discuția pe un ton măsurat :

— Îmi pare rău dacă așa ți s-a părut. E minunat acolo pentru Grace și Pelerin. Și e important să rămâneți cu toții acolo atât cât vi se pare necesar.

— Vrei să spui că e mai important decât slujba mea ?

— Doamne, Annie !

— Îmi pare rău.

Mai vorbiră puțin despre chestiuni necontroversate și când își spuseră la revedere, erau din nou prieteni, deși el nu-i spuse, ca de obicei, că o iubește. Annie închise și rămase pe scaun. Nu avusese intenția să-l atace așa. Mai degrabă vrusese să se pedepsească singură pentru neputința — sau lașitatea ei — de a descurca ghemul de dorințe nerealizate și de negații care o ardeau pe dinăuntru.

În baie, Grace dăduse drumul la radio. Un post retro transmitea cântece vechi, *Visătorul treaz*, apoi *Ultimul tren către Clarksville*. Probabil că Grace adormise sau își băgase capul sub apă, altfel n-ar fi ascultat astfel de cântece.

Deodată, Annie văzu drumul pe care avea să-l urmeze cu o limpezime stranie, ca a muribunzilor. Îi va spune lui Gates că, dacă nu o reangajează pe Lucy Friedman, ea va demisiona. Chiar mâine avea să meargă și ea în afurisita aia de călătorie cu vitele. Iar când se va întoarce, va ști dacă mai avea să-i trimită ultimatumul prin fax. Și, dacă Bookerilor le mai convenea, avea să meargă și ea în afurisita aia de călătorie cu vitele. Iar când se va întoarce, va ști dacă mai are sau nu o slujbă.

14

Cireada se îmbulzea către el cu sinuozitățile unui râu negru. Obstacolele naturale obligau vitele să ocolească mereu și să descrie drumul acela plin de spirale și întoarceri pe loc, dar singurul care ducea la pășunile de vară. Lui Tom îi plăcuse întotdeauna să călărească înainte până în vârful culmii și apoi să se oprească și să privească vitele urcând panta.

Veneau și ceilalți, încercând să acopere flancurile cirezii, Grace și Joe la stânga, Frank și Annie la dreapta și în spate, mici, Diane și gemenii. Platoul pe care tocmai îl traversaseră își unduia în spatele lor iarba amestecată cu flori sălbatice, al cărei verde fusese spintecat cu o dâră mai întunecată la trecerea cirezii. Cu puțin timp înainte, se odihniseră sub soarele amiezii și lăsaseră vitele să se adape.

Tom își oprise calul într-un loc de unde nu se puteau vedea din vale decât sclipirea argintie a apei și coroanele pinilor canadieni care înconjurau Double Divide. Platoul muntos pe care se afla părea că plutește între pășuni și marginea de răsărit a cerului.

Viteii arătau sănătoși și vioi, cu părul bine lustruit. Tom zâmbi, gândindu-se la vitele demne de milă pe care le urcaseră aici în urmă cu treizeci de ani, când tatăl lor hotărâse să se mute la fermă. Unele erau atât de sfrijite, încât mai că le puteai auzi coastele ciocnindu-se una de alta.

Daniel Booker își trecuse gospodăria prin câteva ierni grele la Clark's Fork, dar nici una nu se comparase cu ce-l întâmpinase aici. Pierduse jumătate din vite când se lăsase frigul și, în primăvară, necazurile care îl asaltaseră de când fusese nevoit să vândă casa părintească începuseră să-și brăzdeze urmele pe fața lui. Dar aici, pe această culme, Tom îl văzuse pe tatăl lui zâmbind, pentru că înțelesese că familia lui putea supraviețui și chiar prospera pe asemenea meleaguri.

Tom îi povestise aceste lucruri lui Annie pe când călăreau spre platou. În cursul dimineții și chiar la masa de prânz, avuseseră prea multe de făcut ca să poată vorbi. Acum însă, vitele își găsiseră ritmul și aveau vreme destulă. El călărise alături de ea și-i răspunsese la întrebările despre numele florilor. Îi arătase inul sălbatic și lucerna, bucuria-casei și piciorul cocoșului și Annie îl ascultase în felul acela al ei, înregistrând totul cu seriozitate, de parcă s-ar fi așteptat ca într-o bună zi să fie supusă la un test.

Avuseseră una dintre primăverile cele mai calde de care își amintea Tom. Iarba era bogată și lucioasă și foșnea umedă sub picioarele cailor. Tom îi arătase culmea din față și-i povestise cum călărise în acea primăvară a șederii lor aici, cu tatăl lui, ca să vadă de sus dacă erau pe drumul cel bun către pășuni.

Tom călărea una din iepele tinere, de o culoare frumoasă, aurie-roşcată. Annie călărea pe Rimrock. Toată ziua o admirase, privind-o cât de bine arată pe calul lui. Şi ea şi Grace purtau pălăriile şi cizmele pe care le cumpăraseră împreună cu el, când Annie se hotărâse să vină şi ea. La magazin, se aşezaseră una lângă alta în faţa oglinzii şi izbucniseră în râs. Annie întrebase dacă trebuia să poarte şi puşti şi el îi răspunsese că asta depindea de câţi oameni aveau de împuşcat. Ea-i spusese că singurul candidat de pe listă era şeful ei de la New York, aşa că ar fi fost suficient şi un tomahawk indian.

Traversaseră platoul agale, dar, ajungând la poalele culmii, vitele părură să simtă că urma un urcuş mai greu şi iuţiră pasul, chemându-se prelung, de parcă s-ar fi mobilizat pentru efortul care le aştepta. Tom o rugase pe Annie să călărească până sus cu el, dar ea-i zâmbise, îi mulţumise şi spusese că ar fi fost mai indicat să rămână în urmă, ca să vadă dacă Diane nu avea nevoie de ajutor. Aşa că urcase panta singur.

Acum, cireada era aproape de vârf. Îşi întoarse calul şi trecu de creasta culmii. Câţiva cerbi săriră din iarbă, fugind din faţa lui. Când ajunseră la o distanţă mai mare, se opriră să se uite în urmă. Erau bine hrăniţi şi mari şi-l cântăriră un timp în ochii lor catifelaţi, ciulindu-şi urechile, până când conducătorul lor îi puse din nou în mişcare. Dincolo de capetele cerbilor, Tom văzu prima dintre trecătorile străjuite de pini, care duceau la păşunile înalte, aflate chiar dedesubtul piscurilor înzăpezite din care izvorau cele două râuri.

Ar fi vrut să fie Annie și să-i vadă fața în clipa când ochii ei s-ar fi întâlnit cu priveliștea aceea minunată și simțise un gol în piept când ea îi refuzase rugămintea și se dusese la Diane. Poate că simțise în vocea lui o dorință intimă, pe care o dezvăluise fără să vrea, sau care o neliniștea.

Când ajunseră la prima trecătoare, munții erau deja învăluiți în umbră. Trecând printre pâlcurile dese de copaci, se întoarseră și văzură umbra lățindu-se pe răsărit ca o pată, în timp ce poienile din față rămâneau luminate. Deasupra pinilor, pereții de stâncă cenușie întorceau ecourile glasurilor copiilor și pe cele ale mugetelor cirezii.

Frank mai aruncă o creangă pe foc, stârnind un con înalt de scântei. Luaseră lemnul dintr-un copac prăbușit și era atât de uscat, încât părea însetat de flăcări, pe care le hrănea neobosit, înălțându-se apoi spre cerul nopții odată cu limbile roșietice.

Annie privea fețele copiilor în lumina focului, ochii și dinții lor strălucitori când râdeau. Spuneau ghicitori și Grace îi încuiase pe toți cu una dintre enigmele favorite ale lui Robert. Grace își pusese pălăria pe-o parte și părul ei, aureolat de flăcări, se revărsa pe umeri în tonuri bogate de aur, chihlimbar și roșu. Annie se gândi că fiica ei nu arătase niciodată mai adorabilă.

Mâncaseră o cină simplă, compusă din conserve de fasole, șuncă sărată și cartofi copți pe jar. Totul fusese delicios. Acum, Frank rămăsese să pună pe foc, iar Tom plecase la râul de la capătul poienii ca să aducă apă. Diane încerca și ea să participe la jocul copiilor. Toți erau siguri că Annie

ştia dezlegarea şi ei îi părea bine că, deşi o uitase, nu era nevoită să vorbească ; stătea tăcută, rezemată de şa şi-i privea pe ceilalţi.

Ajunseseră la locul acesta cu puţin înainte de ora nouă, când soarele îşi stinsese ultimele raze deasupra păşunilor înalte. Ultima trecătoare fusese abruptă, munţii se arcuiau peste ea ca bolta unei catedrale. Trecuseră cu vitele printr-o poartă arhaică de stâncă şi deodată, poiana se deschisese în faţa lor.

Iarba era deasă şi părea aproape neagră în noapte şi nu erau atâtea flori ca mai jos, probabil din cauză că primăvara venise mai târziu aici. Deasupra lor se înălţa piscul cel mai înalt al muntelui, pe a cărui pantă dinspre apus se mai vedea o urmă aurie a soarelui, lucind slab pe stâncile înzăpezite.

Poiana era înconjurată de pădure şi într-o parte se ridica un mic refugiu de bârne cu un jgheab rudimentar pentru cai. Râul se strecura printre copaci în partea cealaltă şi îşi adăpaseră caii acolo, după ce băuseră vitele. Tom îi avertizase că sus ar putea fi foarte frig şi le sfătuise pe musafire să-şi ia haine groase, dar, până acum, aerul rămăsese blând şi înmiresmat.

— Stai bine, Annie ? întrebă Frank, terminând de aranjat focul şi aşezându-se lângă ea. Apoi îl văzură pe Tom materializându-se deodată din întunericul plin de chemările vitelor.

— Stau bine, Frank, dacă nu ţin socoteală de durerea de şale.

El râse. Dar pe ea n-o dureau numai şalele. O dureau şi gambele, iar interiorul coapselor devenise atât de sensibil, încât tresărea la fiecare miş-

care. Grace călărise și mai puțin decât ea în ultima vreme, dar, când o întrebase dacă și pe ea o dureau toți mușchii, fata spusese că nu, se simțea bine și nici piciorul n-o supăra deloc. Annie nu crezuse nici un cuvânt din asigurările fiicei ei, dar nu insistase.

— Îi mai ții minte pe elvețienii ăia de anul trecut, Tom ?

Tom umplea ibricul de cafea cu apă. Râse și spuse că și-i amintea pe elvețieni, apoi puse ibricul pe foc și se așeză și el lângă Diane.

Frank povesti că el și Tom călăreau către Munții Pryor când drumul le fusese blocat de o cireadă. În spatele ei călăreau niște cowboy ferchezuiți, în costume nou-nouțe.

— Unul avea niște cizme încrustate manual, care trebuie să-l fi costat o mie de bătrâne. Dar lucrul cel mai ciudat era că, de fapt, nu călăreau, mergeau pe jos târându-și caii de frâie și arătau de-a dreptul nefericiți. Ei, și eu cu Tom ne-am dus să-i întrebăm dacă totul era-n regulă și ei n-au priceput nici o vorbă din ce le-am spus.

Annie se uită la Tom peste foc. El își privea fratele cu zâmbetul acela care te făcea să te simți în largul tău. Păru să-i simtă privirea, pentru că ochii lui se mutară de la Frank la ea și în ei nu era surprindere, ci doar o întâmpinare calmă și plină de bucurie, care-i opri respirația. Se uită în ochii lui un timp, atât cât îndrăzni, apoi zâmbi și se întoarse din nou către Frank.

— Nici noi n-am priceput nici o vorbă din ce spuneau ei, așa că le-am făcut cu mâna și i-am lăsat să treacă. Mai sus pe drum, îl vedem pe un tip moțăind într-o camionetă ferchețșă. Își ridică

pălăria și-l recunoaștem pe bătrânul Lonnie Harper. Îi zicem noi bună ziua, ce mai faci și-l întrebăm dacă cireada aia era a lui și el zice că bineînțeles, iar cowboy-i sunt veniți aici în vacanță, tocmai din Elveția. Tipul ne spune că a dat anunț că ferma lui e turistică și fraierii din toată lumea vin și-i dau mii de dolari ca să-i lase să facă ceea ce în mod normal văcarii fac numai plătiți bine. Și noi îl întrebăm, da' de ce mergeau pe jos ? Și el râde și ne spune că „după o zi, îi ustură fundul atât de tare de la șa, încât nici n-o mai pun pe cai, îi iau așa și se plimbă cu ei."

— Bună metodă, spuse Diane.

— Mda. Bieții elvețieni dormeau pe pământ și mâncau fasole, în timp ce el dormea ca un împărat în camionetă, mânca bine și se uita la televizor.

Apa fiersese și Tom puse cafeaua. Gemenii terminaseră cu ghicitul și Craig îl rugă pe Frank să-i arate lui Grace șmecheria lui cu chibritul.

— O, nu, gemu Diane. Iar începeți.

Frank luă două chibrituri din cutia pe care o ținea în buzunarul vestei și ținu unul în palma întoarsă în jos. Apoi se aplecă serios și frecă măciulia celuilalt chibrit de părul lui Grace. Ea zâmbi, cam nedumerită.

— Cred că ai făcut fizică și chestii de-astea la școală, Grace.

— Aha.

— Ei, atunci ai auzit de electricitate statică. Despre asta e vorba. Acum fac electrizarea, atâta tot.

— Chiar așa, spuse Scott în derâdere.

Joe îi spuse să tacă. Ținând chibritul încărcat între degetul mare și cel arătător al mâinii stângi,

Frank îl trase ușor către palma dreaptă, astfel încât atinse măciulia celuilalt chibrit. Când cele două căciulițe de fosfor se atinseră, se auzi un troznet puternic și primul chibrit sări în aer din mâna lui Frank. Grace țipă surprinsă și toți râseră.

Ea îl puse să repete figura de câteva ori, apoi o încercă și ea și, bineînțeles, nu-i reuși. Frank își clătină capul teatral, de parcă s-ar fi minunat că nu mergea. Copiii lui se distrau de minune. Diane, care mai văzuse șmecheria de sute de ori, îi zâmbi lui Annie cu o oboseală indulgentă.

Cele două femei ajunseseră să se înțeleagă mai bine decât se așteptase Annie, deși observase o răceală în atitudinea Dianei după ce-și anunțase hotărârea de a-i însoți și ea la pășunile de vară. Acum, după ce călăriseră împreună și vorbiseră despre o mulțime de lucruri, Annie simțea totuși că atitudinea prietenoasă a Dianei ascunde o animozitate datorată nu faptului că ea nu o plăcea, ci mai degrabă lipsei de încredere în femeia străină care era ea. Observase cum o supraveghea Diane când era în preajma lui Tom. De aceea refuzase invitația lui de a călări împreună până la culme, deși ar fi dorit s-o poată accepta.

— Ce zici, Tom ? întreba Frank, Socoți c'ar fi bună niște apă ?

— Socot că da, frățioare, spuse Tom, participând și el la conspirație și-i întinse lui Frank găleata umplută la râu.

Frank o sfătui pe Grace să-și suflece mânecile și să-și bage până la coate mâinile în apă. Grace chicotea atât de tare, încât își vărsă pe cămașă jumătate de găleată.

— Ajută la încărcare, o îndemna Frank.

Peste zece minute, udă și fără să fi reușit nimic, Grace se dădu bătută. Între timp, Tom și Joe făcuseră și ei chibritul să sară și Annie încercase și ea o dată, dar fără succes. Nici gemenii nu reușiră. Diane mărturisi că, prima oară când îi făcuse și ei fenta asta, Frank o adusese în stare să se așeze îmbrăcată într-un jgheab plin.

După aceea, Scott îl rugă pe Tom să le arate șmecheria cu frânghia.

— Nu e-o șmecherie, spuse Joe.

— Ba da.

— Nu e, nu-i așa, Tom ?

— Păi, depinde de ce înțelegi prin șmecherie, zâmbi Tom. Apoi scoase ceva din buzunarul blugilor. Era o bucată de funie lungă de vreo șaizeci de centimetri. Îi înnodă capetele, formând un laț.

— Bun, spuse el. Asta e pentru Annie.

Se ridică și merse la ea.

— Dacă e vorba de durere sau de moarte, nu vreau s-o-ncerc, spuse Annie.

— Nu, doamnă, nu veți simți nimic.

Îngenunche lângă ea și o rugă să întindă primul deget al mâinii drepte. Ea îl ascultă și el îi petrecu lațul în jurul degetului, spunându-i să se uite cu atenție. Ținând funia întinsă cu mâna stângă, petrecu cele două coarde paralele una peste alta, folosind pentru asta degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Apoi, își răsuci mâna ca să ajungă sub laț, apoi o răsuci încă o dată și ajunse cu vârful degetului lipit de vârful degetului lui Annie.

Acum, părea că funia nu mai putea fi desfăcută decât dacă degetele lor se desprindeau unul de celălalt. Tom se opri și ea își ridică ochii către

el. El îi zâmbi și ea se simți copleșită de apropierea neașteptată a ochilor lui limpezi și albaștri.

— Uite, spuse el încet.

Ea se uită și el trase de coardă și aceasta alunecă, desprinzându-se fără să se deznoade și fără să le distrugă atingerea.

Îi mai arătă de câteva ori cum făcea și Annie încercă și ea, încercă și Grace, încercară și gemenii, dar nimeni nu reuși să repete figura. Joe fu singurul care o izbuti, dar văzând surâsul lui Frank, Annie ghici că și el putea. Nu-și putu da seama dacă știa și Diane, pentru că ea îi privi tot timpul cu o detașare pe jumătate amuzată, sorbindu-și cafeaua.

Când se săturară cu toții de încercat, Tom se ridică și împleti funia pe degete, ca să formeze un lanț, pe care i-l dădu lui Annie.

— E un dar ? întrebă ea, luându-l.

— Nu, spuse el. Ți-o las până înveți cum se face.

Se trezi și, pentru o clipă, nu știu ce avea în fața ochilor. Apoi își aminti unde era și-și dădu seama că se uita la lună. Părea destul de apropiată ca s-o atingă și să-i pipăie craterele cu mâna. Întoarse capul și văzu lângă ea chipul adormit al lui Grace. Frank le oferise refugiul, unde, în mod normal, ei nu dormeau decât dacă ploua. Annie era tentată să accepte, dar Grace insistase să doarmă și ele afară, cu ceilalți. Alături de cărbunii pe jumătate stinși, ațipiseră cu toții în sacii lor de dormit.

Îi era sete și se simțea atât de trează, încât știa că nu ar fi avut nici o șansă dacă ar fi încer-

cat să mai doarmă. Se ridică în capul oaselor și privi în jur. Nu vedea găleata de apă și era sigură că, dacă ar fi căutat-o, i-ar fi trezit pe ceilalți. Siluetele întunecate ale vitelor aruncau umbre negre pe iarba luminată de lună. Ieși cu grijă din sacul de dormit, simțind din nou febra musculară de la călărit. Se culcaseră îmbrăcați, își scoseseră numai cizmele și ciorapii. Annie purta blugi și un tricou alb. Se ridică și porni desculță către râu.

Iarba udă de rouă îi înfiora tălpile, deși mergea atentă să nu calce în ceva mai puțin romantic. Undeva, în păduri, țipă o bufniță și se întrebă dacă o sculase pasărea sau luna sau fusese doar obișnuința de a dormi puțin. Când trecu pe lângă ele, vitele își ridicară capetele și o priviră, și ea le șopti câteva vorbe bune, apoi îi fu rușine că o făcuse.

Iarba de pe țărmul apropiat al râului era sfrijită de copitele vitelor. Apa curgea alene, fără zgomot, și oglinda ei nu reflecta decât frunzișul întunecat al copacilor. Annie urcă pe mal până la un loc unde cursul apei era împărțit în două de un copac înalt, care formase o mică insuliță în jurul lui. Ajunse pe malul celălalt al râului din două sărituri și merse mai departe, până la un punct al malului unde putea îngenunchea ca să bea.

În locul acela, apa reflecta numai cerul. Iar luna se contura atât de perfectă, încât lui Annie nu-i venea s-o tulbure. În cele din urmă o făcu totuși și șocul apei reci ca gheața o trezi cu totul. Părea că izvora chiar din măruntaiele umbroase ale muntelui. Era mai rece decât își amintea că

era gheața ; o adună în palmele albite de lună și se spălă pe față. Apoi mai luă o dată și bău.

Prima dată îl văzu în apă, când umbra lui întunecă imaginea lunii, care o fascinase până atunci. Privind rotundul ei pe apă, uitase de scurgerea timpului. Nu tresări, căci, înainte de a-și ridica privirea, știa că era el.

— Te simți bine ? o întrebă.

Stătea pe celălalt mai al râului, mai înalt decât cel pe care se afla ea, și trebui să-și mijească ochii pentru a-l vedea în lumina lunii. Îi citi îngrijorarea pe față :

— Totul e în regulă, zâmbi.

— M-am trezit și am văzut că nu erai acolo.

— Mi-era doar sete.

— De la șuncă.

— Probabil.

— Apa are gust la fel de bun ca ploaia pe care ai băut-o alaltăieri din pahar ?

— Aproape la fel. Încearc-o.

El se uită la apă și văzu că i-ar fi fost mai ușor s-o atingă de pe malul ei :

— Te deranjează dacă vin și eu acolo ? Te-am întrerupt.

— O, nu, nici vorbă, spuse Annie, căreia-i venea să râdă. Ești invitatul meu.

El traversă râul tot pe la insulița formată de copac și Annie știu că nu era o simplă trecere prin apa care-i despărțise. El se apropie zâmbind și, fără nici o vorbă, îngenunche lângă ea și-și umplu pumnii de apă. Bău și câteva picături îi alunecară printre degete, irizând oglindirea lunii.

Annie crezu atunci și avea să creadă întotdeauna că nu exista nici o alegere și că se întâmplase

ceea ce trebuia să se întâmple. Unele lucruri există pur și simplu și nu au decât o față. Tremură și avea să tremure și mai târziu, amintindu-și, dar nu din cauza regretului.

El termină de băut și se întoarse către ea, vrând să se șteargă pe față, dar ea întinse mâna și-i atinse obrazul. Simți pe dosul degetelor răceala apei și și-ar fi retras mâna, înțelegând-o ca pe o respingere, dacă nu ar fi mângâiat, dincolo de stropii umezi, căldura primitoare a pielii lui. Și, odată cu atingerea aceea, lumea încremeni.

Ochii lui preluaseră strălucirea lunii. Lumina le sorbea culoarea, dezvăluindu-le adâncimi nebănuite, în care se putea afunda la nesfârșit, cu încântare și fără să se teamă. El își ridică blând mâna către mâna ei de pe obrazul lui. O luă și-i apăsă palma pe buze, de parcă ar fi pecetluit o întâlnire îndelung așteptată.

Annie îl privi, simțind cum tremura aerul pe care-l respira. Apoi își ridică și mâna cealaltă și și-o trecu peste fața lui, de la obrazul aspru și nebărbierit până la părul mătăsos. Simți mâna lui atingându-i ușor brațul și apoi mângâindu-i fața, așa cum i-o mângâiase și ea pe a lui. Când o atinse, ea închise ochii și-l lăsă să traseze o linie delicată de la tâmplele ei până la colțul gurii. Când degetele lui îi atinseră buzele, și le desfăcu ușor, lăsându-l să le exploreze.

Nu îndrăzni să deschidă ochii, de teamă să nu vadă în ai lui vreo îndoială sau poate chiar milă. Dar când o făcu, nu zări decât liniște și siguranță și o dorință la fel de mare ca și a ei. Tom își puse mâinile pe coatele ei și-i mângâie brațele până sus, prin țesătura subțire a tricoului. Annie se

înfioră. Avea amândouă mâinile în părul lui şi-i aplecă tandru capul în jos, simţind cum şi el o ridica.

În clipa dinainte de a-şi atinge buzele, Annie se simţi deodată îndemnată să spună că-i părea rău, că-l ruga s-o ierte şi că nu voise să facă aşa ceva. El păru că vede gândul prinzând formă în ochii ei şi-i şopti să tacă, abia mişcându-şi buzele.

Când se sărutară, Annie parcă se întoarse acasă. Parcă ştia dintotdeauna atingerea şi gustul lui. Şi, deşi se cutremură când trupul lui se lipi de al ei, n-ar fi putut să spună unde se sfârşea ea şi începea el.

* * *

Tom îşi dădu seama cât timp trecuse după umbra lui, care nu mai cădea pe faţa ei în acelaşi loc, atunci când se depărtară puţin unul de altul şi se priviră. Ea îi zâmbi cu tristeţe, apoi îşi întoarse chipul către cer şi ochii ei primiră scântei din sclipirea lunii. Încă îi mai simţea gustul dulce şi umed al buzelor şi respiraţia ei caldă îi mângâia gâtul. Îşi coborî mâinile pe braţele ei goale şi o simţi tresărind.

— Ţi-e frig ?

— Nu.

— Aici sus n-am prins niciodată o noapte de iunie aşa caldă ca asta.

Ea îi luă o mână cu amândouă mâinile ei şi o strânse la piept, trecându-şi degetele peste ale lui :

— Ai o piele aspră.

— Aha, nu-i o mână prea plăcută.

— Ba da. Simţi cum te ating ?

— Cum să nu ?

Ea nu-și ridică ochii. Prin cascada întunecată a părului, el văzu cum pe obraz îi aluneca o lacrimă.

— Annie ?

Ea clătină din cap, tot fără să-l privească. El îi luă mâinile :

— Annie, totul e bine. Zău, e bine.

— Știu că e. Doar că e prea bine și nu știu ce să fac.

— Suntem și noi doi oameni, atâta tot.

Ea dădu din cap :

— Care s-au întâlnit prea târziu.

În cele din urmă, se uită totuși la el, zâmbi și se șterse la ochi. Tom îi zâmbi și el, dar nu spuse nimic. Dacă ei i se părea într-adevăr că se întâlniseră prea târziu, el nu era de acord. Ca să nu-i răspundă, îi povesti ce spusese fratele lui cu mulți ani în urmă, într-o noapte asemănătoare, dar cu lună nouă. Lui Frank îi părea rău că nu pot rămâne veșnic așa cum erau în noaptea aceea și tatăl lor le spusese că veșnicia nu e decât un șir de clipe prezente și că cel mai bun lucru pe care-l poate face un om e să le trăiască deplin pe fiecare, atunci când le venea rândul.

Ochii ei nu-i părăsiră pe ai lui nici o clipă în timpul cât vorbi și apoi rămase atât de tăcută, încât lui îi fu teamă că interpretase cuvintele lui ca pe o pledoarie în favoarea unui interes personal. Printre pinii din spatele lor, bufnița începuse să țipe din nou și o alta îi răspunse de undeva dinspre poiană.

Annie se întinse spre el și-i atinse buzele și simți în ea o sete pe care înainte nu o avusese. Îi

gustă sarea lacrimilor adunată în colţul buzelor, în locul acela pe care visase mereu să-l atingă şi nici nu visase că va ajunge să-l sărute. Îmbrăţişând-o şi simţindu-i sânii lipiţi de pieptul lui nu se gândi nici o clipă că făcea ceva rău, ci fu doar îngrijorat că ea va ajunge cândva să considere astfel noaptea aceea. Dar, dacă asta era rău, atunci ce mai era bun în toată viaţa lui ?

Ea se desprinse într-un târziu de el, respirând greu, parcă înfricoşată de drumul pe care ar fi putut s-o împingă forţa dorinţei ei.

— Ar fi bine să mă duc, spuse.

— Ar fi bine.

Ea îl mai sărută o dată cu tandreţe, apoi îşi lăsă capul pe umărul lui, acolo unde el nu-i putea vedea faţa. Îi atinse gâtul cu buzele, respirându-i adânc mirosul, de parcă ar fi vrut să-l păstreze pentru totdeauna.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Pentru ce ?

— Pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

— Ce-am făcut ? Nimic.

— O, Tom, ştii bine ce-ai făcut.

Se desprinse şi stătu în faţa lui, cu mâinile sprijinite uşor de umerii lui. Zâmbindu-i, îi mângâie părul şi el îi luă mâna şi i-o sărută. Apoi ea se întoarse şi traversă râul pe la insuliţa formată de copac.

Se întoarse numai o dată să se uite la el, dar avea luna în spate şi el nu-i putu citi nimic în privire. Urmări silueta ei în bluză albă îndepărtându-se în poiană, în timp ce vitele alunecau tăcute pe lângă ea, ca nişte corăbii negre.

Când se întoarse, focul se stinsese cu totul. Diane se mișcă, dar Annie fu sigură că încă mai dormea. Își vârî în liniște picioarele umede în sacul de dormit. Bufnițele încetară curând să se mai strige și nu se mai auzea în noapte decât sforăitul moale al lui Frank. Mai târziu, după ce luna apusese, îl auzi pe Tom întorcându-se și nu îndrăzni să se uite la el. Zăcea pe spate, cu ochii la stelele palide, gândindu-se la el și la ce credea el despre ea. Era ora la care de obicei începeau s-o muncească îndoielile și Annie aștepta să o cuprindă remușcarea, să-i fie rușine de ce făcuse. Dar nu-i era și nu-i fu nici mai târziu.

Dimineața, când îndrăzni în sfârșit să-l privească, nu zări pe fața lui nimic schimbat, care ar fi putut să dezvăluie cuiva ceea ce se petrecuse între ei. Nu-i arunca priviri furișe și, când îi vorbea, în cuvintele lui nu se ascundeau nici un fel de aluzii destinate numai ei. Atitudinea lui era, ca și a celorlalți, atât de destinsă și de voioasă, încât Annie fu dezamăgită, pentru că ea se simțea complet schimbată.

În timpul micului dejun se uită spre râu, căutând locul unde îngenunchează amândoi, dar ziua părea să fi modificat împrejurimile și nu-l putu descoperi. Urmele lor fuseseră și ele stricate de vite și roua se topise în soarele dimineții.

După masă, Tom și Frank plecară să arunce o privire în poienile alăturate, copiii se duseră să se joace la râu și Annie și Diane rămaseră să spele vasele și să strângă lucrurile. Diane îi spuse că ea și Frank le pregătiseră copiilor o surpriză : peste o săptămână urma să se ducă împreună cu ei la Los Angeles.

— Știi tu cum e, să le arătăm Disneyland-ul, studiourile de film, ce-i pe-acolo.

— E grozav. Și ei n-au aflat nimic ?

— Nimic, nici nu bănuiesc. Frank a încercat să-l convingă și pe Tom să vină, dar el a promis că se duce la Sheridan să se uite la calul unui fermier bătrân de acolo.

Adăugă că aceea era singura perioadă a anului când puteau pleca și ei într-o vacanță. Smoky avea să aibă grijă de fermă cât lipseau.

Annie fu șocată de noutățile acestea, și nu numai pentru că Tom nu-i pomenise nimic. Poate că spera că până atunci avea să termine treaba cu Pelerin, ca să poată pleca la Sheridan. Dar o șocase mesajul implicit din cuvintele Dianei. Ea îi spunea politicos lui Annie că era timpul să-i ia pe Grace și pe Pelerin și să plece acasă. Acum, Annie își dădea seama cum evitase problema plecării de la o zi la alta, sperând nebunește că, dacă ignora timpul, avea s-o uite și el pe ea.

Ajunseră la mijlocul primei trecători înaintea prânzului. Cerul se înnorase. Fără cireadă, înaintau mult mai repede, deși pantele abrupte se dovedeau mai greu de coborât decât fuseseră de urcat și chinuiau mult mai tare mușchii suprasolicitați ai lui Annie. Entuziasmul zilei de ieri se topise și, concentrându-se la coborâre, până și gemenii tăcuseră. Călărind, Annie se gândi îndelung la cuvintele Dianei și mai mult la ceea ce-i spusese Tom noaptea trecută. Că ei nu erau decât doi oameni și că acum e acum și atunci a fost atunci.

Ajungând pe vârful culmii pe care Tom o rugase s-o urce cu el, Joe le strigă să se uite către

sud. În depărtare, dincolo de platou, alergau niște cai. Tom le spuse că erau mustangii lăsați în libertate de femeia hippie pe care Frank o numea Granola Gay. Fură singurele cuvinte pe care i le adresă lui Annie în ziua aceea.

Când ajunseră la Double Divide, se înserase și începuse să plouă. Cu toții erau prea obosiți ca să mai vorbească în timp ce scoaseră șeile de pe cai.

Annie și Grace spuseră noapte bună și se urcară în Ford Lariat. Tom spuse că se va duce să se uite puțin la Pelerin. Când îi spuse noapte bună lui Annie, vocea lui nu fu cu nimic diferită de cea cu care i se adresă lui Grace.

Pe drumul către casa de la râu, Grace spuse că o strângea manșeta protezei și hotărâră să meargă a doua zi la Terri Carlson. Grace urcă prima să facă baie și Annie controlă mesajele înregistrate de la telefon.

Banda era plină, sulul de hârtie de fax se terminase și aparatul de înregistrare a mesajelor prioritare bâzâia. Cele mai multe exprimau șocul și compasiunea, în diverse grade. Numai două o interesară pe Annie și pe acestea le citi în întregime, pe unul cu ușurare și pe celălalt cu emoții cărora încă nu le găsea nume.

Primul, de la Crawford Gates, o anunța că era obligat să-i accepte demisia, deși cu cel mai mare regret posibil. Al doilea era de la Robert. Venea în Montana să petreacă week-endul cu ele. La sfârșit spunea că le iubește foarte mult pe amândouă.

PARTEA A PATRA

1

Tom Booker urmări Ford Lariatul dispărând după deal și se întrebă, așa cum o făcuse de multe ori, cum era omul pe care Annie și Grace plecaseră să-l aștepte. Aflase câte ceva despre el mai mult de la Grace. Ascultând parcă de un comandament nerostit, Annie vorbise despre soțul ei rar și atunci, impersonal, mai mult despre munca decât despre caracterul lui.

În ciuda tuturor lucrurilor bune spuse de Grace (sau poate tocmai din cauza lor), Tom nu-și putea controla față de tatăl ei o aversiune care nu-i stătea în fire. Încercase să fie rațional și să găsească un motiv plauzibil al acestei antipatii. La urma urmei, tipul era avocat. Câți avocați care să-i placă întâlnise el ? Dar știa că se păcălea singur. Motivul era că acest avocat era soțul lui Annie Graves. Și avea să fie acolo peste câteva ore, luând deschis ceea ce-i aparținea. Tom se întoarse și intră în grajd.

Frâul lui Pelerin atârna în același cuier în care-l pusese în ziua când Annie venise cu el acolo. Îl dădu jos și și-l puse pe umăr. Șaua englezească era în rastelul alăturat. Pe ea se adunase un strat

subțire de pleavă pe care Tom îl înlătură cu palma. Luă șaua și perna ei și le cără de-a lungul șirului de boxe goale, către ușa cea mai îndepărtată.

Era o dimineață fierbinte. Câțiva cârlani din padocul îndepărtat căutau deja umbra plopilor canadieni. Mergând către țarcul lui Pelerin, Tom își ridică ochii spre munți și, după aerul lichid și încremenit din jurul lor, știu că după amiaza avea să aducă o ploaie cu tunete și fulgere.

O evitase toată săptămâna, ferindu-se de momentele de singurătate cu ea, pe care înainte le căuta. Auzise de la Grace despre venirea lui Robert. Dar chiar dinainte de asta, când coborau de pe munte, hotărâse că asta trebuia să facă. Nu putea uita nici o clipă atingerea și mirosul ei, trupul ei lângă al lui, felul cum li se contopiseră gurile. Senzația era mult prea puternică și vie ca să fi fost un vis, dar se va gândi că visase, ce altceva ar fi putut face ? Acum venea soțul ei și în curând, peste câteva zile, ea avea să plece. De dragul ei, pentru binele amândurora, cel mai înțelept era să o evite și să-i vorbească numai când era și Grace cu ei. Numai așa putea dura hotărârea lui.

Încă din prima seară fusese pus la încercare. Când o adusese pe Grace acasă, Annie aștepta pe prispă. El îi făcuse semn cu mâna și ar fi plecat dacă ea n-ar fi venit la mașină să stea de vorbă cu el. Grace intrase în casă.

— Mi-a spus Diane că se duc cu toții la Los Angeles săptămâna viitoare.

— Da, totul e un mare secret.

— Și tu te duci în Wyoming.

— Așa e. Am promis mai demult că trec pe la un prieten de acolo. Vrea să le dea de capăt la o pereche de mânji.

Ea dădu din cap și, pentru un timp, nu se mai auzi decât zgomotul nerăbdător al motorului Chevroletului. Își zâmbiră și el simți că și ea era la fel de nesigură de teritoriul în care pășiseră. Tom se străduise din răsputeri să nu lase să i se vadă în ochi nimic din ceea ce i-ar fi îngreunat ei situația. Ea părea să regrete ce se întâmplase între ei. Poate că într-o zi avea să regrete și el. Ușa din față scârțâise și Annie se întorsese :

— Mamă, îl sun pe tata.

— Sigur.

Grace intrase din nou în casă. Annie se întorsese către el și-i citise în ochi o hotărâre nouă. Voia să-i spună că regreta și, ca să n-o lase, vorbise el primul :

— Vine încoace în weekend ?

— Da.

— Grace s-a înfoiat toată după amiaza din cauza asta, ca o pisică cu zece cozi.

— Îi e dor de el, dăduse Annie din cap.

— Cred și eu. Să vedem dacă nu-l putem pune la punct pe moș Pelerin până atunci. Să-l facem s-o lase pe Grace să-l călărească :

— Vorbești serios ?

— De ce nu ? O să tragem mai tare săptămâna asta și pe urmă o să fac eu o încercare și, dacă mă lasă pe mine, nu văd de ce Grace n-ar călări și ea pe el pentru tatăl ei.

— Apoi putem să mergem acasă.

— Aha.

— Tom...

— Bineînțeles, puteți rămâne cât doriți. Nu înseamnă că trebuie să plecați dacă noi nu vom mai fi acasă.

Ea reușise să zâmbească :

— Mulțumesc.

— Oricum, mai durează o săptămână, două până-ți împachetezi toate mașinăriile.

Ea râsese și el se uitase în altă parte, ca să nu se trădeze. Gândul că ea va pleca îl strângea în piept ca o gheară. Băgase mașina în viteză și îi urase noapte bună, zâmbind.

De atunci, încercările de a o evita îi reușiseră mai bine. Se refugiase în lucrul cu Pelerin, aruncând în luptă energii pe care nu le mai folosise de la primele lui dispensare.

Călare pe Rimrock, îl alerga continuu în jurul arenei, obligându-l să treacă de la trap la galop și apoi la pas, până când calul își recăpătă agilitatea de odinioară și picioarele din spate i se sincronizară perfect cu cele din față. După amiezele, descăleca și lucra cu frâul de frânghie. Îl rotea pe loc, obligându-l să se dea înapoi și să se întoarcă la comandă, proptit pe picioarele din față și mișcându-și-le numai pe cele din spate.

Uneori, Pelerin încerca să se împotrivească și atunci Tom alerga alături de el, până când calul înțelegea că omul va fi mereu acolo și că era mai bine să asculte de el. Se oprea și rămâneau o vreme amândoi neclintiți, rezemându-se unul de altul și gâfâind scăldați în sudoare, ca doi boxeri care așteaptă să sune începerea unei noi reprize.

La început, Pelerin fusese nedumerit de noua presiune făcută asupra lui ; nici chiar Tom nu-i

putuse explica de ce trebuia să se grăbească. Tom însuși nu înțelegea de ce era atât de înverșunat în a face un lucru care, odată terminat, avea să-l lipsească de ceea ce-și dorea cel mai mult. Dar cu toate acestea, nu se putea opri și, curând, Pelerin, părând să se hrănească și el din vigoarea bărbatului, începu să participe la vindecare cu toate forțele.

În sfârșit, în ziua aceea, Tom avea să-l călărească.

Pelerin se uită la el cum închide poarta țarcului și duce șaua și frâul în mijlocul lui.

— Uite-le, bătrâne, astea sunt. Dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Ridicând din nou frâul pe umăr, Tom lăsă șaua în iarbă și se îndepărtă de ea. O clipă, Pelerin se uită în altă parte, făcând pe indiferentul. Dar nu se putu abține multă vreme ; după ce-i aruncă de câteva ori priviri furișe, se apropie de ea.

Tom îl privi venind, fără să se miște. Calul se opri cam la un metru de șa și își întinse comic gâtul, adulmecând aerul din jurul ei.

— Ce crezi, că mușcă ?

Pelerin îi aruncă o privire alarmată, apoi se uită din nou la șa. Avea încă pe gât frâul de frânghie pus de Tom. Tropăi de câteva ori pe loc, apoi se apropie și mirosi șaua. Tom își dădu jos frâul de pe umăr și începu să-l aranjeze. Pelerin auzi clinchetul inelelor și ridică botul.

— Nu mai fi așa de surprins. Te așteptai de multă vreme la asta.

După ce-i vorbi, Tom așteptă. Era greu de crezut că acesta era același animal pe care-l văzuse

în boxa îngrozitoare de la New York, complet rupt de lumea din jur. Părul îi strălucea, ochii îi erau limpezi și cicatricea de pe bot îi dădea un aer de războinic nobil. Tom se gândi că niciodată un cal nu mai trecuse printr-o asemenea schimbare. Și nici nu mai schimbase vreunul atâtea vieți din jurul lui.

Așa cum știuse că se va întâmpla, Pelerin veni către el și folosi și pentru frâu același ritual al mirositului. Când Tom îi scoase frânghia și-i puse frâul, nici nu se clinti. Mușchii îi mai erau încă încordați, dar îl lăsă pe Tom să-l frece pe gât cu mâna, apoi să-i netezească locul unde avea să pună șaua și nici măcar nu scuturâ din cap, așa cum fac cei mai mulți cai când simt zăbala în gură. Oricât de fragile, înțelegerea și încrederea stabilite de Tom rămâneau în picioare.

Îl plimbă în cerc ținându-l de frâu, apoi îl opri chiar în fața șeii. Foarte încet și având grijă ca animalul să-i poată vedea fiecare mișcare, îi puse șaua cu o mână, în timp ce-l netezea cu cealaltă, vorbindu-i blând. Lăsă chinga largă, apoi îl plimbă din nou, ca să se obișnuiască și cu noua povară din spate.

Urechile lui Pelerin se mișcau tot timpul, dar ochii lui nu-și mai arătară albul și din când în când sforăia ușor, făcând zgomotul acela pe care Joe îl numea „suflarea fluturilor afară". Tom se aplecă și strânse chinga, apoi se sprijini de șa, pentru ca Pelerin să-i simtă greutatea. Când i se păru că se obișnuise, își puse piciorul în scară și se urcă în șa.

Pelerin porni la pas, în linie dreaptă. Încă îi mai zvâcneau mușchii și avea în el o tensiune în-

rădăcinată prea adânc pentru a putea fi controlată, dar mergea curajos înainte și Tom își dădu seama că o va lăsa și pe Grace să-l călărească, dacă fata nu-i va arăta nici un semn de frică încălecându-l.

Iar când avea să-l călărească și ea, puteau să plece de acolo amândouă, pentru că nu mai aveau de ce să stea.

Robert își cumpărase un ghid de călătorie al statului Montana de la magazinul lui preferat de pe Broadway și când se aprinse în avion anunțul cu PUNEȚI-VĂ CENTURILE DE SIGURANȚĂ pentru coborârea în orașul Butte, el știa despre oraș mai multe lucruri decât majoritatea localnicilor.

Peste câteva minute avea să vadă de aproape „cel mai înalt deal de pe pământ", înalt de cinci mii șapte sute cincizeci și cinci de picioare, cea mai importantă rezervă națională de argint în anii 1880 și cel mai mare zăcământ de aramă al țării în următorii treizeci de ani. Robert aflase că acum, orașul era doar o umbră a ceea ce fusese cândva, dar „nu-și pierduse farmecul", după cum scria în ghid. Deocamdată, de la fereastra avionului, farmecul orașului întârzia să se arate în fața ochilor lui Robert. Așezarea arăta de parcă cineva ar fi îngrămădit multe bagaje pe culmea dealului și pe urmă ar fi uitat să și le mai ia de acolo.

Vrusese să-și ia bilet pentru Great Falls sau Helena, dar, în ultimul moment, problemele ivite la servici îl obligaseră să-și schimbe planul. Fusese nevoit să se mulțumească să-și rezerve un bilet la zborul pentru Butte. Și, cu toate că pe hartă părea la o distanță foarte mare de locul unde se afla Annie, ea insistase să vină să-l întâmpine.

Robert nu-și făcuse încă o idee despre gradul în care pierderea slujbei o afectase pe soția lui. Ziarele din New York se delectaseră cu știrea demisiei ei o săptămână. GATES O GÂTUIE PE GRAVES, explodase un titlu, în timp ce altele se mulțumiseră cu un simplu DE DATA ASTA, GRAVES ȘI-A SĂPAT SINGURĂ GROAPA. Era ciudat să citească despre Annie ca despre o victimă, așa cum o înfățișaseră ziarele mai binevoitoare. Și mai ciudată i se păruse însă nonșalanța cu care ea comentase situația când se întorsese de la jocul de-a cowboy-i :

— Mă doare-n cot, spusese ea.

— Chiar așa ?

— Chiar așa. Mă bucur că am scăpat de acclo. O să mă apuc de ceva nou.

Pentru o clipă, Robert se întrebase dacă nu greșise numărul. Sau poate ea afișa doar o poză curajoasă. Ea îi spusese că se săturase de jocurile puterii și de politică și că voia să se întoarcă la scris, la ce era ea bună. Îi mai spusese că Grace se bucurase ca de cel mai bun lucru care li s-ar fi putut întâmpla. Robert o întrebase despre urcatul muntelui cu vitele și Annie îi răspunsese simplu că fusese frumos. Apoi i-o dăduse pe Grace, care tocmai ieșise din baie, ca să-i povestească ea. Amândouă voiau să vină să-l aștepte la aeroport.

La poarta de ieșire aștepta un mic grup de oameni, dar nu le văzu pe Annie sau Grace printre ei. Apoi se uită mai atent la cele două tinere în blugi și cu pălării de cowboy care îi zâmbeau cam obraznic și realiză că erau chiar ele.

— Doamne, exclamă el, uite-le pe Jane Puș-coci și pe Billy Rapida !

— Salut, străine, îl interpelă Grace. Cu ce treburi pe aici ?

Apoi își scoase pălăria și i se aruncă de gât.

— Iepurașul meu, ce faci ? Ce mai faci ?

— Bine.

Se agățase atât de strâns de el, încât Robert se sufocă de emoție.

— Ești bine. Se vede. Stai să mă uit la tine.

O îndepărtă de el și deodată îi reveni în minte imaginea acelui trup schilodit și alb pe care-l văzuse la spital. Era aproape de necrezut. Acum, ochii îi scânteiau plini de viață și soarele îi înmulțise pistruii, astfel încât părea că iradiază veselie. Annie o privi și ea și zâmbi, citindu-i gândurile.

— Observi ceva ? întrebă Grace.

— În afară de faptul că te-ai schimbat cu totul ?

Ea se răsuci pe loc și el își dădu seama :

— N-ai baston !

— N-am.

— Vedeta mea mică !

O sărută și, în același timp, se întinse după Annie. Își scosese și ea pălăria. Bronzul îi scotea în evidență ochii limpezi și atât de verzi, încât Robert se gândi că n-o mai văzuse niciodată așa de frumoasă. Se apropie de el și, îmbrățișându-l, îl sărută. Robert o ținu în brațe până când putu să-și controleze emoția :

— Doamne, mi se pare c-a trecut atâta timp, spuse el în cele din urmă.

— Știu, încuviință Annie din cap.

Drumul până la fermă dură la întoarcere cam trei ore. Deși era nerăbdătoare să-i arate tatălui

ei totul, să i-l arate pe Pelerin și să i-i prezinte pe Bookeri, Grace se bucură și de călătoria cu mașina. Stătea în spatele Fordului Lariat și-și pusese pălăria pe capul lui Robert. Era prea mică și-l făcea caraghios, dar el nu și-o dădu jos și în curând le făcu pe amândouă să râdă, povestindu-le cum zburase până la Salt Lake City.

Toate locurile din avion erau ocupate de membrii unui cor bisericesc aflat în turneu, care cântaseră tot drumul. Robert fusese înghesuit de două altiste voluminoase, cu nasuri borcănate și se ascunsese după ghidul lui de călătorie, în timp ce în jur bubuiau acordurile imnului „Mai aproape, Doamne, de Tine", un titlu potrivit, căci, la o asemenea înălțime, sigur erau mai aproape de Dumnezeu. Apoi o provocă pe Grace să-i scotocească în bagaje după cadourile pe care li le adusese de la Geneva. Ei îi adusese o cutie imensă cu bomboane de ciocolată și un orologiu în miniatură, înzestrat cu cel mai ciudat cuc pe care-l văzuse până atunci fata. Robert se scuză că la voce semăna mai mult cu un papagal, dar jură că era un cuc autentic. De altfel, știa el că există o specie de cuci taiwanezi care cântă exact așa, mai ales când au hemoroizi. Pentru Annie luase obișnuita sticluță cu parfumul ei preferat și o eșarfă de mătase pe care știau toți trei că ea n-o va purta. Annie îi spuse că era încântătoare și se aplecă să-l sărute pe obraz.

Privindu-și părinții, unul lângă altul în fața ei, Grace se simțea cu adevărat mulțumită. I se părea că bucățile sfărâmate ale vieții ei se așezau în sfârșit la loc. Singurul spațiu care mai trebuia umplut era să-l călărească din nou pe Pelerin și, după

cum mergeau lucrurile, avea să se întâmple în curând. Nici ea, nici Annie nu voiau să-i pomenească lui Robert nimic până când nu erau sigure că totul va fi un succes.

Fata abia aștepta evenimentul, dar o și îngrijora apropierea lui. De fapt, nu dorea atât de mult să-l încalece din nou, dar știa că trebuia s-o facă. De când îl călărea pe Gonzo, nimeni nu se mai îndoia că avea s-o facă — bineînțeles, cu asigurările primite de la Tom. Totuși, în taină, ea avea îndoieli.

Nu era vorba de frică, cel puțin nu de frică în sensul cel mai direct. Se temea că-i va fi frică în momentul acela, dar era sigură că, până la urmă, și-o va putea controla. Dar era îngrijorată că l-ar fi putut dezamăgi pe Pelerin. Că poate nu era destul de bună pentru el.

Proteza o strângea acum foarte tare și piciorul o durea tot timpul cât o purta. Pe ultimii kilometri ai călătoriei călare, fusese aproape de nesuportat. Dar nu se plânsese deloc. Când Annie observase cât de des își scotea proteza când erau numai ele două, pretinsese că nu era nimic deosebit. Față de Terri Carlson îi fusese mai greu să se prefacă. Terri văzuse cât de inflamat era ciotul și-i spusese că avea nevoie urgentă de altă proteză. Din păcate, aici, în vest, nu făcea nimeni proteze de tipul celei purtate de ea. Nu-și putea face alta decât la New York.

Grace era hotărâtă să reziste cât putea. Nu avea să mai dureze decât o săptămână sau două. Spera că, atunci când avea să vină momentul, durerea n-o va distrage de la ceea ce avea de făcut. Când cotiră către vest, soarele asfințea. În fața

lor, Munții Rocky — Stâncoșii —, își ridicau piscurile semețe, părând că vor să împingă cerul către călătorii din mașină.

O luară prin Choteau, pentru ca Grace să-i poată arăta lui Robert hardughia în care locuiseră când veniseră aici și dinozaurul din fața muzeului. Acesta nu mai părea acum nici atât de mare, nici atât de fioros ca atunci când îl văzuseră prima oară. Grace aproape că se aștepta să-i facă semn cu ochiul.

Când trebuiau să iasă de pe autostradă, cerul se acoperi cu nori arcuiți ca bolta neagră a unei vechi biserici, prin care soarele abia mai pătrundea. Când intrară pe drumul nepavat către Double Divide, tăcură cu toții și Grace începu să dea semne de agitație. Voia atât de mult ca tatăl ei să fie impresionat de locul acela ! Probabil că și Annie dorea același lucru, pentru că, ajungând pe culmea de unde se vedea ferma cu toate împrejurimile, opri mașina și-l lăsă pe Robert să admire priveliștea.

Norii de praf pe care-i stârniseră pe drum erau goniți de vânt înaintea lor și soarele îi umplea cu puzderii de aur. Câțiva cai care pășteau pe malul râului apropiat, pe lângă plopii canadieni, își ridicară capetele să-i privească.

— Oho, spuse Robert. Fetelor, acum înțeleg de ce nu mai vreți să vă-ntoarceți acasă.

2

Annie cumpărase mâncarea pentru weekend pe drumul către aeroport, deși ar fi trebuit, bineînțeles, s-o cumpere la întoarcere. Cinci ore în mașina încinsă n-aveau cum să-i priască somnului congelat. Supermarketul din Butte era cel mai bun pe care-l găsise de când era în Montana. Găsise acolo și roșii uscate și niște ghivece mici cu busuioc, pe care le udase când ajunseseră la casa de la râu și le pusese pe pervazul ferestrei din sufragerie. Se ofiliseră cu totul, dar Annie spera c-o să-și revină. În privința somnului însă, nu era atât de sigură. Îl luă la chiuvetă și-l spălă mult cu apă rece, încercând să-i înlăture mirosul înțepător.

Zgomotul apei de la robinet acoperea rostogolirea tunetelor dese de afară. Annie curăță peștele și se uită cum solzii tremurau în apă și apoi dispăreau în scurgere. Apoi îi deschise pântecul și-l curăță, spălându-l până când sângele închegat dispăru și carnea rămase roz întunecată. Mirosul se atenuase, dar senzația cărnii flasce în mâinile ei îi provocă un asemenea val de greață, încât trebui

să lase peștele pe scândura de scurs și să iasă repede pe prispă.

Aerul greu și fierbinte nu o ușură deloc. Se întunecase, mai devreme decât de obicei. Norii negri cu dungi de un galben sumbru coborâseră sufocant de aproape de pământ.

Robert și Grace erau plecați cam de o oră. Annie ar fi vrut să amâne plimbarea pentru a doua zi, dar Grace insistase. Voia să i-i prezinte lui Robert pe Bookeri și să i-l arate pe Pelerin chiar în seara aceea. Nici nu-l lăsase să vadă casa, îl pusese imediat s-o ducă la fermă cu mașina. O rugase și pe Annie să vină cu ei, dar ea spusese că trebuie să pregătească cina. Prefera să nu fie de față la întâlnirea dintre Tom și Robert. Nici nu voia să se gândească, pentru că gândul era suficient ca să-i accentueze senzația de rău.

Făcuse o baie și se schimbase, dar deja se simțea lipicioasă. Făcu un pas înainte pe prispă și-și umplu plămânii cu aerul sufocant. Apoi merse încet către ușa din față, de unde i-ar fi putut vedea întorcându-se.

Îi văzuse pe Robert, Tom și pe copii înghesuindu-se în Chevrolet și pornind în sus, către poieni. Mașina trecuse pe lângă ea, dar, din casă, nu-l putuse vedea decât pe Tom pe scaunul șoferului. Nu se uitase în direcția ei. Era întors către Robert, care stătea lângă el. Annie se întrebă ce impresie îi făcuse soțul ei. Se simțea de parcă ea însăși urma să fie judecată.

Tom o evitase toată săptămâna și, deși credea că știa de ce, răceala lui mărea golul pe care-l simțea în ea. Când Grace se dusese la Choteau la clinica de fizioterapie, Annie așteptase ca Tom

să-i dea telefon și s-o invite la călărit, dar în inima ei știuse că el n-o va suna. Când se dusese cu Grace să vadă cum evolua Pelerin, el era atât de absorbit de munca lui, încât nici nu păruse s-o observe. Cuvintele pe care le schimbase cu ea fuseseră banale și politicoase.

Voia să-i vorbească, să-și ceară iertare și să-i spună că regreta ce se întâmplase, deși nu era adevărat. Noptile, singură în patul ei, își amintea amănuntele acelei tandre explorări tăcute și aproape că se îmbolnăvea de dorul lui. Voia să-i spună că-i părea rău, pentru ca el să nu gândească urât despre ea. Dar, singura dată când avusese șansa de a-i vorbi, în seara aceea când o adusese pe Grace acasă, el n-o lăsase, îi luase vorba din gură, de parcă ar fi știut ce intenționa să-i spună. Privirea lui când pornise mașina o adusese în stare să alerge după el și să-l strige și abia se stăpânise. Cu brațele încrucișate la piept, Annie stătea privind cum se aprindeau fulgerele undeva în munții învăluiți de ceață. Acum vedea luminile Chevroletului coborând pe drum și deodată simți pe umăr un strop greu de ploaie. Ridică ochii și un altul o atinse pe frunte, alunecându-i apoi pe obraz. Aerul se răcori neașteptat și se umplu de mirosul proaspăt al țărânei ude. Annie văzu ploaia ca un zid, coborând pe vale către ea. Se întoarse și intră repede în casă, ca să mai aibă timp să prăjească somnul.

Era un tip cumsecade. La ce altceva ar fi trebuit Tom să se aștepte ? Era plin de viață, amuzant și interesant și, cel mai important, era și interesat de ceea ce vedea. Robert se aplecă și în-

cercă să privească prin parbrizul inundat de ploaie, în ciuda funcționării ștergătoarelor. Trebuia să țipe ca să se facă auziți prin ropotul apei pe carcasa mașinii.

— Dacă nu vă place vremea în Montana, așteptați cinci minute, spuse Robert.

Tom ráse :

— Grace ți-a spus asta ?

— Nu, am citit-o în ghid.

— Tati e ahtiat după ghiduri, țipă Grace din spate.

— Mulțumesc, scumpa mea, să știi că și eu te apreciez.

— Dar știu că plouă, nimic de zis, zâmbi Tom.

Îi dusese până unde se putea ajunge cu mașina. Văzuseră niște căprioare, vreo doi șoimi și o turmă de elani în depărtare, la capătul văii. Viteii, unii nu mai mari de o săptămână, se fereau de tunete, ascunzându-se după mamele lor. Robert avea un binoclu la el și urmăriseră cârdul vreo zece minute, copiii certându-se bineînțeles care să se uite prin el mai întâi. Era și un elan mare, cu șase încrengături la coarne și Tom încercase să-i boncăluiască, dar nu primise nici un răspuns.

— Cât cântărește un elan ca ăsta ? întrebase Robert.

— A, vreo trei sute cincizeci de kilograme, poate chiar puțin mai mult. Prin august, numai coarnele o să-i ajungă la douăzeci și cinci de kile.

— Îi și vânați ?

— Fratele meu, Frank, mai vânează din când în când. Mie-mi place să le văd capetele mai degrabă săltând pe aici, pe munți, decât atârnate pe vreun perete.

Pe drumul de întoarcere, îi puse o mulțime de întrebări, spre amuzamentul lui Grace, care-l tachina tot timpul pentru curiozitatea lui. Tom se gândi la toate întrebările pe care i le pusese Annie când urcaseră amândoi cu caii pe acolo și se întrebă dacă ea luase obiceiul de la el, sau el de la ea, sau amândoi erau așa din fire și se potriviseră unul cu altul. Probabil că așa era, se hotărî Tom, pur și simplu s-au potrivit unul cu altul. Apoi încercă să se gândească la altceva.

Pe drumul care cobora spre casa de la râu, apa curgea ca un torent. În spate, burlanele casei erau pline și se vărsau cu putere pe pământ. Tom spusese că va aduce Ford Lariatul de la fermă, dar mai târziu, cu Joe. Parcă foarte aproape de prispă, pentru ca Robert și Grace să nu se ude leoarcă până în casă. Robert se dădu jos primul. Când închise portiera, Grace se aplecă spre Tom și-l întrebă repede și în șoaptă cum mersese cu Pelerin. Deși trecuseră pe la cal, nu putuseră sta de vorbă numai ei doi.

— A mers bine. O să fie O.K.

Ea zâmbi cu gura până la urechi și Joe îi dădu un ghiont prietenesc. Nu putu să mai întrebe nimic, pentru că Robert deschise ușa din spate și i-o ținu să coboare.

Tom ar fi trebuit să se gândească dinainte că prispa va deveni alunecoasă din cauza ploii. Dar nu-și dădu seama decât când Grace alunecă la colțul ei și căzu, cu un mic strigăt. Tom sări afară și ocoli în fugă botul mașinii. Robert se aplecă îngrijorat spre ea :

— Doamne, Gracie, ai pățit ceva ?

— Nimic.

Deja se străduia să se ridice în picioare și părea mai mult jenată decât rănită.

— Zău, tati, sunt bine.

Annie ieși în fugă din casă și fu gata să cadă și ea :

— Ce s-a-ntâmplat ?

— E O.K., spuse Robert. A alunecat.

Joe coborâse și el din mașină, destul de îngrijorat. O ajutară pe Grace să se ridice. Când se sprijini de proteză, tresări. Robert o luă de umeri :

— Ești sigură că ești bine, iepuraș ?

— Te rog, tati, nu mai face caz. N-am nimic.

Șchiopăta, dar încercă să n-o arate când intră în casă. Temându-se să nu le scape ceva, gemenii erau cât pe aci să intre și ei după ea. Tom îi opri și îi trimise cu blândețe înapoi în mașină. Văzând rușinea de pe fața lui Grace, știu că era timpul să plece :

— Ne vedem mâine dimineață.

— O.K., spuse Robert. Mulţumesc pentru plimbare.

Cu plăcere.

Făcându-i cu ochiul lui Grace, îi ură să doarmă tun și ea îi zâmbi curajoasă și-l asigură că așa va face. Luându-l pe Joe de umăr, îl scoase afară și apoi se întoarse să spună noapte bună. Ochii i se întâlniră cu ai lui Annie. Nu se priviră nici măcar o secundă, dar își citiră unul altuia toate gândurile nerostite.

Tom își atinse marginea pălăriei și spuse noapte bună.

Simți că se rupsese ceva imediat ce alunecă și, într-o clipă de spaimă, crezu că era chiar osul

coapsei. Dar când se ridică se convinse că nu o durea. Era zdruncinată și îngrozitor de rușinată, dar nu pățise nimic grav.

Totuși, se întâmplase ceva și mai rău. Manșeta protezei crăpase pe toată lungimea.

Grace stătea pe marginea căzii, cu blugii adunați în jurul gleznei stângi și cu proteza în mână. Interiorul manșetei crăpate era umed și cald și mirosea a transpirație. Poate s-ar fi putut lipi cu ceva, clei sau leucoplast. Dar, dacă le spunea, în nici un caz n-ar mai fi lăsat-o să se urce a doua zi pe cal.

După plecarea Bookerilor, trebuise să joace o scenă măreață ca să minimalizeze căderea. Zâmbise și glumise și le spusese părinților de o duzină de ori că n-avea nimic. Până la urmă, păruseră s-o creadă. Când se asigurase de asta, ceruse voie să intre ea prima la baie, ca să poată examina în liniște stricăciunea. Simțea cum afurisita aluneca în jurul ciotului și fusese al naibii de greu să urce scările. Dacă nici asta nu putea să facă bine, cum Dumnezeu avea să-l mai călărească pe Pelerin ? Ce porcărie ! Ce proastă fusese să cadă așa. Stricase totul.

Rămase un timp pe gânduri. Jos, își auzea tatăl povestind entuziasmat despre elan. Încerca să imite boncăluitul lui Tom. Nu reușea deloc. O auzea pe Annie râzând. Ce bine era că, în sfârșit, era și el aici. Dacă le-ar fi spus acum ce se întâmplase, ar fi distrus toată seara.

Se hotărî. Se ridică, țopăi până la chiuvetă și scoase un sul de leucoplast din dulăpiorul cu medicamente. Avea să încerce să repare manșeta cât putea de bine și mâine dimineață avea să facă o

tentativă să-l călărească pe Gonzo. Dacă mergea bine, avea să încalece și pe Pelerin, fără să spună nimănui nimic.

Annie stinse lumina la baie și merse în liniște până la camera lui Grace. Ușa era întredeschisă și scârțâi ușor când o împinse. Veioza era încă aprinsă ; era veioza pe care o cumpăraseră de la Great Falls, ca s-o înlocuiască pe cea spartă. Acum, lui Annie i se părea că noaptea în care se spărsese aparținea unei alte vieți.

— Gracie ?

Nu primi nici un răspuns. Se duse până la pat și stinse veioza. Observă în treacăt că proteza lui Grace nu era proptită de perete, ca de obicei, ci stătea pe jos, între pat și noptieră, aproape ascunsă. Grace dormea și respira atât de ușor, încât Annie trebui să se încordeze ca s-o audă. Părul i se revărsa întunecat pe pernă. Annie rămase o vreme s-o privească.

Fusese atât de curajoasă când căzuse. Annie știa că o duruse. Și apoi, toată seara, fusese atât de sclipitoare, vorbăreață și veselă. Era o puștoaică incredibilă. În bucătărie, înainte de masă, când Robert era în baie, îi spusese lui Annie ce vorbise cu Tom despre Pelerin. Fremăta de entuziasm, gândindu-se cum o să-și uimească tatăl. Joe urma să-l ducă să-i arate mânzul lui Bronty și aveau să se întoarcă tocmai la timp ca s-o vadă pe ea călare pe Pelerin. Annie avea destule îndoieli și bănuia că și Robert o să aibă. Dar, dacă Tom îi asigura că va fi bine, așa avea să fie.

— Pare un om cu adevărat de treabă, spusese Robert, servindu-se cu încă o bucată din somnul care, spre surprindera ei, avea gust bun.

— A fost foarte bun cu noi, spusese Annie, pe un ton cât mai neutru cu putință.

Urmase o scurtă tăcere, în care vorbele ei păruseră că plutesc în aer, așteptând o judecată. Din fericire, Grace începuse să povestească despre modul cum lucra Tom cu Pelerin și despre câteva progrese pe care le făcuse în săptămâna aceea.

Lângă patul ei, Annie se aplecă și-și sărută fiica pe obraz. Din apele somnului, Grace murmură un răspuns adormit.

Robert era deja în pat, gol. Când ea intră și începu să se dezbrace, el își puse cartea deoparte și o privi, așteptând-o. Era un semn pe care-l folosea de ani de zile și cândva îi plăcea să se dezbrace în fața lui. Acum însă, găsea privirea lui tăcută neliniștitoare, aproape de nesuportat. Desigur, știuse că el va vrea să facă dragoste, după ce fuseseră despărțiți atâta timp. Se gândise cu groază la asta toată seara.

Își scoase rochia și o puse pe scaun și, deodată, fu atât de apăsată de privirea și de tăcerea lui, încât se duse la geam și ridică o bandă a jaluzelei :

— A stat ploaia.

— Acum vreo jumătate de oră.

— A...

Se uită spre fermă. Deși nu fusese niciodată în camera lui Tom, îi știa fereastra și văzu lumina aprinsă. O, Doamne, gândi ea, de ce nu ești tu aici ? De ce nu suntem noi ? Gândul o umplu de un dor atât de apropiat de disperare, încât trebui

să plece repede de la geam. Își scoase repede lenjeria și întinse mâna după tricoul larg pe care-l purta în loc de cămașă de noapte.

— Nu-l mai pune, spuse încet Robert.

Ea se întoarse să-l privească și el îi zâmbi :

— Vino aici.

Își întinse brațele spre ea și ea își înghiți saliva și se străduí să-i răspundă la zâmbet, rugându-se ca el să nu-i citească groaza din ochi. Puse la loc tricoul și porni spre pat, simțindu-se șocant de goală. Se așeză lângă el și nu-și putu stăpâni un fior când el îi strecură o mână după ceafă și una pe sânul stâng.

— Ți-e frig ?

— Puțin.

El îi trase cu blândețe capul spre al lui și o sărută, așa cum o săruta întotdeauna. Iar ea încercă să-și stăpânească mintea și să se piardă în contururile familiare ale buzelor lui, să uite de ea în îmbrățișarea lui atât de cunoscută și să nu mai facă nici o comparație.

Închise ochii, dar nu-și putu atenua sentimentul acut de vinovăție. Îl trădase pe omul acesta bun și iubitor nu atât prin ceea ce făcuse, cât mai ales prin ceea ce tânjea să facă. Dar mai puternic, deși se străduia să-și spună că era o prostie, simțea că, prin ceea ce făcea în clipa aceea, îl trăda pe Tom.

Robert dădu la o parte cearșaful, ca s-o primească și ea îi văzu pântecul cu petecul de păr roșcat atât de familiar și începutul erecției. Îl simți tare lângă coapsa ei când se lungi lângă el, căutându-i gura.

— Doamne, Annie, cât mi-ai lipsit.

— Și tu mi-ai lipsit.

— Adevărat ?

— Șșș. Sigur că da.

Îi simți palma alunecându-i pe stomac și știu că-i va mângâia interiorul coapselor și-și va da seama cât de lipsită de dorință era. Când degetele lui îi atinseră părul pubian, se lăsă să alunece mai jos în pat.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea.

Se aplecă între picioarele lui și-l atinse cu buzele. Trecuseră ani de când nu mai făcuse așa ceva și el se înfioră tot și respiră întretăiat :

— O, Doamne, Annie, nu știu cât mai pot să suport așa.

— Nu contează. Așa vreau eu.

În ce mincinoși absurzi ne transformă iubirea, gândi ea. Pe ce poteci negre și întortocheate ne obligă să mergem. Simțindu-l tot mai excitat, știu cu certitudine că, orice s-ar fi întâmplat în viitor, ei nu mai aveau să fie niciodată la fel. Și destrăbălarea ei vinovată era, în taină, darul ei de adio.

Mai târziu, când stinseră lumina, el o pătrunse. Era atât de întuneric, încât nu se puteau vedea și, în sfârșit, Annie fu și ea stârnită și se pierdu în ritmul fluid al cuplării, găsind în el, dincolo de tristețe, un moment trecător de uitare.

3

După micul dejun, Robert o duse pe Grace la hambar. Ploaia spălase și răcorise aerul și cerul se limpezise, părând acum o cupolă albastră. Observă că Grace era mai tăcută și mai serioasă decât cu o zi înainte și o întrebă dacă totul era în regulă.

— Nu mă mai întreba tot timpul asta, tată, te rog. Sunt bine.

— Iartă-mă.

Ea zâmbi și-i mângâie brațul și discuția se încheie. Înainte de a pleca, fata îl sunase pe Joe și acesta îl aducea deja pe Gonzo de la padoc. Când coborâră din mașină, băiatul le surâse cu toată fața.

— Bună dimineața, tinere, spuse Robert.

— 'Mneața, domnule Maclean.

— Spune-mi Robert, te rog.

— O.K., domnule.

Îl duseră pe Gonzo în grajd. Robert văzu că Grace șchiopăta mai mult decât în ziua precedentă. Odată fu aproape gata să-și piardă echilibrul și fu nevoită să se agațe de ușa unei boxe ca să și-l

recapete. Privi și el cum Joe îl înșeua pe Gonzo, punându-i întrebări despre el, câți ani avea, dacă mai avea frați, dacă petele de pe păr îi dădeau un anumit temperament. Joe îi răspunse cu multă politețe. Grace nu scoase nici un cuvânt. Robert citea în ochii ei că ceva o neliniștea și, după privirile pe care i le arunca Joe fetei, ghici că și el își dădea seama. Totuși, amândoi tăcură și n-o mai întrebară dacă se simțea bine.

Îl scoaseră pe Gonzo din grajd și-l duseră la arenă. Grace se pregăti să încalece.

— Nu-ți pui caschetă ? întrebă Robert.

— Din aia de călărie ?

— Da, bineînțeles.

— Nu, tată, nu-mi pun.

Robert ridică zâmbind din umeri :

— Tu știi cum e mai bine.

Grace îi aruncă o privire cercetătoare. Joe se uită de la fiică la tată, arătându-și dinții. Apoi Grace apucă hățurile și, sprijinindu-se de umărul lui Joe, își puse piciorul stâng în scară. Când își lăsă greutatea pe proteză, aceasta păru să cedeze și Robert o văzu tresărind :

— Ce porcărie, spuse ea.

— Ce s-a-ntâmplat ?

— Nimic. E O.K.

Cu un geamăt de efort, își aruncă piciorul peste crupa calului și se așeză în șa. Încă dinainte de a se fixa bine, tatăl ei o văzu strâmbându-se și brusc, își dădu seama că ea plângea :

— Grace, ce s-a-ntâmplat ?

Ea clătină din cap. La început, el crezuse că o durea ceva, dar, când fata vorbi, își dădu seama că lacrimile ei erau de supărare :

— Nu e bine deloc, aproape că scuipă ea cuvintele. N-o să meargă deloc.

Robert își petrecu restul zilei încercând s-o prindă la telefon pe Wendy Auerbach. Numărul de telefon rezervat urgențelor de la clinica de fizioterapie era în permanență ocupat. Poate că și restul protezelor din New York crăpaseră în semn de simpatie cu cea a lui Grace, sau poate că toate aveau un defect care ieșea la iveală după un anumit interval de timp. Când reuși în sfârșit să vorbească, sora de servici pentru weekend spuse că îi părea rău, dar politica clinicii nu-i îngăduia să divulge numerele de acasă ale doctorilor. Dacă era într-adevăr o problemă atât de urgentă (dar tonul ei nu părea prea convins de asta), va încerca să-l contacteze pe dr. Auerbach pentru Robert. Peste o oră, sora de servici le dădu telefon și le spuse că doctorița Auerbach era plecată din oraș și că avea să se întoarcă abia seara.

Între timp, Annie o sună pe Terri Carlson, al cărei număr — spre deosebire de cel al colegei din New York — era înregistrat în cartea de telefon. Terri le spuse că știa pe cineva la Great Falls care ar fi putut improviza rapid o proteză asemănătoare cu cea a lui Grace, dar îi sfătui să nu apeleze la acea persoană. Dacă te-ai obișnuit cu un anumit tip de proteză, schimbarea lui poate aduce după sine multe neplăceri de durată.

Deși lacrimile lui Grace îl întristaseră, Robert se simți în taină ușurat că, din cauza protezei crăpate, surpriza pe care acum i-o dezvăluiseră nu avea să mai aibă loc. Îi fusese destul de greu s-o vadă pe Grace încălecând din nou. Gândul că ea

s-ar fi putut urca pe Pelerin, în a cărui îmblânzire nu prea avea încredere, i se părea de-a dreptul înfricoşător.

Dar ştia că era subiectiv. Fusese speriat întotdeauna de toţi caii, în afară de aceia de jucărie sau de cei din bâlciuri, în care se pun monede ca să-i legene pe copii. Când îşi dădu seama că ideea ca Grace să încalece pe Pelerin se bucura nu numai de sprijinul lui Annie, dar şi de cel al lui Tom Booker, Robert se hotărî să facă şi el tot ce putea pentru a o aduce la îndeplinire.

Pe la şase după masa, făcuseră deja un plan.

Wendy Auerbach le telefonase în cele din urmă şi o pusese pe Grace să-i descrie exact unde era crăpătura. Apoi îi spuse lui Robert că, dacă fata se putea întoarce la New York şi veni luni la clinică pentru un mulaj şi miercuri pentru o probă, în weekendul următor avea să aibă o proteză nouă.

— Bunicel ?

— Bunicel, spuse Robert şi-i mulţumi.

Adunându-se toţi trei în sufrageria casei de la râu, hotărâră ce aveau de făcut. Se vor întoarce cu toţii la New York şi în weekendul următor vor reveni, pentru ca Grace să-l călărească pe Pelerin. Robert nu avea să se întoarcă şi el cu ele, pentru că trebuia să se ducă din nou la Geneva. Încercă să sune convingător când le spuse că-i părea rău c-o să piardă distracţia.

Annie îi sună pe Bookeri şi vorbi cu Diane, care fusese foarte drăguţă şi îngrijorată mai devreme, când aflase ce se întâmplase cu proteza. Ea le spuse că puteau să-l lase liniştiţi pe Pelerin încă o săptămână la fermă. Smoky avea să aibă grijă de el. Ea şi Frank aveau să se întoarcă sâmbătă de

la Los Angeles ; nu știa sigur când se va întoarce Tom din Woyming. Oricum, în seara aceea îi invita pe toți la un grătar pe iarbă. Annie îi mulțumi și-i spuse că erau încântați să participe.

După aceea, Robert sună la compania aeriană. Din păcate, aveau numai un bilet de avion disponibil, în afară de cel pe care Robert și-l rezervase pentru zborul Salt Lake City — New York. Robert îi rugă să i-l rețină și pe acela.

— Eu o să iau un avion care pleacă mai târziu, spuse Annie.

— De ce ? întrebă Robert. Poți rămâne și aici.

— Grace nu poate veni înapoi singură.

— De ce nu, mamă ? întrebă Grace. Zău, doar am zburat singură până în Anglia când aveam zece ani !

— Nu, aici trebuie să schimbi avionul și n-am de gând să te las să te rătăcești singură prin aeroport.

— Annie, spuse Robert, vorbim de Salt Lake City. Acolo sunt mai mulți creștini pe metru pătrat decât la Vatican.

— Mamă, nu sunt un copil.

— Ba ești un copil.

— O să aibă grijă de ea personalul zborului, spuse Robert. Sau uite, dacă va fi nevoie, Elsa poate s-o însoțească ea la întoarcere.

Urmă o tăcere, în care amândoi o priveau pe Annie, așteptând hotărârea ei. Era ceva schimbat în modul ei de a fi, ceva nou, pe care Robert îl observase încă de când o văzuse prima oară pe aeroportul din Butte. Acolo, crezuse că era vorba doar de felul cum arăta, de strălucirea de sănătate din înfățișarea ei. Ascultase tachineriile lui cu Grace cu un fel de seninătate amuzată. Mai

târziu însă, dincolo de calmul ei aparent, i se părusese că întrezărește o îngândurare. Felul cum i se oferise în pat fusese minunat, dar într-un fel, și șocant. Păruse că nu se hrănea din dorință, ci dintr-o intenție mai adâncă și mult mai tristă.

Robert își spusese că toate schimbările pe care le vedea la ea erau urmările traumei suferite prin pierderea slujbei. Dar acum, privind-o cum se gândea, recunoscu în sinea lui că soția lui i se părea impenetrabilă.

Annie se uita pe fereastră la ziua frumoasă, care se îndrepta spre seară. Se întoarse către el și-și compuse o expresie întristată, în glumă :

— O să fiu de capul meu aici.

Râseră cu toții. Grace o cuprinse cu un braț :

— Vai, săraca mămicuță.

Robert îi zâmbi :

— Hai, respiră și tu puțin. După un an petrecut pe lângă Crawford Gates, meriți și tu niște timp numai pentru tine.

Și dădu telefon la compania aeriană să confirme rezervarea pentru Grace.

Făcură focul pentru grătar într-un adăpost umbrit de pe malul râului, unde țineau toată vara două mese cioplite primitiv, cu bănci de lemn scrijelite și albite de soare. Annie dăduse de ele în timpul uneia dintre cursele ei matinale de fugă, pe care, de la coborârea din munți, nu le mai reluase și, apaarent, nici nu le mai simțise nevoia.

Bărbații veniseră mai devreme, ca să facă focul. Grace nu putea merge atât de departe cu proteza lipită cu leucoplast, așa că ea veni cu Joe în Chevrolet, ținând cutiile cu mâncare și băutură.

Annie și Diane merseră pe jos, cu gemenii. Nu se grăbiră să ajungă, bucurându-se de plimbarea în soarele blând al după amiezei târzii. Gemenii tocmai aflaseră că vor pleca la Los Angeles și sporoväiau plini de entuziasm.

Diane era mai prietenoasă ca oricând. Părea sincer bucuroasă că rezolvaseră problema lui Grace și nu fu deloc acră — așa cum se temuse Annie — aflând că ea mai rămânea o săptămână.

— Drept să-ți spun, Annie, îmi pare bine că o să fii și tu aici. N-am nimic cu tinerelul ăsta, Smoky, dar el e numai un puști și nu prea știu cât îl duce mintea.

Gemenii fugiseră înainte, lăsându-le singure. Tăcură numai câteva clipe, când o pereche de lebede le zburară pe deasupra capetelor. Le contemplară amândouă albul gâturilor întinse către soare și ascultară foșnetul aripilor lor mari pierzându-se în liniștea serii.

Când se apropiară de locul ales pentru masă, Annie auzi troznetul lemnelor și văzu un fir de fum ridicându-se deasupra pinilor canadieni.

Bărbații făcuseră focul pe un petec de iarbă scurtă, în apropierea pârâului. Când ajunseră, Frank le arăta gemenilor cum arunca el cu pietre în apă și era privit cu desconsiderare de aceștia. Robert, cu o bere în mână, fusese pus să aibă grijă de grătar. Așa cum își imaginase Annie, își luase rolul în serios, sporovăind cu ceilalți fără să-și abată atenția de la carnea pusă pe foc. O zgândărea tot timpul, întorcându-i una după alta bucățile cu o furculiță lungă. Stând alături de Tom în cămașă cu carouri și adidași, părea atât de nepotrivit cu peisajul, încât Annie se înduioșă.

Tom văzu primul că veniseră și ele. Le făcu semn și veni să le aducă o băutură rece. Diane primi o bere și Annie paharul de vin alb pe care-l ceruse. Când Tom i-l dădu, îi fu greu să-l privească în ochi. Degetele li se atinseră o clipă pe sticlă și ei i se îndesiră bătăile inimii.

— Mulțumesc, spuse.

— Am auzit că săptămâna viitoare ne conduci ferma.

— A, fără nici o discuție.

— În sfârșit, o să avem și noi pe cineva destul de isteț ca să pună mâna pe telefon dacă intervine ceva, spuse Diane.

Tom zâmbi și o privi încrezător pe Annie. Nu purta pălărie și, când vorbi, își împinse cu mâna o șuviță de păr blond de pe frunte :

— Diane crede că bietul Smoky al nostru nu știe nici să numere pân' la zece.

— E foarte amabil din partea voastră, spuse Annie cu un zâmbet. Oricum, am cam depășit perioada cât eram binevenite.

El nu răspunse, dar zâmbi din nou și, de data aceasta, Annie reuși să-i susțină privirea. Simți că, dacă s-ar fi lăsat, ar fi putut aluneca la nesfârșit în albastrul ochilor lui. În clipa aceea, Craig veni în fugă să-l pârască pe Joe că-l aruncase în râu. Avea pantalonii uzi până la genunchi. Diane fugă după Joe și se duse să cerceteze a cui era vina. Singură cu Tom, Annie simți că o cuprinde panica. Voia să-i spună atât de multe, dar nimic nu era destul de banal pentru a fi spus în momentul acela. Nu-și dădu seama dacă el îi simțea stânjeneala sau dacă i-o împărtășea.

— Îmi pare rău de Grace, spuse el.

— Ei, lasă, s-a rezolvat. Vreau să spun, dacă n-ai nimic împotrivă să-l călărească pe Pelerin când te întorci din Wyoming.

— Sigur.

— Mulţumim. Robert n-o să apuce să vadă, dar, dacă am făcut atâtea, e păcat să rămânem...

— Nici o problemă.

După o pauză, el continuă :

— Grace mi-a spus că ţi-ai părăsit slujba.

— E un fel de a vedea lucrurile.

— Mi-a spus că n-ai fost prea afectată de asta.

— Nu, îmi pare chiar bine că am făcut-o.

— Asta e bine.

Annie zâmbi şi mai sorbi puţin vin, sperând că va reuşi să împrăştie tăcerea care se lăsa din nou între ei. Privi în direcţia focului şi Tom văzu unde se uita. Rămas fără companie, Robert îi acorda grătarului toată atenţia lui. Annie ştia că-l va face perfect.

— Soţul tău e un as în fripturi.

— A, da. Da. Îi şi place.

— E un tip pe cinste.

— Da, este.

— Încercam să-mi dau seama cine a fost mai norocos.

Annie îl privi. El se uita încă la Robert. Soarele îi lumina faţa şi el se întoarse şi-i zâmbi :

— El, pentru că te are pe tine, sau tu, pentru că-l ai pe el ?

Se aşezară la masă, copiii la o masă şi adulţii la cealaltă. Râsetele lor umpleau tăcerea dintre plopii canadieni. Pe când soarele cobora, Annie, aşezată cu faţa la râu, se uită cum apa amesteca

pe rând rozurile, aurul și purpuriul luminii din apus. Când se întunecă, aprinseră lumânări și le adăpostiră în pahare privind fluturarea neobosită a gâzelor de noapte în jurul flăcărilor neclintite.

Grace părea din nou fericită, acum, după ce-i fusese redată speranța că-l va putea călări pe Pelerin. După ce mâncară, ea îl rugă pe Joe să-i arate lui Robert șmecheria cu chibritul și copiii se strânseră cu toții în jurul mesei adulților, ca să privească.

Când chibritul sări prima oară, toți aclamară. Robert era intrigat. Îl puse pe Joe să mai facă o dată, și încă o dată, mai încet. Stătea la masă în fața lui Annie, între Tom și Diane. Ea privi lumina flăcărilor umbrindu-i și dezvelindu-i chipul concentrat la mișcările lui Joe și încercând, ca întotdeauna, să descopere o soluție rațională. Annie se trezi sperând, aproape rugându-se, ca el să nu descopere șmecheria sau, dacă o descoperea, să n-o divulge.

Încercase și el de câteva ori, fără succes. Joe îi spunea cu multă convingere lecția despre electricitatea statică. Tocmai era pe punctul de a-l îndemna pe Robert să bage mâna în apă ca să „dea drumul la încărcare" când Annie îl văzu pe soțul ei zâmbind. Știu că descoperise secretul. Nu le strica bucuria, spuse ea în gând. Te rog, nu le-o strica.

— M-am prins, spuse el. Îl arunci cu unghia. Așa e ? Hai, lasă-mă să mai încerc o dată.

Își frecă în păr chibritul și apoi îl trase încet către celălalt, ținându-l pe palmă. Când se atinseră, al doilea chibrit sări cu un zgomot auzit de

toți. Copiii ovaționară. Robert zâmbi larg, ca un băiețaș care a prins peștele cel mare. Joe încerca să nu-și arate dezamăgirea.

— Suspect de deștepți sunt avocații ăștia, spuse Frank.

— Dar șmecheria lui Tom ? spuse Grace. Mamă, mai ai bucata de frânghie ?

— Bineînțeles, spuse Annie.

O ținea în buzunar de când i-o dăduse Tom. O prețuia, era singurul lucru de la el Fără să se gândească, o scoase și i-o dădu lui Grace. Regretă imediat. Avu în clipa aceea o presimțire îngrozitoare, subită, care aproape că o făcu să strige. Știa că, dacă-l va lăsa, Robert va spulbera și taina aceasta. Și atunci, ceva scump, dincolo de orice rațiune s-ar fi pierdut.

Grace îi dădu frânghia lui Joe, care îi spuse lui Robert să ridice un deget. Toți îi urmăreau, în afară de Tom, care se lăsase pe spate, privind-o pe Annie printre lumânări. Știa că el îi ghicea gândurile. Joe înfășurase frânghia pe degetul lui Robert.

— Lasă, spuse Annie deodată.

Toți o priviră, reduși la tăcere de neliniștea din vocea ei. Ea simți cum obrajii i se îmbujorau. Zâmbi, scrutându-le cu disperare fețele, căutând ajutor. Dar toți așteptau să mai spună ceva.

— Am., am vrut doar să prind eu prima șmecheria.

Joe ezită un moment, ca să se asigure dacă vorbea serios. Apoi o desfăcu de pe degetul lui Robert și i-o dădu lui Annie. Ei i se păru că citește în ochii băiatului că el, ca și Tom, înțelegea. Frank îi veni în ajutor :

— Bravo, Annie, spuse el. Să nu le arăţi nimic avocaţilor până n-ai un contract la mână.

Râseră cu toţii, chiar şi Robert. Dar când ochii lor se întâlniră, văzu că era nedumerit, poate chiar jignit. Mai târziu, când conversaţia se reluă, numai Tom o văzu încolăcind încet frânghia şi punând-o la loc în buzunar.

4

Duminică seara, Tom mai trecu o dată pe la grajduri, apoi intră în casă să-şi facă bagajul. Scott era pe jos în pijama, în ciuda avertismentelor Dianei, care nu se lăsa înduioşată de explicaţia lui că nu putea dormi. Avionul era la şapte în dimineaţa următoare şi băieţii fuseseră trimişi la culcare de câteva ore bune.

— Dacă nu te potoleşti, nu mai vii, O.K. ?

— O să mă laşi aici de capul meu ?

— Poţi să fii sigur.

— Nu faci tu aşa ceva.

— Pune-mă la încercare.

Tom urcă scările şi văzu grămezile de haine şi valizele pe jumătate umplute. Îi făcu Dianei cu ochiul şi-l conduse pe Scott în camera lor, fără nici o vorbă. Craig era deja adormit şi vorbi în şoaptă cu Scott despre Disneyland şi ordinea în care se vor da în maşinuţe, până când pleoapele băiatului se îngreunară şi adormi şi el.

Mergând spre camera lui, Tom trecu pe lângă dormitorul lui Frank şi al Dianei şi ea îi mulţumi că-l luase pe Scott de jos şi-i ură noapte bună.

Tom își făcu bagajul pentru o săptămână, ceea ce nu-i luă prea mult timp, apoi încercă să citească, dar nu se putea concentra.

Când era afară la cai, o văzuse pe Annie întorcându-se de la aeroport, unde-i dusese pe soțul ei și pe Grace. Merse până la geam și privi spre casa de la râu. Lumina se vedea încă dincolo de jaluzele și el mai aștepta o clipă, sperând că-i va vedea silueta, dar nu o văzu.

Se spălă, se dezbrăcă și se băgă în pat, unde încercă din nou să citească, dar fără prea mare succes. Stinse lumina și rămase întins pe spate, cu mâinile sub cap, imaginându-și-o singură în casă, așa cum avea să fie toată săptămâna.

Trebuia să plece la Sheridan în jur de nouă și avea să urce până la ea să-i spună la revedere. Oftă și se întoarse pe o parte, forțându-se să adoarmă, un somn lipsit de împăcare.

Annie se trezi pe la cinci dimineața și rămase câteva momente privind lumina filtrată prin jaluzelele galbene. Casa se umpluse de o liniște delicată, pe care simțea că ar fi distrus-o cu cea mai mică mișcare a trupului ei. Probabil că ațipi, pentru că a doua oară când deschise ochii, auzi zgomotul unei mașini în depărtare și știu că trebuia să fie Bookerii care plecau la aeroport. Se întrebă dacă se sculase și el să-i petreacă. Se ridică din pat și ridică jaluzelele. Dar mașina plecase și pe lângă fermă nu era nimeni.

Coborî scările în tricoul ei larg și-și făcu o cafea. Stătu lângă fereastra sufrageriei, strângând ceașca în palme. Pe malul râului și în adânciturile

văii se lăsase ceața. Poate că era deja afară la cai, îi mai trecea o dată în revistă înainte de a pleca. Putea să încerce să alerge și să dea peste el din întâmplare. Dar dacă venea, așa cum spusese, să-și ia la revedere și ea era plecată ?

Urcă din nou scările și făcu o baie. Fără Grace, casa părea foarte goală și tăcerea ei apăsătoare. Găsi o muzică acceptabilă la radioul lui Grace și îl puse în baie, încercând, fără șanse, să se calmeze.

Peste o oră, era îmbrăcată. Pierduse mult timp încercând să găsească ceva de îmbrăcat, probându-și diferite lucruri și în cele din urmă se enervase atât de tare pe ea însăși și pe prostia ei, încât își pusese blugii și un tricou. Ce naiba mai conta, Doamne Dumnezeule ? Doar nu venea decât ca să-și ia la revedere.

În sfârșit, când se uita pe geam a douăzecea oară, îl văzu ieșind din casă și aruncându-și geanta pe locurile din spate ale Chevroletului. Când ajunse la bifurcație, avu un moment de angoasă când crezu că o va lua către șosea. Dar el îndreptă mașina pe drumul către casa de la râu. Annie intră în bucătărie. Hotărâse să o găsească ocupată, văzându-și de treburile ei, de parcă plecarea lui n-ar fi afectat-o cine știe ce. Făcuse până atunci tot ce putuse, pusese vasele la loc, dusese gunoiul, spălase chiar și chiuveta de la bucătărie până când o făcuse să lucească, totul ca să-i treacă mai repede timpul. Se hotărî să mai facă niște cafea. Auzi scrâșnetul cauciucurilor Chevroletului și se duse la geam, văzând cum întorsese deja mașina către drumul de plecare. El o văzu și-i făcu semn cu mâna.

Păşind pe prispă, îşi scoase pălăria şi ciocăni uşor la uşa cu geamuri.

— Bună.

— Bună.

El rămase în picioare, învârtindu-şi marginea pălăriei în mâini :

— Grace şi Robert au plecat cu bine ?

— Da, mulţumesc. I-am auzit pe Frank şi pe Diane plecând.

— I-ai auzit ?

— Da.

Pentru o clipă, nu se mai auzi decât susurul cafelei în ibric. Nu mai puteau nici să vorbească, nici să se privească în ochi. Annie se rezemă de chiuvetă, vârându-şi unghiile în carnea palmelor şi încercând să arate relaxată.

— Vrei o cafea ?

— Mulţumesc, dar ar fi mai bine să plec.

— O.K.

— Bine.

El scoase din buzunarul de la piept al cămăşii o bucăţică de hârtie şi i-o dădu :

— Uite numărul unde mă găseşti în Sheridan. Dacă apare vreo problemă, ceva...

— O.K., mulţumesc, spuse ea, luând-o. Când te întorci ?

— A, sâmbătă, cred. Smoky vine mâine aici, să aibă grijă de cai şi de rest. I-am spus că o să dai tu de mâncare la câini. Poţi să-l călăreşti pe Rimrock de câte ori vrei.

— Mulţumesc, s-ar putea să vreau.

Se priviră, ea îi zâmbi şi el dădu din cap :

— O.K.

Se întoarse şi ieşi pe uşă şi ea îl urmă pe prispă. Se simţea de parcă nişte mâini i-ar fi încleştat inima, storcându-i încet viaţa din ea. El îşi puse pălăria.

— Ei, pa, Annie.

— Pa.

Se uită de pe prispă cum el se urca în maşină. Porni motorul, îşi atinse marginea pălăriei şi demară.

Conduse patru sau cinci ore, dar nu măsură distanţa în kilometri, ci o simţi după adâncimea durerii care creştea înăuntrul lui. La vest de Billings, pierdut în gânduri, fu gata să intre într-un camion de vite. Se hotărî să o ia pe un drum mai lung şi mai puţin umblat, care mergea spre sud, trecând prin Lovell.

Trecu pe lângă Clark's Fork, pe un pământ pe care-l ştia de copil, deşi acum multe se schimbaseră pe el.

Urmele vechii ferme dispăruseră. Compania petrolieră îşi luase din el cât îi plăcuse, vânzând restul în parcele prea mici pentru a-i putea asigura cuiva traiul zilnic. Conduse pe lângă vechiul cimitir, unde erau îngropaţi bunicii şi străbunicii lui. Într-o altă zi ar fi cumpărat flori şi s-ar fi oprit, dar astăzi n-avea s-o facă. Numai munţii din faţă păreau să-l liniştească puţin şi coti spre ei, intrând pe serpentinele de zgură.

Durerea din piept deveni şi mai ascuţită. Lăsă în jos geamul, primind în tâmple curentul de aer cald, cu aromă de salvie. Se certă singur că era ameţit ca un şcolar îndrăgostit. Avea să parcheze undeva ca să-şi adune minţile.

Deasupra canionului Bighorn se construise o platformă modernă, cu parcare, de unde puteai admira priveliștea și panourile colorate care vorbeau despre geologia locului. I se păru că era un lucru bun să fie ridicată acolo. Două autocare cu turiști japonezi fotografiau totul și un cuplu îl rugă să le facă o poză la amândoi. El le-o făcu și ei îi mulțumiră de patru ori, apoi toți turiștii se urcară în autocare și-l lăsară singur cu camionul.

Se rezemă de balustrada de metal și privi în jos, unde, la capătul unui perete de o jumătate de kilometru de calcar cu nuanțe roz-gălbui, apa șerpuia gălăgioasă și verde.

De ce n-o luase pur și simplu în brațe ? Știa că și ea ar fi vrut, de ce n-o făcuse ? De când era așa de blestemat de moral ? Până atunci, zona aceea a vieții lui fusese orientată după principiul simplu că, dacă un bărbat și o femeie simțeau la fel unul pentru altul, trebuia să-și urmeze atracția. O.K., ea era măritată. Dar lucrul acesta nu-l oprise în trecut, decât dacă soțul era prieten cu el sau un potențial criminal. Atunci ce avea ? Căută un răspuns, dar nu găsi nici unul, în afara faptului că nu putea judeca după un precedent din trecut.

Mai jos de picioarele lui, văzu cum deasupra râului se ridicau niște păsări negre, necunoscute lui. Și deodată, își dădu seama că avea nevoie de ea. Avea nevoie de ea așa cum avusese Rachel nevoie de el cu mulți ani în urmă și el n-o putuse satisface ; era o stare pe care nu i-o mai crease până atunci nici un om, nici o ființă. Acum, în sfârșit, înțelese cum era. Fusese întreg și acum nu mai era. De parcă în noaptea aceea, buzele lui

Annie luaseră din el o parte a cărei lipsă o descoperea abia acum.

Așa e mai bine, gândi Annie. Era recunoscătoare — sau credea că s-ar cuveni să fie — pentru că el fusese mai puternic decât ea.

După ce plecase Tom, fusese fermă cu ea însăși, luând tot felul de hotărâri pentru ziua aceea și cele următoare. Avea să le respecte pe toate. Trebuia să-și sune prietenii la ale căror faxuri nu răspunsese, să-și sune avocatul pentru detaliile neplăcute ale demisiei ei și să taie toate celelalte fire pe care le lăsase atârnând în săptămâna care trecuse. Apoi avea să se bucure de singurătate: avea să se plimbe, să călărească, să citească. Poate că se va apuca și de scris, deși nu avea nici o idee despre ce ar fi putut să scrie. Până la întoarcerea lui Grace trebuia să-și limpezească măcar capul, dacă nu și inima.

Nu fu chiar atât de ușor. După ce un nor matinal fusese gonit de vânt, ziua era din nou caldă și senină. Și cu toate că încercă să fie ca vremea, îndeplinindu-și fiecare hotărâre cu calm, simțea cum golul din ea crește mereu.

Pe la șapte, își umplu un pahar cu vin și și-l puse pe marginea căzii până se spălă pe cap și făcu baie. Găsise la Grace o casetă cu Mozart și, deși se auzea prost, reuși să mai înlăture senzația de pustietate care o cuprinsese. Ca să se mai înveselească, își puse rochia preferată, aceea neagră, imprimată cu floricele roz.

Când apunea soarele, se urcă în Ford Lariat și porni spre fermă să dea de mâncare la câini. Veniră din toate părțile dând din coadă prietenoși și o însoțiră în hambar, unde era mâncarea.

Tocmai terminase de golit castroanele când auzi o mașină și i se păru ciudat că nici un câine n-o lătrase. Puse mâncarea jos și se duse la ușă.

Îl văzu doar cu o clipă înainte de a o vedea și el.

Stătea în fața Chevroletului. Portiera era deschisă și farurile aprinse luminau slab prin norul de praf. Când ea se opri în ușa hambarului, el se întoarse și o văzu. Își scoase pălăria, dar n-o mai răsuci nervos în mâini, așa cum făcuse de dimineață. Expresia lui era gravă. Stătură neclintiți, despărțiți numai de câțiva metri și nici unul dintre ei nu vorbi un timp.

— M-am gândit..., înghiți el, m-am gândit doar să mă-ntorc.

— Da, spuse Annie, cu o voce mai slabă decât orice adiere. Voia să se ducă la el dar nu putea să se miște și el înțelese, își puse pălăria pe capota mașinii și veni către ea. Privindu-l cum se apropia, nu simți că tot ce adunase în ea atâta vreme avea să se reverse și o s-o înece și întinse disperată mâinile să se agațe de el. El o prinse și o înconjură cu brațele, și fu salvată.

Lipindu-se de el, începu să plângă cu sughițuri, care-i zguduiau tot trupul. El o simți tremurând și o strânse și mai aproape de el, aplecându-și fața ca s-o găsească pe a ei, simțindu-i lacrimile și alinându-i-le cu buzele lui. Când simți că nu mai tremură, ea își ridică fața spre el și-i căută gura.

El o sărută cum o sărutase și pe munte, dar cu o dorință de care nici unul dintre ei nu mai voia să fugă. Îi luă fața în mâini și ea își lăsă mâinile pe spatele lui, simțindu-i trupul tare și atât de zvelt, încât își putea odihni degetele pe arcul

coastelor lui. El o mângâie în acelaşi fel şi ea se cutremură simţindu-i atingerea.

Se depărtară puţin, ca să poată respira şi să se privească.

— Nici nu-mi vine să cred că eşti aici, spuse ea.

— Nici nu-mi vine să cred că am putut să plec.

O luă de mână şi trecură pe lângă Chevroletul cu portiera deschisă şi farurile aprinse, pierzându-şi conurile de lumină în întuneric. Deasupra lor, cerul se boltea roşcat, întâlnindu-se cu negrul munţilor într-o jerbă carmine. Annie îl aşteptă să descuie uşa.

El nu aprinse nici o lumină, o conduse printre umbrele sufrageriei, pe podeaua care scârţâia sub paşii lor şi printre umbrele de pe pereţi ale fotografiilor sepia.

Îl dorea atât de mult, încât aproape că i se făcu rău când urcară scările largi. Trecură ţinându-se de mână pe lângă camerele pustii, cu uşile deschise, dincolo de care se vedeau haine împrăştiate şi jucării abandonate. Şi uşa camerei lui era deschisă şi el se dădu la o parte şi o lăsă să intre. Apoi intră şi el şi închise uşa.

Ea văzu camera atât de mare şi de goală, nesemănând deloc cu ceea ce-şi imaginase în nopţile când privea fereastra lui luminată. Acum se afla dincolo de fereastră şi putea vedea silueta neagră a casei de la râu în cadrul ei. Camera era plină de o strălucire stinsă, care transforma toate obiectele în pete coraille şi gri.

El o cuprinse din nou şi o sărută. Apoi, fără nici o vorbă, începu să-i descheie şirul lung de

nasturi cu care i se închidea rochia. Ea îl privi, îi privi degetele și fruntea ușor încrețită de concentrare. Se uită și el și o văzu privindu-l, dar nu zâmbi, doar îi susținu privirea până când desfăcu și ultimul nasture. Rochia se desfăcu și ea se cutremură când el îi atinse pielea. O ținea de mijloc și se aplecă să-i sărute cu blândețe sânii descoperiți la marginea sutienului.

Annie își lăsă capul pe spate, închise ochii și se gândi că nu mai exista nimic în afară de ei. Nici un alt timp, loc, acum și aici, și el și eu, sau noi. Nu avea nici un rost să se mai gândească la consecințe sau la permanențe sau la ce era bine și ce era rău, pentru că totul, totul era nimic pe lângă îmbrățișarea lor. Trebuia să fie, și avea să fie, și era.

Tom o duse lângă pat și se opriră, ea își lăsă pantofii să alunece din picioare și începu să-i descheie cămașa. El o privea de parcă s-ar fi aflat în fața unei minuni pe care nu îndrăznea s-o tulbure.

Nu făcuse niciodată dragoste în camera aceea. Și niciodată, de când Rachel plecase, n-o făcuse într-un loc pe care-l putea numi acasă. Se dusese în paturile femeilor, dar nu le lăsase niciodată pe ele să vină în al lui. Privise sexul ca pe ceva normal și întâmplător și se ferise să se lase vreodată prins în capcana acelei tânjiri pe care o simțise la Rachel și pe care acum o trăia pentru Annie. Prezența ei în sanctuarul camerei lui căpăta astfel o semnificație care era în același timp amenințătoare și minunată.

Lumina din fereastră îi aurise pielea când rochia i se desfăcuse. Ea îi desfăcu blugii ca să-i poată trage afară cămaşa şi să i-o ridice peste umeri.

Orb pentru o clipă, în albul cămăşii, îi simţi mâinile pe pieptul lui şi se aplecă să-i sărute din nou sânii şi-i respiră adânc mirosul, vrând parcă să se scufunde în el. Apoi îi desprinse uşor rochia de pe umeri.

— Annie...

Cu buzele uşor întredeschise, ea nu-i răspunse, dar îl privi şi-şi ridică mâinile la spate, ca să-şi desfacă sutienul. Era simplu, alb, cu o margine subţire de dantelă. Îşi dădu jos bretelele de pe umeri şi-l lăsă să cadă. Avea un trup frumos, cu pielea albă, aurită pe gât şi pe braţe de soare. Avea sânii mai mari decât păreau prin rochie, dar ridicaţi şi cu sfârcurile sus. El i le atinse cu buzele şi i le simţi întărindu-se. Mâinile ei erau pe fermoarul blugilor lui :

— Te rog, murmură.

El trase cuvertura de pe pat şi-i ţinu pătura să intre sub ea, apoi se dezbrăcă. Nu-i fu deloc ruşine şi nici în ochii ei nu văzu vreuna ; de ce le-ar fi fost, când forţa care-i mâna era mai adâncă decât o puteau înţelege şi nu le izvora din trupuri, ci din suflete şi nu voia să asculte de ruşine sau de vreun alt cuvânt fabricat de oameni ?

Tom îngenunche pe pat, lângă ea. Ea îl mângâie cu buzele cu atâta pricepere, încât el se cutremură şi închise ochii, încercând să poată suporta.

Când îndrăzni s-o privească din nou, văzu în ochii ei, întunecată, aceeaşi dorinţă care-l mistuia

și pe el. Annie se desprinse de el și-și ridică șoldurile, pentru ca el să-i poată scoate chiloții din bumbac obișnuit.

Deasupra triunghiului de păr descoperit, de un auriu întunecat, care capta ultimele sclipiri de lumină de afară, se vedea cicatricea subțire a cezarianei. Vederea ei îl emoționă, deși nu știu de ce și își aplecă buzele și i-o sărută pe toată lungimea. Mirosul cald și dulce al pântecelui ei îl învălui amețindu-l și se ridică pentru a-și trage răsuflarea și a o privi mai bine.

Se contemplară goi, lăsându-și ochii să se sature cu fiecare detaliu al trupului celuilalt. Respirau în același ritm și toată camera nu mai părea decât un plămân enorm, acordat la mișcarea sîngelui printre buzele lor.

— Vino, îi șopti ea.

— N-am nimic pentru...

— Nu contează. Sunt în siguranță. Vino.

Însetată, ea se întinse din nou și când degetele îi se strânseră pe carnea lui, el simți că era al ei cu toată ființa. Se aplecă deasupra ei, lăsând-o să se deschidă pentru el.

Când carnea lor se atinse cu un zgomot moale, Tom văzu în minte din nou păsările acelea necunoscute, negre, cu aripile larg deschise deasupra râului verde. Se simțea de parcă s-ar fi întors dintr-un lung surghiun și ajunsese în sfârșit în singurul loc pe care-l putea numi casă, unde era din nou întreg.

Când o pătrunse, lui Annie i se păru că în ea intra un val fierbinte și puternic, traversându-i tot trupul și încolăcindu-i-se în jurul nervilor. Îl

simţi crescând în ea, simţi alunecarea unirii dintre ei. Mâinile lui îi mângâiau sânii şi deschise ochii ca să-l vadă sărutând-o. Simţea limba lui călătorind pe carnea ei mătăsoasă, atingând-o cu dinţii...

Avea pielea albă, dar nu atât de albă ca a ei şi crucea de păr de pe piept era mai întunecată decât şuviţele decolorate de soare din cap. Era osos şi suplu, modelat de munca lui, aşa cum bănuise. Se mişca spre ea cu aceeaşi încredere care-i conducea toate acţiunile, numai că, de data aceasta, fiind concentrat numai asupra ei, era de două ori mai dăruit şi mai strălucitor. Ea se întreba cu uimire cum de toate părţile trupului lui, pe care nu le mai văzuse, i se potriveau totuşi atât de bine şi-i păreau atât de cunoscute.

El o sărută sub braţ, acolo unde-şi lăsase părul să crească după ce venise aici. Ea întoarse capul şi văzu fotografiile înrămate. Pentru o clipă, se simţi ameninţată de a fi târâtă într-o altă lume, unde ştia că ar fi murdărit ceea ce făcea acum cu sentimentul vinovăţiei. Nu acum, nu încă, îşi spuse şi-i luă capul în mâini, încercând să soarbă din gura lui uitarea.

Când buzele li se despărţiră, el o privi şi zâmbi pentru prima oară.

— Ţi-aduci aminte de prima zi când am călărit ? întrebă ea.

— De fiecare clipă.

— De perechea de vulturi aurii ţi-aduci aminte ?

— Da.

— Aşa suntem noi. Asta suntem acum.

El dădu din cap, apoi privirile li se încleştară şi el începu să se mişte cu o nouă dorinţă, până când se revărsă în ea şi faţa îi tresări şi se cutremură. Ea se arcui pe trupul lui şi simţi cum carnea i se desface şi din adâncul ei ţâşneşte valul care o străbătu până în adâncul celor mai ascunse fibre şi-l păstră în ea, lăsându-l s-o umple până când nu mai fură decât o singură fiinţă.

5

El se sculă în zori și simți imediat căldura ființei ei adormite lângă el. Se cuibărise pe brațul lui și-i simțea pe piele răsuflarea și mișcarea sânilor, urcând și coborând lângă coasta lui. Piciorul ei drept era împletit cu al lui. Îi simțea pe coapsă pântecul și palma ei i se odihnea pe inimă.

Era ora aceea când bărbații se trezesc și vor să plece, iar femeile îi roagă să rămână. Cunoscuse și el, de multe ori, imboldul de a se strecura afară în zori, ca un hoț. Imbold dictat nu atât de sentimentul vinovăției, cât de teama ca nu cumva compania oferită femeii după o noapte de dragoste să fie resimțită de ea ca un angajament mai serios. Poate că era o forță primordială în bărbați, care-i îndemna să-și lase sămânța și apoi să plece.

Dar în dimineața aceea, Tom nu simțea nimic asemănător.

Stătea nemișcat, ca să n-o trezească. Aproape că-i era frică de momentul acela. Noaptea trecută, străbătută de o dorință fără sfârșit, ea nu arătase nici o urmă de regret. Dar el știa că, odată cu zorile, dacă nu regretul, măcar o perspectivă mai

rece va pune stăpânire pe mintea ei. Așa că rămase în camera care se umplea de lumină, adăpostind în brațul lui comoara adormită a trupului ei.

Adormi din nou și-l trezi zgomotul unei mașini. Annie se întorsese și el stătea cu capul pe spatele ei și cu fruntea pe ceafa ei parfumată. Când se dezlipi de ea, ea murmură ceva, dar nu se trezi și el se ridică din pat și-și adună hainele.

Era Smoky. Se oprise lângă cele două mașini parcate și inspecta pălăria lui Tom, care stătuse toată noaptea pe capota Chevroletului. Când îl văzu pe Tom apărând pe prispă, îngrijorarea de pe fața lui se topi într-un zâmbet larg.

— Bună, Smoke.

— Credeam că ești la Sheridan.

— Mda. Scuze, am făcut o schimbare de plan. Am vrut să te sun.

Îl sunase pe omul la care se ducea ca să-i spună că-i părea rău, dar nu mai putea ajunge la el ; însă de Smoky uitase complet.

Smoky îi dădu pălăria umedă de rouă.

— O clipă am crezut că te-au răpit niște extratereștri, ceva.

Se uită la mașina lui Annie, încercând să lege lucrurile cap la cap :

— Annie și Grace nu s-au întors în est ?

— Păi, doar Grace, maică-sa n-a mai putut să-și facă o rezervare. Stă aici până în weekend, când se întoarce Grace.

— Bun.

Smoky încuviință din cap, dar Tom văzu că nu se lămurise cu totul. Aruncă o privire la ușa deschisă a Chevroletului și-și dădu seama că farurile fuseseră aprinse probabil toată noaptea.

— Am avut aseară niște probleme cu bateria, spuse el. Mă ajuți s-o împingem puțin ?

Nu era o explicație prea convingătoare, dar perspectiva unei sarcini de îndeplinit înlătură îndoiala de pe fața lui Smoky :

— Sigur, spuse el. Imediat.

Annie deschise ochii și nu dură decât o clipă până-și dădu seama unde era. Se întoarse către el și simți un fior de panică negăsindu-l. Pe urmă auzi afară voci și zgomotul unei portiere trântite și simți panica intensificându-se. Se ridică și-și aruncă de pe ea cearșafurile. Se duse la fereastră și în același timp își simți coapsele umede și dureroase, dar era o durere care o încânta.

Printr-o mică deschizătură a perdelelor văzu camionul lui Smoky depărtându-se și pe Tom făcându-i semn cu mâna. Apoi el se întoarse, îndreptându-se spre casă. Ea îl privi, întrebându-se în ce fel îi schimbase noaptea trecută. Oare ce credea acum despre ea, după ce o văzuse atât de lipsită de pudoare ? Oare ce credea ea acum despre el ?

El scrută cerul, de pe care norii se topeau deja. Câinii i se adunară la picioare, gudurându-se și el le mângâie capetele și apoi se îndreptă și Annie știu că, cel puțin pentru ea, nu se schimbase nimic.

Făcu un duș în baia lui mică, așteptându-se să se simtă vinovată și să aibă remușcări, dar, în loc de asta, nu avea decât emoții pentru ce ar fi putut simți el. Obiectele lui de toaletă, aliniate pe marginea chiuvetei, simple și puține, o înduioșară. Îi folosi periuța de dinți. Pe ușă era un halat mare și albastru de baie și se înfășură în el, simțind mirosul lui în materialul plușat, apoi se întoarse în cameră.

Când ea intră, el trăsese perdelele și se uita pe geam. O auzi și se întoarse și ea își aminti că la fel se întorsese și în ziua când venise la Choteau să le spună verdictul lui cu privire la Pelerin. Pe masa de lângă el erau două cești aburinde. Ea îi văzu zâmbetul îngrijorat :

— Am făcut niște cafea.

— Mulțumesc.

Veni și luă ceașca, ocrotind-o în palme. Singuri în camera mare, se simțiră deodată ca doi străini care s-au întâlnit la o petrecere. El făcu un semn spre halat :

— Îți vine bine.

Ea zâmbi și sorbi din cafea. Era tare, amară și foarte fierbinte.

— Pe hol e o baie mai bună, dacă...

— E bună și a ta.

— Smoky era adineauri. Am uitat să-i dau telefon.

Apoi tăcu și el și undeva, dinspre grajduri, un cal necheză. El arăta atât de îngrijorat, încât ei îi fu teamă că avea să-i spună că-i pare rău și că totul fusese o greșeală.

— Annie ?

— Ce e ?

— Voiam să-ți spun doar că poți să faci cum simți și cum crezi, că nu trebuie să mă iei în seamă pe mine.

— Dar tu ce simți ?

— Că te iubesc, spuse el simplu.

Apoi zâmbi și ridică din umeri cu un gest care-i frânse inima :

— Asta-i tot.

Ea puse jos ceaşca şi veni la el şi se îmbrăţişară de parcă lumea s-ar fi rupt de când se separaseră. Îi acoperi faţa aplecată cu sărutări.

Mai aveau patru zile şi patru nopţi până la întoarcerea lui Grace şi a Bookerilor. Toate erau un lung şir de clipe prezente. Annie se hotărî să le trăiască, să fie numai prin ele, să lase în urmă trecutul şi să nu se gândească la viitor.

Făcură din nou dragoste, pe când soarele se înălţa la colţul casei. După aceea, în braţele lui, îi spuse ce voia. Să călărească amândoi până la poienile înalte unde se sărutaseră prima oară şi unde aveau să fie singuri, având drept judecători doar munţii şi cerul.

Trecură râul înainte de amiază. În timp ce Tom înşeuase caii şi împachetase mâncarea, Annie se dusese să se schimbe. Voia să mai ia şi ceva de mâncare din casa de la râu. Deşi nu-i spuse şi nici el n-o întrebă, ştiau amândoi că-şi va suna şi soţul la New York şi va inventa un pretext pentru absenţa ei din casă. Şi el inventase un pretext pentru Smoky, care era cam uluit de toate schimbările acelea de plan.

— Te duci să vezi de vite, nu ?

— Da.

— Singur ?

— Nu, vine şi Annie.

— A... Aşa.

Urmă o pauză, în care Smoky adună în minte unu şi cu unu.

— Smoke, ţi-aş fi recunoscător dacă ai ţine asta pentru tine.

— A, sigur, Tom. Nu-ți fă griji.

Adăugă apoi că va avea el grijă de cai, cum vorbiseră la început. Tom știa că putea avea încredere în el în toate privințele.

Înainte de a pleca, Tom îl mutase pe Pelerin într-un țarc unde erau și alți cai mai tineri, cu care începuse să se obișnuiască. De obicei, Pelerin o lua la goană imediat alături de ceilalți cai, dar în ziua aceea stătu la gard și se uită după Tom.

Tom avea să încalece aceeași iapă roșcată-aurie pe care o călărise și la urcatul cirezii pe munte. Îndreptându-se spre casa de la râu, cu mâna pe frâul lui Rimrock și al celuilalt căluț încărcat cu bagaje, Tom întoarse capul și-l văzu pe Pelerin tot acolo, la poartă, privind lung în urma lui. Calul părea, într-un anumit fel, să știe că viețile tuturor se schimbaseră.

Așteptând pe poteca din josul casei de la râu, Tom o privi pe Annie coborând grăbită panta.

Iarba din poiana de dincolo de vad crescuse grasă și lungă. În curând aveau să încheie contractele pentru fân. Acum nu se auzea decât foșnetul ierbii străbătute de cai, unul lângă altul, și scârțâitul ușor al șeilor.

O vreme, nici unul dintre ei nu simți nevoia să vorbească. Ea nu-i mai puse nici o întrebare despre pământul pe care călăreau. Lui Tom i se păru că, acum, pentru ea nu mai contau atât de mult numele plantelor, locurilor și animalelor. Nu mai conta decât că toate erau acolo.

Se opriră la amiază să adape caii. Mâncară din proviziile aduse de ea, pâine cu brânză și cu portocale. Ea și-o curăță pe a ei, desfăcând coaja în-

tr-o singură șuviță lungă și spiralată și râse când el încercă să facă la fel și nu reuși.

Traversară platoul pe care florile începuseră să se ofilească și, de data asta, călăriră împreună până pe culme. Nu mai speriară nici un cerb, dar văzură, poate la jumătate de kilometru în jos, în vale, un mic cârd de mustangi. Tom îi făcu semn lui Annie să stea. Erau împotriva vântului și mustangii nu-i simțiseră încă. Erau o familie, șapte iepe cu cinci mânji și doi cârlani foarte tineri, toți conduși de armăsar. Tom nu-l mai văzuse pe acesta niciodată.

— Ce animal frumos, spuse Annie.

— Aha.

Era magnific. Cu pieptul scos în față și crupa viguroasă, avea poate cinci sute de kilograme. Părul îi era de un alb perfect. Nu-i zărise încă pe Tom și pe Annie pentru că era prea ocupat să întâmpine un intrus mai periculos, un armăsar tânăr, care venise la iepe.

— Lucrurile se cam încing la vremea asta a anului, spuse Tom liniștit. E sezonul de împerechere și tipul ăsta crede că i-a venit și lui vremea. Probabil că se ține de câteva zile după cârdul ăsta, împreună cu alți cai tineri.

Se aplecă în șa să cerceteze împrejurimile :

— Mda, uite-i acolo.

Îi arătă cu degetul lui Annie un grup de alți nouă sau zece cai, la vreo jumătate de kilometru mai la sud.

— Aia e o bandă de burlaci. Aleargă de colo-colo, se hărțuiesc, zgârâie copacii, până se fac destul de mari ca să se ducă să fure iepele altcuiva.

— Înțeleg.

Tonul ei îl făcu să-şi dea seama că spusese ceva amuzant. Ştia că ea-l privea, dar nu se uită, pentru că-şi imagina perfect cum arătau colţurile gurii ei în clipa aceea şi-i plăcea.

— Aşa este, întări el, fără să-şi ia ochii de la caii sălbatici.

Armăsarul şi provocatorul lui stăteau bot în bot, în timp ce iepele, mânjii şi prietenii celui mai tânăr priveau de la distanţă. Apoi, deodată, amândoi caii îşi scuturară capetele, nechezând. Se putea ca un cal mai slab să se înspăimânte încă din acest punct, dar armăsarul cel tânăr nu fugi. Se cabră şi necheză din nou, iar bătrânul se cabră şi el, mai înalt, şi-l lovi cu copitele. Puteau auzi clar zgomotul loviturilor în plin şi vedeau albul dinţilor dezgoliţi ai masculilor. Apoi, deşi nu trecuse mult timp, tânărul cedă şi bătu în retragere. Armăsarul cel alb îl privi plecând, apoi, aruncându-le doar o privire lui Tom şi lui Annie, îşi conduse familia către copaci.

Tom o simţi din nou privindu-l. Ridică din umeri şi-i surâse :

— Uneori câştigi, alteori pierzi.

— Celălalt se va mai întoarce ?

— A, sigur. O să petreacă ceva mai mult timp la sala de forţă, iar după aceea, se va întoarce.

Făcură focul lângă râu, chiar lângă malul unde se sărutaseră. Coapseră din nou cartofi pe jar şi-şi unira sacii de dormit, aşezându-şi şeile la cap. De pe malul celălalt, doi juncani îi priviră tot timpul, plini de curiozitate.

Mâncară cartofii cu cârnaţi fripţi într-o tigaie înnegrită şi cu nişte ouă despre care Annie nu cre-

zuse că vor ajunge până acolo nesparte. Își șterseră farfuriile cu pâine. Cerul se înnorase. Spălară farfuriile în râul întunecat și le lăsară să se usuce pe iarbă. Apoi se dezbrăcară și făcură dragoste, cu pielea luminată de foc.

Unirea lor avu o solemnitate care i se păru lui Annie foarte potrivită cu locul. Era de parcă veneau să onoreze o promisiune făcută acolo.

După aceea, Tom se rezemă de șaua sa, iar ea se înveli și se ghemui la pieptul lui. Aerul era mult mai rece. Undeva, sus pe munte, se auzeau niște schelălăituri ascuțite și el îi spuse că erau coioți. Își puse și el o pătură pe umeri și o înveli și pe ea, strângând-o mai tare lângă el. Annie se gândi că nu era nimic, nimic pe lume care să-i poată atinge acolo, atunci.

Ore întregi, vorbiră despre viețile lor, uitându-se la foc. Ea îi povesti despre tatăl ei și despre toate locurile exotice în care trăiseră înainte de moartea lui. Îi povesti cum îl cunoscuse pe Robert și cum i se păruse atât de inteligent și totuși încrezător, matur și foarte sensibil în același timp. Rămăsese și acum la fel, un om minunat. Căsnicia lor fusese bună și, din multe puncte de vedere, încă mai era. Dar, privind în urmă, își dădea seama că ea vrusese de la el ceea ce pierduse odată cu tatăl ei : stabilitate, siguranță și iubire necondiționată. Robert i le dăruise pe toate spontan, iar în schimb, ea îi fusese credincioasă.

— Prin asta, nu vreau să spun că nu-l iubesc, spuse ea. Îl iubesc sincer. Doar că e o dragoste care seamănă mai mult cu, nu știu cum să spun... cu recunoștința sau așa ceva.

— Pentru că el te iubește.

— Da. Și pe Grace. E îngrozitor, nu-i așa ?

— Nu.

Ea îl întrebă dacă fusese la fel și cu el și Rachel și el îi spuse că nu, fusese altceva. Annie îl ascultă povestindu-i despre căsnicia lui. Încercă să și-o imagineze în realitate pe femeia din fotografie, cu ochii ei frumoși și întunecați și cu părul strălucitor. Zâmbetul de acolo era greu de împăcat cu tristețea despre care-i vorbi Tom.

Nu femeia o impresionase cel mai tare pe Annie, ci copilul din brațele ei. Îi dădea un sentiment pe care-i era rușine să-l numească gelozie. Era aceeași senzație pe care o avusese văzând inițialele lui Tom și ale lui Rachel pe ghizdul fântânii. Era ciudat, dar cealaltă fotografie recentă a lui Hal îi îmblânzea inima. Avea părul mamei lui, dar ochii îi erau liniștitori, ochii lui Tom. Chiar din fotografie, făceau să-i dispară orice animozitate.

— Vă mai întâlniți ? îl întrebă Annie, când el termină.

— Nu ne-am mai văzut de câțiva ani. Vorbim din când în când la telefon, mai ales despre Hal.

— I-am văzut fotografia la tine în cameră. E frumos.

Îl simți pe Tom zâmbind deasupra capului ei :

— Aha, este.

Tăcură. O crenguță carbonizată se prăbuși în cenușă, fărâmițându-se în puncte de jar.

— Ai mai vrut copii ? o întrebă el.

— Da, am vrut amândoi, am încercat. Dar nu-i mai puteam ține. Până la urmă, am renunțat. Cel mai mult îmi doream pentru Grace. Un frățior sau o surioară pentru Grace.

Tăcură din nou și Annie credea că știe la ce se gândea el. Dar era un gând prea plin de tristețe pentru a fi rostit, chiar și aici, la marginea dinspre cer a lumii.

Călăriră două zile pe stâncile și înălțimile de pe podișul unde poposiseră. Uneori își lăsau caii și mergeau pe jos. Văzură urși și elani și lui Tom i se păru o dată că vede și un lup. Se întoarse și plecă înainte de a fi sigur, așa că nu-i spuse nimic lui Annie, ca să n-o îngrijoreze.

Găsiră văi neumblate cu tufe de zmeură și clopoței și intrară până la brâu în poieni cu iarba albăstrită de pansele sălbatice.

În prima noapte plouă și Tom instală cortul pe care-l adusese, într-o poiană ferită, străjuită de trunchiurile albite ale unor plopi prăbușiți. Se udară până la piele și stătură cu pături pe umeri, râzând și încălzindu-se unul pe altul și privind ploaia. Băură cafea din niște căni de pământ, în timp ce caii pășteau nestingheriți, cu ploaia alunecându-le pe crupă. Annie îi privea cu fața și gâtul luminate de lampă și el își spuse că nu mai văzuse și nici nu avea să mai vadă vreodată o ființă atât de frumoasă.

În noaptea aceea, cu ea dormindu-i în brațe, stătu și ascultă răpăitul ploii pe pânza cortului și încercă să facă așa cum o învățase pe ea, să trăiască clipa prezentă, fără să se gândească la viitor. Dar nu putu.

Urmă o zi senină și caldă. Găsiră un lac alimentat de o cascadă mică. Annie spuse că voia să înoate și el îi spuse râzând că apa era prea rece

pentru oasele lui bătrâne. Dar ea nu vru să accepte, așa că, sub privirile curioase ale cailor, se dezbrăcară și săriră în lac. Apa era foarte rece și ieșiră curând, vineți și clănțănind din dinți ca doi copii neastâmpărați.

Noaptea, cerul fu brăzdat de sclipirile albastre, verzi și roșii ale aurorei boreale. Annie nu mai văzuse niciodată așa ceva și nici el n-o mai văzuse atât de clară și strălucitoare. Se răspândise într-un arc larg de lumină, cu valuri de culori din ce în ce mai deschise la margini. Când se iubiră, Tom văzu sclipirile aurorei în ochii ei verzi.

Era ultima noapte a idilei lor, deși nici unul dintre ei n-o spuse altfel decât prin pasiunea cu care-l îmbrățișa pe celălalt. Nici unul dintre ei nu voia să doarmă. Se sorbeau unul pe altul de parcă urmau să fie hărăziți după aceea unei ierni veșnice. Nu se opriră decât când dragostea se transformă în durere și oasele și pielea începură să le geamă, trimițându-și semnalele în nervii lor.

La puțin timp după ce Annie adormise, el auzi, ca un fel de ecou îndepărtat al unirii lor, un urlet lung și primitiv, care amuți deodată creaturile nopții. Și știu că avusese dreptate când i se păruse că văzuse pe înălțimi un lup.

6

Ea curăță și tocă cepele, respirând pe gură, ca să nu-i lăcrimeze ochii. Simțea ochii lui ațintiți asupra ei și asta-i dădea o forță deosebită, o înzestra parcă deodată cu o îndemânare pe care înainte n-o avusese. Același lucru îl simțea și când făceau dragoste. Poate că (și ea zâmbi gândului), poate că așa se simțeau și caii în prezența lui.

El se rezema de tocul ușii și nu se atinsese de paharul de vin pe care i-l turnase ea. Deschiseseră radioul lui Grace la o emisiune muzicală. Vocile unse cu miere ale unor specialiști discutau elevat despre un compozitor de care Annie nici nu auzise.

— La ce te uiți ? întrebă ea cu blândețe.

— La tine, ridică el din umeri. Te deranjează ?

— Îmi place. Mă face să mă simt conștientă de ce fac.

— Gătești bine.

— N-aș putea să mă întrețin din gătit.

— Nu-i nimic, mă poți întreține pe mine.

În după amiaza aceea, când se întorseseră la fermă, ei îi fusese teamă că realitatea avea să-i asalteze cu violență, dar, ciudat, acest lucru nu se

întâmplă. Se simțea învăluită într-o pace de nesdruncinat. Cât fusese el la cai, ea-și verificase mesajele și nu găsise nici unul îngrijorător. Cel mai important era de la Robert, care-i spunea cu ce avion și la ce oră urma să sosească Grace a doua zi, la Great Falls. Îi mai spunea că-și rezolvaseră „bunicel" toate treburile cu Wendy Auerbach. De fapt, Grace avea un sentiment atât de bunicel cu privire la noua ei proteză, încât se gândea să se înscrie la maraton.

Liniștea lui Annie nu se spulberă nici după ce vorbi cu ei la telefon. Mesajul pe care li-l lăsase marți, anunțându-i că se duce pentru vreo două zile la cabana de pe munte a Bookerilor, nu păruse să stârnească nici un fel de comentarii. De-a lungul căsniciei lor, plecase adesea de una singură pentru perioade scurte și probabil lui Robert i se păruse că gestul ei era o încercare firească de a-și limpezi gândurile cauzate de pierderea slujbei. O întrebase doar cum fusese și ea-i răspunsese că fusese minunat. Dacă ceea ce nu-i spusese nu putea fi socotit o minciună, însemna că nici măcar nu-l mințise.

— Sunt cam îngrijorat de întoarcerea ta mare la natură, glumise el.

— De ce ?

— Păi, curând o să vrei să te muți de tot acolo și eu o să fiu nevoit să mă axez pe legislația contractelor cu vite sau pe mai știu eu ce.

Când puse jos receptorul, Annie se întrebă de ce vocea lui sau a lui Grace nu-i deschisese în față abisul de vinovăție în care era sigură că avea să se scufunde, mai devreme sau mai târziu. Pur și sim-

plu, nu se întâmplase. Poate pentru că mintea el era încă în starea aceea de plutire și de suspendare în timp, așteptând să se scurgă cele câteva ore pe care le mai avea alături de Tom.

Îi gătea spaghete, așa cum dorise să le facă în seara când îi invitase la cină. Busuiocul cumpărat din Butte înflorise. Când îi tăie frunzele, Tom veni în spatele ei și, sprijinindu-și ușor mâinile pe șoldurile ei, o sărută pe gât. Atingerea buzelor lui îi tăie răsuflarea.

— Miroase bine, spuse el.

— Ce, eu sau busuiocul ?

— Amândouă.

— Să știi că, în vechime, busuiocul se folosea la îmbălsămarea morților.

— Vrei să spui la mumificare ?

— Da, previne mortificarea cărnii.

— Eu credeam că e o iarbă contra desfrâului.

— E și asta, așa că nu mânca prea mult.

Puse busuiocul în tigaia unde ceapa și roșiile se înăbușeau deja, apoi se răsuci către el. Fruntea îi ajungea la buzele lui și el i-o sărută blând. Ea-și vârî degetele mari în buzunarele blugilor lui. Și în clipa aceea de comunicare totală, Annie știu că nu-l va putea părăsi pe bărbatul acesta.

— Te iubesc mult de tot, Tom.

— Și eu te iubesc.

Aprinseră câteva lumânări rămase de la cina festivă și stinseră neonul din bucătărie. După ce mâncară, el o întrebă dacă reușise să dezlege șmecheria cu frânghia. Ea îi răspunse că, după Joe, nu era o șmecherie, dar că oricum, nu reușise să o dezlege.

— Mai ai frânghia ?

— Tu ce crezi ?

O scoase din buzunar și i-o dădu și el îi spuse să întindă un deget și să fie atentă, pentru că nu avea să-i arate decât o dată. Ea îi urmări fiecare mișcare a mâinilor, până când degetele lor părură că sunt prizoniere în aceeași buclă. Apoi, cu o clipă înainte ca el să tragă de laț, știu cum făcuse.

— Lasă-mă să încerc, îi spuse.

Imită fiecare mișcare a lui, de parcă le copiase pe toate cu o oglindă mentală. Și bineînțeles, când trase de frânghie, degetele li se eliberară.

El se lăsă pe spate și o învălui cu o privire, în același timp iubitoare și tristă :

— Poftim, îi spuse. Acum știi.

— Pot să păstrez frânghia ?

— Nu, nu mai ai nevoie de ea.

Și o băgă la el în buzunar.

Erau toți acolo și Grace ar fi vrut să nu fie. După atâtea pregătiri, toată lumea se aștepta ca lucrurile să meargă spectaculos de bine. Se uită la chipurile celor care așteptau de-a lungul balustradei arenei : mama ei, Frank și Diane, Joe, gemenii cu șepci identice de la Los Angeles, chiar și Smoky venise. Și dacă totul avea să iasă prost ? Nu va ieși prost, își spuse cu fermitate. N-avea să îngăduie așa ceva.

Pelerin era înșeuat și Tom îi potrivea scările. Calul arăta minunat, deși Grace nu se obișnuise încă să-l vadă înșeuat ca în vest. De când îl călărea pe Gonzo, ajunsese însă să prefere și ea tipul acesta de șa. O făcea să se simtă mai în siguranță, așa că avea să încalece și azi tot așa.

De dimineaţă, îi curăţase cu Tom coama şi coada şi-l ţesălaseră până când începuse să strălucească. Fata se gândi că, dacă nu ţineai seama de cicatrici, arăta ca un cal de paradă. Avusese întotdeauna un instinct al evenimentului. Şi-şi aminti că trecuse aproape un an de când îi văzuse prima fotografie, aceea luată la grajdurile din Kentucky.

Îl priviseră cu toţii pe Tom călărindu-l de câteva ori în jurul arenei. Grace stătuse lângă mama ei şi încercase din răsputeri să-şi liniştească valurile de emoţie din stomac.

— Dar dacă nu vrea să-l lase decât pe Tom să-l călărească ? şuierase ea.

Annie o luase de umeri :

— Scumpa mea, ştii că Tom nu te-ar lăsa dacă n-ar fi sigur.

Ştia. Dar asta n-o făcea mai puţin nervoasă.

Tom îl lăsase pe Pelerin şi se îndrepta spre ele. Fata făcu un pas înainte. Proteza o asculta foarte bine.

— Gata ? întrebă Tom.

Ea înghiţi în sec şi dădu din cap. Nu avea încredere să vorbească, de teamă să nu-i tremure vocea. El îi văzu îngrijorarea şi când ajunse lângă ea, îi spuse astfel ca să nu mai audă nimeni :

— Grace, să ştii că nu-i nevoie s-o facem acum. Drept să-ţi spun, nici n-am avut idee că o să fie un asemenea circ.

— E O.K. Nu contează.

— Sigur ?

— Sigur.

El o luă de umeri și merseră spre centrul arenei, unde aștepta Pelerin. Ea îl văzu ciulindu-și urechile.

Inima lui Annie bătea atât de tare, încât era sigură că Diane, de lângă ea, o auzea. Era greu de despărțit bătăile de inimă pentru Grace de cele pentru ea însăși. Pe bucățica aceea de nisip rotund urma să aibă loc un început și în același timp un sfârșit, deși Annie nu vedea prea clar ce sau cum avea să înceapă și să se termine. Păreau cuprinși cu toții într-un vârtej de emoții din care aveau să iasă schimbați, dar acum erau în centrul lui și nu puteau privi lucrurile din afară.

— Fiica ta e o puștoaică foarte curajoasă, spuse Diane.

— Știu.

Tom o puse pe Grace să se oprească la distanță mică de Pelerin, dar nu prea aproape, ca să nu-l încolțească. Înaintă singur și puse liniștit mâna pe el. Îl ținu de frâu și-și lipi capul de al lui, netezindu-i gâtul cu palma celeilalte mâini. Tot timpul, ochii lui Pelerin rămaseră ațintiți asupra lui Grace.

Chiar și de la distanța la care era, Annie simțea că ceva nu era în regulă.

Când Tom încercă să-l tragă spre fată, el rezistă și o privi pe Grace arătându-și albul ochilor. Tom îl întoarse și-l plimbă de câteva ori în jurul arenei, domolindu-l și făcându-l să-și relaxeze mușchii. Animalul păru să se calmeze. Dar când Tom îl conduse din nou către Grace, se încordă la fel ca înainte.

Grace era cu spatele și Annie nu-i putea vedea fața. Dar nici nu era nevoie. Simțea distinct îngrijorarea și tristețea fetei.

— Nu știu dacă-i o idee bună, spuse Diane.

— O să fie bine, spuse Annie atât de repede, încât păru aspră.

— Așa socot și eu, spuse Smoky.

Dar nici el nu părea prea sigur.

Tom îl mai plimbă de câteva ori pe Pelerin în jurul arenei și, când se convinse că nici asta nu ajutase, încălecă pe el și făcu în galop câteva ture. Grace îl urmărea, întorcându-se după el. Se uită și la Annie și își zâmbiră, dar nici una nu era prea încrezătoare.

Tom nu vorbea și nu se preocupa decât de Pelerin. Era încruntat și Annie nu știa dacă de concentrare, sau pentru că era îngrijorat, deși știa că, de obicei, nu se arăta niciodată îngrijorat față de un cal.

Descălecă și-l conduse din nou pe Pelerin la Grace. Calul rezistă și de data asta. Grace se răsuci pe călcâi și era gata să cadă. Pe când se înapoia la balustradă, buzele îi tremurau și Annie văzu că se lupta cu plânsul.

— Smoke ! strigă Tom.

Smoky sări peste balustradă și se duse la el.

— O să-i treacă, Grace, spuse Frank. Mai stai un minut, două. O să-l potolească Tom, o să vezi.

Grace dădu din cap și încercă să zâmbească, dar nu se putu uita la el sau la altcineva, cu atât mai mult la Annie. Annie ar fi vrut s-o ia în brațe, dar se abținu. Știa că atunci Grace ar fi izbucnit în plâns și pe urmă i-ar fi fost rușine și ar fi fost

supărată pe amândouă. Totuși, când Grace veni mai aproape, îi spuse liniștită :

— Frank are dreptate. O să-i treacă.

— A văzut că sunt speriată, spuse Grace printre dinți.

În arenă, Tom și Smoky erau angajați într-o discuție pe care n-o putea auzi decât Pelerin. După un timp, Smoky alergă spre poarta arenei, o sări și fugi în grajduri. Tom îl lăsă pe Pelerin și se îndreptă spre balustradă :

— O.K., Gracie, spuse el. Acum o să facem ceva ce speram să nu fie nevoie. Dar mai e în el ceva ce nu pot încă scoate altfel. Așa că eu cu Smoky o să-ncercăm să-l culcăm. O.K. ?

Grace încuviință din cap. Annie văzu că nici ea n-avea idee exactă de ce voia Tom să spună.

— Ce înseamnă asta ? întrebă ea.

El o privi și ea își aminti deodată de trupurile lor îmbrățișate.

— Păi, e mai mult sau mai puțin ceea ce-am spus. Numai că trebuie să vă spun că nu e întotdeauna o priveliște prea plăcută. Uneori, calul luptă foarte tare ca să nu fie pus jos. Din cauza asta, n-o fac decât dacă e neapărată nevoie. Individul ăsta ne-a arătat deja ce luptător e. Așa că, dacă preferați să nu fiți de față, intrați în casă și vă chemăm când se termină.

— Nu, clătină Grace din cap. Vreau să mă uit.

Smoky se întoarse în arenă cu lucrurile după care-l trimisese Tom. Mai făcuseră asta la un dispensar din New Mexico, așa că Smoky avea idee de cum trebuia să meargă treaba. Totuși, Tom îl

luă deoparte și-i recapitulă toate acțiunile, ca să nu greșească și să nu facă pe nimeni să sufere.

Smoky îl ascultă grav, dând din cap. Când Tom văzu că înțelesese, porniră amândoi spre Pelerin. Calul se trăsese în fundul arenei și, după felul cum își mișca urechile, se putea vedea că înțelesese că ceea ce avea să i se întâmple nu avea să fie prea amuzant. Îl lăsă pe Tom să se apropie și să-i netezească gâtul, dar nu-și luă ochii de la Smoky, care se apropia cu brațele pline de frânghii și alte lucruri.

Tom îi desprinse frâul și-i puse în loc lasoul pe care i-l dădu Smoky. Apoi legă două funii lungi, una de sub lasou și una de capătul șeii.

Lucra liniștit, așa că Pelerin nu se înspăimântă. Totuși, se simțea prost, pentru că știa că liniștea lui era înșelătoare și că ceea ce avea să urmeze putea zdruncina firul subțire al încrederii stabilite între el și animal. Poate că în clipa aceea el era cel care greșea. Poate că legătura lui cu Annie îl afectase într-un mod pe care numai Pelerin îl simțea. Cel mai probabil era ca animalul să fi simțit doar teama lui Grace. Dar nici măcar el nu putea ști sigur ce se petrecea acum în mintea lui. Poate că de undeva, din adâncul lui, Tom îi transmitea calului că el nu voia să reușească, pentru că atunci totul se va sfârși și Annie va pleca.

Îi ceru lui Smoky priponul făcut dintr-o împletitură de pânză groasă și funie. Coborându-și încet mâna în josul piciorului stâng din față al lui Pelerin, îi ridică în palmă copita. Calul se foi pe loc. Tom îl domolea tot timpul, cu glasul și cu mâna. Apoi, când calul nu se mai mișcă, puse pri-

ponul pe piciorul lui și-l strânse bine. Trase de funia legată de el și o înnodă de șa. Pelerin era acum un animal cu trei picioare. O explozie care amenința să izbucnească.

Se întâmplă când Tom luă de la Smoky capătul uneia dintre cele două funii lungi. Pelerin încercă să se miște și descoperi că nu putea. Se aruncă și țopăi pe piciorul drept și fu atât de speriat de senzația de imobilizare, încât începu să țopăie din nou și se sperie și mai tare.

Văzând că nu putea merge, încercă să alerge și ochii i se tulburară de panică. Tom și Smoky se încordară, trăgând de frânghii, forțându-l să se rotească pe loc într-un cerc tot mai strâmt. Și el se rotea mereu și mereu, ca un călușel de bâlci beteag și nebun.

Tom aruncă o privire către balustradă. Văzu că Grace pălise și Annie o susținea și se blestemă că le pusese să aleagă și nu insistase să intre în casă, pentru a fi scutite de priveliștea aceea dureroasă.

* * *

Annie își ținea mâinile cu încheieturile albite pe umerii lui Grace. Mușchii amândurora se încleșteau chinuitor odată cu fiecare săritură jalnică a lui Pelerin.

— De ce face asta ? strigă Grace.

— Nu știu.

— O să fie O.K., Grace, spuse Frank. L-am mai văzut făcând asta o dată.

Annie încercă să-i zâmbească. Dar chipul lui dezmințea optimismul vorbelor. Joe și gemenii arătau aproape la fel de rău ca și Grace.

Diane spuse încet :

— Poate că ar fi bine s-o duci în casă.

— Nu, zise Grace. Vreau să văd.

Pelerin era acum scăldat în sudoare. Dar încă rezista. Piciorul împiedicat fulgera prin aer ca o paletă deformată, scăpată de sub control. Nisipul roşiatic pe care-l stârneau în arenă săriturile lui se ridicase ca un nor peste cal şi cei doi oameni.

Lui Annie i se părea greşit, nefiresc pentru Tom să facă aşa ceva. Îl văzuse purtându-se ferm cu animalele, dar niciodată provocându-le suferinţă. Tot ce făcuse pentru Pelerin până atunci părea menit să-i câştige încrederea. Şi acum îl rănea. Annie nu putea înţelege de ce.

În cele din urmă, calul se opri. Şi când o făcu, Tom îi făcu semn lui Smoky şi amândoi lăsară funiile mai slabe. Atunci când Pelerin se agită, traseră din nou de ele şi nu le lăsară până când nu încetă. Animalul se opri, gâfâind în spume şi respiraţia lui şuicrătoare era atât de chinuită, încât Annie ar fi vrut să-şi astupe urechile.

Tom îi spuse ceva lui Smoky. Smoky dădu din cap şi, întinzându-i funia lui, se duse să ia lasoul încolăcit într-o margine a arenei. Îl aruncă şi, la a doua încercare, lasoul aterizâ pe creasta şeii lui Pelerin. După ce legă capătul lui de balustrada din fundul arenei, Smoky veni şi luă celelalte două funii din mâna lui Tom.

Tom veni la balustradă şi trase de lasou. Pelerin simţi presiunea şi se încordă. Creasta şeii se îndoi puţin.

— Ce face ? întrebă Grace cu o voce mică şi speriată.

— Încearcă să-l facă să se lase în genunchi, răspunse Frank.

Pelerin se luptă aprig și mult, iar când, în sfârșit, îngenunche, o făcu numai pentru o clipă. Apoi, adunându-și ultimele puteri, se ridică. De trei ori căzu în genunchi și apoi se ridică, nevoind să cedeze. Dar Tom îl supunea la un efort prea mare și în cele din urmă, încăpățânarea calului se frânse și acesta rămase în genunchi.

Annie simți umerii lui Grace relaxându-se. Dar nu se terminase. Tom trăgea în continuare de hățuri și strigă la Smoky să vină să-l ajute.

— Să-l lase în pace ! strigă Grace. Nu i-au făcut destul rău ?

— Trebuie să se culce, spuse Frank.

Pelerin sforăia ca un taur rănit, cu botul în spume. Părul i se murdărise de nisip lipit de sudoare. Se luptă din nou, dar din nou fu prea greu, pentru a face față. Și, în cele din urmă, se lăsă încet pe o parte, își întinse capul pe nisip și rămase nemișcat.

Annie avu impresia că asistă la o capitulare completă și umilitoare.

Simți trupul lui Grace zguduit de suspine. Simți cum și în ochii ei se adună lacrimi pe care nu le poate opri. Grace se întoarse și-și îngropă capul în pieptul ei.

— Grace ! strigă Tom.

Annie văzu că el stătea cu Smoky lângă trupul culcat al lui Pelerin. Arătau ca doi vânători lângă lemnul trofeului lor.

— Grace ! strigă el din nou. Vrei să vii aici, te rog ?

— Nu ! Nu vreau !

El îi lăsă pe Smoky și veni către ele. Era posomorât, aproape de nerecunoscut, de parcă ar fi

fost posedat de niște forțe negre și răzbunătoare. Annie o luă în brațe pe Grace, protejând-o. Tom se opri în fața lor :

— Grace, aș dori să vii cu mine.

— Nu, nu vreau.

— Trebuie.

— Nu, o să-i faci și mai mult rău.

— Nu i-am făcut rău. E bine.

— Cum să nu !

Annie ar fi vrut să intervină, s-o protejeze. Dar în schimb, înmărmurită de tensiunea din privirea lui, îl lăsă să-i ia fiica. O prinse de umeri și o întoarse către el :

— Trebuie să faci asta, Grace. Ai încredere în mine.

— Să fac ce ?

— Vino la mine și o să-ți arăt.

Fata se lăsă cu greu dusă în arenă. Purtată de aceeași dorință de a o proteja, Annie sări și ea balustrada și o urmă. Se opri la o distanță de câțiva metri, ca să fie aproape în caz de nevoie. Smoky încercă să zâmbească, dar își dădu seama că era deplasat. Tom o privi :

— O să fie bine, Annie.

Ea dădu fără vlagă din cap.

— O.K., Grace, spuse Tom. Vreau să-l mângâi. Începe cu șalele, mișcă-i picioarele, atinge-l peste tot.

— La ce bun ? E istovit, mort de oboseală.

— Fă cum îți spun.

Grace se apropie ezitantă de crupa calului. Pelerin nu-și ridică botul din nisip, dar Annie văzu că ochiul descoperit încerca s-o urmărească pe fată.

— O.K. Acum mângâie-l. Dă-i drumul. Începe cu piciorul de aici. Hai, ia-l în palmă. Asta e.

— Parcă e mort, așa-l simt ! țipă Grace. Ce i-ați făcut ?

Lui Annie i se păru deodată că se afla la spital, în fața patului unde Grace era în comă.

— O să fie O. K. Pune-ți mâna pe șoldul lui și freacă-l puțin. Hai, Grace. Bine.

Pelerin nu se mișcă. Treptat, Grace începu să-l mângâie, îndepărtându-i praful de pe piele, mișcându-i picioarele și ascultând de instrucțiunile lui Tom. La sfârșit, îi mângâie gâtul și capul cu păr lucios și catifelat.

— O.K. Acum stai pe el.

— Ce ? îl privi Grace de parcă era nebun.

— Vreau să stai pe el.

— Nici nu mă gândesc.

— Grace...

Annie făcu un pas spre ei :

— Tom...

— Taci, Annie.

El nici n-o privi și deodată, aproape că țipă :

— Fă cum îți spun, Grace ! Stai pe el ! Acum !

Era imposibil să nu-l asculți. Grace începu să plângă. El o luă de mână și o duse în dreptul armului pântecului lui Pelerin :

— Urcă-te. Hai, urcă-te pe el.

Ea o făcu. Și se urcă pe trupul ființei atât de dragi cu trupul ei schilodit și stătu acolo fragilă, suspinând din cauza propriei ei brutalități.

Tom se întoarse și văzu că Annie plângea și ea, dar nu-i dădu atenție și îi spuse lui Grace că putea coborî.

— De ce faci asta ? strigă Annie. E crud și umilitor.

— Aici greșești.

El o ajuta pe Grace să coboare și nici n-o privi.

— Ce ? întrebă Annie plină de resentimente.

— Greșești. Nu e o cruzime. A avut de ales.

— Despre ce vorbești ?

El se intoarse în sfârșit și o privi. Grace încă mai plângea, dar el nu o băgă în seamă. Fetei părea că nu-i venea nici atunci să creadă că Tom putea fi atât de dur și nemilos.

— A avut de ales : să se lupte mai departe cu viața sau s-o accepte.

— N-a avut nimic de ales.

— A avut. Era foarte greu, dar ar fi putut încerca. Ar fi putut reuși să devină din ce în ce mai nefericit. Dar în schimb, el a ales să pășească până la margine și să se uite dincolo de ea. A văzut ce-i acolo și s-a hotărât să accepte.

Se întoarse spre Grace și-i puse mâinile pe umeri.

— Ceea ce i s-a întâmplat acum, să fie pus jos, era lucrul cel mai rău pe care și-l putea imagina. Și, știi ceva ? A descoperit că nu era chiar așa de rău. Nici când ai stat pe el n-a fost rău. A văzut că nu vrei să-l rănești. Ora cea mai întunecată e cea de dinaintea zorilor. Asta a fost pentru Pelerin ora cea mai întunecată. Și el i-a supraviețuit. Înțelegi ?

Grace încerca să-i asculte cuvintele, ștergându-se la ochi :

— Nu știu, spuse ea. Așa cred.

Tom se întoarse către Annie şi ea văzu în ochii lui o căldură şi o implorare, îi redeveni cunoscut şi apropiat :

— Înţelegi, Annie ? întrebă el. E foarte, foarte important să înţelegi asta. Uneori, ceva ce seamănă cu înfrângerea nu e deloc o înfrângere. E vorba de ceea ce se petrece în inima cuiva. Trebuie să vedem bine cum e viaţa şi s-o acceptăm şi să fim cu adevărat o parte din ea, oricâtă durere ar cuprinde asta, pentru că durerea de a nu fi cu adevărat în ea e mult, mult mai mare. Ştiu că înţelegi asta, Annie.

Ea dădu din cap, se şterse la ochi şi încercă să zâmbească. Ştia că vorbele lui cuprindeau un înţeles numai pentru ea ; nu se referise numai la Pelerin, ci şi la ei şi la ceea ce se întâmplase între ei. Şi, deşi pretinde că fusese clar, de fapt nu înţelese ce voia el să spună şi nu-i rămase decât să spere că va veni un timp când se va lămuri.

* * *

Grace se uită cum i se dezlegau lui Pelerin funiile şi priponul. Calul rămase o clipă la pământ, fără să se mişte, privindu-i pe oameni cu un ochi. Apoi se ridică împleticit şi nesigur. Se scutură, necheză şi sforăi şi apoi făcu un pas, ca să-şi dea seama dacă mai era întreg sau nu.

Tom îi spuse lui Grace să-l conducă la rezervorul de apă de pe o latură a arenei şi fata stătu lângă el până se săturară de băut. Când terminară, îşi ridică botul şi căscă şi toţi începură să râdă :

— Acum o să scoată şi fluturii ! strigă Joe.

Pe urmă Tom îi puse la loc frâul şi-i spuse lui Grace să urce în şa. Pelerin rămase neclintit ca o

stâncă. Tom o ajută cu umărul să-şi echilibreze greutatea şi să-şi treacă piciorul peste şa.

Nu-i era deloc frică. Călări de la un capăt la celălalt al arenei, apoi încă o dată. Apoi îl trecu la galop şi calul o asculta şi alerga lin şi încrezător.

Numai după câteva minute îşi dădu seama că toţi ovaţionau şi se bucurau ca în ziua când încălecase pe Gonzo.

Dar acum era pe Pelerin. Pelerin al ei. Îşi revenise. Şi-l simţea sub ea aşa cum îl ştiuse, generos, încrezător şi credincios.

7

Petrecerea fusese ideea lui Frank. El pretinsese că-i fusese dată de cal : Pelerin îi spusese cu gura lui că voia o petrecere, așa că trebuia să facă o petrecere. Îl sunase pe Hank și acesta se arătase bucuros să vină. În plus, avea casa plină de niște veri de la Helena, care erau plictisiți de moarte și abia așteptau să se distreze puțin. După ce-i chemară pe toți cunoscuții și prietenii, își dădură seama că petrecerea, din mică, devenise mare și apoi uriașă și Diane făcea crize plângânu-se că nu avea ce să le dea să mănânce la toți.

— Ce naiba, Diane, spuse Frank. Nu le putem lăsa pe Annie și Grace s-o ia spre casa aia a lor de la două mii de kilometri depărtare, și cu cal cu tot, fără să le urăm drum bun așa cum trebuie.

Diane ridică din umeri și Tom ghici că se gândea că puteau foarte bine să le lase să plece fără nici o petrecere.

— Și dans, spuse Frank. Trebuie să se danseze.

— Să se danseze ? Fugi de-aici !

Frank îl întrebă pe Tom ce credea și Tom spuse că dansul i se părea o idee bună. Așa că Frank îi

telefonase din nou lui Hank și-i spusese să vină cu stația muzicală și Hank se oferise să aducă în plus și instalația cu lumini colorate. Veni cu ele în mai puțin de o oră și bărbații, însoțiți de copiii încântați la culme, începură să amenajeze hambarul, în timp ce Diane, rușinată de dispoziția ei anterioară, plecă la Great Falls cu Annie, ca să cumpere mâncarea.

La ora șapte, totul era gata și oamenii plecară să se spele și să se schimbe.

Ieșind de sub duș, Tom văzu halatul albastru agățat de ușă și simți un dor copleștior, dar, când își apăsă materialul pe obraz, nu mai simți în el mirosul ei.

De când se întorsese Grace, nu mai avusese șansa de a fi singur cu Annie și simțea despărțirea de ea ca pe o pedeapsă fizică nemiloasă. Văzând-o plângând pentru Pelerin, îi venise să alerge și s-o ia în brațe. Faptul că n-o putea atinge era mai mult decât era în stare să îndure.

Se îmbrăcă încet și mai întârzie în camera lui, ascultând zgomotul muzicii și al mașinilor care veneau, al râsetelor care străbăteau aerul. Se uită pe geam și văzu că se adunaseră deja foarte mulți invitați. Era o seară blândă și senină. Lampioanele își îmbogățeau strălucirea cu ultimele sclipiri ale razelor din apus. Din locul unde erau amenajate grătarele și unde ar fi trebuit să fie și el, ajutându-l pe Frank, se ridicau nori albăstrii de fum. Cercetă fețele și o găsi. Vorbea cu Hank. Purta o rochie pe care nu i-o mai văzuse, bleumarin, fără mâneci. O privi dându-și capul pe spate și râzând la una din glumele lui Hank. Tom se gândi că era

nespus de frumoasă. Dar el nu fusese în viaţa lui mai trist.

Ea îl văzu imediat, când ieşi pe prispă. Soţia lui Hank intra în casă cu o tavă cu pahare şi el îi ţinu uşa, râzând de ceea ce-i spuse aceasta. Apoi ochii lui se întâlniră cu ai ei şi-i zâmbi. Abia mai târziu îşi dădu seama că Hank o întreba ceva.

— Iartă-mă, Hank, ce spuneai ?

— Spuneam că se-aude că o iei spre casă.

— Da, mi-e teamă că da. Mâine facem bagajele.

— Voi, orăşenii, nu prea puteţi fi ademeniţi să rămâneţi la ţară, nu ?

Annie râse, cam tare, aşa cum râsese toată seara. Îşi repetă în gând că trebuie să se calmeze. Văzu că Tom fusese acaparat de Smoky, care voia să-l prezinte unor prieteni.

— Măiculiţă, ce miroase friptura aia ! spuse Hank. Ce-ar fi să ne luăm şi noi, Annie ? Hai cu mine.

Ea se lăsă condusă şi Hank îi umplu o farfurie cu bucăţi de carne friptă la grătar şi stropită din belşug cu sos de ardei iute. Annie simţi că i se face rău, dar continuă să zâmbească. Hotărâse deja ce avea de făcut.

Avea să vorbească între patru ochi cu Tom — îl va invita la dans, dacă altfel nu se putea — şi avea să-i spună că-l părăsea pe Robert. Avea să plece apoi la New York să-şi rezolve treburile. Întâi cu Robert şi apoi cu Grace.

O, Doamne, se gândi Tom, iar o să fie ca data trecută. Dansul începuse de o jumătate de oră şi,

de câte ori încerca să ajungă la ea, altcineva i-o lua înainte sau trebuia să invite el pe altcineva. Tocmai când se văzu în sfârșit liber, simți o bătaie pe umăr. Era Diane.

— Cumnatele nu mai au dreptul să fie dansate ?

— Diane, credeam că nu mai vii.

— Știam eu că, dacă nu vin, nu vii nici tu.

El o luă de mijloc și se întunecă puțin când muzica se dovedi a fi lentă. Diane purta o rochie roșie, nouă, pe care și-o cumpărase din Los Angeles și încercase să-și vopsească buzele într-o nuanță asortată, dar nu prea reușise. Mirosea puternic a parfum și a băutură, ai cărei aburi îi tulburaseră și ochii.

— Arăți grozav, spuse el.

— Mulțumesc, bunule domn.

De multă vreme n-o mai văzuse pe Diane amețită. Nu știa de ce îl întrista faptul că ea băuse mai mult. Își apăsa șoldurile pe ale lui și știa că dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi rostogolit peste el. Privirea ei era plină de înțelesuri ironice, care-l nedumereau și nu-i plăceau deloc.

— Smoky mi-a spus că nu te-ai mai dus în Wyoming.

— Așa ți-a spus ?

— Aha.

— Păi, așa e, nu m-am mai dus. Unul din animalele de acolo s-a îmbolnăvit, așa că o să mă duc săptămâna viitoare.

— Ahaha.

— Ahaha ? Ce-i asta, Diane ?

Știa ce era și se certă în gând pentru că-i dăduse ocazia să împingă discuția atât de departe. Ar fi trebuit să-i pună capăt imediat.

— Nimic, sper doar că ai fost băiat cuminte, asta-i tot.

— Zău, Diane, ai băut prea mult.

Fusese o greșeală să i-o spună. Ochii ei aruncau acum văpăi :

— Am băut eu ? Să nu crezi că n-am observat cu toții.

— Ce să observați ?

Altă greșeală.

— Știi bine ce vreau să spun. Se-ncinge aerul când sunteți amândoi.

El clătină din cap, de parcă ea ar fi fost nebună, dar femeia văzuse că-și atinsese ținta, și-i rânji victorioasă, amenințându-l cu degetul :

— Bine că pleacă acasă, cumnățele.

Nu mai schimbară nici un cuvânt și când se termină dansul, ea îi aruncă din nou privirea aceea insinuantă și plecă legănându-și provocator șoldurile. El rămase să-și revină la bar și era acolo când Annie veni în spatele lui.

— Ce păcat că nu plouă, șopti ea.

— Hai să dansezi cu mine, spuse el și o luă de umeri, înainte să i-o răpească altul.

Era un ritm rapid și dansau fără să se atingă, luându-și ochii unul de la celălalt numai când intensitatea privirilor ar fi putut să-i trădeze. S-o aibă atât de aproape și totuși inaccesibilă era o formă rafinată de tortură. După al doilea dans, Frank încercă s-o invite și el, dar Tom făcu o glumă, spunând că el era fratele mai mare și nu o lăsă să plece.

Urmă o baladă cântată de o femeie, care-și plângea iubitul condamnat la moarte. Putură în sfârșit să se atingă. Atingerea pielii ei și moliciunea trupului lipit de al lui îl ameţiră și trebui să închidă ochii ca să-și revină. Știa că Diane îi pândea de undeva, dar nu-i păsa.

Ringul de dans era aglomerat. Annie se uită la fețele celor din jur și spuse încet :

— Trebuie să vorbesc cu tine. Cum să facem ?

Despre ce să vorbim ? ar fi vrut el să-i spună. Pleci și cu asta se termină. Dar, în loc de asta, se auzi spunând :

— Te aștept la piscină, peste douăzeci de minute.

Ea dădu din cap și apoi fu luată imediat de Frank la dansul următor.

Lui Grace i se învârtea capul și nu numai din cauza celor două pahare de punci pe care le băuse. Dansase cu aproape toată lumea — cu Tom, Frank, Hank, Smoky, chiar și cu dragul și scumpul de Joe — și era încântată de ea însăși. Se putea răsuci, legăna, balansa. Nu-și pierduse echilibrul nici măcar o dată. Îi părea rău că nu era și Terri Carlson acolo, s-o vadă. Pentru prima oară în viață, în toată viața ei, se simțea frumoasă.

Avea nevoie la toaletă. Era una lângă hambar, dar, când ajunse acolo, văzu că era coadă. Se gândi că nimeni nu se va supăra dacă se va duce în casă ; la urma urmei, aproape că făcea parte din familie și, într-un fel, asta era petrecerea ei, așa că se îndreptă spre ușa prispei.

Deschise ușa, ținând-o cu grijă ca să n-o trântească. Mergând pe coridorul strâmt care ducea la bucătărie, auzi voci. Frank și Diane ce ciorovăiau.

— Ai băut prea mult, spunea el.

— Du-te dracu '.

— Nu e treaba noastră, Diane.

— A pus ochii pe el de când a venit aici. Uită-te la ea, parcă e o cățea în călduri.

— E ridicol.

— Doamne, ce proști sunt bărbații.

Se auzi un zdrăngănit violent de veselă. Grace se oprise. Tocmai când se hotărâse să se întoarcă și să stea la coadă, auzi pașii lui Frank îndreptându-se spre ușă. Dacă o vedea strecurându-se afară, și-ar fi dat sigur seama că trăsese cu urechea. N-avea timp să plece până când ieșea el. Nu-i rămânea decât să meargă înainte și să dea peste el, de parcă ar fi intrat chiar atunci.

Frank se întoarse în prag :

— Altcineva ar crede că ești geloasă, Diane.

— Mai scutește-mă !

— Scutește-l și tu pe el. Ce Dumnezeu, e om toată firea !

— Și ea e femeie măritată și cu copil pe deasupra !

Frank se întoarse și păși pe coridor, clătinând din cap, iar Grace îi ieși în cale.

— Salut, spuse ea cu voioșie.

El tresări violent, dar își reveni și-i zâmbi larg :

— Hei, uite-o pe frumoasa balului ! Ce faci, scumpo ?

Și-și puse mâinile pe umerii ei.

— Mă distrez de minune. Mulţumesc pentru asta şi pentru toate.

— A fost o plăcere, Grace, crede-mă, spuse el, sărutând-o uşor pe frunte.

— E O. K. dacă merg aici la baie ? Afară e coadă şi...

— Sigur că da ! Du-te pe acolo !

Când intră în bucătărie, acolo nu mai era nimeni, dar auzi paşi pe scări. Stând pe toaletă, se întrebă cine erau persoanele despre care vorbeau Frank şi Diane şi deodată avu sentimentul neplăcut că ştia.

Annie ajunse înaintea lui şi merse agale către capătul îndepărtat al piscinei. Aerul mirosea a clor şi pantofii ei răsunau strident pe platforma de ciment. Se rezemă de zidul văruit şi stătu în întuneric, simţind în spate răcoarea cărămizii. Dinspre hambar, în apa bazinului se prelungea o lumină argintie, pe care o privi multă vreme. Dincolo, în lumea de afară, acordurile unui cântec country încetară şi începu o altă melodie, parcă foarte îndepărtată.

I se părea imposibil să fi trecut numai o noapte şi o zi de când stătuseră amândoi în bucătăria casei de la râu, fără nimeni care să-i despartă. Îi păru rău că nu-i spusese atunci ceea ce voia să-i spună acum. Nu găsise cuvintele potrivite. Dimineaţa, când se trezise în braţele lui, fusese la fel de sigură de sentimentele ei, deşi se afla în patul pe care-l împărţise cu soţul ei nu mai devreme de o săptămână. Îi era ruşine doar de faptul că nu simţea nici o ruşine. Totuşi, ceva o împiedicase să-i spună

atunci ; acum se întreba dacă nu cumva îi fusese teamă de reacţia lui.

Nu pentru că s-ar fi îndoit vreo clipă de iubirea lui. Cum ar fi putut ? Doar că el părea că intrase într-o lume umbrită şi era înconjurat de tristeţe. Văzuse lucrul acesta şi mai devreme, în disperarea lui, când încercase s-o facă să înţeleagă ce se întâmpla cu Pelerin.

La intrarea dinspre hambar, spaţiul se lumina o clipă. El se opri, scrutând întunericul în căutarea ei. Ea făcu un pas înainte, iar el o văzu şi veni către ea. Annie fugi deodată spre el, de parcă cineva l-ar fi putut răpi de acolo. În îmbrăţişarea lui, simţi aceeaşi dorinţă înfiorată pe care şi ea încercase toată seara să şi-o stăpânească. Respirau la fel şi sângele le pulsa la fel în vine, de parcă ar fi fost un singur organism care se despletise şi acum se împletea din nou, în jurul unei singure inimi.

Când putu în sfârşit să vorbească, se strânse la pieptul lui şi-i spuse că avea de gând să-l părăsească pe Robert. Vorbi cât de calm era în stare, cu obrazul lipit de pieptul lui, astfel încât nu-i putea vedea ochii, fiindu-i frică să-i vadă. Îi spuse că ştia că va fi o durere teribilă pentru ei toţi. Dar era o durere pe care şi-o putea imagina, spre deosebire de durerea de a-l pierde pe el.

Tom o ascultă în tăcere, mângâindu-i faţa şi părul. Nu vorbi nici după ce ea termină şi Annie simţi primul ac de gheaţă al spaimei. Ridică fruntea îndrăznind să-l privească şi văzu în ochii lui că emoţia îl copleşea prea tare pentru a-i îngădui să scoată vreun cuvânt. El se uită peste bazin. Mu-

zica se auzea ritmată de afară și el își coborî ochii asupra ei și clătină ușor din cap :

— Annie . . .

— Ce e ? Spune-mi.

— Nu poți face asta.

— Pot. O să mă duc la el și o să-i spun.

— Și Grace ? Crezi că o să-i poți spune și lui Grace ?

Ea încercă să-i citească în ochi, prin întuneric. De ce făcea asta ? Sperase că el o va întări, și el nu făcea decât să-i aducă în față îndoiala, punând-o să privească singurul lucru la care nu avea curaj să se gândească. Annie știa că preferase să trateze chestiunea în maniera ei de a se ascunde de adevăr, obiectivându-l : își spusese că, bineînțeles, astfel de întâmplări îi întristau pe copii, era inevitabil ; dar, dacă s-ar fi despărțit într-un mod civilizat și plin de tact, fata nu avea să rămână cu traumatisme ; în fond, nu-și pierdea nici un părinte. Știa că în teorie avea dreptate și văzuse lucrul acesta dovedindu-se just de câte ori divorțaseră prieteni de-ai ei. Dar, bineînțeles, pentru ei, acum, aici, cu Grace, totul era un nonsens.

— După cât a suferit . . ., spuse el.

— Crezi că eu nu știu !

— Bineînțeles că știi. Eu voiam să spun că tocmai de-asta, pentru că știi, n-o să faci niciodată asta, deși acum crezi c-o să poți.

Ea simți cum i se adună în ochi lacrimi pe care nu le putea opri. Vocea ei răsună slabă în încăperea mare, ca o lamentație înăbușită :

— N-am de ales.

— Așa ai spus și despre Pelerin, dar greșeai, spuse el.

— Bine, dar cealaltă alegere ar fi să te pierd !

El dădu din cap.

— Nu vezi că asta nu-i o alegere ? continuă ea. Tu ai alege să mă pierzi ?

— Nu, spuse el simplu. Dar eu nu trebuie să aleg.

— Ții minte ce spuneai despre Pelerin ? Ai spus că s-a dus până la margine, a văzut ce e dincolo și a ales să accepte.

— Dacă ceea ce vezi dincolo e suferința, numai un prost ar alege s-o accepte.

— Dar pentru noi nu ar fi suferința.

El clătină din cap. Annie se simți deodată furioasă, pe el, pentru că spunea ceva ce era adevărat, recunoștea asta în adâncul ei, și pe ea, pentru că nu-și putea stăvili suspinele care-i zguduiau trupul.

— Nu mă mai vrei, îi spuse și se urî imediat pentru autocompătimirea ei jalnică și pentru sentimentul de triumf pe care-l avu când văzu ochii lui umplându-se de lacrimi.

— Vai, Annie, n-ai să știi niciodată cât de mult te vreau.

Ea plânse în brațele lui și-și pierdu noțiunea timpului și a spațiului. Îi spuse că nu putea trăi fără el și nu găsi nici o alinare în cuvintele lui, când el îi răspunse că el era cel care nu putea trăi fără ea. El o încredință că va veni o vreme când va prețui zilele lor împreună ca pe un dar al naturii, care-i făcuse viața mai bună.

Când nu mai putu să plângă, se spălă pe față în apa piscinei și el găsi un prosop, și-o ajută să-și șteargă rimelul care cursese. Așteptară, fără să mai vorbească prea mult, până când obrajii ei își pierdură semnele lacrimilor. Apoi plecară pe rând, când li se păru că nu vor fi luați în seamă de oaspeți.

8

Annie se simțea ca o creatură condamnată să-și trăiască restul vieții într-o mlaștină. Era prima oară, după luni de zile, când luase un somnifer. Era unul dintre acelea folosite și de piloți, după care se spunea că te trezeai proaspăt și lucid. Era adevărat că în trecut, când le folosise regulat, somniferele acestea nu aveau efecte secundare prea mari. Acum, însă, își simțea creierul învăluit în niște pături groase, dar suficient de permeabile pentru a-și aminti de ce luase pastilele și pentru a fi recunoscătoare că o făcuse.

Grace venise la ea la puțin timp după ce ieșiseră amândoi de la piscină și-i spusese scurt că voia să plece de la petrecere. Arăta palidă și tulburată, dar când Annie o întrebase dacă se întâmplase ceva, spusese că nimic, era doar obosită. Părea că evită să privească în ochii mamei ei. După ce-și luară la revedere, Annie încercă să vorbească despre petrecere pe drumul către casă, dar nu primi decât replici scurte și formale. O întrebă din nou dacă se simțea bine și Grace spuse că era obosită și-i era greață.

— De la punci ?

— Nu știu.

— Câte pahare ai băut ?

— Nu știu ! Nu-i mare lucru, nu mai insista.

Se duse imediat la culcare și, când Annie veni s-o sărute, murmură ceva și rămase cu fața la perete. Așa cum făcea și înainte de a veni aici, Annie luă somnifere.

Se întinse după ceas și încercă să-și concentreze ochii împăienjeniți asupra cadranului. Se apropria de ora opt. Își aminti că Frank le întrebase dacă veneau la biserică și, pentru că i se păruse o pedeapsă potrivită, îi răspunsese că veneau. Își forță trupul moale să iasă din pat și se târî către baie. Ușa lui Grace era întredeschisă. Annie se hotărî să facă o baie, și pe urmă să intre cu un pahar de suc și s-o scoale.

Zăcu în apa fierbinte, încercând să înlăture amețeala provocată de somnifere. Dincolo de ea, simțea deja colții durerii mușcând-o adânc pe dinăuntru. Asta-i fiara care va locui în tine de acum încolo, își spuse, trebuie să te obișnuiești cu forma și cu mișcările și cu nevoile ei.

Se îmbrăcă și coborî în bucătărie să ia un suc pentru Grace. Era opt și jumătate. Încercase să-și ocupe mintea, după ce se trezise de-a binelea, cu liste ale lucrurilor care trebuiau făcute în această ultimă zi la Double Divide. Trebuia să-și facă bagajele ; să lase casa curată ; să verifice frâna și uleiul ; să ia niște mâncare pentru drum' să facă socotelile cu Bookerii...

Urcând scările, văzu ușa lui Grace în aceeași poziție. Bătu ușor în tăblie când intră. Se duse la geam și trase perdelele. Era o dimineață frumoasă. Pe urmă se întoarse către pat și văzu că era gol.

Joe fu primul care descoperi că și Pelerin dispăruse. Până atunci, căutaseră prin toate cotloanele și acareturile fermei fără să găsească nici o urmă de-a fetei. Merseseră pe malurile râului și gemenii îi strigaseră numele până răgușiseră. Nu le răspunsese decât ciripitul păsărilor. Apoi Joe venise de la grajduri strigând că dispăruse și calul și văzuseră că lipseau și șaua și frâul.

— O să fie bine, spuse Diane. S-a dus să călărească pe undeva.

Tom văzu spaima din ochii lui Annie. Amândoi știau că poate nu era atât de simplu.

— A mai făcut așa vreodată ? întrebă el.

— Niciodată.

— Cum se simțea când v-ați culcat ?

— Liniștită. Zicea că-i e puțin greață. Cred că o necăjise ceva.

Annie arăta atât de mică și de speriată, încât Tom ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o încurajeze, dar, sub privirea scrutătoare a Dianei, nu îndrăzni și Frank fu cel care o făcu.

— Dianne, are dreptate, o mângâie Frank. O să fie bine. Annie se uita tot la Tom :

— E în siguranță cu Pelerin ? Nu l-a călărit decât o dată, ieri.

— Nu-i nici o problemă, spuse Tom.

Nu era chiar o minciună ; dar nu spuse că starea calului depindea de cea a fetei :

— Eu și Frank o să vedem dacă nu putem da de ea prin împrejurimi.

Joe spuse că voia să vină și el, dar Tom îl opri și-l trimise să-l aducă pe Rimrock și pe calul tatălui lui, în timp ce el și Frank plecară să se schimbe din hainele de duminică.

Tom ieși primul. Annie o lăsă pe Diane în bucătărie și se duse spre hambar, ca să-i poată vorbi câteva momente.

— Cred că Grace știe, spuse ea încet, privind drept înainte.

Făcea mari eforturi ca să-și țină firea. Tom dădu grav din cap :

— Așa zic și eu.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară rău, Annie, Auzi ? Niciodată.

Nu mai apucară să-și spună altceva, pentru că veni și Frank și merseră toți trei către balustrada unde aștepta Joe cu caii.

— Uite-i urmele strigă Joe.

Arătă niște contururi desenate clar în țărână. Potcoavele lui Pelerin se deosebeau de cele ale celorlalți cai de la fermă. Nu puteau avea nici o îndoială că urmele erau ale lui.

Tom se mai uită o dată înapoi, când cotiră spre vad, dar Annie nu mai era acolo. Probabil că Diane o luase în casă. Numai copiii se mai uitau după ei. Le făcu semn cu mâna.

Lui Grace nu-i venise ideea decât când găsise chibriturile în buzunar. Le pusese acolo după ce exersase șmecheria cu tatăl ei, la aeroport, când așteptau să fie anunțat zborul ei.

Nu știa de când călărea. Soarele era sus, deci probabil că trecuseră câteva ore. Călărea ca o nebună, se umplea de mânie fără nici o ezitare și conjura mânia să se întoarcă în Pelerin. El o simțise și alerga zănatic, dezlănțuit, cu botul în spume, ca armăsarul de vânt al unei vrăjitoare. Simțea că, dacă i-ar fi cerut-o, ar fi zburat.

La început nu avu nici un plan, porni purtată de o furie care îi putea distruge și pe alții și pe ea însăși. Pe când îl înșeua și-i strângea chingile în țarcul unde începea să se crape de ziuă, știa numai că va găsi un mod de a-i pedepsi pe toți. O să-i facă să le pară rău de ce făcuseră. Abia când urcase către pășuni și simțise aerul rece în față începuse să plângă. Lacrimile îi alunecaseră șiroaie pe obraji și nu le mai putuse opri ; se aplecase pe gâtul lui Pelerin și suspinase cu sughițuri.

Acum, când se opriseră să bea apă din iazul de pe plataou, simți că furia nu i se micșorase, ci parcă se răspândise în ea. Îi șterse gâtul umed calului și revăzu în minte cele două siluete vinovate, care ieșeau una după alta din întunericul piscinei, ca niște câini care furaseră ceva din curtea măcelarului. Și pe urmă, mama ei, cu machiajul șters de desfrâu și cu obrajii roșii, stătuse acolo la volan și-o întrebase de ce-i era greață.

Dar cum de putuse Tom să facă asta ? Tom al ei. După toată bunătatea și grija de dinainte, abia acum își arătase adevărata față. Totul fusese un rol, o scuză bună ca să se pună la adăpost. Trecuse numai o săptămână de când vorbea și râdea cu tatăl ei, ce Dumnezeu ! I se făcea greață. Adulții îl făceau greață. Și toți știau despre asta, toți. Așa spusese Diane. Ca o cățea în călduri, așa spusese. Era grețos, era îngrozitor.

De pe platou, Grace se uită către prima trecătoare spre culme. Părea o cicatrice săpată în fața muntelui. Acolo sus, pe pajiștea unde fuseseră cu vitele și se simțiseră așa de bine, acolo sus stătuseră amândoi. Murdăriseră locul, îl stricaseră. Și

mama ei care minţise că se duce acolo singură“ ca să-şi adune gândurile“, o Doamne.

Ei bine, avea să le arate ea lor. Avea chibriturile şi o să dea foc cabanei. O să ardă ca hârtia. Şi o să-i găsească oasele carbonizate în cenuşă şi o să le pară rău. Da, atunci chiar o să le pară rău.

Era greu să-şi dea seama ce avantaj avea fata faţă de ei. Tom cunoştea un indian care putea privi o urmă şi apoi să-ţi spună când fusese făcută, cu o precizie de minute. Frank se pricepea şi el la urme, mult mai bine decât Tom, pentru că era vânător, dar nici el nu putea spune cât de vechi erau şi cu cât timp înainte trecuse fata pe acolo. Nu putea să-şi dea seama decât că mergea foarte repede şi că, dacă o ţinea tot aşa, în curând avea să îngenuncheze calul.

Le era destul de clar că mergea spre poienile înalte, aşa că nu mai fu nevoie de confirmarea dată de urma de copită găsită în noroiul de lângă iaz. Călărind cu Joe, fata învăţase să se descurce bine în împrejurimile fermei, dar pe drumul acesta nu mai fusese de când urcaseră vitele. Dacă voia să ajungă undeva, cel mai sigur loc spre care putea să se îndrepte era cabana de lemn. Dacă nu se rătăcea prin trecători. După două săptămâni de vară, locurile se schimbaseră. Chiar şi fără vârtejul din capul ei, care era uşor de presupus după cum călărea, i-ar fi fost greu să se descurce pe un drum pe care nu-l mai străbătuse decât o dată.

Frank descălecă să mai arunce o privire la urmele de la marginea apei. Îşi scoase pălăria şi se şterse cu mâneca pe frunte. Tom descălecă şi el şi ţinu caii, ca să nu strice urmele.

— Ce crezi ?

— Nu știu. S-a uscat pe deasupra, dar, cu soarele ăsta, putea să se zvânte repede. Are o jumătate de oră în față, poate mai mult.

Lăsară caii să se adape și se șterseră de sudoare, privind dincolo de platou.

— Credeam că o putem vedea de aici, spuse Frank.

— Și eu.

Un timp, tăcură ascultând zgomotul cu care caii sorbeau apa.

— Tom ?

Tom se întoarse și-și văzu fratele stânjenit :

— Nu e treaba mea, dar aseară, Diane ... știi, băuse un pahar în plus și eram în bucătărie și-mi tot spunea despre tine și Annie, că sunteți ... mă rog, ți-am spus că nu e treaba noastră.

— Nu-i nimic, zii.

— Păi, a spus niște lucruri și atunci a venit Grace și nu sunt sigur, dar s-ar putea să fi auzit.

Tom dădu din cap. Frank îl întrebă dacă Diane avea dreptate și Tom îi spuse că era foarte posibil. Se uitară unul la altul și o parte din suferința lui Tom i se oglindi în ochi, pentru că Frank îl întrebă blând :

— Ești prins rău, nu ?

— Cât de rău se poate.

Apoi nu mai spuseră nimic, încălecară și porniră de-a curmezișul platoului.

Deci Grace știa și nu-i păsa cum aflase. Era așa cum se temuse încă dinainte de a vorbi cu Annie acum, de dimineață. Când plecaseră aseară, o întrebase pe Grace dacă se distrase bine și ea

nici nu-l privise și-i adresase doar un zâmbet de circumstanță. Ce durere mare trebuia să simtă, ca să gonească așa, gândi Tom. O durere din cauza lui. Și o primi și pe aceea în el, lângă suferința deja adunată acolo.

Pe creastă, se opriră din nou să se uite după ea, dar n-o văzură. Când îi găsiră urmele, acestea arătau că nu-și domolise aproape deloc goana. Părea că-l învârtise puțin pe loc pe Pelerin, încercând să-și dea seama de ceva sau să găsească drumul. Apoi îl mânase din nou la galop.

Frank trase de frâu în locul unde panta creștea acoperită cu pini. Îi arătă lui Tom pământul.

— Ce zici de asta ?

Nu mai era un singur rând de copite, ci mai multe, iar Pelerin trecuse și el pe acolo, se vedea după potcoave. Era imposibil de spus care erau urme proaspete și care mai vechi.

— Trebuie să fie câțiva dintre mustangii bătrânei Granola, spuse Frank.

— Cam așa.

— Nu i-am mai văzut niciodată să urce până aici.

— Nici eu.

Îl auziră la jumătatea drumului spre trecătoare și se opriră să asculte. Era un vuiet înfundat și, la început, Tom crezu că era o rostogolire de pietre undeva pe munte. Apoi auziră un nechezat ascuțit și știură că erau cai.

Călăriră repede, dar cu prudență, spre buza trecătorii, așteptându-se în orice moment să le iasă înainte herghelia de mustangi. Dar în afară de urmele care urcau, nu se vedea nimci. Era greu de

spus câte animale erau. Poate vreo duzină, se gândi Tom.

În partea de sus, trecătoarea se despica în două drumuri. Ca să urci spre păşunile de vară, trebuia s-o iei la dreapta. Se opriră din nou şi cercetară terenul. Pământul era frământat de copite şi era imposibil să-şi dea seama în ce parte o apucase Pelerin.

Fraţii se despărţiră, Tom o luă la dreapta şi Frank la stânga, pe drumul coborâtor. La vreo douăzeci de metri de răscruce, Tom găsi urmele lui Pelerin, dar nu urcau, ci coborau. Puţin mai sus, pământul era din nou frământat şi era pe cale de a coborî să-l cerceteze când îl auzi pe Frank strigând. Se duse către el şi Frank îi spuse să asculte. Un timp, Tom nu auzi nimic, apoi urmă iarăşi nechezatul acela sălbatic.

— Unde duce drumul ăsta ?

— Nu ştiu. N-am fost niciodată pe aici.

Tom îl împunse pe Rimrock cu călcâiele, îndemnându-l la galop. Poteca şerpuia în jos, apoi urca, apoi cobora din nou. Era îngustă şi copacii de pe marginile ei păreau să se strângă tot mai mult pe lângă călăreţ. Din loc în loc, drumul era blocat de câte un trunchi prăbuşit. Sărea peste ele şi Rimrock îi asculta îndemnurile fără să-şi piardă cumpătul şi fără să mişte nici o crenguţă de la locul ei.

După câteva sute de metri, locul se deschidea la poalele unui urcuş abrupt, presărat cu pietre ascuţite. Pământul era afânat şi negru, până la marginea pădurii de pini. Poteca ducea spre ceea ce părea a fi o veche carieră de piatră, săpată în calcar şi semănând cu ceaunul unui uriaş, spart şi

vărsat peste munte. De aici, Tom auzi din nou, pe fondul tropotului lui Rimrock, nechezatul cailor sălbatici. Apoi auzi un țipăt și recunoscu vocea lui Grace, cu o strângere de inimă. Nu văzu nimic decât după ce Rimrock ajunse în gura ceaunului.

Fata se ghemuise lângă un perete muntos, încolțită de un grup de iepe agitate. Erau șapte sau opt, cu mânji și cârlani și alergau în cerc, speriindu-se unii pe alții. Nechezatul lor se amplifica între stânci și praful care se ridicase și-i orbea le sporea însutit panica. În mijloc, cabrându-se și lovindu-se unul pe altul cu copitele, se aflau Pelerin și armăsarul cel alb pe care-l văzuse cu Annie.

— Iisuse Cristoase, exclamă Frank, care ajunsese și el. Calul lui vru s-o ia la goană, dar îl stăpâni și-l ținu pe loc înapoia lui Tom. Și Rimrock era tulburat, dar nu se trăda. Grace nu-i văzuse. Tom descălecă și-i dădu lui Frank frâul lui Rimrock.

— Stai aici, poate o să am nevoie de tine, dar să le faci loc repede dacă vin încoace, spuse el.

Frank încuviință din cap.

Tom o luă la stânga, cu spatele la zid, fără să-și ia ochii de la cai. Aceștia se roteau în fața lui ca într-un carusel dement. Simțea gustul prafului în gât. Era atât de dens, încât, în spatele iepelor, Pelerin nu mai era decât un nor negru încleștat cu aburul alb al armăsarului sălbatic.

Nu-l mai despărțeau de Grace decât vreo douăzeci de metri. În sfârșit, îl văzu și ea. Era foarte palidă.

— Ai pățit ceva ? strigă el.

Grace clătină din cap și încercă să-i strige că n-avea nimic, dar vocea ei era prea slabă pentru a

putea străbate vacarmul cailor şi norul de praf. Când căzuse, îşi scrântise glezna şi se lovise la umăr, dar altceva nu păţise. Doar că era paralizată de teamă — mai mult pentru Pelerin decât pentru ea. Vedea gingiile dezgolite ale armăsarului ai cărui dinţi încercau să apuce gâtul lui Pelerin, care deja era stropit de sânge. Dar cel mai rău îi făceau chemările agonice ale cailor, care erau aidoma cu cele auzite de ea doar o dată, într-o dimineaţă cu ninsoare.

Îl văzu pe Tom scoţându-şi pălăria şi păşind între iepe, fluturând-o în faţa lor ca să le atragă atenţia. Ele se împiedicară şi pierdură ritmul cercului, lovindu-se de cele din spatele lor. Se întorseseră cu toate către el şi el le mână repede departe de Pelerin şi de armăsar. Una dintre ele încercă să se întoarcă, dar Tom se repezi spre ea şi n-o lăsă. Prin norul de praf, Grace văzu cum un alt om, probabil Frank, ducea alţi doi cai dincolo de intrarea în carieră. Iepele cu mânjii şi cârlanii lor găsiră ieşirea şi se îndepărtară în goană.

Tom se întoarse şi o luă din nou pe lângă zid, făcându-le loc armăsarilor încleştaţi, probabil ca să-i îndepărteze de ea, se gândi Grace. Se opri cam în acelaşi loc unde se oprise şi prima dată şi o strigă :

— Stai acolo, Grace. O să fie bine.

Apoi, fără nici un semn de teamă, se apropie de cai. Grace îi vedea buzele mişcându-se, dar nu-i auzea cuvintele, din cauza nechezatului animalelor. Poate că vorbea singur sau poate că nu spunea nimic.

El nu se opri decât lângă ei şi abia atunci părură să-i sesizeze prezenţa. Fata îl văzu întinzăn-

du-se după frâul lui Pelerin și apucându-l. Ferm, dar fără să pară că făcea vreun efort, trase calul în jos, până când copitele din față îi atinseră pământul și apoi îl îndepărtă de armăsarul alb. Apoi îi dădu o palmă zdravănă pe crupă și-l goni de acolo.

Înfruntat astfel, armăsarul își întoarse mânia asupra lui Tom.

Grace avea să țină minte până la moarte scena care urmă. Dar nu înțelese niciodată ceea ce se întâmplase cu adevărat. Calul se învârtea furios, ridicând praful și împroșcând bucăți de calcar cu copitele. Acum, când dușmanul îi plecase, furia lui părea să umple valea, crescând cu fiecare ecou al fornăiturilor lui tunătoare. Pentru o clipă, păru descumpănit de omul care stătea neclintit în fața lui.

E sigur că Tom ar fi putut să se ferească. Doi sau trei pași l-ar fi scos din calea adversarului și l-ar fi ferit de primejdie. Grace crezu și mai târziu că, atunci, calul l-ar fi lăsat în pace și ar fi fugit pe urmele celorlalți. Dar Tom se apropie de el.

Când se mișcă, armăsarul se cabră și necheză în fața lui. Tom avea încă timp să se ferească. Fata văzuse cât de îndemânatic se ferise el o dată, când Pelerin i se cabrase în față. Tom știa unde vor cădea copitele calului, ce mușchi i se va mișca și cum, chiar înaintea animalului. Totuși, în ziua aceea, nu se mișcă, nu tresări și nu se aplecă, ci păși și mai aproape.

Norul de praf era prea dens pentru a fi sigură, dar lui Grace i se păru că-l vede pe Tom desfăcându-și ușor brațele și arătându-i armăsarului palmele lui. Părea că-i oferă ceea ce el oferise lumii întotdeauna, prietenia și împăcarea. De data

aceasta însă (dar Grace nu avea să mai spună gândul ei nimănui), darul lui Tom părea să cuprindă mai mult, chiar ființa lui.

Apoi, cu un zgomot teribil, final, copitele se abătură asupra capului lui și-l doborâră la pământ ca pe o statuie.

Armăsarul se cabră din nou, de data aceasta pentru a-și găsi pentru copite un loc mai sigur decât trupul omului. Pentru o clipă, păru nedumerit de o capitulare atât de bruscă și tropăi de câteva ori pe loc lângă capul omului. Apoi, scuturându-și coama, mai necheză pentru ultima oară, țâșni spre ieșirea din carieră și dispăru.

PARTEA A CINCEA

1

În anul următor, primăvara fu timpurie la Chatham. Pe la sfârșitul lui aprilie căzu o ninsoare noaptea și zăpada se așternu de două palme, iar lui Annie îi fu teamă că mugurii din cireșii lui Robert vor degera. Dar fu o zăpadă trecătoare și în mai, cei șase copaci mici înfloriră în toată splendoarea.

Acum, petalele lor rozalii începuseră deja să se aurească pe margini și să se strângă. Fiecare adiere smulgea din pomi o pală de flori și le așternea pe iarbă, în cercuri tot mai largi. Cele căzute primele se contopiseră deja cu pământul de la rădăcina cireșilor ; altele, mai norocoase, se opriseră pe voalul subțire care acoperea leagănul scos zilnic la umbră, odată cu venirea timpului cald.

Era un leagăn vechi, din trestie, dăruit de o mătușă de-a lui Robert la nașterea lui Grace și care adăpostise de-a lungul anilor capetele în formare ale mai multor generații de avocați. Voalul deasupra căruia se apleca Annie era nou. Observase că bebelușului îi plăcea să privească florile care poposeau pe el și nu le scuturase. Acum, uitându-se la el, văzu că dormea.

Era prea devreme ca să-şi dea seama cu cine semăna. Avea pielea albă şi părul castaniu deschis cu nuanţe roşcate, moştenite cu siguranţă de la Annie. De când se născuse — şi trecuseră aproape trei luni de atunci — ochii lui nu-şi schimbaseră culoarea, rămânând albaştri.

Doctorul ei îi spusese lui Annie că ar fi trebuit să dea în judecată compania producătoare a steriletelor ca cel pe care-l purta când rămăsese însărcinată. Avea un termen de valabilitate de cinci ani şi nu-l purta decât de patru, dar deja se uzase. Doctorul o asigură că va fi despăgubită, pentru că cei de la companie ar fi făcut orice ca să evite proasta publicitate. Annie râsese şi se simţise ciudat când îi spusese că nu va da pe nimeni în judecată şi — cu toate experienţele precedente — nici nu va întrerupe sarcina.

Fără făptura din pântecele ei, Annie nu ştia dacă vreunul din ei trei — ea, Robert şi Grace — ar fi supravieţuit. Poate că ar fi putut deveni un izvor în plus de durere, atrăgând asupra ei toate suferinţele lor neconsumate. În schimb însă, după primul şoc al descoperirii, sarcina ei devenise unealta vindecării şi a calmului care se instalase treptat în familia lor.

Annie simţi o greutate în sâni şi se gândi să-l trezească şi să-l alăpteze. Era atât de diferit faţă de Grace. Ea se neliniştea repede la sân şi nu-i ajungea niciodată laptele şi, la vârsta asta, o hrănea deja cu biberonul. Bebeluşul de acum se agăţa de ea şi sugea de parcă ar fi ştiut că asta trebuia să facă. După ce se sătura, adormea pur şi simplu.

Se uită la ceas. Era aproape ora patru. Peste o oră, Robert şi Grace aveau să părăsească oraşul.

Annie se gândi că ar fi putut intra în casă să mai lucreze, dar renunţă la idee. Avusese o zi bună şi proza pe care o scria, deşi ca stil şi conţinut nu semăna cu ceea ce scrisese înainte, îi plăcea tot mai mult. Se hotărî să meargă până la micul lac de pe câmp şi apoi să treacă pe la cai. Când avea să se întoarcă, probabil că bebeluşul avea să fie treaz.

Îl îngropaseră pe Tom Booker lângă tatăl lui. Annie aflase asta de la Frank. El îi scrisese la Chatham şi scrisoarea ajunsese într-o miercuri după amiaza, pe la sfârşitul lui iulie, şi o găsise singură, tocmai după ce aflase că era însărcinată.

Frank îi spusese că voiseră să facă o înmormântare în familie, fără multă lume. Totuşi, se treziseră cu vreo trei sute de oameni, unii veniţi tocmai de la Charleston şi Santa Fe. Nu încăpuseră toţi în biserică, aşa că deschiseseră uşile şi mulţi ascultaseră slujba afară, în soare.

Frank îi scria că i se părea că ea s-ar bucura să afle asta. De fapt, el îi scrisese pentru că, în ziua de dinaintea morţii lui, Tom îi spusese lui Joe că voia să-i dea un cadou lui Grace. Amândoi fuseseră de părere că fata ar trebui să-l primească pe mânzul lui Bronty. Frank voia să ştie ce credea Annie despre asta. Dacă i se părea o idee bună, aveau să-l trimită pe mânz în remorca lor, odată cu Pelerin.

Robert fusese cu ideea de a construi un grajd. Annie îl vedea acum la capătul aleii de castani care se arcuia dinspre lac peste câmp. Clădirea arăta bătoasă şi nouă alături de un pâlc de plopi şi mesteceni abia înverziţi. De câte ori o vedea, Annie se simţea surprinsă, nu se obişnuise încă bine cu

lemnul lucios și cu poarta cea nouă. Iarba și frunzele își desfăceau culoarea în atâtea nuanțe de verde, încât din câmp și din copaci părea că se desprinde un cântec în surdină.

Când se apropie, amândoi caii își înălțară capetele, apoi se întoarseră liniștiți la păscut. „Mânzul" lui Bronty era acum un cal zdravăn de un an pe care, în prezența altora, Pelerin îl trata cu un dispreț suveran. De fapt, se prefăcea. Annie îi prinsese de multe ori pe amândoi jucându-se. Ținându-se de un stâlp al porții, se rezemă să-i privească.

Grace venea în fiecare weekend la cai. Când o privea, Annie își dădea seama cât de multe învățase fata de la Tom. El era prezent în mișcările ei, chiar și în felul cum le vorbea cailor. Nu-i presa niciodată prea tare, îi ajuta doar să se găsească. Cârlanul se deprindea ușor cu omul. Se vedea deja la el liniștea aceea a cailor de la Double Divide. Grace îl botezase Gully, după ce o întrebase pe Annie dacă i se părea că părinților lui Judith le-ar fi plăcut asta. Annie îi răspunsese că era sigură că da.

Nu se mai putea gândi la Grace fără un sentiment de respect și mirare. Fata ei, care se apropia de cincisprezece ani, era un izvor continuu de miracole.

Săptămâna care urmase morții lui Tom era încă încețoșată în mintea lor și era bine să rămână așa. Plecaseră imediat ce Grace putuse călători și luaseră avionul până la New York. Zile întregi, fata fusese aproape catatonică.

Într-o dimineață de august, vederea cailor păruse să aprindă în ea ceva. Timp de două săptămâni plânsese și-și mărturisise suferința. Îi răvă-

șise pe toți, dar, după o vreme, păruse că s-a hotărât, ca și Pelerin, să supraviețuiască.

În clipa aceea, Grace se maturizase. Dar uneori, când era singură, în ochii ei se putea citi ceva mai mut decât în cei ai unui om matur. Se întorsese de două ori din iad. Văzuse marginea și lucrul acesta îi dădea o înțelepciune tristă și la fel de veche precum timpul.

Toamna, se întorsese la școală și bucuria colegilor o înviorase mai mult decât o mie de ședințe de fizioterapie ; totuși le făcea și pe acestea, chiar și acum, săptămânal. Când Annie, cu mari emoții, îi spusese în sfârșit de copil, Grace sărise în sus de bucurie. N-o întrebase niciodată cine era tatăl.

Nici Robert n-o întrebase. Nu-și făcuse nici un test pentru a-l descoperi, nici nu voise să-și facă. Lui Annie i se părea că el prefera posibilitatea ca bebelușul să fie al lui certitudinii că nu era.

Annie îi spusese totul. Și-l prinsese și pe el în lanțul de vinovății și suferințe în care se împletiseră deja ea și Grace.

De dragul lui Grace, amânaseră orice hotărâre în legătură cu viitorul căsniciei lor. Annie rămase la Chatham, Robert la New York. Grace făcea naveta de la unul la altul, ca un element de legătură, țesând la loc pânza destrămată a vieților lor. După începerea școlii, venea la Chatham în fiecare weekend, de obicei cu trenul. Uneori însă, o aducea Robert cu mașina.

La început, o aducea, o săruta și, după ce schimba cu Annie câteva formalități, pleca înapoi la New York. Dar într-o după amiază ploioasă de octombrie, Grace îl rugase să rămână. Luaseră cina împreună. Cu Grace, Robert era la fel de glumeț

și iubitor ca înainte. Cu Annie era rezervat și întotdeauna politicos, dar nimic mai mult. Dormise în camera de oaspeți și plecase devreme a doua zi. De atunci, așa procedau în fiecare vineri, Și deși nu dormea acolo niciodată mai mult de o noapte, în fiecare sâmbătă pleca puțin mai târziu din Chatham.

În sâmbăta de dinaintea sărbătorii tuturor sfinților luaseră cu toții micul dejun la patiseria locală. Era prima oară când mergeau acolo după accident. Când ieșiseră, se întâlniseră cu Harry Logan. El făcuse mare caz de Grace și o făcuse să roșească, spunându-i cât de frumoasă era și cât crescuse. Era adevărat ce spunea. Îi mai întrebase dacă putea trece într-o zi pe la ei să-l salute pe Pelerin și ei îl invitaseră.

Din câte știa Annie, nimeni nu aflase ce se întâmplase în Montana ; oamenii nu știau decât că li se făcuse bine calul. Harry se uitase la pântecul lui Annie și zâmbise, clătinând din cap :

— Măi, oameni, spusese el, când mă uit la voi — la toți patru — mă simt foarte bine. Mă bucur mult pentru voi.

Multe cunoștințe se minunaseră că — după atâtea sarcini pierdute — Annie reușise s-o ducă pe aceasta la termen. Obstetricianul spusese că, uneori, sarcinile la o vârstă mai înaintată erau suportate mai bine. Annie îi mulțumise.

Copilul se născuse la începutul lui mai, printr-o cezariană programată. O întrebaseră dacă voia anestezie parțială, dar ea le spusese s-o drogheze cu tot ce aveau. Când se trezise, își găsise copilul pe pernă, lângă ea. Robert și Grace erau și ei acolo și plânseseră cu toții, apoi râseseră.

Îl botezaseră Matthew, după tatăl lui Annie.

Acum Annie auzi scâncetul copilului, purtat de vânt. Se grăbi să se întoarcă şi, când porni către cireşi, caii nici nu-şi mai ridicară boturile.

Avea să-l alăpteze şi apoi să-l schimbe în casă. Apoi avea să-l ia cu ea în bucătărie, ca s-o privească în timp ce pregătea cina, cu ochii lui limpezi şi albaştri. Poate că de data asta îl va convinge pe Robert să rămână tot weekend-ul. Când trecu de lac, nişte raţe sălbatice se ridicară din apă, sfărâmând aerul cu aripile.

În scrisoarea lui din vara trecută, Frank nu mai pomenise decât un singur lucru. Făcând ordine printre lucrurile lui Tom, găsise pe masă un plic adresat lui Annie. Era pentru ea, aşa că i-l trimitea.

Annie îl privise multă vreme înainte de a-l deschide. Ce ciudat era, se gândise, că până atunci nu văzuse niciodată cum arăta scrisul lui Tom. Înăuntru, învelită într-o hârtie albă, era bucata de frânghie pe care i-o luase în ultima lor noapte petrecută în casa de la râu. Pe hârtie nu scrisese decât patru cuvinte, **Ca să nu uiţi.**

TĂMĂDUITORUL

Într-o frumoasă dimineață de iarnă, o fată de treisprezece ani incalecă pe calul ei negru și pornește către un destin nemilos. Datorită unui grav accident, atât Grace, cât și calul Pelerin vor rămâne traumatizați. Dar Annie Graves, mama celebră a lui Grace, nu se resemnează cu o fiică invalidă și un cal demonizat. Ea află de existența „șoptitorilor", oameni care au puterea miraculoasă de a lecui sufletul cailor. Convinsă că între vindecarea lui Pelerin și cea a lui Grace este o legătură tainică, energica Annie părăsește New York-ul îndreptându-se către ferma singuratică din statul Montana, unde locuiește Tom, un „șoptitor" al zilelor noastre.

Annie nu știe însă că această călătorie îndrăzneață va schimba viața întregii ei familii. Contrastul dintre pulsul nebunesc al New York-ului și respirația liniștită a fermei este binefăcător pentru Grace și Pelerin. În același timp, atracția irezistibilă dintre Annie și puternicul Tom se va transforma într-o mare dragoste. Celebra ziaristă nu este însă nevoită să aleagă între dragoste și datorie, pentru că Tom îi oferă, prin sacrificiul lui, o soluție nobilă.

TĂMĂDUITORUL este o carte despre impacarea omului cu lumea. Eroii nu renunță la speranță și luptă pentru a-și reface viețile sfărâmate. Aventura lor este răsplătită cu iubire și înțelepciune.

Autorul aparține tradiției povestitorilor britanici și cartea se citește cu sufletul la gură până la ultima pagină. Talentul scriitorului și dinamismul acțiunii au determinat studiourile HOLYWOOD PICTURES și ROBERT REDFORD să cumpere drepturile de ecranizare încă înainte de apariția cărții, pentru suma de 3 milioane dolari !

ÎNCEPĂTORUL CÂȘTIGĂ...

● Încă inainte de a fi publicat, TĂMĂDUITORUL este cea mai FIERBINTE CARTE A ANULUI. Primul roman al scenaristului englez NICHOLAS EVANS a câștigat deja sume record de la editorii de pe ambele maluri ale Atlanticului. Competiția dură pentru drepturile de ecranizare a fost câștigată de Robert Redford. Sub văzduhul uriaș al statului Montana se desfășoară o povestire elegiacă despre un cal rănit, o fată schilodită, o mamă ambițioasă și un „șoptitor" de cai — un om cu darul de a vindeca animalele neliniștite.

FĂRĂ ÎNDOIALĂ, EVANS A DAT LOVITURA !

● Cu o acțiune plasată in spațiul vast al Montanei, TĂMĂDUITORUL marchează apariția unei voci noi și uimitoare in peisajul prozei contemporane.

● TĂMĂDUITORUL este o extraordinară carte despre vindecarea și depășirea suferinței, despre speranțe pierdute și apoi regăsite. Pentru prima dată romanul de debut al unui scriitor britanic bate toate recordurile...

● CÂND ȘOAPTELE SE TRANSFORMĂ ÎN STRIGĂTE, ATUNCI SE NAȘTE UN BESTSELLER...

● PENTRU TĂMĂDUITORUL CUVÂNTUL CEL MAI POTRIVIT ESTE VRAJĂ și vraja ii inconjoară pe trei dintre eroii cărții : pe Grace și Pelerin, fata și calul accidentați de un camion și pe Tom, „șoptitorul" care-și țese propria vrajă pentru a lega firele rupte ale vieții. Romanul se citește cu incântare. Este in același timp o poveste de dragoste și un roman de aventuri — are totul în favoarea lui.

SUMAR

PRIMA PARTE 11
PARTEA A DOUA 117
PARTEA A TREIA 201
PARTEA A PATRA 373
PARTEA A CINCEA 479

Tiraj : 10.000 ex.

Tiparul executat sub comanda nr. 767
IMPRIMERIA „FILARET"
Str. Fabrica de Chibrituri nr. 9—11
Bucureşti, ROMÂNIA